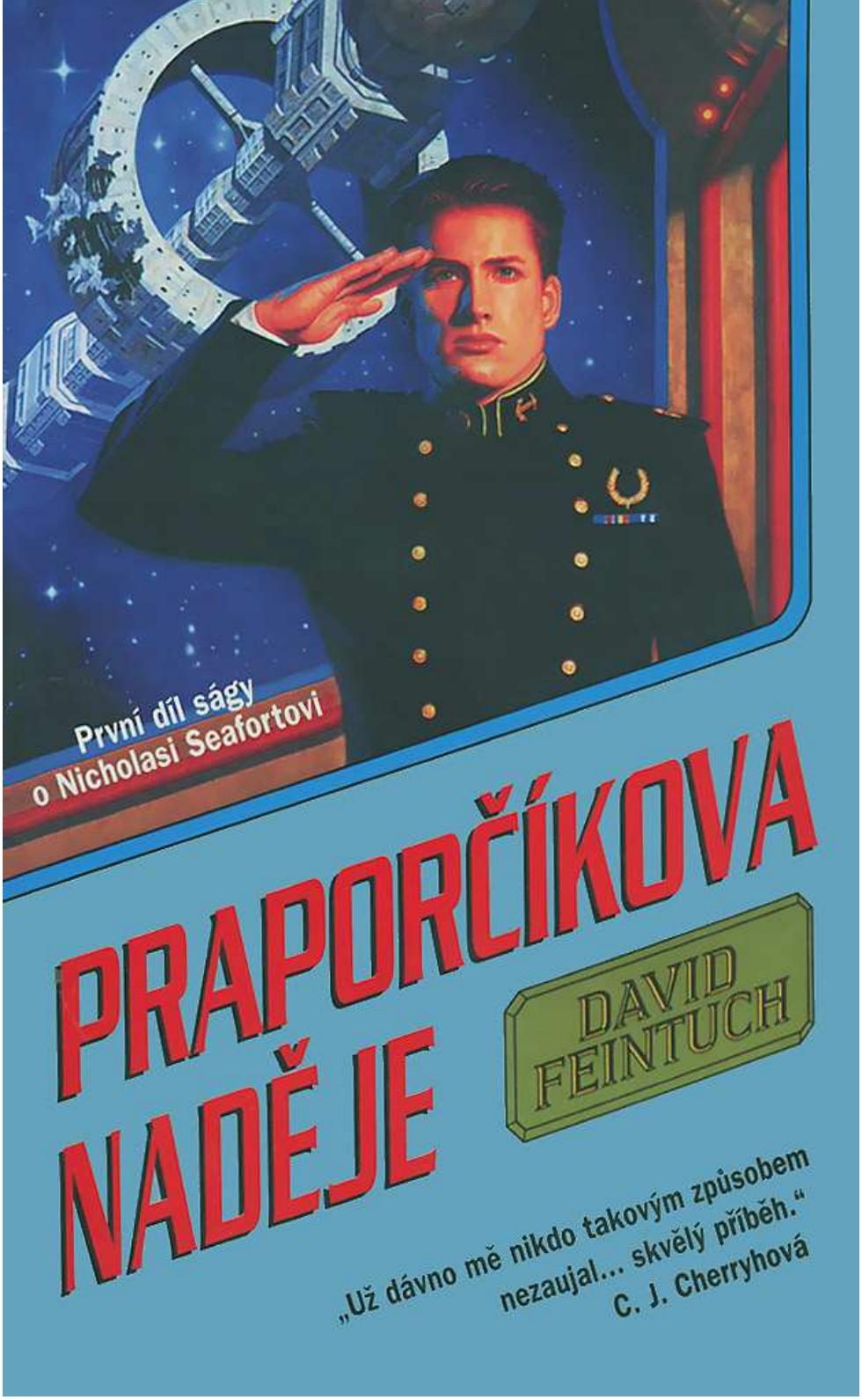

První díl ságy
o Nicholasi Seafortovi

PRAPORČÍKOVA NADĚJE

DAVID FEINTUCH

„Už dávno mě nikdo takovým způsobem nezaujal... skvělý příběh."
C. J. Cherryhová

David Feintuch

Praporčíkova Naděje

První plavba Nicholase Seaforta,

praporčíka U. N. N. S.,

léta Páně 2194

Část I

12.října léta páně 2194

1.

„Pozor!“ zahřímal jsem, ale bylo pozdě; ve chvíli, kdy se Sandy a Alexi postavili do pozoru, vynořili se za rohem chodby dva důstojníci Hibernie.

Strnuli jsme jako živý obraz zděšení: Já, služebně nejstarší praporčík, rudý vzteky; tělnatá pasažérka paní Donhauserová, s otevřenou pusou zírající na cákanec holicí pěny na své halence; moji dva mladší praporčíci strnulí u přepážky, s pohledem upřeným před sebe a s ručníky a spreji v rukou; poručíci Cousins a Dagalowová s ohromeným výrazem ve tváři, jako by stále nemohli uvěřit tomu, že nachytali praporčíky, jak vyvádějí skopičinky po chodbách kosmické lodi U.N.N.S., i když ta loď stále ještě kotvila na oběžné dráze stanice Ganymédes.

Kdybych se byl vrátil z můstku o pár vteřin dřív, byl bych přišel včas, ale pomáhal jsem paní Dagalowové zanést poslední část nového karga do výkazů čítače.

Poručík Cousins byl stručný. „Vy také, pane Seaforte. K přepážce.“

„Rozkaz, pane.“ Postavil jsem se do pozoru, pohled upřený před sebe. Neznal jsem se vzteky, protože mě zradil přítel, na jehož zdravý rozum jsem spoléhal.

Aleximu Tamarovovi, tomu zpocenému praporčíkovi vedle mě, bylo šestnáct a služebně byl třetí nejstarší z nás. Když jsem prvně nastoupil na palubu, uvažoval o tom, že mě vyzve, ale pak to neudělal, a od té doby jsme se spřátelili. A teď nás jeho žertíky se Sandym dostaly do průšvihu všechny.

Na protější straně vydrhnuté chodby vykroutila poručice Dagalowová Sandymu Wilskému z ruky sprej s holicí pěnou a v očích se jí přitom pobaveně blýsklo. Podala sprej poručíku Cousinsovi. Jako už mnohokrát jsem v duchu zalitoval, že senioritu mezi poručíky nemá ona; pan Cousins nacházel zjevně až nezdravé potěšení v udílení disciplinárních trestů.

Poručík Cousins se úsečně zeptal: „To je vaše, praporčíku? Jste vůbec dost starý na to, abyste to používal?“ Za těch pět

týdnů, co jsem nastoupil na Hibernii na stanici Země, jsem si stačil všimnout, že Sandy se ve svých čtrnácti letech s břitvou ještě neseznámil. To znamenalo, že si pěnu, ehm, vypůjčil. Třeba ode mě. Bylo mi sedmnáct a občas jsem se holil, i když to nebylo často.

„Ne, pane.“ Sandy neměl jinou možnost než odpovědět. „Patří panu Holserovi.“ Kousl jsem se do rtu. To bylo to poslední, co v tom fiasku ještě chybělo: potíže s praporčíkem Vaxem Holserem.

Vaxovi bylo skoro devatenáct. Neměl mě rád a dával to najevo, protože mu seniorita ušla jen o pár týdnů. Byl už úplně dospělý, denně se holil a cvičil s činkami. Vzhledem k jeho nevrlosti a síle jsme mu všichni šli radši z cesty.

Poručík Cousins se uklonil paní Donhauserové, jejíž zlost se zmírnila v ironické pobavení. „Madam, upřímně se vám omlouvám. Ujišťuji vás, že ty děti,“ to slovo nenávistně vyprskl, „už vás nikdy nebudou obtěžovat.“ Jeho výraz byl plný potlačovaného vzteku a to bylo zlé znamení.

„Nic se nestalo,“ ujistila ho smířlivě paní Donhauserová. „Jenom si hráli -“

„Jenom?“ Poručík pevněji sevřel sprej. „Důstojníci lodi U.N.N.S. a honí se po chodbách s holicí pěnou!“

Paní Donhauserovou to nevyvedlo z míry. „Nebudu vás poučovat, co máte dělat, poručíku. Ale přeji si, aby bylo jasné, že se mi nic nestalo a že nehodlám vznést žádnou stížnost. Na shledanou.“ Po těch slovech se obrátila na podpatku a zamířila ke kajutám pro pasažéry, patrně aby si převlékla halenku.

Poručík Cousins chvíli nebyl mocen slova. Pak se prudce obrátil k nám. „Tak nemožné šašky jsem v životě neviděl! Máme před sebou sedmnáct měsíců cesty na Naději národů a já je musím absolvovat s vámi!“

Zhluboka jsem se nadechl. „Omlouvám se, pane. Zodpovědnost nesu já.“

„Aspoň že to víte,“ odsekl Cousins kysele. „K tomuhle vedete své praporčíky, pane Seaforte?“

„Ne, pane.“ Nebyl jsem si jistý, že je to správná odpověď. Možná, že právě moje přátelské jednání způsobilo, že Alexi a

Sandy zapomněli na disciplínu. Pod dozorem Vaxe Holsera by to rozhodně neudělali.

„Od těchhle mladých pitomců nějakou hloupost čekám, ale vy máte za úkol je zvládnout! Co kdyby sem byl přišel kapitán?“

Nedopouštěj Bože Pane. Kdyby byli Alexi a Sandy postříkali pěnou kapitána Haaga a ne paní Donhauserovou, byli by skončili na lavici, jestli ne v base. A nádavkem by mě kapitán mohl degradovat až na plavčíka. Pan Cousins měl pravdu. Nenapadal mě žádný způsob, jak ho uklidnit, takže jsem neřekl nic.

To byla chyba. „Odpovězte mi, vy štěně drzé!“

K mému překvapení zasáhla poručice Dagalowová. „Pane Cousinsi, Nick měl hlídku. Nemohl vědět -“

„K jeho povinnostem patří udržet mladší praporčíky v patřičných mezích!“

To jsem taky dělal, když jsem u toho byl. Co jsem mohl dělat víc?

Paní Dagalowová se z nějakého důvodu nedala odbýt. „Ale vždyť jsou mladí, kotvíme u Ganyméda, prostě se jen potřebovali trochu vydovádět.“

„Liso, buďte tak hodná a občas vystrčte nos od čítače aspoň na tak dlouho, abyste si vzpomněla i na ostatní svoje povinnosti. Musíme je naučit chovat se jako dospělí!“ Od jiného důstojníka by to byla sžíravá výtka, ale nepříjemné chování pana Cousinse znali všichni a paní Dagalowová to přešla bez povšimnutí.

„Oni se to naučí.“

„Až nám dojde holicí pěna?“ Cousins se na nás zamračil s nezměrným pohrdáním a pak se znovu obrátil na paní Dagalowovou. „Nezapomínejte, že na konci téhle plavby by aspoň někteří z nich měli být schopni stát se důstojníky. A ručím vám za to, že je krajně nepravděpodobné, že by to některý z těchhle hlupáků kdy dotáhl na poručíka. Ale co když na Naději národů někoho z nás přeloží? Chcete snad, aby hlídky drželi kluci, co se zrovna navzájem postříkali holicí pěnou?“

„Máme dost času je něco naučit. Nick jistě udělí dostatečné množství důtek.“ To tedy udělím. A každá důtka se musí smazat dvěma hodinami tvrdého cvičení. Alexi a Sandy nějaký čas nebudou mít ani pomyšlení na další podobné žertíky.

Poručík Cousins ještě o poznání zledověl. „Myslíte?“ Po páteři mi ve zlé předtuše přejel mráz. „Nicky nikdy neměl být starším praporčíkem, to víme všichni.“ Dokonce i poručice Dagalowová se zamračila nad tak zjevným podrýváním mé autority, ale poručíku Cousinsovi to bylo jedno. „Zahrozí na ně prstem jako vždycky.“ To nebylo fér; o pořádek mezi praporčíky jsem se staral dost, jen jsem o tom nevykládal důstojníkům; tak se to ostatně ode mě čekalo. S touhle jedinou výjimkou.

„Takže ti dva dostanou výprask? Ale je to záležitost praporčíků.“

„Ne, s těmi ať si to vyřídí Nicky.“ Koutkem oka jsem zahlédl, jak si Alexi oddechl. Pak pan Cousins sladkým hlasem dodal: ‚Ale pana Seaforta možná naučím větší horlivosti.“ Vykročil ke své kajutě. „Pojďte se mnou, praporčíku.“

O půl hodiny později jsem stál před naší ubikací. Čelist mě brněla z neúspěšného pokusu nevykřiknout, oči mě pálily ostrou bolestí a zahanbením, které mi způsobil pan Cousins na nenáviděné lavici.

Otevřel jsem dveře. V stísněné ubikaci seděli na svých postelích Sandy a Alexi a neodvažovali se promluvit. Pomalu jsem došel k svému lůžku, svlékl jsem si sako a položil jsem ho na židli. Opatrně jsem se spustil na postel.

Po chvíli řekl Alexi tiše: „Pane Seaforte, moc mě to mrzí. Vážně.“ Podle zavedeného zvyku mě Alexi oslovoval příjmením dokonce i v ubikaci. Koneckonců byl jsem starší praporčík. Jen Vax Holser si mohl dovolit ten zvyk porušovat a prošlo mu to.

Bojoval jsem se zuřivým vztekem; bit měl být Alexi, ne já. „Děkuju.“ Stehna mě příšerně bolela. „Měli jste mít rozum, oba dva.“

„Já vím, pane Seaforte.“

Zavřel jsem oči a pokusil jsem se vůlí zahnat bolest. Na Akademii to občas pomohlo. „Kdo s tím začal?“

„Já,“ řekli oba zároveň.

Zaťal jsem prsty do polštáře. „Nejdřív vy, Sandy.“

„Byli jsme v umývárně a myli jsme se. Alexi na mě cáknul. Oplatil jsem mu to.“ Vzhlédl, uviděl mou tvář, polkl.

Žertíky vhodné tak pro kadety na Akademii. „Dál.“

„Pak mě praštil ručníkem, tak jsem popadl tu holicí pěnu. Honil mě, tak jsem vyběhl, a zrovna jsem na něj stříknul, když z klubovny vyšla paní Donhauserová.“ Neřekl jsem nic. Po chvilce vyhrkl: „Pane Seaforte, moc mě mrzí, že jste kvůli mně měl potí-“

„A bude vás to mrzet ještě víc!“ Sedl jsem si, pak jsem si to rozmyslel a znovu jsem si opatrně lehl. „Žádný důstojník nepoleze do praporčické umývárny a nebude kontrolovat, jak se tam chováte. Ale vyběhnout na chodbu! Pan Cousins měl pravdu, vy opravdu jste pitomci.“

Alexi zrudl; Sandy si zaujatě prohlížel vlastní nehty.

Sice jsem zuřil, ale nijak mě nepřekvapovalo, že ti dva takhle vyváděli - koneckonců byli to kluci. Co jiného se od nich dalo čekat, dokonce i na kosmické lodi? Člověk musel začít ve vesmíru mladý, když chtěl strávit život u námořnictva, protože jinak bylo riziko melanomu T příliš velké. Bohužel na palubě tak obrovské a drahé lodi, jako byla Hibernia, nebylo pro klukovské žertíky místo.

Zavrčel jsem: „Každý čtyři důtky za to, že jste neudrželi to svoje bláznění v patřičných mezích.“ Bylo to přísné, ale pan Cousins by jim byl dal ještě mnohem víc a já jsem měl zadek jako v ohni. „Zapíšu to jako nedostatečnou hygienu. Alexi, pro vás dvě navíc.“

„Ale začal jsem já!“ Sandy protestoval upřímně.

„Vyběhl jste na chodbu a tím to mělo skončit. Pan Tamarov se rozhodl vás honit i tam. Kolik teď máte celkem, Alexi?“

„Devět, pane Seaforte.“ Byl bledý.

Zavrčel jsem: „Tak si je rychle odpracujte, protože teď zrovna nemám nejmenší chuť přehlédnout jakýkoliv přestupek.“ Deset důtek by pro něj znamenalo výprask, jaký

jsem právě teď dostal já; Alexi si bude muset dávat dobrý pozor, než si důtky odcvičí. „Začněte hned, do oběda máte dvě hodiny.“

„Rozkaz, pane Seaforte.“ Zvedli se z lůžek. Bleskově na sebe natáhli boty a saka a vyrazili k tělocvičně, takže jsem zůstal sám, jak jsem si přál. Překulil jsem se na břicho a poddal se svému neštěstí.

+ + + + +

„Je čas, pane Seaforte.“ Alexi Tamarov mě vytrhl z neklidného spánku, z otcovy neútulné kuchyně, z rozvrzané židle, od lekce z fyziky, kterou jsem se snažil zvládnout pod otcovým pozorným zrakem.

Odstrčil jsem Aleximu neodbytnou ruku. „Vyplouváme přece až o polední hlídce.“ Omámeně jsem zamrkal, abych se vzbudil.

Ode dveří mě s ironickým úsměvem sledoval Vax Holser. „Nechte ho spát, Tamarove. Poručíku Malstromovi nebude vadit, když přijde pozdě.“

Vyletěl jsem z lůžka, pořád ještě zmatený. Přijít pozdě na hlídku by byla záležitost pro pana Cousinse, a po tom incidentu před dvěma dny mi buďte všichni svatí milostivi, kdybych znova vzbudil jeho pozornost. Mrkl jsem na hodinky. Spal jsem šest hodin!

V divokém spěchu jsem popadl ze židle modré sako a strčil jsem ruce do rukávů. Zároveň jsem si leštil špičku jedné boty o nohavici na druhé noze.

„Proč se vlastně namáháme a budíme vás?“ podotkl znechuceně Vax. Neodpověděl jsem; Vax odešel na určené stanoviště v ústředně a Sandy Wilsky se táhl za ním.

„Díky, Alexi,“ zamumlal jsem a málem jsem se s ním srazil ve dveřích. Vletěl jsem do obvodové chodby, proběhl kolem východního schodiště; v poklusu jsem si uhlazoval vlasy a popotahoval kravatu, ještě když jsem zahýbal za roh k přechodové komoře. Sotva jsem doběhl na své stanoviště, ozval se z reproduktoru hlas kapitána Haaga.

„Odpojit kotevní lana!

Poručík Malstrom mi ledabyle odpověděl na pozdrav a nespouštěl přitom oči z lodníka ve skafandru, který odpojoval naše přední vyvazovací lano od staničního sloupu.

„Lano staženo, pane," řekl lodník a já jsem to podle předpisů opakoval poručíku Malstromovi, jako by neslyšel. Poručík mi mávnutím povolil pokračovat.

„Uzavřete vnitřní vrata, pane Howarde. Připravit k odpojení." Pokoušel jsem se o ten velitelský tón, který byl pro poručíky Hibernie tak samozřejmý.

„Rozkaz, pane." Lodník Howard stiskl tlačítko; tlusté transplexové pláty se hladce zavřely a uprostřed se spojily v nepropustnou stěnu.

Poručík Malstrom sáhl po páčce a stáhl ji dolů. Z přechodové komory se ozvalo krátké zabzučení a cvaknutí. Ohlásil můstku: „Příďová vnitřní vrata uzavřena, pane. Jistící západky uvolněny."

„Dobře, pane Malstrome." Kapitánův obvykle nabručený hlas zněl v reproduktoru neosobně. Lodní siréna třikrát krátce hvízdla. Po chvíli se znovu ozval kapitánův vzdálený hlas: „Odrazit!"

Tím naše povinnosti skončily. Poručík Malstrom a já jsme už neměli co dělat, mohli jsme jen sledovat, jak naše postranní trysky střídavě uvolňují drobné rychlé výstřiky paliva a jemně námi houpají. Přísavky naší přechodové komory se neochotně odlepily od svých protějšků na stanici. U.N.S. Hibernia se pomalu odlepila od stanice Ganymédes. Když jsme byli asi deset metrů daleko, pohlédl jsem na poručíka Malstroma. „Uzavíráme, pane?" Kývl.

Vydal jsem rozkaz. Vnější hlislitové příklopy se zavřely a zakryly nám výhled na vzdalující se stanici. Poručík Malstrom stiskl tlačítko interkomu. „Příďová komora uzavřena, pane."

„Uzavřen, rozumím." Zdálo se, že kapitán je myslí jinde, a nebylo by divu. Na můstku s pilotem připravovali loď na fúzi. Trochu se mi zvedl žaludek, jak se naše tíže zmenšovala. Postupně jsme přicházeli o užitek z gravitronů stanice a naše vlastní ještě kapitán neuvedl do chodu.

Mlčky a zamyšleně jsme čekali. „Rozlučte se, Nicky.“ Poručík Malstrom to řekl tiše a laskavě.

„Už se stalo, pane, v Lunapolis.“ Samozřejmě se mi bude stýskat po Cardiffu i po známém bludišti Lunapolis. Bude mi dokonce chybět i Akademie na odvrácené straně, kde jsem prožil tři roky kadetního výcviku. Ale stanice Ganymédes byla něco jiného. Už to bylo víc než měsíc, co jsem se vyplakával z lítosti v skrytém koutku armádního baru v centru Lunapolis, a dnes už jsem byl připravený na všechno.

Fúzní motor naskočil. V kulatém okénku hvězdy zčervenaly a pak zmodraly. Když motor dosáhl plného výkonu, pomalu se ztratily v černi.

Fúzovali jsme.

Hibernia se s oslepenými vnějšími senzory řítila ven ze sluneční soustavy na vrcholku N-vlny vytvářené svým motorem.

„Pozor všem: Konec startovní pohotovosti.“ Kapitánův hlas se zdál být zastřený.

Zamkl jsem vysílačku lodníka Howarda do sejfu v přechodové komoře.

„Šachy, Nicku?“ zeptal se poručík Malstrom, když lodník odešel.

„Ovšem, pane.“ Vykročili jsme chodbou ke kabinám důstojníků. V neútulné poručíkově kabině, šedé krabici bez oken o ploše čtyř čtverečních metrů a dva a půl metru vysoké, hodil pan Malstrom šachovnici na postel. Sedl jsem si na šedou armádní deku v nohách postele; on se opřel o naškrobený bílý polštář.

„Naučím se vás porážet,“ řekl, když rozestavoval figurky. „Aspoň se budu moci soustředit ještě na něco jiného než na běžnou služební rutinu.“ Zdvořile jsem se usmál. Neměl jsem v úmyslu nechat ho vyhrát; šachy byly jedna z mála věcí, které jsem skutečně uměl. Doma v Cardiffu jsem byl semifinalista ve své věkové kategorii, než mě otec ve třinácti letech odvezl do Akademie.

Hráli jsme s půlminutovým časovým limitem, ale nijak striktně jsme ho nehlídali. Za těch několik týdnů, kdy se

Hibernia vzdalovala od stanice Země, jsem vyhrál třiadvacet partií, on dvě. Tentokrát jsem na to potřeboval pětadvacet tahů. Jak bylo naším zvykem, potřásli jsme si po hře vážně rukama.

„Až se vrátíme z Naděje národů, bude mi pětatřicet.“ Povzdechl si, možná trochu mrzutě. „Vám bude dvacet.“

„Ano, pane.“ Čekal jsem.

„Čeho litujete víc?“ zeptal se náhle. „Těch let, které ztratíte, nebo toho, že budete tak dlouho zahrabaný v téhle lodi?“

„Já to neberu jako ztracené roky, pane. Až se vrátím, budu mít odslouženo dost, abych se stal poručíkem, pokud projdu zkouškami. Kdybych zůstal doma, ani bych se tomu nepřiblížil.“ Neodvažoval jsem se mu prozradit, jak silná ctižádost ve mně plane.

Neřekl nic a já jsem o tom chvilku uvažoval. „Třicet čtyři měsíců tam a zpátky. Já nevím, pane. Jako všichni tady jsem měl nízké skóre na klaustrofobii.“ Odvážil jsem se usmát. „Záleží na tom, jestli budu ty tři roky hrát šachy s vámi nebo jestli mě bude prohánět poručík Cousins.“ Chvilku jsem si myslel, že jsem to přehnal, ale všechno bylo v pořádku.

Poručík Malstrom dlouze vydechl. „Nebudu kritizovat kolegu důstojníka, zvláště před někým, kdo má nižší hodnost jako vy. Jen se nahlas divím, jak se vůbec dostal do Akademie.“

Nebo z ní, dodal jsem v duchu. Kdyby nás tak učil navigaci poručík Malstrom. Ale jeho hlavní povinností byla starost o bezpečnost lodi a vztahy s pasažéry. Moudře jsem mlčel.

Doloudal jsem se zpátky do ubikace. Uvnitř seděl Sandy Wilsky na podlaze se zkříženýma nohama. Vax Holser se na něj mračil ze své postele. „No tak?“

Sandy nešťastně pokrčil rameny a vyhrkl: „Já nevím, pane Holsere.“

Vax přimhouřil oči. „Nejste snad náhodou ještě kadet? Skutečně tu máme opravdového praporčíka, který nedokáže najít muniční sklad?“

Přešel jsem ke své posteli a ignoroval jsem chlapcův pohled, ve kterém se kmitla naděje. Vax měl právo ho trochu šikanovat. Ostatně jako my všichni; Sandy tu byl nejmladší a právě vyšel z Akademie.

„Mrzí mě to.“ Sandy se po mně podíval, jako by čekal pomoc, ale já jsem mu ji neposkytl. Praporčík má takové věci vědět. Odkopl jsem boty a svalil jsem se na postel.

Vax se zeptal: „Co je posláním námořnictva?“ Sandy se s nadějí nadechl, „Posláním Námořní služby Spojených národů je uchovat vládu Spojených národů z milosti a pod ochranou Boha Pána a chránit kolonie a předsunutá lidská sídla všude tam, kde byla ustavena. Námořní služba má bránit Spojené národy a jejich, jejich…“ Zakolísal.

Vax se zamračil a dořekl to za něj. „…a jejich území před všemi nepřáteli, vnitřními nebo vnějšími, přepravovat veškeré mezihvězdné náklady a zboží, dopravovat do kolonií a z nich všechny osoby, které mají k cestě zákonné důvody, a plnit všechny pravoplatné rozkazy, které vydá Admiralita. Část první, odstavec pátý lodního řádu.“

„Ano, pane Holsere.“

Vax podotkl: „To by stálo za jednu nebo dvě důtky, Nicky.“

Neodpověděl jsem. Kdyby bylo po jeho, strávili by mladší praporčíci celý život v tělocvičně. Tady jsem směl udělovat důtky jenom já, i když Vax mohl ostatním znepříjemňovat život jinými způsoby.

„Ovladače laserů?“

„Ve zbroj- chci říct, na centrále.“ Chlapec zamyšleně nakrčil čelo. „Ne, je to… totiž…“

Vax se zamračil. „Kolik kliků by bylo…“

Pár kliků by Sandymu neublížilo - všichni jsme prošli horším šikanováním -, ale Vax mi šel na nervy. Dokonce nutil toho chlapce, aby mu říkal „pane Holsere“, což mi vadilo. Podle tradice mladší praporčíci oslovují „pane“ jen služebně nejstaršího.

Vyštěkl jsem: „Lasery se ovládají z centrály. To byste měl vědět - copak jste při zbrojním výcviku spal?“

„Ne, pane Seaforte.“ Na čele mu vystoupil pot; teď jsme se na něj naštvali oba.

Pokračoval jsem méně sžíravým tónem: „Na některých lodích jsou lasery ve zvláštní místnosti nazývané zbrojnice. Zastarale se tak také říká ubikaci.“

„Děkuju.“ Sandy to řekl příslušně uctivě.

Vax zavrčel: „Měl to vědět.“

„Máte pravdu. To, že se nevyznáte na lodi, je ostuda, Sandy. Dvacet kliků.“ Byla to ode mě laskavost. Od Vaxe by jich dostal padesát.

Večeře se jako obvykle podávala ve velké jídelně lodi, ne v důstojnické. Seděl jsem na svém místě, upíjel ledovou vodu a čekal na cinknutí sklenice. Když přišlo, vstal jsem stejně jako ostatní důstojníci a cestující s hlavou skloněnou. Kapitán Haag, mohutný, prošedivělý a důstojný, začal každovečerní rituál.

„Bože Pane, na palubě U.N.S. Hibernia je 19. října 2194. Prosíme tě, abys nám požehnal, abys požehnal naší plavbě a abys dal zdraví a spokojenost všem, kdo jsou na palubě.“

„Amen.“ Židle zaskřípaly, jak jsme si sedali. Lodní modlitba se večer co večer opakovala na každém korábu Spojených národů, který se plavil kosmickou prázdnotou, už sto šedesát sedm let, a pronést ji bylo úkolem kapitána, který byl zástupcem vlády, a tedy i Znovusjednocené církve. Naši námořníci byli stejně jako na jiných lodích přesvědčeni, že plavit se s knězem přináší neštěstí, a pokud někdy byl na palubě Hibernie duchovní, cestoval jako soukromá osoba. Prakticky na žádné lodi tomu nebylo jinak.

„Dobrý večer, pane Seaforte.“

„Dobrý, večer, madam.“ Paní Donhauserová byla anabaptistickou vyslankyní na Naději národů. Ve své elegantní a přitom praktické saténové kombinéze vzbuzovala respekt. „Jak šla dnes jóga?“

Ocenila tu otázku úsměvem. Paní Donhauserová byla přesvědčená, že když bude denně cvičit jógu, dostane se na Naději národů v perfektním duševním i tělesném zdraví. Sama prohlašovala, že jejím posláním je obrátit všech dvě stě tisíc tamních obyvatel do jednoho na svou víru. Jak jsem ji znal, nepochyboval jsem o tom, že je to docela dobře možné.

Naše státní náboženství bylo spojením protestantských a katolických obřadů, vytvořeným za Velkého jahvistického znovusjednocení poté, co armáda Páně potlačila Letniční kacířství. Vláda SN povolovala odštěpené sekty, jako byla ta, k

níž patřila paní Donhauserová. Stejně mě ale napadlo, jak by asi reagoval guvernér Naděje národů, kdyby paní Donhauserová své poslání splnila až příliš dobře. I guvernér byl stejně jako kapitán Haag z moci svého úřadu zástupcem pravé církve.

Hibernia s sebou na svou dlouhou cestu vezla jedenáct důstojníků: čtyři praporčíky, tři poručíky, vrchního inženýra, pilota, lodního lékaře a kapitána. Všichni jsme snídali a obědvali ve spartánsky prostě zařízené důstojnické jídelně, ale večeřeli jsme s našimi cestujícími.

Sto třicet pasažérů směřovalo na vzkvétající kolonii Naděje národů nebo pokračovalo dál na Odbočku, což byla naše druhá zastávka. Cestující snídali a obědvali rovněž neformálně v pasažérské jídelně.

V podpalubí jsme měli sedmdesátičlennou posádku - strojníky, spojaře, recyklovače, hydroponiky, plavčíka a lodníky s nižší kvalifikací, kteří pracovali v kuchyni nebo v hospodářském oddělení a starali se o naše četné pasažéry. Ti všichni jedli dole v námořnické jídelně.

Rozsazení u stolů určoval každý měsíc vrchní stevard, kromě kapitánského stolu, kam si hosty zval výhradně kapitán Haag sám. Tento měsíc jsem byl přidělen ke stolu 7. V předpisové modré uniformě - námořnicky modrých kalhotách, bílé košili, černé kravatě, nablýskaných černých botách, modrém saku s odznaky a medailemi a čepici s prýmky - jsem se u večeře vždycky cítil prkenně a nepohodlně. Pokaždé jsem si v duchu přál, abych uměl nosit uniformu tak samozřejmě jako Vax Holser.

U vedlejšího stolu klábosil šéfinženýr McAndrews s jednou z pasažérek. Inženýr byl mohutný a prošedivělý a své strojovně vládl s neokázalou výkonností. Ke mně se choval přátelsky, ale rezervovaně, stejně jako k ostatním důstojníkům.

Stevardi přinesli ke každému stolu terinu s hustou horkou houbovou polévkou. Nalévali jsme si ji sami. Ayah Dinh, pákistánský obchodník přímo naproti mně, svou polévku hltavě srkal. Všichni ostatní předstírali, že si toho nevšimli. Pan Barstow, růžovoučký šedesátník, se na mě mračil, jako by mě vyzýval, ať na něj promluvím, jestli si troufám. Rozhodl jsem

se, že to neudělám. Randy Carr, nažehlený a sportovní, oblečený v drahé pastelové kombinéze, se zdvořile usmíval, ale díval se skrze mě, jako bych neexistoval. Jeho aristokratický syn Derek se mu značně podobal vzhledem a odkoukal i jeho jednání. Bylo mu šestnáct, choval se povýšeně a nepovažoval za potřebné usmívat se na posádku; ta trocha zdvořilosti, které byl schopen, byla vyhrazena jen pro pasažéry.

„Začala jsem si psát deník, Nicky.“ Amanda Frowelová mě obdařila milým úsměvem. Zjistil jsem, že naší civilní vedoucí vzdělávání je dvacet. Zpočátku jsem myslel, že její úsměv je vyhrazen jen pro mě, ale pak jsem si všiml, že se stejně usmívá na všechny ostatní praporčíky a dva poručíky. No nic.

Soustředil jsem se na její poznámku. „Co jste si do něj zapsala?“

„Začátek svého nového života,“ odpověděla prostě. „A konec toho starého.“ Amanda byla na cestě na Naději národů, kde měla učit přírodní vědy. Byla to běžná praxe, že funkci vedoucího vzdělávání zastával někdo z pasažérů.

„A jste si jistá, že to tak opravdu je?“ zeptal jsem se. „Nezačne váš nový život vlastně teprve při přistání, ne při odletu?“ Nabral jsem sousto salátu.

Theodore Hansen se do toho vložil dřív, než stačila odpovědět. „Přesně tak. Ten chlapec má pravdu.“ Byl to obchodník se sójou a právě teď investoval tři roky života, aby našel nové sójové plantáže, kde by zasel hybridní semena, uskladněná nyní v našem nákladovém prostoru. Jestli všechno dobře půjde, bude mít na kontě mnoho milionů, nejen těch pár, které už měl.

„Ne, pane Hansene,“ odpověděla klidně. „Tak by to bylo v případě, že by cesta byla jenom přestávka, čekací doba, než se dostanu na Naději národů a budu žít dál.“

Mladý Derek Carr se pohrdlivě ušklíbl. „A co jiného by to bylo? Tomuhle,“ mávl lehce rukou, „říkáte život?“

Jeho tón se mě dotkl, ale ve svém postavení jsem si nemohl dovolit protestovat. Ale slečna Frowelová si toho zřejmě nevšimla. „Ano, říkám tomu život,“ odpověděla. „Mám pohodlné bydlení, můžu organizovat přednášky, plnou

knihovnu holovidových čipů, které si můžu číst, dobré jídlo a příjemnou společnost, se kterou sdílím cestu.“

Randy Carr šťouchl svého syna významně do žeber. Chlapec se na něj zamračil; otec mu oplatil stejně. Proběhl mezi nimi jakýsi signál. Po chvíli řekl Derek chladně: „Odpusťte, jestli jsem byl hrubý, slečno Frowelová,“ ale podle tónu se zdálo, že ho to nijak zvlášť nemrzí.

Usmála se a konverzace nabrala jiný směr. Dojídal jsem pečené kuře, přestal jsem poslouchat a představoval jsem si nás dva o samotě v její kabině. No, cesta bude dlouhá. Uvidíme.

+ + + + +

„Tak vám se konečně podařilo něco spočítat správně, pane Seaforte!“ Poručík Cousins si zkoumavě prohlížel moje řešení na monitoru a mnul si přitom plešatějící hlavu. „Ale Bože Pane, copak se pan Tamarov nedokáže naučit ani to základní? Ten jestli se jednou nějakou náhodou ocitne sám na můstku, tak svou loď zničí!“

Pan Cousins nás nechal spočítat, kdy máme defúzovat, abychom objevili vrak U.N.S. Celestina, která byla zničena před sto dvanácti lety s celou posádkou. Koutkem oka jsem mrkl na Alexiho řešení. Udělal matematickou chybu při srovnávání hvězdných rychlostí. V podstatě to bylo správně, až na jednu chybu, ale jeho omyl mohl mít katastrofální následky. Možná, že Celestina ztroskotala v důsledku nějaké neopatrnosti při navigaci. To nikdo nevěděl.

„Moc mě to mrzí, pane,“ řekl Alexi pokorně.

„A teprve jak to mrzí mě, pane Tamarove,“ odsekl poručík. „Ze všech praporčíků, co jich v námořnictvu je, já musím dostat zrovna vás! Snad vás pan Seafort a pan Holser povzbudí k tomu, abyste studoval navigaci. A jestli ne, tak to udělám já.“

To nebylo dobré; byla to otevřená výzva k tomu, aby Vax Holser ještě znásobil své šikanování, a mezi těmi dvěma už tak byla zlá krev.

Proti šikanování jsem nic neměl; všichni jsme si tím museli projít a posiluje to charakter, nebo se to aspoň říká, ale Vax si v

tom sadisticky liboval a to mi dělalo starost. Jako první praporčík jsem Alexiho a Sandyho samozřejmě šikanoval také. Čas od času jsem jednoho nebo druhého nechal několik hodin stát na židli v ubikaci v trenýrkách a odříkávat lodní řád nebo jsem je nahnal na rajóny pro drobné přestupky. Byli hodnostně nejníž a museli takové věci čekat, a ostatně je také čekali. Rozhodl jsem se mít oči otevřené. Nemohl jsem Alexiho úplně ochránit před Vaxem, který byl služebně druhý, ale mohl jsem se pokusit nedopustit, aby to zašlo příliš daleko.

„Tak zase do práce.“ Pan Cousins podrážděným gestem smazal Alexiho obrazovku a zadal další úkol.

Naše výpočty byly samozřejmě pouze simulované za pomoci Darly, lodního čítače. Ve skutečnosti byla Hibernia fúzovaná a všechny vnější senzory slepé.

První zastávku jsme měli mít u Celestiny, pokud ji dokážeme najít bez zbytečného zdržování. Byla přece jen malá a ztracená hluboko v mezihvězdném prostoru. Po mnoha měsících pak vyložíme zásoby v Důlním táboře, vzdáleném třiašedesát světelných let, a potom dokončíme cestu do Naděje národů. Ale simulace nesimulace, poručík Cousins očekával dokonalost, a celkem právem.

Fúzový pohon umožnil uvést mezihvězdné lety do praxe, ale ze své podstaty byl nepřesný až do šesti procent vzdálenosti překonané ve fúzi. Takže jsme zamířili k cíli nejméně šest procent cesty vzdálenému od cílové soustavy, zastavili, přepočítali polohu a znovu fúzovali. Byla to pojistka proti bezhlavému fúzování do slunce, což se v počátcích nejméně jednou stalo. Během fúze byly naše vnější přístroje k ničemu; svou pozici jsme nemohli spočítat dřív, než jsme vypnuli pohon.

Ťukal jsem do klávesnice. Tolik proměnných. Naše N-vlny křižovaly galaxii rychleji než jakákoli známá forma komunikace. I když se v námořnictvu mluvilo o posílání poštovních člunků s fúzovým pohonem, v praxi se to neosvědčilo. Člunky často mizely a nikdo nevěděl proč. Člověk by řekl, že čítač zvládne loď stejně dobře jako pouhý člověk, ale -

„Dávejte pozor, Seaforte!“

„Rozkaz, pane!“ Zamžoural jsem na obrazovku, opravil chybu.

V každém případě stavba fúzového motoru byla tak nákladná, že námořnictvu připadalo rozumnější zabudovat ho do lodi s posádkou, která by vozila do našich kolonií i pasažéry a zásoby, nejen pouhé zprávy.

Možná, že jednou, jestli budou čluny zdokonaleny, stane se naše profese zastaralou. Ale byla by to škoda. Je to nádherná kariéra, i přes určité riziko, že člověk dostane melanom T, smrtící karcinom vyvolaný dlouhodobým vlivem fúzového pole.

Naštěstí lidé, jejichž organismus je vystaven N-vlnám do pěti let od puberty, jsou prakticky imunní, i když samozřejmě existují výjimky. A ani u dospělých, kteří se na mezihvězdnou cestu vypraví poprvé, není riziko nijak velké, ale zvětšuje se s každou další plavbou. Důstojníci tedy začínají mladí a posádky se najímají jen na krátké -

„Už zase sníte, pane Seaforte? Jestli o nějaké slečně, tak můžete jít do ubikace, abyste měl soukromí.“

„Ne, pane. Omlouvám se, pane.“ Zrudl jsem, sklonil jsem se nad klávesnicí a moje prsty se tryskem rozběhly.

Jeden způsob, jak určit naši polohu, bylo vypočítat naše postavení vůči třem známým hvězdám a pak nahlédnout do hvězdných tabulek v lodním čítači. Můžeme také propočítat kolísání energie zaznamenané během fúze a odhadnout výsledné procento odchylky. Touto metodou dostaneme takzvanou kouli omylu; můžeme být na kterémkoli místě uvnitř této koule. Pak stačí vypočítat, jak asi bude vypadat náš cíl, a rozhlédnout se, jestli něco podobného pozorujeme.

Je mi jedno, co říkají učebnice. Navigace je spíš umění než věda.

Když se navigační cvičení konečně uzavřelo, sjel jsem Alexiho a poslal ho do ubikace k holovidu s čipem Prvky astronavigace od Lamberta a Greelyho.

2.

Proti mně tikaly hodiny. Se zavázanýma očima jsem hmatal po přepážce a doufal jsem, že nezakopnu o nečekanou překážku. Dotápal jsem ke dveřím. Zamykatelné zevnitř, normální velká klika. Bylo tedy jasné, že jsem v kabině pro pasažéry. Po hmatu jsem vyšel do chodby. Otočil jsem se zcela náhodně vlevo a pomalu jsem vykročil, ruku na ostění chodby. Cítil jsem, že téměř neznatelně stoupám. To znamenalo, že se blížím ke schodišti 2h.

Jedno z našich cvičení bylo poslepu přijít na to, kde jsme. Uspali nás a za pár minut jsme se probudili kdovíkde. Když nám trvalo příliš dlouho, než jsme se zorientovali, dostávali jsme důtky. Předpokládám, že kdyby záložní zdroje lodi a všechno naše nouzové osvětlení najednou vypověděly službu, bylo by nám to cvičení užitečné. Ale neuměl jsem si představit situaci, kdy by k něčemu takovému mohlo dojít.

Narazil jsem do zábradlí schodiště. Vedlo jak nahoru, tak dolů. To znamenalo, že jsem na druhé úrovni, určené pro pasažéry. Někde blízko byla Amandina kabina; naše přátelství pokračovalo a já jsem byl konečně pozván dovnitř.

Kde jsem, na východě nebo na západě? Jestli na východě, tak asi dvacet kroků za schodištěm musí být tělocvična. Co je na západě, to jsem si nepamatoval, ale tělocvična to nebyla určitě. Odhodil jsem opatrnost, abych si vylepšil čas, a klopýtal jsem chodbou. Jestli pan Cousins postavil do chodby židli, je se mnou amen.

Tělocvična nikde. „Kabiny pasažérů, druhá úroveň, západ, asi patnáct metrů západně od schodiště, pane.“

„Výborně, Nicky.“ Hlas poručíka Malstroma. Sundal jsem si masku z očí a ve světle jsem zamrkal. Usmál jsem se a on mi to oplatil. Uměl jsem si představit, co by tak asi řekl náš první poručík.

Vyřízněte z pěnové gumy tři kotouče asi tři centimetry tlusté, naskládejte je na sebe a prostředkem prostrčte krátkou tužku.

Teď postavte tužku na jeden konec. Dostanete hrubý model naší lodi. Strojovna je v tužce pod kotouči; ještě pod ní je vlastní motor, planoucí do vlnové emisní komory na tupém konci tužky.

My, posádka a cestující, jsme žili a pracovali v třech kotoučích. Ta část tužky nad nimi byla naším nákladovým prostorem, plným vybavení a zásob pro kolonii na Naději národů nebo pro Důlní tábor.

Každým diskem procházel kruhový průchod zvaný okružní chodba a dělil ho na vnitřní a vnější část. Po obou stranách byly dveře do kajut a kabin. V pravidelných intervalech rozdělovaly chodbu vzduchotěsné průlezy, které byly připraveny se uzavřít v případě dekomprese; každou sekci mohly izolovat od všech ostatních.

Dvě schodiště stoupala z východní a západní sekce třetí úrovně až do výšin úrovně první. V nejvyšší úrovni byl můstek, kabiny důstojníků a posvátná kapitánská kajuta, kterou jsem nikdy neměl možnost vidět.

Druhá úroveň patřila pasažérům a byla tam většina pasažérských kabin. Několik cestujících bydlelo nahoře na první úrovni a zbytek dole na třetí, kde byla ubytována i posádka.

Kabiny cestujících byly asi dvakrát tak velké jako ty přidělené poručíkům. Ovšem ve srovnání s kójemi posádky na třetí úrovni vypadala i naše stísněná ubikace jako luxus. Námořnictvo zastávalo obecnou politiku, že je potřeba málo místa na spaní, ale hodně na zábavu. Posádka měla k dispozici tělocvičnu, kino, knihovnu s nahrávkami, klubovny a vlastní jídelnu.

Cvičení skončilo a my jsme s panem Malstromem vyšli nahoru na první úroveň.

Měl jsem právě tak čas připravit se na cvičení v přistávání, které mě čekalo na můstku. Měl jsem se hlásit kapitánu Haagovi. Pečlivě jsem se osprchoval; holil jsem se pořád ještě jen jednou týdně, takže s tím jsem problémy neměl.

Oblékl jsem se a žaludek se mi přitom svíral napětím. K poručické hodnosti jsem sice měl ještě hodně daleko, ale abych

vůbec kdy mohl pomýšlet na povýšení, musel jsem dokázat kapitánu Haagovi aspoň základní pilotní schopnosti.

Naposled jsem si upravil uniformu, zhluboka se nadechl a rázně zaklepal na dveře můstku. „Dovolte mi vstoupit, pane."

„Vstupte." Kapitán stál u navigačního pultu a ani se neobrátil. Poslal pro mě a znal můj hlas.

Vešel jsem. Poručice Lisa Dagalowová, která měla hlídku s kapitánem Haagem, zdvořile kývla. Sice se nikdy nějak zvlášť nesnažila mi pomoci, ale taky po mně nikdy tak nevyjela jako starší poručík Cousins.

Nemohl jsem si pomoci; můstek ve mně vždycky vzbuzoval posvátnou úctu. Mohutná simulbrazovka na klenuté přední stěně nabízela úžasný výhled z přídi lodi – samozřejmě, když jsme právě nebyli ve fúzi. Menší obrazovky po obou stranách teď byly také prázdné. Ale na těch mohl náš čítač Darla simulovat jakékoli podmínky, které měl uložené ve svých paměťových obvodech. Kapitánovo křeslo z černé kůže bylo připevněné k palubě za levým ovládacím pultem. Křeslo službu konajícího důstojníka, kam jsem měl usednout já, bylo po jeho pravici. V kapitánově křesle nikdy neseděl nikdo jiný, ani při výcviku.

„Hlásí se praporčík Seafort, pane." Kapitán Haag mě samozřejmě znal. S kapitánem, který v jedenáctičlenném důstojnickém sboru nepozná vlastního praporčíka, není něco v pořádku. Ale předpis je předpis.

„Posaďte se, pane Seaforte." Kapitán Haag celkem zbytečně ukázal na křeslo pro důstojníka. „Dostanete simulaci systému Naděje národů. Navedete loď na přistání na orbitální stanici."

„Rozkaz, pane." To byla jediná přípustná odpověď na rozkaz od kapitána. Kadetům nebo čerstvým praporčíkům, právě vyšlým z Akademie, nebyl občas jasný rozdíl mezi „Ano, pane" a „Rozkaz, pane". Bylo to jednoduché. Když jste odpovídali kladně na nějakou otázku, řekli jste „Ano, pane". Když jste dostali rozkaz, zněla samozřejmě odpověď „Rozkaz, pane". Nebylo ani potřeba mnoho návštěv na lavici staršího poručíka a člověk si to zapamatoval správně.

Kapitán Haag se dotkl své obrazovky. „Ale nejdřív se musíte dostat k Naději národů.“ Žaludek se mi sevřel. „Začneme u vraku Celestiny, pane Seaforte. Pusťte se do toho.“ Pohodlně se opřel v křesle.

Zvedl jsem interkom. „Můstek strojovně, připravte se k defúzování.“ Hlas mi přeskočil a já jsem se začervenal.

„Připravit k defúzování, rozumím, pane.“ To byl chraplavý hlas šéfinženýra McAndrewse zdola ze strojovny. „Řízení předáno na můstek.“ Údaje ze strojovny, které se mi objevovaly na ovládacím pultu, byly samozřejmě simulované; kapitán Haag rozhodně neměl v úmyslu defúzovat kvůli obyčejnému výcviku.

„Předáno na můstek, rozumím.“ Položil jsem ukazováček na obrazovku sledující motor a přejel jsem od ukazatele „Plný“ na „Nula“. Simulbrazovky se rozzářily a já jsem zalapal po dechu, i když jsem věděl, co mám čekat. Všude kolem svítily hvězdy v mnohem větším počtu, než si člověk na zemi vůbec dokázal představit,“

„Potvrďte cestu bez překážek, poručíku. Prosím,“ dodal jsem. Po výcviku bude pořád ještě moje nadřízená. Poručice Dagalowová se sklonila nad svým pultem.

Když loď opustila fúzi, bylo nejdůležitější přesvědčit se, že kolem nejsou žádná kosmická tělesa ani lodi. Pravděpodobnost něčeho takového byla jedna k několika miliardám, ale na lehkou váhu jsme to nebrali. Darla pokaždé provedla senzorický test, ale i přesto, že všechny její systémy byly ztrojnásobené, nespoléhali jsme se jen na senzory. Nespoléhat na přístroje vždycky bylo základním principem navigace. Všechno se kontrolovalo ručně.

„Bez překážek, pane Seaforte.“ Technicky mě paní Dagalowová během výcviku měla oslovovat „pane“, protože jsem působil jako kapitán, ale rozhodně jsem neměl v úmyslu jí to připomínat.

„Spočítejte prosím polohu, madam. Totiž poručice.“

Poručice Dagalowová zadala čítači příkaz určit naši polohu na hvězdných mapách. Obrazovka se zaplnila čísly a příjemný ženský hlas oznámil: „Poloha určena, pane Seaforte.“

„Děkuju, Darlo.“ Čítač odpověděl lehkým ztemněním obrazovek. Nehodlám rozebírat tu letitou otázku: Je opravdu živá? To byla věc, která už způsobila víc hospodských rvaček než všechno ostatní dohromady. Já osobně jsem toho názoru - no nic, na tom nezáleží. Lodní zvyklosti velely jednat s Čítačem jako s člověkem. Měla v sobě uložené všechny odpovídající reakce na zdvořilostní fráze a vtípky. V Akademii nám říkali, že pro posádku je snazší komunikovat s čítačem stejně jako s lidmi.

„Spočítejte nové koordináty, prosím,“ řekl jsem. Poručice Dagalowová se naklonila vpřed a chystala se splnit příkaz.

V té chvíli zasáhl kapitán Haag. „Poručice Dagalowová je nemocná. Budete je muset spočítat sám.“

„Rozkaz, pane.“ Trvalo to pětadvacet minut a než jsem skončil, byl jsem úplně zpocený. Byl jsem si poměrně jistý, že to mám správně, ale když mi přes rameno koukal kapitán Haag, být si „poměrně jistý“ nestačilo. Zadal jsem nové fúzové koordináty pro krátký skok, který nás přenese k Naději národů.

„Koordináty přijaty, pane Seaforte.“ Darla.

„Šéfinženýre, fúzujte, prosím.“

„Rozkaz, pane. Fúzní motor startuje… teď.“ Obrazovky se náhle vypnuly, jak Darla simulovala novou fúzi.

„Tak, pane Seaforte,“ řekl kapitán, „na jak dlouho jste odhadl druhou fúzi?“

„Osmdesát dva dnů, pane.“

„Osmdesát dva dnů uplynulo.“ Vyťukal něco na své klávesnici. „Pokračujte.“

Znovu jsem ukončil fúzi. Když jsme odstínili všudypřítomnou záři slunce Naděje národů - slunce typu G - mohli jsme zahlédnout orbitální stanici kroužící kolem planety. Poručice Dagalowová potvrdila, že před sebou nemáme žádné překážky. Pak znova onemocněla a já, čím dál nervóznější, jsem musel spočítat manuální přibližování sám.

„Spustit pomocný motor, šéfinženýre.“ To už jsem vyštěkl a sluchátko jsem svíral tak, že mě bolelo zápěstí.

„Rozkaz, pane. Motor spuštěn.“ Pan McAndrews nejspíš na ten signál čekal. A nebylo divu; sám Bůh ví, s kolika praporčíky už za ty roky absolvoval stejný výcvik.

„Směr nula tři pět stupňů, vpřed dvě třetiny.“

„Dvě třetiny, rozkaz, pane.“ Monitor ukazoval, jak motor zabírá. Nervózně jsem si připomněl, že Hibernia se stále ještě pohybuje ve fúzi a že tohle všechno je jen výcvik.

Pohlédl jsem na simulbrazovku. „Sklon deset stupňů.“

„Deset stupňů, rozkaz, pane.“

Přibližoval jsem se opatrně k orbitální stanici. Na obrazovkách už byla zřetelně viditelná a pořád se zvětšovala. Přibrzdil jsem loď pro závěrečné přiblížení.

„Směr nula čtyři nula, poručíku.“

„Rozkaz, pane.“

„Pane, orbitální stanice hlásí zámky připraveny.“

„Připraveny, rozumím,“ opakoval jsem a snažil jsem se vnímat celý ten příliv informací z našich přístrojů.

Dagalowová řekla: „Relativní rychlost dvě stě kilometrů za hodinu, pane Seaforte.“

„Dvě stě, rozumím. Manévrovací trysky, zabrzdit patnáct.“ Z trysek vystříklo palivo, aby zpomalilo pohyb lodi vpřed.

„Relativní rychlost sto patnáct kilometrů, vzdálenost dvacet jeden kilometr.“

Pořád moc rychle. „Brzdové trysky, osmnáct.“ Ještě jsme zpomalili, ale brždění nás vychýlilo z kursu. Upravil jsem ho postranními manévrovacími tryskami.

Naše konvenční motory používaly jako palivo LH2 a LOX; voda byla levná a fúzní motory Hibernie poskytovaly víc než dost energie na její přeměnu, ale vézt jsme jí mohli jen omezené množství. Kdybychom letěli rychleji, spotřebovali bychom víc vody. Stejné množství bychom potřebovali na brždění; nic není zadarmo. Teoreticky bychom se mohli plavit k Naději národů na pár lžiček LH2 a LOX, ale toho já už se nedožiju. Kolik času stojí za jak velkou ztrátu paliva? To záleželo na tom, kolik manévrování nás ještě čekalo. Hezký logistický problém s mnoha proměnnými.

Já jsem se nepřibližoval nijak hladce. Couval jsem a vyrovnával, plýtval jsem cenným palivem, jak jsem se snažil dostat loď k dvěma čekajícím zámkům. Kapitán Haag neřekl nic. Konečně jsem byl ve správné pozici, průlezy byly dvě stě metrů od sebe a naše relativní rychlost vzhledem k orbitální stanici nulová.

„Směr dva sedm nula, dva výtrysky.“ Tím se naše tužka posune doleva, ale zůstane paralelně s orbitální stanicí. Stalo se, ale příliš rychle. Zapomněl jsem, jak málo paliva je v tak těsné vzdálenosti třeba ke korekcím. Příď Hibernie se zhoupla nebezpečně blízko k čekajícím zámkům stanice.

Zpanikařil jsem. „Brzdit devadesát, jeden výtrysk!“

Poručice Dagalowová s nehybnou tváří splnila příkaz.

Dobrý Bože! Ještě jsem svou chybu zvětšil tím, že jsem odstrčil záď lodi místo přídě. „Brzdit dva sedm nula, všechny trysky!“

Obrazovka potemněla, jak do našeho stínu vstoupila orbitální stanice.

Rozječely se poplašné zvonky. Obrazovka se náhle zkřivila. Ruka mi sama vylétla k pultu, aby zadržela náraz, který nepřišel.

Darlin ostrý hlas přehlušil poplach. „Ztráta těsnosti, přední nákladový prostor!“

Paní Dagalowová vykřikla: „Trhlina ve středu lodi!“

Hlavní obrazovka se zakymácela. Darlin hlas zněl naléhavě. „POPLACH! Disk dostal náraz! Dekomprese na druhé úrovni!“ Udělalo se mi špatně hrůzou.

Kapitán Haag stiskl hlavní vypínač. Poplach se vypnul a rozhostilo se požehnané ticho. „Zabil jste polovinu cestujících,“ řekl pochmurně. „Víc než třetinu posádky máte v zóně dekomprese, a tudíž pravděpodobně mrtvou. Loď se nedá ovládat. Trhlina v trupu je větší než příďová komora.“

Způsobil jsem na lodi dokonce větší škodu, než jakou utrpěla Celestina. Zavřel jsem oči, neschopen slova.

„Vstaňte, pane Seaforte.“

Vyhrabal jsem se na nohy a nějak jsem se dokázal postavit do pozoru.

„Až do samotného přistávání jste si nevedl tak špatně," řekl kapitán a neznělo to docela nelaskavě. „Byl jste pomalý, ale dostal jste loď do správné pozice. Nemyslel jste dopředu a musel jste toho pak stihnout příliš mnoho za příliš krátkou dobu. Výsledkem bylo, že jste ztratil svou loď."

„Ano, pane." Loď jsem tedy ztratil určitě. A s ní veškeré šance na povýšení na poručíka ještě při téhle plavbě.

Překvapil mě. „Projděte si znovu manuál, Seaforte. Třeba i několikrát, dokud si nebudete jistý. Očekávám, že při příštím výcviku to už bude v pořádku."

„Rozkaz, pane."

„Odchod." Vykradl jsem se ven.

Byl to nejhorší den mého života.

+ + + + +

„Nechce se mi o tom mluvit, Amando." Seděla na posteli ve své prostorné kabině na první úrovni a já kousek vedle ní na podlaze.

Měl jsem po hlídce a podle služebního řádu se důstojníci smějí scházet s pasažéry. Velení námořnictva celkem rozumně povoluje to, čemu nemůže zabránit.

„Nicky, každý dělá chyby. Netrap se tím, prostě to příště udělej lip."

Mluvil jsem trpce. „Vax i Alexi přistanou s lodí a vyjdou z toho živí. Já jsem jejich nadřízený a nedokážu to."

„Časem to dokážeš," utěšovala mě. „Studuj a dokážeš to."

Neřekl jsem jí, jak mě poručík Cousins bude při výcviku připravovat zase od začátku. Až skončí, budu rád, když se budu ještě umět obléknout. Znechuceně jsem poposedl. Normálně jsem nepropadal panice; některé problémy jsem celkem dobře zvládal, jinak bych vůbec neprošel Akademií. Ale vědět, že na mě závisí životy všech, to bylo příliš. Byl jsem si jistý, že to nikdy nezvládnu.

Nabručeně jsem se usadil v křesle. „Omlouvám se, že jsem tě s tím otravoval, Amando."

„Neblázni, Nicky. Jsme přece přátelé, ne?“ Ano, ale nic víc. Já bych rád byl víc, ale mezi námi byly tři dlouhé roky a nezdálo se, že by Amanda měla zájem. „Proč ostatně praporčíky vůbec takovým výcvikem trápí? Od toho je přece pilot.“

„Za loď je zodpovědný kapitán,“ vysvětlil jsem trpělivě. „Pořád. Pilot Haynes, stejně jako šéfinženýr a lékař, jsou důstojníky specialisty, ne řadovými důstojníky.“

„A to znamená co?“

„To znamená, že nepatří do posloupnosti velení. Kdyby kapitán onemocněl, velel by první poručík, pak paní Dagalowová a pak poručík Malstrom.“

„Ale s lodí by pořád přistával pilot. Všichni přece nemůžou onemocnět nebo umřít.“

„Ale pilot by neměl konečnou zodpovědnost. Není to jeho loď.“

„Ale stejně je hloupost čekat, že kluci, co zrovna vyšli z kadetky, budou umět s lodí létat.“

„Plavit se. Plavit se s lodí.“

„Co je v tom za rozdíl? Víš dobře, jak to myslím.“

Pokusil jsem se jí to vysvětlit. „Amando, my jsme tady proto, abychom se naučili to, co dělají kapitán a poručici. Od toho výcvik je.“

„Stejně myslím, že je to hloupost,“ trvala na svém Amanda. „A že je to kruté.“ Přešel jsem to.

3.

„Zeslabte to, Alexi.“ Chystal jsem se do postele. Byl to mizerný den od začátku do konce a já jsem byl nevrlý.

„Promiňte, pane Seaforte.“ Rychle zeslabil zvuk svého holovidu. Alexi Tamarov byl jen o rok mladší než já a byl přesně takový, jaký bych si přál být sám: štíhlý, elegantní, přátelský a schopný. Ale miloval ten randál, co vydával za hudbu - slap se tomu říkalo -, kdežto já jsem měl rád spíš klasické skladatele: Lennona, Jacksona a Biederbecka.

Zamrzelo mě, že jsem na něj tak vyjel, ale na druhou stranu jsem děkoval Bohu, že jsem tu nejstarší a že mu můžu nařídit, aby tu muziku zeslabil. Nějak bych si poradil, i kdybych tady nevelel, ale život byl i bez toho dost těžký. Jako služebně nejstarší jsem si mohl vybrat postel, při ranním a poledním jídle mě obsloužili prvního a předpokládalo se, že v ubikaci velím, i když já jsem věděl, že moje autorita je přinejlepším vratká.

Na námořních lodích se příliš nepřemýšlelo o tom, které praporčíky přidělit ke společné službě. Ať jsme byli čerství absolventi Akademie nebo měli za sebou roky služby, čekalo se od nás, že spolu budeme bez problémů žít i pracovat. Podle předpisů velel praporčíkům služebně nejstarší z nich, ale v praxi měl kterýkoli z nich právo ho vyzvat. V takovém případě rozhodovala rvačka. Vzhledem k tomu, že konflikty byly nevyhnutelné a řešit se musely, důstojníci se tvářili, že nevidí škrábance, monokly nebo modřiny, ke kterým mohl praporčík přijít ve styku se svými kolegy.

S Vaxem Holserem jsme měli nevyslovenou dohodu; on zastrašoval ostatní praporčíky a navzájem jsme si dávali pokoj. Oba jsme věděli, že kdybych se vůči němu pokusil uplatnit svou velitelskou autoritu, musel bych ji obhájit pěstmi. Ignoroval jsem, že mi se špatně skrývaným pohrdáním říká „Nicky“; jinak jsme se oba zkoušce síly vyhýbali.

Vax se zavrtěl a zamračeně jedním okem koukl na Alexiho. Doufal jsem, že nezačne provokovat, ale zavrčel: „Vy jste ale idiot.“

Alexi neodpověděl.

„Slyšel jste mě?“

„Slyšel jsem vás.“ Alexi věděl, že si s Vaxem nemá začínat.

„Řekněte mi, že jste idiot.“ S Vaxem byla ta potíž, že jak jednou začal, nebyl k zastavení.

Alexi mrkl na mě. Tvářil jsem se neutrálně.

„Nechce se mi vstávat, Tamarove. Řekněte mi to.“

„Jsem idiot!“ Alexi vypnul holovid a vrhl se na postel tváří k přepážce. I zezadu bylo vidět, jak se silou vůle ovládá.

„Vždyť jsem to věděl.“ Vax to řekl podrážděně.

V nervózním tichu jsem si otráveně vzpomněl na to, jak jsem před pár týdny přijel. S těžkým loďákem v ruce jsem se hlásil na Hibernii na stanici Země, mohutném satelitu kroužícím nad Lunapolis. Poručík Cousins měl plné ruce práce s nakládáním zásob, takže jen mrkl na moje papíry a poslal mě, ať si ubikaci najdu sám.

Když jsem se neobratně sklonil, abych otevřel dveře do ubikace, vyletěla ven jakási postava a srazila mě na druhý konec chodby. Pytel mi padl pod nohy, papíry se rozletlý. Dopadl jsem na protější pažení s pocitem, že jsem si vykloubil rameno.

Zevnitř se ozvalo zařvání: „Wilsky, hoďte tou prdelí a ať už jste tady!“

Mladý praporčík v hrůze zkameněl, zatímco já jsem se marně snažil pochytat vodopád papírů. Vrhl se ke mně a snažil se mi pomoci dokumenty sesbírat. „Vy jste Wilsky?“ Nenapadlo mě, co jiného mám říci.

„Ano, ehm, pane,“ řekl. Podíval se na řádku mých odznaků za délku služby a okamžitě věděl, že jsem jeho nadřízený.

„Kdo je to?“ kývl jsem k zavřeným dveřím.

„To je pan Holser, pane. Velí tady. Zrovna…“ Wilsky udělal obličej, protože dveře se rozlétly. Nad námi stál mohutný mladík.

„Co si sakra myslíte…“ Svalnatý praporčík se na mě zamračil svrchu, protože jsem pořád ještě dřepěl a snažil se nacpat papíry zpátky do správných složek. „Vy jste ten nový praporčík?“

„Ano.“ Vstal jsem. Automaticky jsem se podíval na délku jeho řádky odznaků. Když jsem dostal příkaz k nástupu, řekli mi, že budu první praporčík, ale může dojít k omylu.

„Můžete si dát -“ V té chvíli zbledl. „Co to má sakra znamenat!“ S hrůzou jsem si uvědomil, že mu nikdo nic neřekl. Myslel si, že starší praporčík tu bude on.

Při té vzpomínce jsem si povzdechl. Ten první měsíc nebyl jednoduchý a do přistání jsem jich ještě musel vydržet sedmnáct. Fyzicky přemoci jsem Vaxe Holsera nemohl. Bohužel jsem ani nevěděl, jak ho dokážu tolerovat.

+ + + + +

„Právě kvůli tomu, paní Donhauserová, právě proto, že vzdálenosti jsou tak velké a cesty tak dlouhé, je pravomoc tak přesně určená a disciplína tak tvrdá.“

Paní Donhauserová pozorně poslouchala Chálího Ibn Saúda, našeho amatérského sociologa, profesí meziplanetárního bankéře.

Bylo klidné odpoledne asi dva měsíce po začátku cesty a já jsem seděl v klubovně na druhé, pasažérské úrovni.

„Já bych si spíš myslela, že vzdálenost bude mít opačný efekt,“ odporovala mu. „Že čím dál budou lidé od centrální vlády, tím víc se pouta pravomocí uvolní.“

„Ano!“ Nadšeně to vykřikl, jako by paní Donhauserová právě dokázala, že měl pravdu. „Tak by to určitě bylo, kdyby se s tím nic nedělalo. Ale centrální moc, naše vláda, na to reaguje, chápete? Aby si udržela kontrolu, vydává pravidla a standardy a trvá na tom, abychom je za všech okolností dodržovali. A vláda je ochotná věnovat čas a úsilí tomu, aby je prosadila.“

Klubovna byla vymalována světle zelenou barvou, o které se říkalo, že uklidňuje. Podle pana Barstowa, který tvrdě spal v lehátku, se zdálo, že malba skutečně účinkuje. Klubovna byla velká jako dvě kabiny pro cestující a pohodlně tu mohlo sedět

aspoň patnáct lidí. Zařízena byla polstrovanými křesly, lehátky, lavicí, dvěma hracími stolky a inteligentním automatem na kávu a nealkoholické nápoje.

Debata mě zajímala jen napůl. Teorie pana Ibn Saúda nebyla nová. Popravdě řečeno, na Akademii ji prezentovali dokonce lépe.

Paní Donhauserová se obrátila na mě: „Řekněte mu něco, mladíku. Není snad pravda, že tady ve vesmíru je nejvyšší autoritou kapitán? Že není nikomu zodpovědný?“

„To jsou dvě různé věci,“ odpověděl jsem. „Ano a ne. Kapitán je nejvyšší autoritou na lodi za plavby. Na palubě lodi se nezodpovídá nikomu. Ale jeho chování je předepsáno řádem. Když se od něj odchýlí, bude při návratu odvolán nebo ještě něco horšího.“

„Tak vidíte,“ řekl Ibn Saúd triumfálně, „ústřední moc se prosazuje dokonce i tady v hlubinách vesmíru.“

„Hloupost!“ obořila se na něj. „Kapitán se může plavit pomaleji, rychleji, může dokonce udělat zajížďku, když chce. Centrální vláda do toho nemá co mluvit.“

Pokrčil rameny a podíval se na mě, jako by říkal; „To nemá cenu.“

„Paní Donhauserová,“ zkusil jsem to, „myslím, že je chyba dávat do protikladu kapitánské pravomoci s mocí Spojených národů. Kapitán nestojí proti ústřední moci. On JE ústřední moc. Může oddávat lidi, rozvádět je, dokonce soudit a popravovat. Má naprostou a ničím neomezenou kontrolu nad lodí.“ To poslední byl citát z oficiálního komentáře k lodnímu řádu; použil jsem ho, protože to znělo dobře. „Před časem byla jedna loď. Kleopatra. Slyšela jste o ní?“

„Ne. Měla jsem?“

„Bylo to asi před padesáti lety. Kapitán, nepamatuji se už, jak se jmenoval -“

„Jennings,“ doplnil mě Ibn Saúd a kýval přitom nadšeně hlavou, protože už věděl, kam mířím.

„Kapitán Jennings se choval dost divně. Důstojníci se poradili s lékařem a zbavili ho velení pro duševní nemoc.

Internovali ho v jeho kajutě a loď dopravili přímo na Zemi.“ Dramaticky jsem se odmlčel. „A co se stalo?“

„Pověsili je, všechny do jednoho. Vojenský soud prohlásil, že se mýlili, když prohlásili kapitána za neschopného velet. I když jednali v dobré víře, byli oběšeni.“ Bylo ticho. „Vidíte, že vláda je naprosto rozhodnuta zachovat si autoritu, dokonce i ve vesmíru,“ dodal jsem. „Kapitán je představitelem vlády i církve a nesmí se svrhnout.“

„To je absurdní případ!“

„Mohlo by se to stát kdykoli znovu, paní Donhauserová.“

„A kromě toho to určitě musela být válečná loď,“ řekla. „Ne dopravní.“

To už bylo na mě příliš. Člověk by si myslel, že lidé vědí, do čeho jdou. „Madam, možná vás mýlí, že Hibernia má sice námořní posádku, ale veze nejvyšší povolený počet civilních cestujících a v nákladovém prostoru má soukromé kargo. Podstatné ale je, že kapitán a všichni členové posádky patří k námořnictvu. Hibernia je protokolárně převzaté válečné plavidlo. Námořnictvo ze zákona dopravuje veškerý náklad určený pro kolonie, ale z právnického hlediska není ten náklad nic víc než balast. A pasažéři jsou, technicky vzato, také náklad. Na palubě lodi nemáte žádná práva a nemáte ani v nejmenším co mluvit do toho, co se na palubě stane.“ Říkal jsem to samozřejmě zdvořile. Kdyby praporčík urazil pasažéra a někdo ho slyšel, tak by si to dotyčný příště docela určitě rozmyslel.

„Skutečně?“ Nevyvedlo ji to z míry. Usoudil jsem, že jako misionářka bude až děsivě úspěšná. „A vidíte, čirou náhodou si vybíráme jídelníček, máme výbory, které řídí náš společenský život, volíme si radu cestujících, dokonce jsme hlasovali i o tom, jestli máme příští týden zastavit u Celestiny. Tak kde máte tu diktaturu?“

„To je jenom slupka,“ řekl jsem. „Podívejte se. Abyste si mohla dovolit mezihvězdnou cestu, tak musíte být dost důležitá osoba, je to tak? Námořnictvo nemá zájem znepřátelit si důležité lidi. Od nás všech, důstojníků i posádky, se čeká, že budeme k cestujícím zdvořilí a budeme plnit vaše přání, jak jen to bude možné. Ceníme si vás, takže dostanete nejlepší

ubytování, nejlepší jídlo, nejlepší služby. Ale to nic nemění na podstatě věci. Kapitán může každé vaše hlasování kdykoli zvrátit, když si to bude přát.“ Lekl jsem se, jestli jsem nezašel příliš daleko.

Ale ta popudlivá bojovnice mě uklidnila. „Argumentujete dobře, mladíku. Promyslím si to. Až se příště uvidíme, vysvětlím vám, proč nemáte pravdu.“

Usmál jsem se. „Na tu lekci se těším už teď, madam.“

Protáhl jsem se, rozloučil a vrátil jsem se zpátky na první úroveň a do ubikace. Ať už paní Donhauserová použije jakékoli argumenty, nezmění to vůbec nic. Spojené národy vědí, že svět už zažil dost anarchie. Vláda lidem nevnutila centrální moc násilím. Masy lidí ji oceňovaly a respektovaly. Lokální války a chaotické revoluce konečně ustaly; prosperita, která následovala, umožnila naši expanzi do vesmíru a kolonizaci planet, jako byly Naděje národů a Odbočka. Námořnictvo, nejvýznamnější vojenská složka Spojených národů, byla jejich baštou proti odstředivým silám, které s sebou každý koloniální systém přináší.

Svlékl jsem uniformu a zalezl jsem do své postele. Přitom jsem se snažil nevzbudit Alexiho. Poručík Cousins ho včera vzal na lavici. Alexi teď musel jíst vestoje a nijak zvlášť dobře se mu nespalo. Člověk se naučí s bitím žít, ale já jsem znal Alexiho dost dobře, takže jsem nevěřil tomu, že byl drzý a odporoval nadřízenému, jak poručík tvrdil. Cousins měl mizernou náladu nebo hledal záminku, jak dát najevo svou moc.

Podle řádu mohl dostat bití kterýkoli praporčík, ale tradice vytyčovala určitou hranici. Alexi ve svých šestnácti letech by měl tuto hranici překročit jen za skutečně vážný přestupek. Podle statutu měl poručík Cousins na své jednání právo, ale podle zvyku ne. Alexi byl nešťastný, ale nestěžoval si, což bylo jedině správné.

Usnul jsem.

4.

Za dva týdny jsem měl další výcvik v přistávání. Vypočítat kurs mi trvalo celou věčnost. Dřel jsem se skoro hodinu, než jsem jen spočítal naši polohu, až už i kapitán netrpělivě poposedával. Když jsem odcházel z můstku, byl jsem propocený skrz naskrz, ale loď jsem nezničil, i když přechodové komory o sebe narazily poměrně tvrdě. Vydal jsem se hledat Amandu, abych se pochlubil svým úspěchem. Našel jsem ji v pasažérské klubovně, jak na holovidu sleduje nějaký film. Vypnula ho a místo něj si vyposlechla vzrušenou rekapitulaci mých manévrů.

V jídelně jsem sice už neseděl u stejného stolu jako Amanda, ale byli jsme čím dál víc přátelé. Chodili jsme spolu na dlouhé procházky obvodovou chodbou. Četli jsme si spolu v její kabině. Vyprávěla mi o textilním koncernu svého otce a já jsem jí vykládal historky z Akademie. Jediný fyzický kontakt mezi námi byl, že jsme se drželi za ruce. Mohl jsem s ní spát; lodní řád to nezakazoval a stejně jako ostatní praporčíci jsem každý měsíc chodil k doktorce Uburuové na sterilizační injekci. Ale Amanda nenaznačila zájem a nutit jsem ji nemohl - byla přece jen pasažérka.

Pár dnů po svém úspěchu na můstku jsem ležel natažený na posteli a sledoval Sandyho, jak škádlí Rickyho Fuentese, našeho plavčíka.

„Můžu to zkusit? Prosím, pane. Prosím.“ Plavčík se natahoval po orchestronu, který Sandy se smíchem držel nad hlavou. Rickyho, šťastného dvanáctiletého kluka, jsme měli všichni rádi. Dokonce i Vax se k němu choval blahosklonně. Chlapcova důvěřivá a veselá povaha si o to přímo říkala.

Plavčík se mohl beztrestně pohybovat všude - mezi posádkou, v kabinách důstojníků, v pasažérských klubovnách. Patřilo to k jeho práci lodního poslíčka. Ricky vyřizoval vzkazy, nosil věci, které posádka nebo důstojníci zapomněli, a vůbec se snažil být užitečný. Každá velká loď měla svého

plavčíka; obvykle to býval sirotek po profesionálním námořníkovi. Tradičně býval povýšen na lodníka první třídy a obvykle se stal poddůstojníkem ještě dřív, než mu bylo dvacet.

Sandy mu dal svůj orchestron. Chlapec si vybral cembalo, lesní roh a tubu, spustil rytmické bubnování na bonga a na malé klaviatuře vyťukal jednoduchou melodii. Nastavil opakování. Pak použil jiné nástroje a vytvořil kontrapunkt.

Ricky poslouchal, jak orchestron rozvíjí téma, které mu zadal. „Drsný! Fakt drsný!“ Myslím, že tím chtěl říci, že se mu to líbí. Byl jsem jen o pět let starší než on, ale slang posádky se mění rychle. Přístroj zabublal a ztichl. „Díky, Sandy, musím letět. Pomáhám dneska v kuchyni. Nashle, pane!“ Vyběhl.

V Rickyho věku jsem pro otce štípal dříví. Nebyl jsem přátelský a otevřený jako on. A nikdy nebudu. Doma jsme si s otcem moc často nepovídali a rozhodně jsme se nikdy nesmáli.

Sandy odešel a já jsem si zdřiml.

O chvíli později přišel Vax a rozsvítil, takže mě vzbudil z příjemného snu.

Zavrčel jsem: „Laskavě to zhasněte.“

Ignoroval mě a pomalu se svlékal.

„Vaxi, zhasněte sakra to světlo!“

„Jasně, Nicky.“ Praštil do vypínače a podařilo se mu nějak dát tím gestem najevo pohrdání.

Snad to bylo tou těžkou večeří nebo nedostatkem cvičení. Okamžitě jsem znovu usnul, omámený a letargický.

O chvíli později jsem si uvědomil, že slyším hlas, jak si stěžuje: „Je tu zima. Zesilte topení, Wilsky.“ Slyšel jsem šustění přikrývek, jak se Sandy hrabal z postele, aby pootočil termostatem.

Za pár minut Vax znovu začal. „Sandy, je tu moc horko. Stáhněte to.“ Chlapec se znovu zvedl a zeslabil topení. Tentokrát mi trvalo déle, než se sen vrátil.

„Zesilte topení, Wilsky!“

Prudce jsem se vzbudil. To už jsem tiše zuřil. Alexi zasténal. Sandy, který nejspíš spal, neodpověděl.

„Wilsky, vy blbče, zvedněte se a zatopte!“ Vax už byl nejen hrubý, ale i sprostý. Slyšel jsem šustění pokrývek, jak se Sandy vyhrabal z lůžka a upravil teplotu.

Ležel jsem s otevřenýma očima a uvažoval. Nemohl a ani nechtěl jsem chránit Sandyho před veškerým Vaxovým šikanováním, ale v určité chvíli toho už měl Sandy dost. Víc už by mu způsobilo emocionální problémy. Víc by ostatně způsobilo emocionální problémy i MNĚ. Kde mám stanovit hranici? A jak to mám udělat, aniž by mi ta svalnatá gorila na vedlejším lůžku urazila hlavu a aniž bych definitivně přišel o velení v ubikaci?

„A teď ho zeslabte.“

„Je tu akorát,“ slyšel jsem říkat sám sebe.

„Je tu horko. Ten vůl neví, jak to správně nastavit.“

„Tak se zvedněte a udělejte to sám, Vaxi.“

Ignoroval mě. „Wilsky, zvedněte hezky prdel a udělejte něco s tím topením!“

Už jsem toho měl dost. „Zůstaňte ležet, Sandy. To je rozkaz.“

„Rozkaz, pane Seaforte.“ Řekl to vděčně.

„Co to sakra zkoušíte, Nicky?“

Snažil jsem se mluvit autoritativně. „Už toho bylo dost, Vaxi.“

„A nepovídejte.“ Moc autoritativně to tedy zřejmě neznělo.

„Vaxi, rozsviťte.“ Čekal jsem, ale neudělal nic. Zřejmě hodlal hnát situaci na ostří nože. Z tichého dýchání jsem věděl, že jsme všichni vzhůru. „Alexi, vstaňte. Rozsviťte.“

„Rozkaz, pane Seaforte.“ Alexi klepl do vypínače, oči měl ospalé, vlasy rozcuchané. Rychle vklouzl zpátky do postele, aby byl mimo dosah. Vax se zamračeně posadil.

Ležel jsem s rukou za hlavou. „Vaxi, dvacet kliků, prosím.“ Byl jsem v pořádném průšvihu.

„Jděte se vycpat, Nicky.“

Slyšel jsem, jak se Alexi prudce nadechl.

„Vaxi, dvacet kliků. To je rozkaz.“

„Nebuďte větší blbec, než musíte.“ Tím mě Vax otevřeně vyzval. Chceš mi dávat rozkazy? Tak si prosaď, abych je splnil

– jestli můžeš. Podle zvyku měl na to právo. Ale první praporčík nebyl taky úplně bezmocný.

„To je přímý rozkaz, Vaxi. Dvacet kliků tady na palubě.“

„Ne. Nejste dost chlap, abyste mohl dávat rozkazy. Aspoň ne tady v ubikaci.“ To byl moudrý dodatek. Chtěl otřást mou autoritou v ubikaci, nevzpíral se moci na lodi jako takové.

„Pane Holsere, jděte se okamžitě hlásit.“ To znamenalo jděte zaklepat na dveře prvního poručíka a řekněte mu, že jsem vás napomenul pro neposlušnost. Znamenalo by to prakticky jistě, že se dostane na lavici, dokonce i ve svém věku.

„Děláte si srandu, ne? Víte moc dobře, co by to znamenalo pro vás.“

Věděl jsem to. „Pane Holsere, jděte ke službu konajícímu důstojníkovi, ihned, a hlaste se.“

„Nikam nejdu.“ Vax riskoval, ale ne moc. Věděl stejně dobře jako já, že první praporčík, který nedokáže zvládnout pořádek v ubikaci bez pomoci důstojníka, v námořnictvu skončil.

„Alexi.“

„Ano, pane Seaforte?“

„Oblékněte si kalhoty, jděte ke službu konajícímu důstojníkovi a řekněte mu, že starší praporčík hlásí vzpouru v ubikaci. Pan Holser byl napomenut, ale odmítá splnit přímý rozkaz, aby se hlásil. Žádám o svolání vojenského soudu, aby rozhodl o oprávněnosti mých obvinění.“

„Rozkaz, pane.“ Alexi odhodil přikrývku a sáhl po kalhotách.

„Počkejte, Alexi. To nemůžete udělat, Nicku.“ Vax mluvil naléhavě. „Zničí to i vás. Nikdy vám nesvěří velení, když nezvládnete ani ubikaci. Dokonce už vás ani nikam jinam nepřidělí!“

„To už není vaše starost, pane Holsere.“ Mluvil jsem dál s ledovou formálností; byla to moje jediná šance. „Pane Wilsky.“

„Ano, pane?“

„Oblékněte se. Jděte do kójí. Vzbuďte profouse. Ať přivede do ubikace eskortu, a to okamžitě. Pokud jde o vás, Vaxi, jste zatčen.“

„Rozkaz, pane.“ Sandy byl tak nervózní, že mu hlas vystoupal do hodně vysokých poloh. S horečným spěchem se začal oblékat.

Alexi byl už oblečený a vykročil ke dveřím. Vax ho mohutnou tlapou popadl za paži. „Nicku, odvolejte to. To je záležitost ubikace. Vyřešíme ji tady mezi námi,“

Dostal jsem ho.

„Už je moc pozdě, Vaxi. Ignoroval jste můj rozkaz. Pusťte Alexiho.“ Ležel jsem bez hnutí pod pokrývkou.

„Počkejte, Nicku. Promluvíme si o tom.“ Zaváhal. „Prosím.“ Vax věděl, že jestli dva mladší praporčíci odejdou splnit své úkoly, zahazuji tím svou kariéru. Věděl však také, že jemu samému hrozí vojenský soud a téměř jisté uvěznění, pokud ne vůbec úplné propuštění z námořnictva.

Tvářil jsem se jako bych váhal. „Alexi, Sandy, sedněte si.“ Obrátil jsem se k Vaxovi. „Vrátíme hodiny, pane Holsere. Dvacet kliků.“

Díval se na mě a snažil se přijít na to, jak vážně to myslím. Podíval jsem se jinam. Bylo mi jedno, co si bude myslet, že v mé tváři vidí. Moje lhostejnost ho zřejmě přesvědčila; klekl si na palubu. „To si vyřídíme potom, Nicku.“ To už zavrčel.

„Vyřídíme,“ kývl jsem se sebejistotou, kterou jsem necítil.

Udělal dvacet kliků. Pěkných, jaké se učí na Akademii. Když skončil, klekl si najedno koleno.

„A teď ještě dvacet.“ Tentokrát jsem se mu díval přímo do očí.

Když už jednou ustoupil, neměl na vybranou. Bez sebe zuřivostí udělal dalších dvacet kliků.

„Děkuji.“ Podíval jsem se na dva mladší praporčíky. „Vy dva, zpátky do postele.“

Žádný z nich se neodvážil říci ani slovo. Vax stále ještě představoval v jejich životech mocný faktor. Vax vstal a začal na sebe házet šaty. „Vhodná doba na procházku, Nicky,“ prskal přitom. „Půjdete se mnou?“

V té chvíli jsem litoval, že jsem ho nenechal komandovat Sandyho třeba až do rána bílého. Vax byl o dvacet kilo těžší, o hlavu vyšší a mnohem silnější než já. A taky o dva roky starší.

Věděl jsem, že ze mě vymlátí duši, ale nemohl jsem z toho nijak vycouvat. Vstal jsem a oblékl jsem si kalhoty, ponožky a boty. Přes tílko jsem si nevzal nic; nemělo cenu ničit si předpisovou košili nebo sako.

Mlčky jsme došli do tělocvičny pro pasažéry na druhé úrovni. Bylo už po půlnoci a tělocvična byla prázdná. Vax vešel první.

Věděl jsem, že nejlepší bude kroužit a nechat ho, aby mě pronásledoval, a snažit se přitom vyhýbat jeho výpadům. A on věděl, že to vím. Takže jakmile jsem překročil práh, vrhl jsem se rovnou na něj, pěsti namířené do jeho tváře. Podařilo se mi ho párkrát slušně zasáhnout, než se stačil krýt a dostat mě od těla. Couvl jsem.

Vrhl se po mně, bez sebe vzteky. Znovu jsem couvl. Vyrazil po mně ještě rychleji a já jsem tentokrát skočil znovu přímo na něj a bušil jsem do něj. Dal mi jednu pěknou ze strany do hlavy, až se mi zamotala, ale setrvačností jsem prolétl jeho krytem a dostal jsem se mu na tělo, bušil jsem ho do žaludku, do prsou, do brady. Pak jsem nečekaně padl k zemi a odkutálel se.

Byl vyvedený z míry, což byl ostatně můj záměr. Moje jediná šance byla dělat to, co čekal nejméně. Tentokrát po mně vyrazil opatrněji a kryl se přitom. Zaujal jsem pozici karate. On udělal totéž. Oba jsme naznačili útok. Ubránil jsem se, ale on neustále pomalu postupoval a zatlačoval mě do rohu. Neměl jsem jinou šanci než couvat.

Příštích pár minut bylo zlých. Podařilo se mu zasadit mi pár slušných ran, srazil mě k zemi, otloukal mi hlavu ze strany na stranu, vrazil mě na stěnu, hruď a paže mi zasypal ranami. Nebyl jsem dost silný, abych ho odrazil. Soustředil jsem se tedy na to, abych ho přesvědčil, že mě jeho rány bolí víc, než opravdu bolely. Nebylo to snadné, protože bolely dost.

Zapotácel jsem se, jako bych ztrácel vědomí, z nosu a úst mi tekla spousta krve. Kolena se mi podlomila. Popadl mě pod oběma pažemi a přidržel mě, abych se nesvezl k zemi. Přesně na to jsem čekal. Udeřil jsem ho pěstí do rozkroku, jak nejsilněji jsem dokázal.

Vax se reflexivně předklonil, pustil mě a popadl se za rozkrok. Ustoupil jsem a otřel jsem si krev z tváře. Ten ale umí

mlátit! Vax se opíral o přepážku, tvář měl bledou, oči napůl zavřené.

Paže mě bolely od všech těch ran, které jsem schytal. Neměl jsem už dost síly, abych ho tvrdě zasáhl. Sepjal jsem tedy pevně ruce, sklonil hlavu a rozběhl se proti němu jako beranidlo. Ramenem jsem ho nabral do boku. Padl k zemi. Já také. Byl tvrdý jako kámen.

Vax se těžce postavil, v očích vraždu, pěsti zaťaté. Zvedl jsem se, sklonil hlavu a nabral jsem ho znova. Tentokrát narazil na přepážku. Necítil jsem rameno. Oba jsme se vydrápali na nohy. Z nosu mu tekla krev, to po tom nárazu. Znovu jsem po něm skočil. Napřáhl obě ruce a odstrkoval mě. Naklonil jsem se ramenem vpřed a snažil jsem se ho zasáhnout.

„Počkejte!“ Těžce dýchal.

Couvl jsem. „Jděte se vycpat.“ Sklonil jsem hlavu a zaútočil. Pokusil se mě kopnout kolenem do tváře, ale byl moc pomalý. Zasáhl jsem ho do žaludku a on padl. Uvažoval jsem, jestli jsem si zlomil krční páteř. Po chvíli jsem se dokázal zvednout. On také.

„Dost!“ Vax se chytil oběma rukama za žaludek.

Opřel jsem se o přepážku a snažil jsem se neomdlít.

„Příměří.“ Vztáhl ruku před sebe, jako by mě odstrkoval. Čekal jsem a snažil jsem se nabrat dech natolik, abych dokázal odpovědět. „Nepřeperu vás, Nicku. A vy nepřeperete mě. Příměří.“

„Ne.“ Znovu jsem se na něj rozběhl. Moc síly mi už nezbylo, ale on se držel za žebra a nebránil se. Svezl se na kluzkou palubu, pak se znovu vyhrabal vzhůru.

„Proboha, Nicky, dost! Ani jeden nevyhrajeme.“

Kývl jsem. „Nechte být Sandyho,“ lapal jsem po dechu. „Šikanujete ho moc.“

„Šikanování patří k věci.“

„Ne tolik. Šikanovat ho můžete, ale necháte toho, když vám řeknu.“

Neochotně kývl. „Dobře. Dohodnuto.“

„Nechám vás být,“ pokračoval jsem. „A vy nebudete dělat potíže mně.“

„Souhlas.“ Polkl. Opatrně zkusil pustit žaludek.

„A nebudete mi v ubikaci říkat Nicku.“ Pokud to nedokážu prosadit teď, další šanci mít už nebudu.

„Ne.“ Tvářil se zarputile. „To ne.“

Vrhl jsem se na něj. Vztáhl obě ruce, aby mě zastavil, ale můj náraz ho vrhl na přepážku. Místo abych couvl, vrážel jsem do něj ramenem zas a znova, otloukal jsem mu žebra a záda. Neubližoval jsem mu moc, ale byl příliš vyčerpaný, než aby se mi bránil.

Dělalo se mi červeno před očima. Slyšel jsem někoho supět, jeho nebo sebe, a cítil jsem, jak se propadám do naprostého vyčerpání. Pak jsem si uvědomil, že mi svírá mohutnýma rukama obě paže a drží si mě od těla. Zapíral jsem se do paluby a pokoušel jsem se dostat k němu..

„Příměří,“ řekl Vax znova. „Příměří - pane Seaforte.“

Zapotácel jsem se a couvl. „Jak se jmenuju?“ vypravil jsem ze sebe.

„Jmenujete se pan Seafort.“ Nedíval se na mě nijak láskyplně, ale v jeho výrazu byl neochotný respekt, který jsem tam dřív neviděl.

„Příměří,“ souhlasil jsem.

Vypotáceli jsme se z místnosti a zpátky na první úroveň bez jediného slova. Šel jsem rovnou pod sprchu. Stál jsem pod teplým proudem a díval jsem se, jak moje krev odtéká odpadem do recyklátoru dole v komoře fúzního motoru. Nepředstíral jsem, že jsem zvítězil.

Přežil jsem. To stačilo.

5.

K mému překvapení nebylo největší změnou v ubikaci Vaxovo chování k ostatním praporčíkům. Jednal s nimi pořád nevrle a oni byli v jeho přítomnosti ostražití. Nebylo to ani v tom, jak se Vax choval ke mně. Mluvil na mě tak málo, jak to šlo, a zřídka použil moje jméno, ale když už, bylo to Seafort a ne Nicky.

Ne, největší rozdíl byl v tom, jak se ostatní praporčíci chovali ke mně. Protože jsem se postavil Vaxovi a přežil jsem, nebylo v jejich očích pochyb o tom, kdo tu velí, a oni se až dojemně snažili vysloužit si moje uznání.

Zvlášť Alexi zřejmě trpěl těžkým záchvatem zbožňování hrdiny. On i Sandy mi stlali postel, žehlili mi kalhoty spolu se svými a chovali se ke mně nečekaně uctivě. A i když jsem se moc snažil nedat to na sobě znát, strašně se mi to líbilo.

Vax trochu zmírnil své šikanování. Jednoho dne jsem ho přistihl, jak nutí Alexiho, aby stál nahý pod ledově studenou sprchou. Když jsem mu přikázal, ať mu dá pokoj, bez řečí poslechl. Alexi rychle vyklopýtal ze sprchy, promodralý zimou a třesoucí se ponížením. Vax měl možná pocit, že když dal své slovo, musí ho dodržet, ale ten zásah mi v jeho očích rozhodně na sympatiích nepřidal.

Denně jsem se hlásil na hlídku, někdy s poručíkem Cousinsem, občas s paní Dagalowovou. S poručíkem Cousinsem jsem seděl strnule a doufal jsem, že se nedostanu do průšvihu. Paní Dagalowová sice nebyla dosman, ale klábosila se mnou o čítačích, jako ostatně skoro pořád. I když jsem její zájem nesdílel, byla mi její společnost milá a snažil jsem seji potěšit tím, že se naučím, co se dá.

Následující týden jsem byl přidělen do služby ve strojovně. Šéfinženýr McAndrews se mě snažil zasvětit do složitých detailů fúzního motoru. Zjistil jsem, že jsou nad mé schopnosti. Už jsem předvedl, že v astronavigaci jsem zoufale pomalý, jako

pilot nemožný a jako technik motoru beznadějně tupý. Vax byl starší, větší a silnější. Jak Vax, tak Alexi si dokázali lépe poradit s posádkou. Dokázal jsem, že jsem neschopný v navigaci, pilotáži, technice a velení. Ideální praporčík.

Až na šachy. Na ty jsem se dokázal soustředit; náš třicetivteřinový limit mi potíže nedělal. Na odpolední hru s poručíkem Malstromem jsem se pokaždé těšil. Ale jednoho dne, když jsme si rozložili šachovnici, byl nezvykle zamlklý. Zahájil jsem a než jsem se vzpamatoval, dal jsem mu začátečnický mat v pěti tazích. Nebyl nijak dobrý hráč, ale také zdaleka nebyl takhle špatný.

Začali jsme skládat figurky. „Co se děje, pane?“ Znal jsem ho už několik měsíců a měl jsem ho rád, ale i tak jsem si dost troufal. Praporčík neklade poručíkovi osobní otázky. Prostě se to nedělá.

Poručík Malstrom se na mě beze slova podíval. Začal si rozepínat košili. Vytáhl ji z kalhot a vysoukal si ji nad pas. Obrátil se a ukázal mi bok. Těsně nad kyčlí byla ošklivá modročerná boule.

Podíval jsem se mu do očí. „Co je to, pane Malstrome?“ Vynechal jsem jeho hodnost, což znamenalo, že jsem ho oslovil tak důvěrně, jak jsem mohl. Byli jsme přátelé.

Odpověděl tak tiše, že jsem ho skoro neslyšel. „Maligní melanom.“

„Melanom T?“

„Doktorka si myslí, že je to možné.“

Sykl jsem. Ta nemoc byla riziko povolání. Ve fúzi nebylo možné se chránit před N-vlnami, které pronikaly lodí, a ty postupem času měnily obyčejný karcinom v zhoubnou formu T, která rostla neuvěřitelnou rychlostí.

Stejně jako my všichni se poručík Malstrom plavil mezihvězdným prostorem ještě jako adolescent a měl být prakticky imunní.

„Aspoň si nejsou jistí, pane,“ snažil jsem se to brát z té nadějnější stránky. Většinu forem rakoviny bylo dnes možné snadno vyléčit a nebyly o moc horší než obyčejná rýma. Ale tenhle nový typ melanomu na léky nijak dobře nereagoval.

Hlavním léčením byla dodnes amputace postižené části, pokud byla možná.

Zeptal jsem se: „Už vás léčili?“

„Zítra ráno. Ozařování a protirakovinné léky. Přišli na to včas; doktorka Uburuová myslí, že mám slušnou naději.“

„Strašně mě to mrzí, pane.“

„Harve.“ Zachytil můj pohled. „Tady v mé kabině. Jmenuju se Harv.“ Musel být skutečně otřesený. Přinutil jsem se vyslovit to nezvyklé jméno.

„Hrozně mě to mrzí, Harve. Budete v pořádku. Určitě budete.“

„Doufám, Nicky.“ Zastrčil si košili. „Před ostatními se o tom nezmiňujte.“

„Samozřejmě.“ Kapitán to pochopitelně ví. Možná ostatní poručici. Ale praporčíkům se to říkat nemusí a posádce taky ne.

„Půjdu pár dní na nemocenskou pro případ, že by mě ty protirakovinné léky složily. Můžete mi přijít dávat lekce v šachu.“

Už ode dveří jsem se usmál. „Přijdu denně, pane.“

Zasalutoval jsem mu. Byl to projev sympatií a on to věděl. Oplatil mi to a já jsem odešel.

+ + + + +

„Bože, Pane náš, na palubě U.N.S. Hibernia je 2. ledna 2195. Prosíme tě, abys nám požehnal, abys požehnal naší plavbě a abys dal zdraví a spokojenost všem, kdo

jsou na palubě.“

„Amen,“ řekl jsem procítěně. Poručík Malstrom chyběl. Amanda a já jsme seděli zase u stejného stolu. Tentokrát ho s námi sdílela pětičlenná rodina osadníků, cestující za novým životem na Odbočce, kam jsme měli letět z Naděje národů. Nedotčené zdroje těchto novějších kolonií lákaly mnoho takových, jako byli Treadwe-Uovi, lidí, kteří toužili uniknout znečištěnému prostředí a omezením přeplněné Země. Doma jsme samozřejmě měli Lunu a kolonii na Marsu. Ale některé

lidi nelákal život pod kupolí ani v podzemí. Toužili po volném prostoru a čerstvém vzduchu, který se hledal ještě hůř.

Ne všichni mohli samozřejmě emigrovat. To si mohli dovolit jen bohatí. I když jsem obdivoval odhodlání, s kterým se Treadwellovi vydali šedesát devět světelných let od domova, nebylo mi jasné, jakto dokázali. Ona byla hubená, upjatá žena, která pořád nervózně poškubávala rukama. Její manžel, podsaditý, snědý a svalnatý, vypadal spíš jako dělník než jako sídelní inženýr, jak o něm uváděl lodní seznam.

Jejich nejstarší děti byla dvojčata na prahu adolescence. Paula to malinko přeháněla s očními stíny a Rafe byl samá ruka, samá noha. Oba mi však připadali tak zranitelní, že mi připomněli můj vlastní bolestný třináctý rok, kdy jsem se toulal Cardiffem se svým nejlepším kamarádem Jasonem. Nervózně jsem poposedl, protože jsem si vzpomněl, jak nesvůj jsem byl, když mi položil ruku na rameno. Dobře jsem věděl o jeho sexuálních sklonech, k nimž se veřejně přiznával, a svými vlastními jsem si ještě nebyl jist. Vzpomněl jsem si také, jak se na mě při tom Jasonově samozřejmém doteku otec mlčky podíval. V tom pohledu bylo tolik pokárání, že by vydalo na několikahodinové kázání.

Zdálo se, že jak Rafe, tak Paula chovají posvátnou úctu k námořnickému životu a milují každého, kdo nosí uniformu. Rafe ze mě neustále mámil nějaké informace, stejně jako přede mnou z doktorky Uburuové a paní Dagalowové. Paula se vyptávala, jak se dá do námořnictva vstoupit, jaká je Akademie a jak starý musí člověk být, aby ho tam vzali.

Paní Treadwellová se zamračila. „Námořnictvo se pro dámy nehodí.“

„Ale Ireně.“ Z Paulina hlasu přímo odkapávalo pohrdání. „A co támhle vedle u stolu poručice Dagalowová?“ Snažil jsem se nedat na sobě nic znát. Neuměl jsem si představit, že bych sám svého otce oslovoval jinak než „Otče“ nebo „Pane“.

„To si zjisti, až se dostaneme na Odbočku.“ Jejich matka se na mě omluvně usmála. „Nemůžeš stejně nastoupit uprostřed plavby.“ Protáhly se jim obličeje. Další sen byl pryč.

Snažil jsem seje rozveselit. „To není tak docela pravda, paní Treadwellová. Kapitán má právo přijímat civilisty jako členy posádky nebo důstojníky.“ Kapitán má také právo v naléhavých případech civilistům takovou službu nařídit, ale o tom jsem se nezmiňoval.

Dvojčata si začala něco povídat mezi sebou. Rozhodli se přesvědčit kapitána Haaga, aby jim dovolil nastoupit k námořnictvu, ať už s dovolením jejich rodičů, nebo bez něj. Jejich mladší sestře Taře bylo šest a moc toho nenamluvila. My dospělí jsme začali hovořit o něčem jiném. Jared Treadwell se zeptal: „Je to pravda, pane Seaforte, zeje tahle loď ozbrojená?“

„Všechny lodi VSN mají zbraně, pane Treadwelle,“ usmál jsem se. „Je to zvláštní a velmi staré opatření.

Není proti komu jich použít, leda snad tu a tam proti pár drobným planetárním banditům, a lasery lodi nejsou určené k boji proti záškodníkům. Jsou jako mužské bradavky: standardní vybavení, ale neužitečné.“

Jeho manželka se tomu vtipu nervózně zasmála. Pozemské postoje byly poměrně přímočaré. Bylo docela zábavné sledovat staré holovidy o Časech vzpoury, ale nedokázal jsem si představit mladou dvojici, která by spolu žila mimo manželství a měla přitom dítě, nebo dva lidi, kteří by dokonce zkusili plavat nazí v moři. Moderní kontrola porodnosti samozřejmě oddělila běžnou kopulaci, která se toleruje v jakékoli kombinaci pohlaví, od běžné reprodukce, která má naopak přísná pravidla.

Druhý den jsme my všichni čtyři praporčíci měli výcvik v astronavigaci s poručíkem Cousinsem. Já jsem svoje problémy zvládal, jak jsem nejlépe uměl, a pan Cousins znechuceně kroutil hlavou nad mými chybami. Vax měl jako obvykle všechno správně. Pak Alexi zkazil opravdu snadný problém a skončil s lodí přímo uprostřed hypotetického slunce.

Poručík Cousins se zamračil na Alexiho obrazovku a z každého jeho slova přímo kapalo sžíravé pohrdání. „Vy neschopný kluku! Bůh vás zatraťpane Tamarove, vy jste beznadějný případ!“

To bylo příliš. Alexi to věděl. A dodatečně si to uvědomil i Cousins. Dokonce i Vax zachytil můj pohled a zavrtěl hlavou.

Alexi vstal a nervózně se narovnal do pozoru. Nadechl se a chtěl něco říci, ale Cousins ho předešel. „Omlouvám se, pane Tamarove.“ Rozhlédl se po nás. „Vám i všem přítomným. Mluvil ze mě hněv a ne úmysl. Nechtěl jsem být neuctivý k Bohu Pánu.“

Alexi si s úlevou sedl a v kajutě se rozhostilo ticho. Věděl jsem, že poručík Cousins i přes všechnu svou hrubost nebude mít Aleximu jeho námitku za zlé. Rouhání se netolerovalo na lodi právě tak jako na zemi. Za takovéhle řeči by mohl poručík Cousins hezky rychle vyletět od námořnictva.

U poručíka Malstroma se tři dny neprojevily žádné nepříznivé účinky léků. Pak ulehl do postele, bok ovázaný. Hráli jsme denně šachy, občas i dvě nebo tři partie. Ne že bych ho vysloveně nechával vyhrát, ale zkoušel jsem některé neobvyklé variace, které bych jindy neriskoval. Občas nevyšly.

O týden později si vykasal košili a ukázal mi bok. Hrozivá modrá skvrna byla pryč; na jejím místě byla rudá podlitina, která místy bledla do běla. Bez přemýšlení jsem ho plácl po rameni. „Zabralo to!“

Usmál se. „Myslím, že ano, Nicky. Doktorka říká, že by mělo být všechno v pořádku.“

„Fantazie!“ Vyskočil jsem, protože jsem byl tak rozrušený, že jsem nedokázal klidně sedět. „Fakt, Harve, pane, to je senzace!“

„Ano. Zase žiju.“ Na šachy jsme byli moc rozčilení. Místo toho jsme si povídali o tom, co nás čeká na Naději národů. Oba jsme viděli holovidy, ale pro mě to byl první mezihvězdný let a pan Malstrom nebyl nikdy na Naději národů. Slíbil mi, že mě během naší zastávky vezme na výlet do slavného pohoří Ventura. A já jsem mu slíbil dvojitý asteroid s ledem v prvním baru, na který narazíme.

Šťastný a spokojený jsem se vrátil do ubikace, abych se převlékl. Vax ležel na boku a mračil se celou dobu, co jsem tam byl. Neřekl jsem nic; on taky ne. Ale než jsem odešel, dobrá nálada mě opustila.

Z praporčíků měl službu Alexi, když jsme defúzovali, abychom začali hledat Celestinu. Měli jsme štěstí; i když byla

poměrně daleko, naše senzory zachytily signál jejích majáků hned na první pokus. Pod pozorným okem Lisy Dagalowové vypočítal Alexi kurs cesty k vraku lodi. Paní Dagalowová jeho výpočty zkontrolovala. Souhlasily s tím, co vypočítala Darla. Znovu jsme fúzovali; tentokrát to byl jen krátký skok k místu, kde se vznášela opuštěná loď.

Já jsem sloužil o dva dny později, když jsme znovu defúzovali. Já a poručík Cousins jsme čekali na můstku a kapitán se ujal řízení. „Můstek strojovně, připravte se k defúzování."

„Připravit k defúzování, rozumím, pane." Uplynulo několik okamžiků. „Strojovna připravena k defúzování, pane. Řízení předáno na můstek."

„Předáno na můstek, rozumím." Kapitán Haag pohlédl na své přístroje, pak přejel prstem po ovládací obrazovce. Na simulbrazovkách můstku se rozzářily miliony hvězd.

„Potvrďte cestu bez překážek, poručíku." Kapitán čekal.

Poručík Cousins se obrátil ke mně. „Dejte se do toho, pane Seaforte." V jeho hlase se ozval náznak netrpělivosti.

Zkontroloval jsem údaje ze senzorů, jak mě to naučili. Pak jsem se na ně polekaně podíval lépe. Něco tam bylo. „Překážka, pane! Kurs jedna tři pět, vzdálenost dvacet tisíc kilometrů!"

„To je Celestina, vy pitomče." Při té Cousinsově pohrdlivé poznámce jsem se začervenal.

Zasáhl pilot. „Pomocný motor, šéfinženýre."

„Rozkaz, můstku. Motor spuštěn." Kapitán sledoval dění, ale nezasahoval do něj. Samozřejmě uměl svou loď řídit, ale pilot Haynes byl na palubě právě pro ten účel. Drobnými záběry trysek pomalu vedl loď vpřed.

Poručík Cousins nastavoval na obrazovkách stále vyšší zvětšení. Z temné tečky se stala skvrna a pak hrudka. Najednou se v zorném poli objevila Celestina a já jsem poprvé viděl tragický vrak, který stál dvě stě sedmdesát životů.

Pomalu se otáčela kolem podélné osy, zmačkaný hlislit odhaloval rozšklebenou díru v šachtě fúzního motoru. Roztrhaný a pokroucený kov trčel z obou úrovní disku; pasažéři ani posádka neměli nejmenší šanci.

Mlčel jsem a hrdlo se mi stáhlo. V té nešťastné lodi se plavily stovky kolonistů. Kapitán, jako máme my. Lodníci, strojničí, praporčíci jako my. Oči mě pálily.

„Vraťte se k práci!“ Poručík Cousins se nade mnou výhružně naklonil. „Sledujte obrazovky, vy - vy babo ubrečená!“

„Nechtě toho, poručíku!“ zarazil ho ostře kapitánův hlas.

Čas od času jsem se podíval od svého pultu na simulbrazovky, na kterých se postupně zvětšoval vrak. Brzo bylo vidět v bílé stěně disku malá okénka, zastíněná skoro do černa proti mezihvězdné temnotě. Po chvíli se zdálo, že dokonce i na poručíka Cousinse to zapůsobilo; hrál si se zvětšením, až náhle zachytil nápis na boku lodi. Nastavil zvětšení na maximum a písmena „U.N.S. Celestina“ vyplnila celou obrazovku. Zastavil se mi dech. Všichni jsme teď mlčeli.

Pilot Haynes domanévroval loď do půlkilometrové vzdálenosti od Celestiny. Pak vrátil kormidlo kapitánovi, který zapnul lodní rozhlas a oslovil pasažéry, kteří se teď určitě tlačili u okének, aby nepřišli o ten neobyčejný pohled.

„Pozor všem. Defúzovali jsme. Letíme teď v klidové poloze vůči U.N.S. Celestina, zničené z milosti Boží před sto dvanácti lety. Mnozí z nás se tudy už nikdy nebudou plavit. Stalo se zvykem, že proplouvající lodi vzdají čest památce Celestiny. Všichni pasažéři, kteří si to přejí, mohou loď navštívit. Naše barkasa vás bude převážet ve skupinách po šesti. Výlet bude trvat přibližně dvě hodiny. Vrchní stevard vám oznámí pořadí nástupu. To je všechno.“ Kapitán Haag odložil mluvítko, postavil se před svůj pult, ruce složené za zády, a vážně se díval na simulbrazovku.

„Poletíte na Celestinu, pane?“ zeptal se ho poručík Cousins.

„Ne,“ odpověděl tiše kapitán Haag. „Zůstanu na lodi.“ Odkašlal si. „Byl jsem tam při své minulé cestě před čtyřmi roky. Vzpomínám si na to dobře, ani to nemusím vidět znovu.“ Ale nespouštěl oči z vraku.

Bylo určeno pořadí služeb. Do barkasy se normálně vešlo deset lidí. Každé cestě bude velet poručík, doprovázený praporčíkem a dvěma lodníky. První cestu si vylosoval poručík Malstrom, s ním letěl Vax. Za dvě a půl hodiny se skupinka

skleslých pasažérů vrátila smutně a zamlkle. Na druhou cestu letěl Sandy Wilsky s poručíkem Cousinsem. Já jsem měl naplánovanou třetí cestu s poručicí Dagalowovou a při čtvrté na mě vyšla znovu hlídka na můstku.

Když na mě přišla řada, oblékl jsem se a přidal jsem se k lodníkům, kteří pomáhali pasažérům bojujícím se skafandry, na něž nebyli zvyklí. Technicky bylo výhodnější, aby barkasa létala bez vzduchu. V naší skupině byla také paní Donhauserová, ale měl jsem tak plné ruce práce s ostatními, že jsem jí ani nestačil nic říci.

Barkasa kotvila v šachtě Hibernie těsně před diskem. Vešli jsme do přechodové komory, která spojovala obě sekce lodi, a když se komora otevřela, neohrabaně jsme se vyškrábali do šachty. Když jsem dopadl na palubu, cítil jsem, jak se moje váha zmenšuje. Asi sto metrů přede mnou byl nákladový prostor plný lékařských přístrojů, přesného vybavení na výrobu nástrojů a čipů, dokonce celá malá elektronická továrna nejmodernějšího typu a další zásoby určené pro Naději národů.

Usadili jsme pasažéry. Transplexová okénka barkasy nabízela výborný výhled a pasažéři se k nim nakláněli, aby se podívali. Poručice Dagalowová zavolala můstek; vzápětí se otevřela vzduchová komora člunového doku. S nadějí jsem se podíval po řízení barkasy. Poručice Dagalowová zavrtěla hlavou a laskavě se usmála. „Nemáme čas, Nicku.“ Zarděl jsem se při té připomínce mé neschopnosti, ale jen jsem kývl.

Krátkým záběrem manévrovacích raketek vyvedla barkasu z člunového doku Hibernie. Silné motory barkasy pulsovaly a jejich trysky usměrňovaly reakční zplodiny tekutého kyslíku a vodíku, jež nás poháněly.

Poručice Dagalowová se neobtěžovala počítáním kursu, jak bych to musel udělat já; místo toho sledovala mohutný vrak a plavila se podle odhadu. Nebylo to tak docela podle předpisů, ale já jsem jí tu zručnost záviděl. V duchu jsem byl docela rád, že se nemusím pokoušet pilotovat, když mě sleduje tolik lidí.

Přibližovali jsme se k nehybné lodi. Ve sluchátkách našich skafandrů zapraskalo a ozval se hlas paní Dagalowové. „U.N.S. Celestina vyplula z orbitální stanice Mars 23. května 2083 s

posádkou pětasedmdesáti mužů a žen včetně dvanácti důstojníků. Vezla sto devadesát pět cestujících, vesměs kolonistů na Naději národů.“ Odmlčela se. „Byl mezi nimi i Jethro Narzul, syn generálního tajemníka Spojených národů.“ Přiškrtila motory. Rychle jsme se blížili k vraku; čas na brzdicí trysky.

Nižší rychlostí nás to neslo k opuštěnému kolosu. Se zručností, kterou jsem jí záviděl, zažehla poručice Dagalowová manévrovací raketky a uvedla nás do klidové polohy vůči otevřené přechodové komoře Celestiny. Naše komora se otevřela a jeden z lodníků přeskočil těch pár metrů na loď, stočené lano přehozené přes rameno. Pevně nás ukotvil k sloupku v zámku Celestiny. Vrak byl bez energie, takže jsme se nemohli připojit k jeho zámku, ale protože všichni, kdo byli na palubě, měli skafandry, nepotřebovali jsme vzduchotěsnou komoru.

Poručice Dagalowová a jeden z lodníků přelezli do vraku, aby pomohli pasažérům ve skafandrech přestoupit; druhý lodník a já jsme zůstali v barkase, abychom jim pomohli ven. Když byli všichni bezpečně na palubě, přidal jsem se k pochmurné exkurzi i já.

Každých asi dvacet metrů tu byla natažena světla. Klopýtali jsme chodbou na druhé úrovni Celestiny. Loď byla staršího typu a měla jen dvě diskové úrovně. Během prudké dekomprese nejspíš létaly trosky celým vrakem; mnoho jich dodnes viselo tam, kam je zahnala setrvačnost. Celestina se nepodobala ničemu, co jsem kdy viděl. Většina jejího disku byla překvapivě čistá a uspořádaná. Poručice Dagalowová otevřela dveře do jedné z kabin; pečlivě ustlané lůžko čekalo uvnitř na svého dávno mrtvého cestujícího. Skafandru složeného na skříni se nikdo ani nedotkl.

„Loď právě vstupovala do fúze, když k nehodě došlo. Motor bez varování explodoval. Šachta i disky utrpěly těžké škody. Dekomprese byla prakticky okamžitá.“ Odmlčela se. „Dnes rychlozávěrné zámky rozdělují disk na jednotlivé sekce. Jsme přesvědčeni, že podobnou nehodu by dnes mnoho z vás přežilo.“

Ozvala se paní Donhauserová. „A co ten výbuch způsobilo?“

Paní Dagalowová zavrtěla hlavou. „Abych pravdu řekla, to nevíme.“ Zamrazilo mě. „Fúzní pohon byl od té doby, co byla uvedena do provozu Celestina, několikrát přepracován. Žádné jiné lodi se už nikdy podobná nehoda nestala.“

Otevřela dveře do sousední kabiny. U dveří stál houpací kůň a skříň plná šatů na malou holčičku. V hrůze jsem se odvrátil.

„Co se stalo s lidmi?“ zeptal se jeden z pasažérů.

„Byli se všemi poctami pohřbeni do kosmu, když Armstrong loď znova objevil.“ Legendární U.N.S. N. Armstrong, velitel kapitán Hugo Von Walther. Pátrací loď nalezla zmizelou Celestinu a později otevřela pro osadníky dvě nové kolonie. Její velitel se bil v souboji s guvernérem jedné z kolonií, stal se admirálem flotily a nakonec byl zvolen generálním tajemníkem Spojených národů.

Naši lodníci natáhli zábrany z lan, abychom nevstoupili do poškozených oblastí, kde se nebezpečně houpaly kusy roztrhaného kovu. Vystoupili jsme po schodišti na první úroveň. V helmě jsem slyšel vlastní sípavý dech. Odmlžovač mého skafandru pracoval naplno.

Shromáždili jsme se hned u schodů a ve skupině jsme vykročili po obvodové chodbě Celestiny. Před námi bylo vidět bledé světlo, odráželo se od šedého ostění chodby. „Můstek je přímo před námi,“ řekla poručice Dagalowová.

Došli jsme k otevřeným dveřím, kudy bylo vidět na přízračný opuštěný můstek. Zatajil jsem dech. Na ostění před můstkem visely ty stovky papírků, tak často zobrazované v holozínech. Shlukli jsme se u přepážky, abychom si je přečetli.

„Robert Vysteader, kolonista na cestě k Naději národů, na paměť této ubohé lodi, dne patnáctého srpna 2106, -L milosti Boží.“

„Mary Helena Braithwaiteová, kolonistka v rukou Božích, na památku našich bratří, kteří zde zahynuli. 11. prosince 2151,“

„Ahmed Esmail, ve vzpomínce na Celestinu. 11. prosince 2151.“

A tak dále. Každý cestovatel, který na toto opuštěné místo zavítal, tu zanechal vzkaz na znamení úcty k svým

předchůdcům, jež potkalo neštěstí. Mnozí z těch návštěvníků pokračovali na Naději národů nebo Odbočku, prožili dlouhý život a dávno zemřeli stářím.

„Támhle! Koukejte!“ Shlukli jsme se kolem. Papírek visel hned u dveří. „Hugo Von Walther, kapitán, U.N.S. Neil Armstrong, na paměť naší sesterské lodi Celestina. Bůh dej klid její duši i všem, kdo se na ní plavili. 3. srpna 2114.“

Šli jsme skutečně ve stopách kapitána Von Walthera. Přesně na tomhle místě stál toho dne, kdy před jedenaosmdesáti lety objevil Celestinu. Snažil jsem se v duchu si ho přivolat zpět. To byl přece muž!

„Ti, kdo si to přejí, mohou tu nechat krátkou vzpomínku pro příští generace.“ Poručice Dagalowová vylovila z kapsy skafandru krabičku malých kulatých magnetů. My jsme se přehrabovali ve vlastních kapsách a hledali papír a tužku. Na přepážce, na kolenou i palubě jsme psali svá požehnání mrtvým. Dlouho jsem přemýšlel, než jsem napsal to svoje. „Nicholas Eving Seafort, stár sedmnáct let, čtyři měsíce a dvanáct dní, z milosti Boží důstojník ve službách Spojených národů, jako projev úcty těm, kteří odešli předčasně. 16. ledna 2195.“ Vzal jsem si z natažené ruky paní Dagalowové magnet a připevnil jsem lístek k přepážce, čtyři metry od dveří na můstek.

Na zpáteční cestě jsme byli všichni zamlklí. Byl jsem rád, že nikdo nepociťoval potřebu mluvit. Zakotvili jsme v Hibernii; šel jsem se na záď odstrojit ze skafandru a převléknout se. Pak jsem se znovu hlásil na můstku. Kapitán Haag lhostejně čekal, až nastoupí další skupina pasažérů. Na hlídce jsme s poručíkem Cousinsem měli jen málo co dělat.

Celkem bylo potřeba jedenáct cest, aby se na Celestinu podívali všichni, kdo tam letět chtěli. Čtvrtá připadla na Vaxe, další na Alexiho Tamarova, Když se Alexi vrátil, hlásil nadšeně: „Pan Cousins mě nechal pilotovat!“ Doufal jsem, že mé pocity na mně nebyly příliš znát.

Já jsem letěl znovu při sedmé cestě, ale zůstal jsem stát stranou, když šla skupina k můstku. Stejně jako kapitán Haag jsem to ani já neměl chuť zažít znova.

Po večeři cesty pokračovaly. Měl jsem mít službu s kapitánem a s poručíkem Malstromem; s barkasou měli letět poručík Cousins a Sandy. Než jsem se ohlásil na můstku, šel jsem s Alexim pomoci pasažérům v oblékání do skafandrů.

V převlékárně měla dozor poručice Dagalowová. Sandy a Alexi, snad v reakci na pochmurnost lodi, která nám plula po boku, byli v hravé náladě. Sandy právě pomohl staršímu muži do nezvyklého obleku a sáhl po svém vlastním. Přitom na Alexiho vyplázl jazyk. Alexi ho dloubl do žeber. Sandy poskočil, ztratil rovnováhu a zakopl o lavici. Svalil se na palubu, zamotaný do splasklého skafandru. Hřbet ruky mu trochu krvácel, ale horší bylo, že si pořádně roztrhl kalhoty.

Sandy se zděšeně podíval z jednoho rozzuřeného důstojníka na druhého. Poručík Cousins se rozeřval. Paní Dagalowová se na mě výmluvně podívala. Já jsem byl služebně nejstarší; zodpovědnost za to fiasko jsem nesl já.

„Pane Tamarove!“ sekl poručík Cousins hlasem jako bičem. „Je to vaše vina, poletíte místo něj. Oblékat! Oba vás dám do hlášení; vyřídím si to s vámi později!“

„Rozkaz, pane!“ Alexi popadl skafandr.

Vložila se do toho poručice Dagalowová. „Pan Tamarov letěl minule, pane Cousinsi. Místo praporčíka můžu letět já. Nevadí mi to; docela ráda bych se ještě jednou podívala na tu trhlinu v plášti.“ Cousins se zamračil; byl služebně starší a mohl i proti Dagalowové trvat na svém, ale zdvořilost to nedovolovala. Souhlasně tedy kývl. Paní Dagalowová zavolala můstek, aby si vyžádala nezbytné schválení; my jsme s Alexim pomohli dokončit oblékání a skupina vyrazila.

Jen se zavřel zámek přechodové komory, prudce jsem se obrátil k Sandymu. „Převlékněte si kalhoty, praporčíku Wilsky!“

„Rozkaz, pane!“

Dal se do běhu, ale já jsem ho chytil za paži. „Jestli si myslíte, že poručík Cousins je jediný, kdo si to s vámi vyřídí, tak to se moc pletete! Uličnictví ve službě! Bůh vás…“ Zarazil jsem se včas. „Bůh vás potěš, pane Wilsky! Pan Holser a já vám budeme věnovat zvýšenou pozornost.“ Zbledl; vypustit na něj

Vaxe byla dost velká hrozba. Pustil jsem ho; tryskem vyrazil k ubikaci a byl zřejmě rád, že se mě zbavil.

Doslova jsem bublal vzteky. Postavil jsem Alexiho do pozoru u přepážky. Pak jsem ho z těsné blízkosti pomalu a důkladně seřval. Když jsem skončil, neměl daleko k slzám. Mám výbornou paměť. Většina toho, co jsem říkal, pocházela od seržanta Trammela z Akademie. Dobře jsem si vzpomínal, jak to bylo účinné.

Propustil jsem Alexiho a vyrazil na můstek. „Dovolte mi vstoupit, pane."

Kapitán byl pořád ve službě. „Vstupte." Copak on nikdy nespí?

„Hlásí se praporčík Seafort, pane." Jen kývl. Možná přece jen začínal být unavený. Zaujal jsem své místo u ovládacího pultu. Neměl jsem co na práci, jen jsem sledoval simulbrazovku.

„Co se to dělo v převlékáme, pane Seaforte?" To byla ošemetná otázka. Kapitán o tom něco slyšel; poručice Dagalowová potřebovala jeho souhlas k opuštění lodi. Za žádných okolností jsem nemohl lhát důstojníkovi. Ale na druhou stranu bylo mou povinností dohlédnout, aby se kapitán nemusel o praporčíky starat. Opatrně jsem řekl: „Pan Wilsky zakopl a pořezal si ruku, pane,"

„Aha. Je na ošetřovně?" Kapitán to řekl suše ironickým tónem, který mi byl podezřelý. Na druhou stranu kapitán neměl ve zvyku žertovat s praporčíky. „Bylo to jenom škrábnutí, pane." Kapitán to přešel mávnutím ruky. „To je jedno." Poručík Malstrom na mě mrkl. Takže to věděl.

„Po téhle ještě tři cesty, pane," řekl kapitánovi poručík Malstrom.

„Ano." Po chvíli dodal: „A pak už se opravdu pohneme." Žádné další zastávky celých devět měsíců, než dorazíme na Důlní tábor, samozřejmě když nepočítáme běžné navigační kontroly.

Kapitán Haag se opřel v křesle se zavřenýma očima. Poručík Malstrom zívl. Já jsem se snažil nezívat také. Byl to dlouhý a psychicky náročný den.

„Hibernia, mayday! Mayday!“ Musel to být některý z lodníků; ten hlas jsem nepoznal.

Kapitán se prudce narovnal a plácl do vypínače vysílačky. „Hibernia!“

„Pasažérka měla nehodu. Trhlina ve skafandru!“

Kapitán zaklel. „Co se stalo?“

„Moment, pane.“ Slyšeli jsme, jak otázku předává dál vysílačkou v obleku. „Poručice Dagalowová to zalepila rychlozáplatou a skafandr znovu zavzdušnila. Paní - ta pasažérka je v bezvědomí. Nejspíš ještě žije, pane.“

„Řekněte panu Cousinsovi, ať všechny rychle naloží zpátky do barkasy.“

„Rozkaz, pane. Ta žena uvízla ve dveřích na můstek. Dotkla se poplachového uzavření. Přiskřiplo jí to skafandr. Nemůžou kolem ní dosáhnout na tlačítko.“

Netušil jsem, že záložní zdroje můstku vydrží tak dlouho. Můstek každé větší lodi je jako pevnost. Když kapitán uhodí do matně červeného tlačítka poplachového uzavření uvnitř vchodu, zámek se prakticky okamžitě velkou silou zavře. Pak je téměř nemožné dostat se na můstek.

Zámek Celestiny se nezavřel úplně, protože ho blokovala ona pasažérka, ale bezvládné tělo bránilo v přístupu k ovládání. Někdo udělal hroznou chybu, že ji pustil dovnitř.

Kapitán zapnul interkom. „Strojník Perez, volejte můstek.“

Za chvilku se ozval hlas: „Tady strojník, pane.“

„Sochory a laserové řezače do kapitánského člunu, okamžitě. Vy a ještě jeden námořník do skafandru.“

„Rozkaz, pane.“

„Mám letět s člunem, pane?“ Poručík Malstrom se zvedl.

„Ne, poletím sám. Vy převezmete velení.“ Kapitán Haag vykročil ke dveřím.

„Rozkaz, pane. Ale, kapitáne -“

„Je to moje zodpovědnost.“ Mluvil teď ostřeji. „Já musím zjistit, co se stalo. Jestli to nepřežije…“ Pasažéři jsou sice v podstatě náklad, ale pokud někdo zemře, bude to případ pro vyšetřovací komisi. Kapitán Haag zavrtěl hlavou. „Neměl bych tam být déle než hodinu. Zatím máte velení vy.“

„Rozkaz, pane.“

Kapitán stiskl tlačítko. Dveře se otevřely. Vykročil ke schodišti.

S poručíkem Malstromem jsme se na sebe podívali. Bolestně se ušklíbl. Bylo mi líto paní Dagalowové, a dokonce i pana Cousinse; až je kapitán dostane do rukou, budou padat hlavy.

Za pár minut člun odstartoval. Sledovali jsme na simulbrazovkách, jak se řítí k Celestině. Byl menší a ovladatelnější než barkasa a proti hrozivě mohutné hmotě zasažené lodi vypadal drobný jako komár.

Komoru Celestiny už zabrala barkasa. Člun domanévroval tak blízko, jak mohl, a jeden z lodníků pak do zámku vystřelil magnetický kabel. Kapitán přes něj přeručkoval jako kadet na Akademii.

Za půl hodiny se ozval interkom. „Můstku, tady Hibernia.“ Kapitán se samozřejmě hlásil jménem své lodi.

„Slyšíme, pane,“

„Bylo to snazší, než jsme mysleli.“ Podle hlasu se zdálo, že se kapitánovi ulevilo. „Perez dosáhl na tlačítko špičkou sochoru. Pasažérka přinejmenším dýchá. Převezeme ji barkasou, je to rychlejší. Připravte další skupinu cestujících. A při příští cestě pošlete jednoho praporčíka navíc pro člun.“

„Rozkaz, pane.“

„Poletím pro ten člun já, pane?“ Snažil jsem se skrýt svou dychtivost. Praporčík, kterého tam pošle, bude mít na cestě mezi loděmi velení, i když jen na chvíli.

Poručík Malstrom se usmál. Snad si vzpomínal na dny, kdy byl sám praporčíkem. „Jasně, Nicky.“

Se zvětšením nastaveným na nulu jsme viděli pasažéry a posádku čekající v barkase. Ve chvíli, kdy byli na palubě kapitán a zraněná pasažérka, zámek se zavřel. Námořníci stáhli vyvažovači lano.

Kapitán si zřejmě dělal starosti. „Ta barva v obličeji nevypadá dobře. Ať doktorka Uburuová čeká v člunovém doku.

Nechte toho počítání, pane Cousinsi, nemáme čas. Darlo, přenes do našeho čítače koordináty!“

„Rozkaz, pane.“ Darla věděla, kdy není čas na hlouposti.

Sledovali jsme s poručíkem Malstromem na simulbrazovkách, jak barkasa odstartovala od Celestiny. Se zapnutým hlavním motorem směřoval k našemu průlezu. Když byl v půli cesty, zvedl jsem se, že půjdu do člunového doku. Přes rameno jsem se podíval na obrazovku.

Reproduktor zařval: „MOTOR SE PŘEHŘÍVÁ! UBÍRÁME-VYPNOU-“ Reproduktor ztichl. Barkasa se v záblesku bílého světla rozpadla.

„Bože Pane!“ Poručík Malstrom znehybněl u svého pultu. Slyšel jsem sám sebe, jak vydávám jakýsi zvuk. Kusy zkřiveného kovu a jiné trosky se líně ztrácely z obrazovky. Zahlédl jsem roztrhaný skafandr.

Poručík horečně vyvolával frekvence vysílaček jednotlivých skafandrů. Nic, jen téměř neslyšné syčení kosmického záření.

Stál jsem jako přikovaný na půl cestě mezi pultem a dveřmi. Panu Malstromovi se v očích zračila hrůza. Společně jsme zírali na místo, kde byla ještě před chvilkou barkasa.

Poručík Malstrom se konečně vzpamatoval.

I kdyby to někdo přežil, nemohli jsme po něm pátrat - neměli jsme ani barkasu, ani člun. Pan Malstrom přikázal Vaxovi a skupině námořníků, aby vyzvedli člun u zámku Celestiny. V tryskových skafandrech, s vlečkou pohonných látek tryskajících z pohonných raketek, se přesunovali prázdnotou mezi Hibernií a vrakem. Konečně se dostali ke člunu. Vax ho pak dopravil zpátky k čekajícímu doku Hibernie. Přistál s ním stejně dobře, jak by to dokázal kterýkoli poručík, mnohem lépe, než jsem toho byl schopen já.

Nic jiného jsme dělat nemohli.

Pan Malstrom učinil nezbytné prohlášení k šokovaným cestujícím a posádce, Z nějaké vnitřní rezervy dokázal vydolovat formální důstojnost. „Dámy a pánové, z milosti Boha Pána kapitán Justin Haag, velící důstojník U.N.S. Hibernia, zemřel při výbuchu lodní barkasy. S ním zemřeli poručík Abraham Cousins, poručice Lisa Dagalowová, strojník Jorge Perez, vrchní lodník Michali Arbatov a šest cestujících. Já, poručík Harvey Malstrom, nejvyšší důstojník na palubě, od této chvíle přebírám velení lodi.“

Opřel si hlavu o pult. Pak pokračoval. „Mezi cestujícími byli paní Ruth Daviesová, pan Edward Hearnes, pan Ayah Dinh, paní Indíra Etrová, pan Vance Portright a pan Randolph Carr.“

Po chvíli znovu sáhl po mluvítku. „Šéfinženýr McAndrews, doktorka Uburuová a pilot Haynes, hlaste se na můstku.“ Pak se zoufale obrátil ke mně. „Bože, Nicky, co mám teď dělat?“

„Dovolte mi použít interkom, pane.“

„Prosím.“

Zavolal jsem kajutu doktorky Uburuové. „Tady můstek. Prosím, přineste na poradu s kapitánem Malstromem láhev lékařského alkoholu.“

Kapitán se na mě vděčně podíval. Pak mu došlo, co jsem právě řekl, a zbledl. „Kapitán Malstrom. Bože můj!“

„Ano, pane.“ V praktických předmětech jsem nebyl nijak zvlášť dobrý, ale lodní řád jsem znal celkem slušně. Velící důstojník lodi námořnictva Spojených národů je vždycky kapitán. Jeho hodnost musí po návratu potvrdit Admiralita, ale lodi může velet jen kapitán. Když se poručík Malstrom stal nejvyšším důstojníkem Hibernie, stal se kapitánem Malstromem.

Po chvíli zamyšlení se na mě znovu podíval a téměř zašeptal: „Měl byste radši jít, Nicky. Musím si s nimi promluvit.“

„Rozkaz, pane.“ Postavil jsem se do pozoru a formálně zasalutoval. Kapitán bude potřebovat tolik podpory, kolik jí může dostat. Oplatil mi pozdrav a já jsem ho ponechal jeho zoufalství.

Vlekl jsem se do ubikace. Sandy měl červené oči. Vax byl výjimečně zamlklý a uzavřený. Oba jsem je vyhnal z ubikace a lehl jsem si ve tmě. Plakal jsem tak dlouho, až jsem usnul. Bylo mi sedmnáct a nebyl jsem zvyklý na hrůzu a ztráty.

Když jsem se druhý den ráno vzbudil, byl Sandy Wilsky ve vězení a čekalo ho oficiální vyšetřování té katastrofy. Zatkl ho profous Vishinsky na příkaz kapitána. Věděl jsem, že je nevinný, a pan Malstrom to určitě věděl také, ale nebýt Sandyho rošťáctví, byl by na palubě on a ne poručice Dagalowová, když se barkasa rozpadla.

Ustaraně jsem se vydal hledat Amandu a našel jsem ji v její kabině. Když uviděla mou tvář, beze slova ustoupila stranou a zavřela za námi dveře.

Za chvíli už seděla na posteli s mou hlavou v klíně. „Já tomu nerozumím, Nicky. Proč nemůže velet Hibernii bez změny hodnosti? Pořád je to stejný poručík Malstrom.“

Byl jsem trpělivý. „Ber to tak, že kapitán je spíš právní postavení než hodnost. Ty si myslíš, že kapitán Haag velel lodi, viď? Měl vyšší hodnost než poručici, takže byl nad nimi.“

„Správně.“

„Jenže to tak není. Kapitán je vláda Spojených národů. Celá. Generální tajemník, Rada bezpečnosti, Generální shromáždění, Světový soud. Cokoli, co může dělat vláda, může on dělat také. Ve vesmíru je všemocný,“ Z nějakého důvodu se mi ulevilo, když jsem jí mohl vykládat samozřejmosti.

„No a?“

„Poručík je jen důstojník, ale kapitán je vláda. Ale jenom kapitán. A jenom vláda může řídit loď. Takže člověk, který ji řídí, je kapitán. Jeho slovo je zákon.“

Amanda už byla u něčeho jiného. „Ale šéfinženýr McAndrews je přece služebně starší. Tak by měl být kapitánem on.“

„Miláčku, takhle to není.“ V odpověď na něžné oslovení mě pohladila. „Loď má tři poručíky. Pod nimi jsou čtyři praporčíci. Na palubě jsou taky tři další důstojníci. Důstojníci specialisté.“

„To už jsem někde slyšela. Co to znamená?“

„Řadový důstojník je v pořadí na velení lodi. Důstojníci specialisté mohou dávat příkazy praporčíkům a posádce, ale velení na ně nepřechází. Jsou tu proto, aby dělali určitou práci, a to je všechno.“

„Ale to není fér. Šéfík je zkušenější než pan Malstrom.“

Uvažoval jsem, kdy asi začala říkat šéfinženýrovi McAndrewsovi „šéfík“. Napadlo mě, že bych ho tak jednou mohl oslovit, ale rychle jsem se rozhodl, že to neudělám. „Život není fér, Amando. Šéfík prostě lodi velet nebude.“ Sklonila se a políbila mě. A znovu změnila téma.

Ten večer kapitán určil vyšetřovací komisi. Alexi a já jsme do ní mohli být jmenováni - praporčík, bez ohledu na to, jak je mladý, je usnesením Generálního shromáždění důstojník a gentleman, a je tedy zákonně dospělý - a kapitánovi už nezbylo mnoho důstojníků, kteří by mohli být přísedícími. Ale Alexi i já jsme byli se Sandym v oblékárně a byli jsme svědci. A kdyby to bylo spiknutí, mohli jsme se ho účastnit. Z obou těchto důvodů jsme byli z účasti v komisi vyloučeni.

V komisi zasedali doktorka Uburuová, pilot Haynes a vrchní inženýr McAndrews. Sešli se v nyní nepoužívané jídelně poručíků, jako by chtěli zdůraznit cíl vyšetřování.

Po dva dny prohledávali Darliny záznamy, přehrávali si zas a znova ten poslední přenos z barkasy, sepisovali seznam všech námořníků, kteří vstoupili do kotviště barkasy od chvíle, co Hibernia opustila stanici Země, rozebírali ty skromné informace, které primitivní čítač barkasy předal Darle během svých kyvadlových letů k Celestině a zpět. Člunový dok barkasy byl za normálních okolností zamčený. Darla měla zaznamenány všechny případy, kdy sem od odletu vkročili námořníci kvůli údržbě. Když se připočítaly i ty nejrůznější drobnosti, které bylo potřeba vykonat při doprovodu cestujících, vkročilo do kotviště barkasy celkem sedmnáct námořníků. My všichni praporčíci jsme letěli na Celestinu a stejně tak i všichni důstojníci kromě těch, kteří zasedali v komisi.

Všichni námořníci, kteří do kotviště vešli, byli jeden po druhém vyslýcháni. Alexi, Vax a já jsme strnule seděli na židlích postavených do chodby, kolena pevně u sebe, čepice v ruce, a čekali jsme, až na nás dojde řada.

Sandyho přivedli k výslechu z vězení; minul nás a skoro se na nás ani nepodíval. Za dvě hodiny se zase objevil, bledý, otřesený. Zdálo se, že plakal.

Pak došla řada na mě. Srovnal jsem si sako, zatahal za kravatu a vešel do zaplněné jídelny. Zasalutoval jsem tak předpisově, jak jen jsem dokázal.

Předsedal šéfinženýr McAndrews. „Sedněte si, pane Seaforte.“ Podíval se do svého holovidu, do kterého si dělal

poznámky. „Řekněte nám, co jste viděl - všechno, co jste viděl - v kotvišti před poslední cestou barkasy.“

„Rozkaz, pane.“ Nakrčil jsem čelo a začal mluvit. Neviděl jsem nic podezřelého, takže jsem nemohl než podrobně popsat Sandyho šaškování s Alexim, jeho roztržené kalhoty, hněv pana Cousinse.

„Co bylo dál?“

„Poručík Cousins nařídil Alex - praporčíku Tamarovovi, aby nahradil pana Wilského. Paní Dagalowová požádala, aby mohla místo něj letět ona.“

„Jste si jistý, že poručík Cousins ten let Dagalowové nenařídil?“

„Docela jistý, pane.“

Pilot Haynes si odkašlal. „Navrhl pan Tamarov, že by si s poručicí Dagalowovou měli vyměnit místo?“

„Bože Pane, samozřejmě že ne!“ Zalapal jsem po dechu, protože jsem si uvědomil, co jsem to vyhrkl. Ale ta otázka byla přece směsná. Kdyby praporčík něco podobného navrhl poručíkovi - kterémukoli poručíkovi - tak by si týden nesedl A to by ještě měl kliku. Taková poznámka byla nemístná jako - jako ta, kterou jsem zrovna udělal já. Byl jsem v pěkném průšvihu. „Moc se omlouvám, pane.“

Šéfinženýr McAndrews mluvil ledově, ale jinak mou impertinenci přehlédl. Místo toho mi položil řadu zkoumavých otázek o mých předchozích návštěvách v kotvišti, o střídání hlídek, podle kterého jsem měl být na můstku.

„Ale já jsem byl na můstku, pane. To pošťuchování, to bylo před mou hlídkou. Pomáhal jsem oblékat cestující.“

Pilot sepjal ruce, jako by se chtěl modlit. „A kdo vám řekl, abyste to udělal?“

„Nikdo, pane.“

„Tak proč jste se do toho míchal?“

Začervenal jsem se, protože jsem věděl, že moje odpověď bude znít nejapně dokonce i mně samému. „Chtěl jsem být užitečný, pane.“

„Tím, že budete do všeho strkat nos, místo abyste šel rovnou na hlídku?“

„Ne, pane, já… Ano, pane.“ Na to nebyla žádná správná odpověď a já jsem se odmlčel.

Docela jsem chápal jejich situaci. Hydrozinový motor se nepřehřeje bez příčiny. A když už se to stalo, měla být posádka barkasy schopná ho vypnout během několika vteřin, dřív než dosáhl kritické teploty. K nehodám dochází, ale z nevysvětlených nehod všem naskakuje husí kůže. Pohled z okénka na rozšklebenou ránu v boku Celestiny k tomu poskytoval dostatečný důvod.

Šéfinženýr pohlédl na doktorku Uburuovou, nabídl i pilotovi možnost další otázky. Oba zavrtěli hlavou. Šéf stiskl rty. „Pane Seaforte, vy jste pana Cousinse neměl rád, že?“

Uniformu jsem měl promočenou, v krku sucho. Moje odpověď mě mohla zničit, ale po přímé otázce jsem neměl moc na vybranou. Narovnal jsem se, zaťal zuby. „Neměl, pane.“

Nemilosrdně mě donutil to vysvětlit. Když jsem skončil, měl jsem uši rudé studem.

Konečně jsem se směl vypotácet na chodbu, vyčerpaný a otupělý. Roztřeseně jsem se posadil.

Ve dveřích se objevil profous. „Pan Holser.“ Vax otupěle vykročil k výslechu.

Vyšetřování pokračovalo.

I přesto, že jsme ještě nefúzovali, a navzdory všemu tomu zmatku musel někdo udržovat Hibernii a někdo musel sloužit. I když Sandyho propustili z vězení, bylo nás málo. Čtyři hodiny po výslechu jsem se hlásil na hlídku a nervy mi brnkaly. Taky bych byl potřeboval mnohem víc spánku, než jsem měl.

Když jsem zaklepal, kapitán Malstrom otočil kameru, otevřel dveře a mávnutím ruky mě poslal na mé místo.

Uplynula polovina hlídky, než porušil strnulé ticho. „Už něco zjistili?“

Bylo jasné, koho tím myslí, „Pokud já vím, tak ne.“

„Nemohlo se to stát prostě jen tak. Musíme najít příčinu.“

„Ano, pane.“ Nepříslušelo mi říkat víc. Můj přítel Harv byl navždycky pryč; tohle byl kapitán ve vší své vznešenosti. A já byl jen praporčík.

+ + + + +

Dokonce i na tak velké lodi jako Hibernia se pravdivé i nepravdivé pověsti šíří rychleji než světlo. Během pár minut všichni věděli, že na naléhání šéfinženýra bude komise přezkoumávat případ každého námořníka, s kterým se vedlo disciplinární řízení od chvíle, kdy jsme vypluli. To by neměl být tak těžký úkol; Hibernia byla víceméně spokojená loď a vyskytovalo se tu jen málo problémů toho druhu, který by poddůstojníci nevyřídili v podpalubí sami.

Vax odešel do služby. Já jsem se válel na posteli a byl jsem rád, že si Alexi tentokrát nepouští tu svou uřvanou hudbu. V té chvíli vletěl dovnitř Sandy Wilsky, přetékající znechucením. „Malstrom nařídil poslat všechny na P-D!“

„Cože?“ Alexi se prudce posadil. „Nás všechny praporčíky a všechny námořníky, co byli v kotvišti!“

„Proč?“

„Prý aby vyloučil možnost sabotáže, povídal doktorce.“ Alexi udeřil pěstí do matrace. „To není fér.“ Zavrčel jsem: „Však to vydržíte.“ Polydrogový výslech nebyl příjemný, ale následky netrvaly nijak dlouho.

Alexi odporoval: „Ale nikoho z nás přece z ničeho neobvinili!“

Sandy mluvil nabručeně. „Ten hnusák nemá právo -“ Vyletěl jsem z postele a vyhrkl to první, co mě napadlo. „Wilsky, podívejte se, jak zasviněné máte boty! Jedna důtka! A co ta deka!“ Plácl jsem rukou na jeho postel, našel jsem drobnou nerovnost. „Ještě jedna!“

Alexi zalapal po dechu: „Proč po něm tak najednou-“ Prudce jsem se k němu obrátil. „A vy! Kolik už máte důtek?“ Věděl jsem, že je Alexi odmazává jen pomalu.

„Devět, pane Seaforte“

„Další dvě za drzost!“ Protože jsem věděl, že by to znamenalo poslat ho na lavici, dodal jsem po hrozivé pauze: „Zapíšu je až ráno. Hoďte sebou.“

„Ale já-“

„Hned!“

Rozběhli se ke dveřím.

„A při cvičení nemluvit! Jedno slovo a důtky se zdvojnásobují!“

„Rozkaz, pane Seaforte!“ Dveře se zabouchly. Sedl jsem si na postel, složil jsem hlavu do dlaní a roztřásl se.

Uctívání hrdiny skončilo; od téhle chvíle mě budou nenávidět. Ale neměl jsem na vybranou.

Bylo to o chlup.

Nepřekvapovala mě jejich nechuť k P-D zkoušce. Polygrafový a drogový výslech byl na palubě lodi dovolen jako při kterémkoli běžném procesu. Od přijetí zákona o pravdivém svědectví v roce 2026 neměl obžalovaný právo na mlčení. Pokud proti němu byly jiné důkazy, mohl být poslán na P-D a obvykle také byl. Pokud zkouška prokázala, že mluvil pravdu, bylo obvinění staženo. Pokud provinění přiznal, jak ho k tomu donutila složitá směs drog, bylo jeho přiznání samozřejmě vedeno jako důkaz.

Ovšem platila dvě bezpečnostní opatření. Vyslýchaný musel být obviněn ze zločinu a musel obvinění popřít.

Bez těchto omezení by se polydrogy mohly stát nástrojem despocie, nebo ještě hůř, nástrojem mučení. Zákon nedovoloval soudům bezdůvodně se přehrabovat lidem v mysli a zjišťovat, jaké zločiny snad spáchali.

Sledoval jsem čas. Nedělalo mi starosti, že jsem Alexiho a Sandyho nechal samotné. Dal jsem výslovný rozkaz a oni ho přijali. Při té dřině v tělocvičně žádná konverzace nebude.

Klímal jsem.

Jak se čtvrtá hodina blížila ke konci, unaveně jsem se zvedl a vlekl jsem se dolů na druhou úroveň.

Když jsem vešel, Alexi cvičil na bradlech a Sandy klusal na místě. Tílka měli úplně propocená, vlasy rozcuchané. Sandy sípavě dýchal. Sám jsem dobře věděl, jaká je to dřina odmazat si důtku. „Pohov, oba.“

Alexi slezl. Sandy se pomalu zastavil.

„K přepážce.“ Chvilku jsem přecházel tam a zpátky, pak jsem se k nim zamračeně otočil. „Chcete něco říct?“

„Ne, pane Seaforte.“ Na Sandym bylo v té chvíli jasně vidět, jak je mladý a vyděšený.

„A vy?“

Alexi i přes své fyzické vyčerpání pořád ještě doutnal vzteky. „Proč jste si na nás tak zasedl?“

V duchu jsem zasténal. Se svou typickou nešikovností jsem dovolil Aleximu začít rozhovor, který jsem nesměl připustit. „Pane Wilsky, ven.“ Vyšel jsem za Sandym do chodby. Tak lhostejně, jak jsem dokázal, jsem mu řekl: „Remcat je pod vaši úroveň, Sandy. Teď jste důstojník, ne kadet. Pokud máte výhrady ke způsobu, jakým je loď řízena, máte si je nechat pro sebe.“

Zrudl. „Ano, pane Seaforte.“

„Slibte mi, že to napříště tak uděláte.“

„Rozkaz, pane Seaforte. Omlouvám se.“ I přes mou brutalitu se mi až dojemně snažil zavděčit.

„Rozčililo mě to tak, že jsem vám udělil ty důtky. Jděte se osprchovat.“ Dotkl jsem se jeho zpoceného ramene. „Hodný kluk.“

Doufal jsem, že jsem zvolil správný tón. Vrátil jsem se do tělocvičny k Aleximu. Nebral jsem si servítky. „Idiote.“

„Já - cože?“

Naklonil jsem se blíž k němu a skoro jsem šeptal. „Snažím se vám zachránit život!“

Neřekl nic, ale v očích mu bylo znát, že nic nechápe. „Kapitán Malstrom má právo vyšetřovat smrt svých důstojníků jakýmkoli způsobem, který uzná za vhodný.“

„Ale zákon říká-“

„Alexi!“ Už tím, že jsem ho zarazil, jsem ohrožoval naši bezpečnost; copak to nechápe? „Je to kapitán!“

Řekl jsem všechno, co bylo třeba. Ten obecný výslech, který kapitán nařídil, byl jasným porušením zákona o pravdivém svědectví. Až dovede Hibernii domů, může ho za to Admiralita postavit mimo činnou službu nebo ještě něco horšího.

Ale na palubě na ničem z toho nezáleželo. Kapitánovo slovo bylo zákonem. Moje povinnost byla plnit jeho rozkazy a hlásit buřičské řeči. Jednat jinak znamenalo podílet se na vzpouře.

Neřekl jsem už nic dalšího a čekal jsem. Konečně bylo na Alexim vidět, že pochopil. Lehce kývl.

Ulehčeně jsem si oddechl. „Se Sandym by to už mělo být dobré. Ale jestli ho někdy uslyšíte na to téma třeba jen nahlas přemýšlet, tvrdě po něm jděte. Nerozmýšlejte se."

„Jasně."

„Odchod."

Když odcházel, zašeptal: „Děkuju." Předstíral jsem, že to neslyším.

Druhý den jsme šli na PD, praporčíci nejdřív, pak námořníci. Když jsem vyšel od doktorky Uburuové, žaludek se mi zvedal a hlava točila a nebyl jsem si tak docela jistý, co jsem to pod neodolatelným vlivem drog blekotal. Vlezl jsem do postele a snažil jsem se nezvracet.

Příští den jsem účinky stále ještě pociťoval, ale byly už mnohem menší.

Říkalo se, že zkoušky prokázaly nevinu nás všech, od praporčíků až dolů. Sandy ležel na posteli a bylo mu hůř než nám ostatním. PD na některé lidi působí víc než na jiné.

Vyšetřovací komise se naposled sešla a vydala zprávu. Nezjistili žádné důkazy o sabotáži; došli k závěru, že nehodu pravděpodobně způsobil opotřebovaný palivový ventil a chyba senzoru, který závadu včas nezjistil.

Další dva dny, zatímco my jsme se zotavovali, plula loď bezvládně vesmírem.

Kapitán Malstrom se pořád dokola scházel s šéfinženýrem, s pilotem Haynesem a doktorkou Uburuovou a radili se, jestli se máme vrátit k Zemi. Když jsem příště nastoupil do služby, byl stejně nevrlý jako předtím, ale pak se uvolnil.

„Omlouvám se, Nicky. Jsem bez sebe starostí. Nevím, co mám dělat."

„Rozumím, pane."

„V podstatě jsem se už rozhodl letět dál. Pokud to nebyla sabotáž, nehrozí nám přehnané riziko, a Důlní tábor i Naděje národů zoufale potřebují nás náklad. Kdybychom se vrátili, trvalo by skoro rok, než by se náhradní loď dostala takhle daleko."

„Ano, pane.“

„Nicky, budu k vám upřímný. Nemáme poručíky a vy jste služebně nejstarší. Ale ještě vás nemůžu jmenovat. Nemáte dostatečnou kvalifikaci.“

„Já vím, pane. A co Vax?“ Říkalo se mi to těžko, ale říci jsem to musel, Vax byl mnohem lépe připravený než já.

„Ne, ještě ne. Nemá na to povahu. Pořád se spoléhám na vás. Než doletíme k Naději národů, budete dostatečně způsobilý, to vám slibuju. Pomůžu vám. Zatím oba zůstanete praporčíci. Jestli to bude v mých silách, postarám se, abyste byl povýšen dřív než ostatní.“ Kdyby to tak bylo, byl bych jim nadřízený až do konce našich dnů u námořnictva, pokud by to někdo z nás jednou nedotáhl na kapitána.

„To není nutné.“ Spolkl jsem pachuť ctižádosti.

„Možná ne, ale mám to v úmyslu.“ Zhluboka se nadechl. „Zítra budeme fúzovat, hned po vzpomínkové bohoslužbě.“

„Ano, pane.“

Bohoslužba byla smutná a formální záležitost. My důstojníci jsme měli na sobě slavnostní bílé uniformy, bílé kalhoty nám zářily nad černými botami, červený pruh po straně každé nohavice byl přímý a jasný. Bílé košile a černé kravaty překrývalo neposkvrněné bílé sako s černou smuteční šerpou přes pravé rameno. Medaile za délku služby se leskly.

Na dálkových plavbách se pohřbívá do vesmíru v uzavřené hlislitové rakvi vypuštěné z přechodové komory. I mrtví z Celestiny tak byli pochováni a dodnes putují na své nekonečné cestě kosmem.

V našem případě to nebyl pohřební obřad, protože nebylo co pohřbívat. Byla to vzpomínková bohoslužba a konala se v jídelně lodi.

V jídelně se tísnili úplně všichni, kdo na palubě Hibernie byli. Na členech posádky bylo znát, jak jsou v těch důstojnických končinách nesví. Příbuzní dvou z cestujících, kteří zemřeli – pan Rádžív Etra a Derek Carr , byli pozůstalí a stáli vedle důstojníků, kteří jménem lodi truchlili pro svého kapitána. Ostatní čtyři cestující se plavili sami. Pan Etra

vypadal opuštěně a důstojně. Derek Carr měl červené oči, s nikým nemluvil a pohyboval se strnule.

Kapitán Malstrom vedl tradiční rituál Jahvistického znovusjednocení. „Poroučíme duše našich zemřelých do tvé ochrany, Bože Pane," řekl. „Jejich těla svěřujeme tvým hlubinám až do dne tvého soudu, kdy je znovu přivoláš…"

Několik okamžiků jsme mlčky stáli a tím bohoslužba skonala.

Po obřadu šel Alexi na hlídku s pilotem Haynesem. Za normálních okolností byl pilot přizván pouze tehdy, když jsme přistávali u stanice nebo se pohybovali oblastí s letovým provozem. Teď ovšem bude muset sloužit stejně jako my všichni.

Vax Holser byl ještě nevrlejší než jindy. Když se mu Sandy v ubikaci připletl do cesty, odstrčil ho. Ignoroval jsem to, protože jsem neměl sílu řešit další problémy. Přibližně za hodinu jsme fúzovali.

Pilot Haynes byl nevrlý, plešatějící muž, který jen málokdy něco řekl, když se nepočítaly rutinní příkazy ve službě. My praporčíci jsme uvažovali, proč asi zůstává plešatý, když by si většina lidí dala udělat jednoduchou úpravu vlasových cibulek. Nikdo se samozřejmě neodvážil zeptat.

Služba s pilotem bývala velice tichá. Teď, když jsme byli už zase ve fúzi, dělalo mi potíže zůstat v těch dlouhých mlčenlivých chvílích vzhůru. Ne že by pilota urážely nějaké poznámky od praporčíka; on je jen dusil jednoslabičnými odpověďmi, dokud nás to neunavilo.

„Vypadá to, že nám malinko stoupla energetická odchylka, pane." Četl jsem údaje z obrazovky.

„Hm."

Zkusil jsem to znovu. „Jaká je největší normální odchylka, pane?"

„Zeptejte se Darly." Nebylo to o moc víc než zavrčení,

Obrátil jsem se k čítači. „Darlo, jaká je naše největší normální energetická odchylka?"

„Pro fúzní pohon?" Občas trvala na tom, abychom se vyjadřovali velmi přesně.

„Ano, Darlo.“

„Plus minus dvě procenta, pane Seaforte.“ Dlouhá pauza. „To se ptáte, aby řeč nestála?“ Nevím, jak tohle naprogramovali.

Když jsem se po službě vrátil, unavený a podrážděný, Vax stíral Alexiho. Řekl jsem mu, ať toho nechá. Poslechl, ale zíral na mě s pohrdlivým úsměvem, dokud jsem se nezvedl a neodešel z ubikace.

+ + + + +

„Objev Cheela a Vorheese z roku 2046, že N-vlny se pohybují rychleji než světlo, a následné přehodnocení fyzikálních zákonů vedly k sestrojení fúzního pohonu a supersvětelného cestování.“ Pan Ibn Saúd se odmlčel a rozhlédl se po obecenstvu v jídelně Hibernie, které se skládalo z cestujících, důstojníků a posádky.

„Na vrcholu N-vlny, poháněny emisemi vln, nikoli částic, plují naše velké lodi celou galaxií, objevují a kolonizují,“ Seděl jsem úplně zaujat a jen jsem si přál, aby se Alexi přestal vrtět. Pasažérský přednáškový seriál byl příjemným zpestřením lodní rutiny a on by měl mít dost rozumu, aby to ocenil.

„Fúze nám přinesla tolik potřebné zdroje, například kovy z Důlního tábora. Ale hlavním přínosem fúzního pohonu bylo vytvoření bezpečnostního ventilu - pohon nabídl těm vzdělaným, inteligentním a neklidným lidem, kteří se rozhodli usadit ve vzdálených koloniích, možnost uniknout tenčícím se přírodním zdrojům, znečištěnému životnímu prostředí a prudce rostoucí populaci Země.“

Ibn Saúd upil ze sklenice vodu.

„Ale fúzní pohon s sebou nese dilema údržby naší čím dál složitější technologie. Kolonie potřebují ty nejlepší a nejchytřejší z nás; nová průmyslová odvětví, která fúze uvedla v život, potřebují vysoce kvalifikované pracovníky.

Společnost zároveň konečně pochopila, že povinné vzdělání představuje dokonalý neúspěch. Výsledkem dobrovolné školní docházky je lepší vzdělání, ale pro méně lidí. Lidstvo jako celek je tedy bohužel méně vzdělané než před dvěma sty lety. Někteří

z nich, například transpopové, kteří zamořují nižší úrovně našich měst, nemají vůbec žádné vzdělání a k žádné práci se nehodí.“

Ibn Saúd se omluvně usmál naším směrem. „Nikde není tento nedostatek kvalifikované práce zřetelnější než v armádě. Důstojníky, vybírané ze vzdělané, technologické menšiny, přitahuje prestiž této kariéry a vzrušení z výzkumů galaxie.“ Bez rozmýšlení jsem kývl.

„Ale většina námořnictva, stejně jako například armáda, se skládá z nevzdělaných příslušníků nižších tříd, prostě proto, že jiná možnost není. Z toho vyplývá ona anomálie, že velká kosmická loď, vrchol technologie, se řídí autoritářským systémem ne nepodobným tomu, který vládl v námořních silách osmnáctého století. Dokonce jsme se vrátili i k tělesným trestům, přinejmenším pro mladé důstojníky. Přísná hierarchie udržuje pořádek na cestách vesmírem.

Ale lidstvo ta zkušenost změní - jakým způsobem, to nevíme; bude trvat celé generace, než to zjistíme. Rozhodně to jsou změny k lepšímu. Předpokládáme-li, že Bůh Pán nad námi vždy drží ochrannou ruku, je záchrana lidstva prostřednictvím fúzního pohonu pochopitelná. Pokud je člověk předurčen k budoucí velikosti, pokud máme kolonizovat galaxii, dostalo se nám nástrojů. To, co s nimi uděláme a co ony udělají s námi, záleží už jen na nás.“

Ibn Saúd si za nadšeného potlesku sedl, Amanda jako vedoucí vzdělávání ho vzletně pochválila za jeho přednášku a poděkovala posluchačům za účast. Když jsme se rozcházeli, zachytil jsem její pohled a potěšil mě její krátký úsměv.

Ten večer jsem se díval, jak si u vedlejšího stolu dobírá Vaxe. Nezdálo se, že by mu to vadilo. U mého vlastního stolu Yorinda Vincentova, předsedkyně Rady cestujících, probírala zasedání rady s Johanem Spiegelem a paní Donhauserovou. K smrti jsem se nudil.

Po večeři jsem měl volno až do příštího poledne, kdy jsem měl mít hlídku. Do postele se mi však ještě nechtělo, lehl jsem si tedy na ni úplně oblečený a snažil jsem se číst. Když se vrátil Vax, zapnul si holovid a strčil do něj nějaký rozeřvaný akční

čip. Můj podrážděný pohled ignoroval. Pak se se šťastným úsměvem vrátil Sandy. Sedel u stolu s dívkou svého věku.

Vax ležel na posteli a zeptal se: „Tak co, opícháte ji, Wilsky?“

Sandyho úsměv zmizel. „Nechci o ní mluvit.“ Znělo to skoro vzdorně.

„Ta by byla určitě dobrá. Jestli jí neřeknete vy, udělám to sám.“

„Nechtě toho, Vaxi,“ řekl jsem.

„Však ho nešikanuju.“ Holser byl v bojovné náladě. „Jenom se s ním bavím.“

„Tak s tím přestaňte.“

Vax s úšklebkem ustoupil.

O půl hodiny později jsem si uvědomil, že čtu pořád dokola jednu a tutéž obrazovku a nepamatuji si z ní ani slovo. Zvedl jsem se. „Pojďte se mnou, Vaxi.“ Vyšel jsem do chodby. Po chvilce mě následoval. Vykročil jsem ke schodišti.

„Kam jdeme?“

Úplně jsem ho ignoroval. Sešel jsem po schodišti na druhou úroveň a dal jsem mu na vybranou, jestli mě chce nechat odejít, nebo mě následovat. Zvolil to druhé. Došel jsem chodbou k tělocvičně a rázně jsem otevřel dveře. Bylo tam prázdno.

Vax stál ve dveřích. „Co to děláte?“

Sundal jsem si sako a pečlivě jsem ho složil na cvičebního koně. Škubnutím jsem si povolil kravatu.

„Seaforte – PANE Seaforte, co to sakra děláte?“ Opíral se o dveře.

„Pojďte dovnitř a zavřete dveře. To je rozkaz.“ Svlékl jsem si košili a složil ji na sako. Vax pomalu kývl. Zavřel za sebou. Vyprázdnil jsem kapsy kalhot.

„O co vám jde, PANE Seaforte?“

„Radši se připravte, Vaxi.“

„Na co?“

„Vyřídíme si to jednou provždy.“

„Máme příměří, to si už nepamatujete?“

„Už ne.“ Utáhl jsem si tkaničku u boty.

„Proč ne?“ Stále ještě měl na sobě celou uniformu; ještě ani nenaznačil, že by se hodlal připravit.

„Nesnáším vás.“ Šel jsem přímo k němu, beze strachu, a popadl jsem ho pod krkem. „Je to vaše uniforma, Vaxi. Chcete si ji zničit, nebo ne?“

Neochotně odložil sako. Postavil jsem se do pozice karate, s krytem a na špičkách.

Vax couvl, zavrtěl hlavou. „My praporčíci bychom se teď neměli prát, Nicku. Loď má už tak dost problémů.“

„Já se prát budu. Vy můžete jenom stát.“

„Nicku, nedělejte to. Když je kapitán mrtvý…“ Dal jsem mu facku. To se mu nelíbilo a postavil se do střehu. Obcházeli jsme se.

„Řekněte mi, co chcete, Nicku, než začneme bojovat.“ Ustoupil, svěsil pěsti.

„Co chci?“ Hlas se mi chvěl nenávistí. „Jste násilník, Holsere. Jste brutální. Chlapcům se vysmíváte. Ubližujete jim.“ Nespouštěl jsem ruce a hledal způsob, jak začít boj. „Nikdy jsem vás neviděl udělat sebemenší laskavost, Ve své práci jste dobrý, ale jinak jste ten nejhorší člověk, jakého jsem kdy potkal!“

Překvapil mě tím, že vykřikl: „Já vím!“ Vrazil ruce do kapes. „Já si nemůžu pomoct, Nicku. Vždycky jsem se tak choval. Jsem prostě takový.“

„Bojujte.“

“Proč?“

„Musíme si to vyřídit, Vaxi. Jestli vyhrajete, požádám kapitána, aby mě na čtyři měsíce postavil mimo službu. Pak budete první praporčík. Všechno bude po vašem.“ Kapitán měl právo pozastavit mi výkon funkce na jakkoli dlouhou dobu. Přestala by mi naskakovat délka služby a Vaxovi ne.

„A když vyhrajete?“

„Tak velím. Až na Odbočku a zpátky. Víte, v čem je problém? Vy si myslíte, že já jsem první praporčík a vy druhý. Ale to se pletete.“

„Tak mi řekněte, jak je to správně.“ Už se zase nekryl. Dneska se nechtěl prát.

„Já jsem první praporčík a vy ne!“ Došel jsem k němu a šťouchl jsem ho do hrudi ne o moc níž, než byla úroveň mých očí. „Neexistuje nic takového jako druhý praporčík! Jenom první a několik těch dalších. Nemůžu za to, že jste nebyl první. Bojoval jste proti tomu od chvíle, co jsme přišli na palubu, Holsere, a já už toho mám dost. Nenávidím vás tolik, že se na vás nemůžu ani koukat!“

Mluvil tiše. „Já vím, že se nechovám moc hezky, Nicky. Co chcete, abych s tím udělal?“

Zařval jsem: „To je mi jedno! Vy mě nezajímáte. Chci jenom to, abyste poslouchal rozkazy jako ostatní! A víte, jakou to pro mě má cenu? Takovou, že se dneska třeba nechám zabít.“ Několikrát jsem se nadechl. „A tím končím, vy hajzle.“

„A co když udělám, co mi řeknete?“

„A co si myslíte, Vaxi? Po tom, jak jste se choval ke všem ostatním?“

„Pomstíte se.“

„To si pište, že ano! Za všechno!“

„Počkejte chvilku. Prosím.“ Jeho váhání jsem nechápal. Mohl mě umlátit. Minule jsem měl štěstí.

Přešel jsem přes místnost a vyhoupl jsem se na bradla. „Máte třicet vteřin. Pak jdu po vás.“ Začal jsem potichu počítat.

Využil všech třicet. Seskočil jsem z bradel a prudce jsem po něm vyrazil. Řekl: „Poslechnu vaše rozkazy, pane Seaforte.“

Zabrzdil jsem. „Jak dlouho?“

„Dokud budete můj nadřízený.“ Bojovnost z jeho tónu vyprchala.

„Nevěřím vám! Stejně to porušíte. Tak si to radši vyřídíme hned.“

„Dávám vám slovo.“ Vax se mi podíval zpříma do očí.

„Proč, Holsere?“

Zavrtěl hlavou. „Nevím. Snad teď, když je kapitán mrtvý, mi nepřipadá tak důležité být první praporčík. Nebo je to možná tím, jak se na vás občas dívá Alexi, když si myslí, že ho nevidíte.“ Zamračil se, jako by čekal, že se mu budu posmívat. „Záleží vám na mých důvodech? Řekl jsem vám, že to udělám, a taky to udělám.“

Byl jsem bezmocný. „Uvidíme, jestli to myslíte vážně. Sto kliků.“

„Rozkaz, pane Seaforte.“ Uvolnil si kravatu, klesl k zemi a začal pumpovat.

Zdálo se, že skutečně hodlá poslouchat rozkazy. Neustoupil jsem. Honil jsem ho dvě hodiny, dokud nebyl úplně propocený. Pak jsem beze slova vyšel z místnosti.

Honil jsem Vaxe celý měsíc. Musel uklidit ubikaci odshora dolů. Neustále jsem mu nakládal povinnosti navíc. Dělal, co jsem mu řekl. Nechoval se ke mně přátelsky a jeho chování bylo tak hrozivé, že si ostatní dávali záležet, aby mu šli z cesty. Ale ani jednou se proti mně nepostavil.

Po ztrátě poručíků jsme všichni měli dvojité služby. Byl jsem neustále unavený a všichni ostatní také. Volná odpoledne jsem trávil s Amandou. Šachy už jsem nehrál; s kapitánem to nepřicházelo v úvahu a s nikým jiným jsem si nebyl tak blízký. Byl jsem nešťastný; všichni jsme byli nešťastní.

I kapitán Malstrom byl nešťastný, i když se snažil nedat to na sobě znát. Ovlivňovalo nás to všechny. Já jsem měl děsivé sny. Alexi se utěšoval tou svou hudbou.

Sandy se držel za ruce se svou novou mladou přítelkyní.

V ubikaci jsem si to vyřizoval s Vaxem. Vrátil jsem mu všechno šikanování, které od něj vytrpěli ostatní, a ještě něco navíc. Celou noc jsem ho honil z postele a nechal ho nastavovat termostat. Nutil jsem ho stát v ubikaci v pozoru, když se chtěl natáhnout na postel. V noci jsem ho třeba na půl hodiny postavil pod ledovou sprchu. Pak jsem ho ve tmě slyšel cvakat zuby, jak se pod dekou snažil zahřát.

Nikdy neprotestoval. Plnil mé rozkazy. Pomalu mi začínalo docházet, že Vax je člověk, který plní, co slíbil. Vážil jsem si ho za to, ale neustoupil jsem. Vykoledoval si to.

Rutina na lodi se usadila do bezútěšné jednotvárnosti fúze. Amanda pomáhala pasažérům pořádat hry a organizovat soutěže. Pilot a šéfinženýr pokračovali s naším výcvikem. Kapitán nechal lavici přestěhovat do šéfinženýrovy strojovny, ale nikdy se jí nepoužilo. Ve volném čase jsem se věnoval Vaxovi. Udělil jsem mu domácí vězení, kromě případů, kdy byl

na hlídce nebo cvičil. Ale zůstal poslušný a plnil mé rozkazy do písmene.

Jednou večer, když Sandy a Alexi odešli dolů, postavil jsem Vaxe do pozoru uprostřed ubikace. Nechal jsem ho tam stát hodinu a četl jsem si zatím na holovidu. Pak jsem se tiše zeptal: „Chcete, abych vás nechal být, Vaxi?“

Dlouho o tom přemýšlel. Nakonec řekl: „Ano, chci, pane Seaforte.“

Poslal jsem ho, aby si lehl na svou postel. Opíral se o jeden loket a poslouchal. „Očekávám, že budete důstojník a gentleman. Především gentleman. Očekávám, že budete jednat v nejlepším zájmu praporčíků i v zájmu mém. Že se k nám všem budete chovat slušně. Že přestanete s šikanováním, pokud k tomu nedám výslovný rozkaz. Že se budete starat o své a ostatním dáte pokoj. Že mi nebudete ztěžovat mé povinnosti. Až budete připravený splnit všechny tyhle věci do jedné, Holsere, tak vás nechám. Ne dřív.“ Dal jsem mu čas, aby si to rozmyslel. Vrátil jsem se k svému holovidu.

Za půl hodiny se ozval: „Jsem připravený, pane Seaforte.“

„Cože?“ Kapitulaci jsem nečekal.

„Jsem připravený. Udělat všechno to, co jste říkal“ Věděl jsem, že to myslí vážně. Holser držel své slovo. Mohl jsem se na něj spolehnout.

Kývl jsem. „Výborně.“

Když se Alexi a Sandy vrátili, postavil jsem je všechny k přepážce. „To, co se v téhle ubikaci dělo dřív, to skončilo,“ řekl jsem. „Zapomenete na to nebo to budete ignorovat. Od téhle chvíle tu bude vládnout duch přátelské spolupráce. Nikdo tu nebude nikoho šikanovat a tresty uděluji výhradně já. Všichni si navzájem podáme ruce na důkaz způsobu, jakým budeme nadále plnit své povinnosti. To je všechno.“ Všichni jsme si potřásli rukama.

Ubikace byla moje.

7.

O dvě noci později jsme se s Amandou poprvé milovali. Nebyla moje první žena, ale skoro. Něžně a s láskou jsme uvedli v život to, co jsem uměl, a od ní jsem se naučil dovednosti, které jsem neznal.

Ohromovalo mě, jak moc potřebuji její blízkost. Myslel jsem si, že jsem se naučil obejít se bez něžnosti, doteku, lásky, přinejmenším na lodi. Tu první noc jsem od ní nedokázal odejít. Zůstal jsem v její kabině, přitisknutý k jejímu teplému a lákavému tělu, pil jsem její blízkost jako víno. Ráno jsme se políbili a rozloučili; oba jsme se trochu ostýchali té náhlé zranitelnosti.

Plnil jsem své povinnosti jako omámený a myslel jsem víc na chvíle volna po službě než na to, za co jsem byl zodpovědný při ní, až si toho všiml dokonce i pilot a něco tázavého poznamenal. Honem jsem se soustředil na svou práci. Bude to dlouhá a pomalá cesta. Na všechno bude dost času.

O pár dnů později jsem se po hezkém večeru vrátil z Amandiny kabiny a právě jsem si svlékal sako, když z reproduktoru v ubikaci zahřímal hlas kapitána Malstroma. „Pan Seafort, pan Holser, na můstek! Okamžitě!“ Vyměnili isme si s Vaxem zděšené pohledy. Sprintovali jsme ke schodišti.

Kapitán netrpělivě čekal ve dveřích můstku. „Honem!“ Postrčil nás dovnitř a plácl do tlačítka. Zámek se zabouchl. „V kóji číslo tři je rvačka. Loďmistr dostal ránu do hlavy. Nevím, kolik se jich tam vlastně pere ani o co jde.“

Otevřel jsem překvapením ústa. Kapitán tomu nevěnoval pozornost. „Pane Holsere, jděte do kójí jedna a dvě a uzavřete dveře. Všem námořníkům přikažte, ať zůstanou v kójích. Nicku, sejdete se s profousem u muničního skladu. Omračovací pistole a plyn. Dřív, než otevřete sklad, ujistěte se, že lidé, kteří budou s ním, jsou spolehliví. Zastavte rvačku. Oddělte je od sebe, výtržníky zavřete. Tohle si vezměte!“ Otevřel sejf a podal

mi laserovou pistoli a klíče od skladu. „Já zůstanu na můstku. Jděte!“ Otevřel dveře.

„Rozkaz, pane!“ Vyletěli jsme ven, Vax utíkal po schodišti ke kójím jedna a dvě a já jsem namířil dopředu ke skladu zbraní.

Našel jsem tam profouse, čnícího nad dvěma nervózními námořníky, obušek v pěsti. Tvářil se zachmuřeně. „Tihle dva budou stačit,“ řekl.

„Jména?“

První z nich udělala krok vpřed. „Dělostřelkyně Edwardsová, pane.“ Druhý řekl: „Strojník Tsai Ting, pane.“ Oba se postavili do pozoru.

„Pohov.“ Otevřel jsem sklad. Na úsudek profouse Vishinského se dalo spoléhat; vsadil bych na něj život. Ve svém hněvu bude mít jen jeden cíl: obnovit pořádek a dostat ty výtržníky do rukou.

Popadl jsem čtyři štíhlé omračovací pušky a rozdal je. Sebral jsem hrst plynových granátů a vrazil jsem je do rukou paní Edwardsové. Dobře jsem zamkl sklad a rozběhl se ke schodům, ostatní mi byli v patách. Seskákal jsem na druhou úroveň, oběhl schodištní šachtu a vrhl se dolů na nejnižší úroveň. Na třetí úrovni jsem se řítil šedou chodbou ke kójím. Za rohem se hlouček námořníků tísnil kolem dveří. Všichni se odstrkovali a šťouchali, aby lépe viděli.

„Pozor!“ Zařval jsem to vyšším hlasem, než jsem měl v úmyslu. „Do pozoru!“ Pár těch vzadu si uvědomilo, že se objevil důstojník, a strnulo. Vishinsky mezi ně vletěl, oháněl se obuškem na všechny strany a v levé ruce měl připravenou zbraň. Za chvilku už celý dav rozdělil a postavil do dvou řad u přepážky.

Zablábolil jsem; „Edwardsová, zbraň! Námořníci, stát v pozoru! Tingu, Edwardsová, omráčíte každého, kdo se hne!“ Divoce jsem se rozhlédl kolem a trochu jsem se uklidnil, když jsem si uvědomil, že situace v chodbě je pod kontrolou.

Z kóje se ozýval křik a zvuky pranice. „Jdeme!“ Vrhl jsem se ke vchodu. Pan Vishinsky mě stáhl zpět a skoro mě srazil na palubu. „Pomalu, pane.“ Na okamžik se mi díval do očí. Pak

opatrně strčil hlavu do dveří, omračovací pušku připravenou. Rozhlédl se na obě strany a pak vešel.

Zahanbeně jsem ho následoval. Uvnitř si to rozdávalo asi tucet námořníků. Loďmistr Terrill ležel na posteli a z hlavy mu tekla krev. Další námořníci se váleli na palubě, vyřazeni z boje. Židle, postele, pytle byly rozházené v hrozném nepořádku. Vzduch páchl potem a uzavřeným prostorem.

Vishinsky se zhluboka nadechl. „POSLOUCHEJTE MĚ DO POZORU, VŠICHNI DO JEDNOHO!“ Jeho řev rozvibroval celou místnost. Síla toho hlasu stačila na okamžik utišit tu melu. „PUSŤTE SE, VY HOLOMCI MIZERNÍ! POSTAVTE SE DO POZORU!“ Měl jsem chuť zakrýt si uši. Zapůsobit rozhodně uměl.

Většina rváčů se začala zvedat. Rozhlíželi se kolem jako omámení a stavěli se do pozoru. Zamířil jsem na ně zbraň. Čtyři muži profouse ignorovali a dál do sebe bušili.

Vishinsky klidně přistoupil k první dvojici a přitiskl zbraň k zádům jednoho z rváčů. Lehce pohnul prstem. Lodník padl jako kámen. Jeho protivník se po profousovi prudce ohnal. Vishinsky znovu vystřelil. Útočník padl dozadu na postel a pak se svalil na palubu.

S otevřenými ústy jsem se díval, jak se Vishinsky lhostejně loudá k posledním dvěma. Přitiskl zbraň k rameni jednoho z nich a vypálil. Námořník se zhroutil. Jeho protivník couvl a zvedl vysoko ruce. Přerývaně přitom lapal po dechu. Vishinsky ho gestem poslal k ostatním. Jak se muž obracel, profous ho nakopl do zadku. Námořník se zapotácel.

Z chodby se ozvalo žuchnuti. Vyhlédl jsem ven. Na podlaze ležel v bezvědomí jeden z námořníků. „Pohnul se, pane.“ Edwardsová polkla.

„Dobře.“ Mluvil jsem tak klidně, jak jsem dokázal. Co teď? Nebyl jsem si jistý, co mám ještě dělat. Přikázal jsem námořníkům přesunout se na vnější stranu chodby a posadit se na palubu s rukama na kolenou. „Držte je na mušce, Edwardsová.“ Tinga jsem poslal dovnitř, aby pomohl hlídat zbývající námořníky.

Z interkomu na přepážce jsem zavolal můstek. „Hlásí se Seafort, pane. Rvačka skončila. Pro několik z nich budeme potřebovat lékaře. Rvalo se jich aspoň tucet.“

„A jak to proboha začalo?“ V hlase kapitána Malstroma jsem slyšel úlevu.

„To ještě nevím, pane.“

„Pošlu tam šéfinženýra McAndrewse, aby to pomohl vyšetřit. Vydržte.“

Když dorazil šéfinženýr, odemkl spací kóji číslo jedna a vybral šest spolehlivých členů posádky. Přinesl pouta na ruce a na nohy; za pár minut jsem mohl posbírat omračovací pušky a granáty a odnést je zpátky do skladu. Když jsem se vrátil do kóje, šéfinženýr a profous se přehrabovali v tom nepořádku na zemi a cestou odkopávali věci na všechny strany.

Pan Vishinsky využil příležitosti a vzal si mě stranou. „Omlouvám se, že se mi ruka zapletla do vašeho saka,“ řekl tiše.

„Díky, pane Vishinsky. Zachránil jste mě, mohli mě taky umlátit k smrti.“

„To nic.“ Dobrý chlap, ten profous. Jsou občas chvíle, kdy je potřeba nedržet se řádu, a on uměl takové chvíle rozeznat.

„Tady je to!“ Inženýr McAndrews zvedl ampulku žluté tekutiny. V krabičce u jeho nohou bylo dalších několik podobných.

Zamrkal jsem. „Oblbovák?“ Použil jsem slangový termín pro tuhle silnou drogu.

„Koukejte, kolik jí mají. Docela by mě zajímalo, jestli ji na palubu přinesli.“ Hlavní inženýr se kolem sebe podezřívavě rozhlédl.

„Samozřejmé, že ji přinesli, pane,“ řekl jsem. „Přece ji nenašli na -“

Zarazil jsem se. „Destilátor na lodi?“ To bylo nemožné. Toho by se nikdo neodvážil.

„Možná.“ Podíval se na Vishinského; profous zuřivě zakroutil obuškem v dlaních. S pomstychtivou důkladností pokračovali ve své práci a z každé skříňky vytahovali všechny věci do jedné. Trvalo jim dvě hodiny, než to našli. Zadní stěna

skříňky jednoho lodníka byla uvolněná; za ní byla dutina v přepážce.

„Bůh Pán ať ty lidi zatratí!“ Vishinsky neklel; jsem přesvědčený, že to myslel doslova. Arnolda Tuaka, kterému skříňka patřila, odvedli do vězení.

Bylo už pozdě v noci, než byl zase nastolen úplný pořádek a všichni známí výtržníci byli pod zámkem. Unaveně jsme se vraceli do důstojnického patra. „Pěkný průšvih,“ to bylo všechno, co k tomu řekl šéfinženýr McAndrews. „Ano, pane.“ Pěkný bylo slabé slovo.

+ + + + +

„Kontraband drog na Hibernii“ Kapitán Malstrom to opakoval už poněkolikáté.

„Ano, pane.“ Stál jsem v pozoru; zapomněl mi dát pohov.

Znechuceně zkřivil ústa. „Čekal bych, že sem propašují láhev tvrdého, Nicky. To dělají všichni. Ale oblbovák…“

Oblbovák byl úplně něco jiného. Zpočátku se nezdál návykový. Ale jak mu někdo propadl, byla jeho závislost téměř neodstranitelná. Zmatené chování, které způsoboval, nebylo problémem pro samotného uživatele; ten byl v sedmém nebi, dokud účinky nevyprchaly. Ale právě jsme viděli příklad, co si s ním užijí ostatní.

„Ano, pane. Ale aspoň jsme našli zdroj.“

Oblbovák nebylo tak těžké vyrobit: pár zkumavek, retorta, škrob, horečnatá sůl a další běžné přísady.

„Až se o tomhle dozví Admiralita…“ Zavrtěl hlavou. Já jsem ovšem pochyboval, že by to bylo tak zlé. Kdyby pořád ještě velel kapitán Haag, musel by hodně vysvětlovat. Ale pan Malstrom ještě nevelel, když se posádka naloďovala.

Vzhlédl: „Pohov, Nicky. Omlouvám se.“

„Díky, pane.“ Uvolnil jsem se. „Co s tím budete dělat? Disciplinární řízení?“ Byla to otázka, kterou by praporčík položit neměl. Ale pan Malstrom si o tom zjevně chtěl promluvit a kdysi to býval můj přítel Harv.

„Ne.“ Jeho tvář dostala tvrdý výraz. „Vojenský soud.“ Když viděl mé překvapení, dodal: „Ta sebranka dobře věděla, co dělá. Porušili aspoň deset článků lodního řádu jenom tím, že to všechno natahali na loď. Pak způsobili mezi posádkou velkou výtržnost. Co kdyby je ten amok chytil ve službě a ne v kóji? Ve strojovně nebo v přechodové komoře?“

Do jisté míry měl pravdu. Vinou hlouposti těch lodníků mohla ztroskotat celá loď. Ale nestalo se to; vypořádali jsme se s nimi v kójích posádky. Disciplinární řízení nebo jiný mimosoudní postup by trestal degradací, snížením platu nebo mimořádnými službami. Vojenský soud byl mnohem vážnější záležitost. V době, kdy byla Hibernia na mezihvězdné trase daleko od domova, mohli být muži potrestáni vězením, úplným propuštěním, a dokonce i popravou.

Vojenský soud celou záležitost jen zformalizuje a nafoukne, místo aby ji uzavřel. A co je ještě horší, všechno se to potáhne, dokud zasedání soudu neskončí, a ta neuzavřená záležitost bude otravovat vztahy mezi důstojníky a posádkou.

„Ano, pane. Rozumím.“ Nepřislušelo mi sdělit mu své výhrady.

„Pilota Haynese jmenuji vyšetřujícím důstojníkem. Alexi bude jejich advokát.“

„Alexi?“ Ohromilo mě to tak, že jsem zapomněl na disciplínu. „Pane,“ dodal jsem rychle, abych svůj přestupek napravil.

„Kdo jiný? Musí to být důstojník. Šéfinženýr McAndrews drogu našel; bude svědčit jako vy a Vax. Sandy musí předložit důkazy proti nim. Nikdo jiný už nezbývá.“

„Co doktorka Uburuová?“

„Doktorka ošetřovala zraněné a vedla výslechy.“ Kapitán měl pravdu; žádný další důstojník už tu nezbyl.

„Rozkaz, pane.“ Začal jsem uvažovat, jak uvolnit Alexiho ze služeb, aby měl víc času studovat lodní řád.

Soud zasedal za tři dny v prázdné důstojnické jídelně, kde se předtím scházela vyšetřovací komise. Celkové bylo obžalováno patnáct mužů. Tři byli obviněni z toho, že organizovali výrobu

drogy, podíleli se na rvačce a napadli nadřízeného důstojníka. Ti na tom byli nejhůř.

Pět dalších bylo obviněno z užívání podloudně získaných drog a čtyři z nich i z výtržnictví. Dalších sedm bylo obžalováno proto, že se podíleli na té šarvátce.

Nebylo to tak složité, jak to znělo. Loďmistr Terrill věděl, kteří dva námořníci ho napadli: jeden z mužů obviněných z užití oblbováku a jeden ze tří distributorů. Několik z těch, kdo byli obviněni z výtržnictví, přiznali vinu a vydali se kapitánovi na milost. Totéž udělali i dva z mužů obviněných z užití drogy.

Kapitán nebyl nijak shovívavý; čtyři z mužů odsoudil k šesti měsícům vězení a tři sesadil až na pomocné lodníky. Pak začaly procesy se zbývajícími osmi obviněnými.

Nejdřív přišlí na řadu tři muži žalovaní za dodávky oblbováku. Pilot Haynes, usazený za vyvýšeným stolem, lhostejně naslouchal, jak Alexi Tamarov zajíkavě argumentuje ve prospěch svých mandantů. Předpojatý soud to nebyl; když měl pilot dojem, že Alexi zapomněl uvést něco, co by mohlo obžalovaným prospět, odložil svou zdrženlivost a vyslýchal svědky sám.

Tři námořníci se občas šeptem radili s Alexim a přerušovali jeho výslech šéfinženýra McAndrewse.

„Byla ta ampulka pod některým konkrétním lůžkem, když jste ji našel, pane?“

„Ne úplně,“ nedal se vyvést z míry šéfinženýr. „Krabice byla na palubě, napůl zastrčená pod lůžkem.“

„Takže nevíte jistě, že byla vlastnictvím pana Tuaka, pane?“ Alexi dělal, co mohl, i když to bylo od začátku beznadějné. Tuak se pod P-D už přiznal. Svou výpověď sice odvolal, jak měl na to právo, ale bude samozřejmě použita proti němu. Alexi hledal nějaké jiné důkazy, které by ji zpochybnily.

„Nevím, pane Tamarove.“ Šéfinženýra to nevyvádělo z míry; jiní svědkové už identifikovali krabici jako Tuakův majetek.

„Pane, viděl jste něco, co by popíralo možnost, že to na pana Tuaka nastrčil někdo jiný?“

„Ano.“ Alexi se zatvářil překvapeně a ustaraně, ale neměl jinou možnost než nechat McAndrewse odpovědět. „Když se

pan Tuak vzbudil z omráčení, pokusil se vyškrábat panu Vishinskému oči.“

„A nemohlo to být z hněvu, že byl neprávem omráčen?“

„Mohlo,“ připustil šéfinženýr, ale z jeho tónu bylo jasné, že tomu nevěří.

Proces se vlekl. Byl jsem předvolán jako svědek, ale neměl jsem moc co říci, jen jsem popsal, jak pan Vishinsky výtržnost uklidnil. Ani Sandyho, ani Alexiho moje svědectví nijak zvlášť nezajímalo.

Napadlo mě, že proces je vlastně hlavně rituál. Mohl pomoci zjistit pravdu, ale od té doby, co se běžné používaly P-D zkoušky, to bylo jen málokdy potřeba. Stále se však dodržovaly staré zvyklosti, a to jak u civilních, tak u vojenských soudů: byli tu obhájci, žalobci, svědci. Skoro ve všech případech jsme ale znali výsledek předem.

Když byla u soudu přestávka, zašel jsem do klubovny pasažérů v naději, že si tam s někým popovídám a na chvíli na proces zapomenu. Třeba tam zase diskutují paní Donhauserová s panem Ibn Saúdem. Našel jsem tam dva starší cestující, které jsem skoro neznal, jak si čtou holovidy. Jedno z dvojčat Treadwellových, ta dívka, psala program na nějakou hru; tu a tam ji zkoušela na monitoru pro cestující. Derek Carr, hubený, vysoký a aristokratický, studoval hologram galaxie na přepážce, ruce sepjaté za zády.

Zastavil jsem se vedle něj a tiše jsem řekl: „Upřímnou soustrast, pane Carre. Od smrti vašeho otce jsem ještě neměl příležitost s vámi mluvit.“

„Díky,“ řekl chlapec odtažitě. Oči nespustil z hologramu. Dával mi jasně najevo, že mám odejít.

„Kdybych pro vás mohl něco udělat, řekněte mi to, prosím.“ Obrátil jsem se k odchodu.

„Praporčíku.“ Dokonce neznal ani moje jméno, i když jsme spolu měsíc seděli u stolu. Čekal jsem. „Můžete něco udělat. Promluvte si se mnou.“ Zaváhal. „Musím si s někým popovídat. Třeba s vámi, to je jedno.“

Moc hezky řečeno. Omlouval jsem ho tím, že je bez sebe smutkem. „Dobře. Kde?“

„Pojďte se projít.“ Bezcílně jsme se toulali obvodovou chodbou kolem jídelny, schodišť, kabin pasažérů na druhé úrovni.

Začal: „Vlastníme s otcem na Naději národů pozemky. Velké. Proto jsme se vraceli domů.“

„Takže je o vás postaráno.“ Řekl jsem to jen jako konverzační obrat.

„To ano.“ Mluvil hořce. „Svěřenecké fondy, poručníci; otec na všechno pamatoval. Ukazoval mi svou poslední vůli. Banky a správci statků to všechno budou řídit ještě celé roky. Nedostanu nic, dokud mi nebude dvaadvacet. Šest let! Hlady samozřejmě neumřu. Ale je to něco jiného.“

Po chvíli jsem ho pobídl: „Než co, pane Carre?“

Zadíval se někam do prázdna, jakoby skrz přepážku. „Vychovával mě, abych jednou uměl řídit plantáže. Učil mě účetnictví, střídání plodin. Rozhodovali jsme spolu. Myslel jsem…“ Oči se mu zarosily. „Měli jsme s otcem… měli jsme peníze, dobře jsme si žili. Myslel jsem, že to tak bude vždycky.“

Vrazil ruce do kapes a s bezútěšným výrazem v očích se ke mně obrátil. „A teď je všechno pryč. Zase se mnou budou zacházet jako s malým klukem. Nikdo nebude poslouchat, co povídám. Všem to bude jedno. Bude trvat celé roky, než s tím budu moci něco dělat.“

Neřekl jsem nic a v duchu jsem si to přebíral. „Máte matku?“

„Ne, jsem monogenetický klon. Jenom otcův.“ To v poslední době nebylo nic neobvyklého, ale stejně by mě zajímalo, jaký je to pocit. Doma v Cardiffu jsme byli konzervativnější; já jsem v sobě měl nejen otcovy geny, ale i geny své hostitelské matky, i když jsem se s ní nikdy nesetkal. Derek po chvíli dodal; „Napadlo mě, že byste to třeba mohl pochopit, když jste stejně starý jako já a tak vůbec. A máte zodpovědnost.“

„Ano, já to chápu. Povězte mi něco, pane Carre.“

„Co?“

Pravděpodobně jsem to neměl říkat, ale byl jsem vyčerpaný a nervy jsem měl napjaté k prasknutí. „Chybí vám otec?“ Ztuhl, když slyšel můj tón. Dodal jsem: „Ani jednou jste se nezmínil o

tom, co jste vůči němu cítil. Jen o výhodách, které vám poskytoval.“

Zuřil. „Chybí mi. Víc než si někdo jako vy vůbec dokáže představit. Zapomeňte na to, že jsme spolu kdy mluvili.“ Vykročil chodbou pryč.

Zrychlil jsem, abych ho dohnal. „A jak to mám vědět, když to skrýváte?“

Udělal ještě několik kroků, než zpomalil. „Nevystavuju svoje pocity veřejně,“ řekl chladně. „Nehodí se to.“

Měl jsem pocit, že mu něco dlužím za to, jak jsem po něm vyjel. „Ten den, co jsem nastupoval v Doveru do Akademie, mi bylo třináct. Otec mě tam dovezl. Přes rameno jsem si nesl lodní pytel se svými věcmi. Otec mě doprovodil k areálu, ruce měl v kapsách a mlčel. Když jsme došli k bráně, zastavil jsem se, že se rozloučím, Otec mě vzal za ramena, otočil mě a postrčil dovnitř. Šel jsem. Když jsem se znovu podíval, šel pryč a ani jednou se neohlédl.“ Odmlčel jsem se. „Často se mi o tom zdá. Psycholog říkal, že z toho pravděpodobně vyrostu.“ Několikrát jsem se nadechl, abych se uklidnil. „Není to totéž, pane Carre, ale vím, co je to osamělost.“

Po chvíli Derek řekl: „Omlouvám se, že jsem na vás tak vyjel, praporčíku.“

„Jmenuju se Seafort. Nick Seafort.“

„Omlouvám se, praporčíku Seaforte. Otec vždycky říkal, že jsme něco zvláštního, a já jsem tomu věřil.

Jistým způsobem je to i pravda. Je těžké si uvědomit, že i jiní lidé mají nějaké pocity.“

Mlčky jsme se doloudali zpátky do klubovny. U dveří jsme se zastavili a po několika trapných chvilkách jsme si podali ruce.

8.

Podle rituálu stál pan Tuak před stolem předsedajícího důstojníka se svým obhájcem Alexim. Oba stáli v pozoru a pilot Haynes vyhlašoval rozsudek.

„Pane Tuaku, soud vás shledal vinným trestným činem podloudného držení nepovolené látky, totiž horečnatého škrobu hovorově zvaného oblbovák, na palubě námořní lodi. Soud vás za tento trestný čin nominálně odsuzuje ke dvěma letům vězení.“ Soud vždycky uděloval maximální trest, který lodní řád umožňoval, ovšem byl to nominální trest, který kapitán přezkoumával a snižoval.

„Pane Tuaku, soud vás shledal vinným trestným činem výtržnictví na lodi během plavby. Soud vás nominálně odsuzuje k šesti měsícům vězení a ztrátě všech hodností a výhod.“ Pilot Haynes se odmlčel, aby se nadechl. Byla to nejdelší řeč, jakou jsem ho kdy slyšel pronést.

„Soud vás rovněž shledal vinným tím, že jste napadl nadřízeného důstojníka, totiž pana Vishinského a rovněž pana Terrilla, s úmyslem zabránit jím ve výkonu jejich povinností. Soud vás odsuzuje - nominálně odsuzuje - k trestu smrti oběšením a předává vás profousovi k vykonání trestu.“

I když trest byl znám a očekáván, Alexi se nešťastně nahrbil a svěsil hlavu. Tuak se ani nepohnul, jako by neslyšel.

Později v ubikaci jsem se snažil Alexiho utěšit. Plakal a na moje chlácholení vůbec nereagoval. Vax sledoval, jak Alexiho poplácávám po paži a mumlám nic neříkající slova. Po chvíli mi mohutný praporčík poklepal na rameno a gestem mi naznačil, abych uhnul. Posadil se na postel vedle Alexiho, položil velkou tlapu mladšímu praporčíkovi na krk a jemně stiskl.

„Pusťte mě, mně nic není.“ Alexi se snažil odstrčit Vaxovu ruku.

„Nejdřív mě budete poslouchat.“ Nechal ruku, kde byla. „Můj strýc je právník. Obhájce v trestních věcech. Žije na Srí Laňce.“

„No a?“

„Jednou mi vyprávěl, co je na jeho práci nejtěžší. Má své klienty rád, aspoň některé.“ Vax čekal, ale Alexi neřekl nic.

„Když nemůže dosáhnout toho, aby byli osvobozeni, je pro něj nejtěžší si pamatovat, že do těch potíží se dostali svou vlastní vinou, ne jeho. Že jsou ve vězení ne proto, že on je zklamal, ale protože sami provedli něco špatného.“

„Určitě existoval nějaký způsob, jak ho z toho dostat.“ Alexi mluvil zdušeným hlasem, ale přinejmenším už poslouchal, „To by se to nesmělo stát v námořnictvu.“ Vax to řekl naprosto určitě. Nadzvedl Alexiho a otočil ho na záda. Záviděl jsem mu jeho sílu. „Podívejte se na lodní řád, Alexi. Je napsaný tak, aby chránil současnou hierarchii a ne aby povzbuzoval její porušování.“

„Ale popravit ho -“

„O tom rozhodne kapitán. A i kdyby, je to obchodník s drogami. Já s ním žádný soucit nemám. Tak proč byste ho měl mít vy?“

Sedl jsem si na svou postel. Už mě nebylo zapotřebí.

„Ale co když ho pověsí!“ Alexi se opřel o loket. „Koukejte, já vím, že mě chcete utěšit. Ale neříkejte mi, že poručice Dagalowová by ho nedokázala nějak zachránit.“

„Poručice Dagalowová by ho zachránit nedokázala,“ odpověděl Vax klidně. „Během plavby platí na lodi nejpřísnější vojenské předpisy. Je to nutné, aby se udržel pořádek a chránily životy. Zákony jsou jasné. To, co se stalo dole v kóji, byla

skoro vzpoura. A myslíte si snad, že by se měli vzbouřenci osvobozovat?“

„Samozřejmě, že ne,“ odpověděl dotčeně Alexi. To bylo nemyslitelné pro nás pro všechny.

„Tuak udeřil důstojníka při výkonu služby. To je jistá forma vzpoury. Řeknu vám, že je to od vás dost velká drzost mít s ním soucit, Tamarove!“

Alexi byl dost chytrý, aby dokázal rozlišovat. „Já nemám soucit s ním, jen s jeho trestem. My jsme přece taky občas ujeli. Vy jste se přece vzbouřil proti panu Seafortovi, ne?“

„Ano, a on mě z toho nechal vyváznout dost snadno. Správně mi měl urazit hlavu. Teď už to vím.“ Vida. Tak to rád slyším.

„Tak jsme měli prostě jen větší štěstí než Tuak,“ poznamenal Alexi trpce.

„Ne,“ vložil jsem se do toho. „Odmlouvání v ubikaci se nedá srovnat s prodáváním drog posádce nebo s napadením důstojníka, a vy to dobře víte.“

Alexi po chvíli povzdechl. „Já vím,“ řekl. Posadil se. „A uvědomujete si, že tohle všechno musím zažít ještě několikrát? Při dalších procesech?“

Politovali jsme ho. Krize byla překonána.

+ + + + +

Další procesy začaly následujícího dne. Když skončily, dva další nešťastní námořníci byli odsouzeni k smrti za napadení důstojníků. Zbývající účastníci dostali nejrůznější nižší tresty.

Pilot formálně předložil své verdikty kapitánu Malstromovi. Kapitán měl třicet dnů na to, aby jednal; pokud tresty nezmění, profous je automaticky vykoná.

Během několika dalších dní dávali důstojníci pozor, jestli se mezi posádkou neobjeví nějaké známky napětí. Trochu hořkosti tam bylo, ale jinak se námořníci v podstatě uklidnili. Naše posádka věděla stejně dobře jako my ostatní, že loď potřebuje řád. Pokud dělalo kapitánu Malstromovi starosti rozhodnutí, které ho čekalo, nedával to najevo. Bylo na něm jasně vidět, jak se mu ulevilo, když začalo být jasné, že nepokoje skončily.

Často se smál, žertoval s mladšími pasažéry a několikrát mi zařídil místo u kapitánského stolu, i když nebylo obvyklé takhle vyznamenávat důstojníka.

Jednou mě dokonce pozval na partii šachů. Věděl, že v kapitánské kajutě bych byl nesvůj; ta byla tak nedostupná, že jsem ji nikdy ani neviděl. Místo toho jsme šli do opuštěné důstojnické jídelny.

Poprvé za mnoho týdnů jsme rozložili šachovnici. Nehrál jsem dobře - ne schválně, ale z nervozity. Hrát s kapitánem nebylo totéž jako hrát s mladším poručíkem. Zdálo se, že mou náladu vycítil; přátelsky se mnou klábosil a snažil se mě uklidnit.

„Už jste se rozhodl, co s těmi výtržníky, pane?“ Byla to ode mě opovážlivost, ale zdálo se, že kapitána Malstroma můj pokus o důvěrnost potěšil. Možná ji potřeboval.

Tvář mu potemněla. „Když si chci na lodi udržet disciplínu, nemůžu je z toho nechat vyklouznout.“ Povzdechl. „Snažím se nějak ospravedlnit změnu rozsudků smrti; při představě, že ty chudáky zabiju, se mi dělá zle, Ale s čistým svědomím je prostě změnit nemůžu.“

„Pořád ještě máte na rozhodnutí čas.“

„Ano, pětadvacet dní. Uvidíme.“ Odvedl rozhovor k Naději národů. Zeptal se, jestli ho pořád hodlám pozvat na skleničku. Ano, řekl jsem, i když jsem věděl, že je to nepravděpodobné. Kapitán při zastávce v přístavu nepopíjí s praporčíky. Když nic jiného, má příliš mnoho práce.

Následující den se něco stalo. Nevěděl jsem co, ale když jsme se s kapitánem potkali v jídelně, neusmál se. Vypadal roztržitě a zachmuřeně. Měl jsem čtyřhodinovou hlídku s ním a s pilotem. Za celou dobu skoro nepromluvil. Přičítal jsem jeho náladu nadcházejícímu rozhodnutí o trestech smrti.

O dva dny později jsme defúzovali k plánované navigační kontrole. Čím delší vzdálenost jsme ve fúzi urazili, tím větší navigační chyby mohly vyvstat. Na dlouhých plavbách, jako byla ta naše, bylo obvyklé, že se dvakrát nebo třikrát defúzovalo a znova se přepočítaly koordináty.

Vynořili jsme se z fúze hluboko v pustém mezihvězdném prostoru. Jak Darla, tak pilot spočítali náš kurs. Jejich údaje souhlasily s údaji Vaxovými, který jako praporčík ve službě provedl zkoušku také. Ale kapitán, místo aby fúzoval hned, to odložil až na příští den a nechal loď volně se vznášet v prostoru.

Ten večer jsem u večeře seděl dva stoly od kapitána. Zdálo se, že se hodně snaží být veselý. Viděl jsem, jak si dobírá Yorindu Vincentovou, která se nejistě smála, jako by přesně nevěděla, jak má reagovat. Hledal jsem Amandu a našel jsem ji na druhém konci jídelny u stolu sedm s doktorkou Uburuovou. Hypnotizoval jsem ji, aby se na mě podívala. Konečně to udělala, mile se usmála a podívala se jinam.

Nesl jsem právě k ústům kus hovězího, když jsem zahlédl, jak kapitán sahá po sklenici s vodou. Zarazil se, ve tváři se mu objevil překvapený výraz. Gestem přivolal stevarda a něco mu řekl. Ten se rozběhl ke stolu sedm. Za okamžik už doktorka Uburuová klečela u kapitánovy židle. Kapitán Malstrom se choulil nad stolem.

Dva lodníci, kteří v jídelně obsluhovali, pomohli kapitánovi na nohy, podepřeli ho z obou stran a vedli ho do chodby. Doktorka Uburuová je následovala. Zíral jsem za nimi s otevřenými ústy.

Poblíž nebyl nikdo hodnostně vyšší, kdo by mě mohl zarazit. Omluvil jsem se a opovážlivé jsem vyběhl z jídelny do chodby a na schodiště. Bral jsem schody do důstojnického patra po dvou. Na ošetřovně nebyl nikdo kromě ošetřovatelky, která měla právě službu. Utíkal jsem dál ke kapitánské kajutě. Dveře byly samozřejmě zavřené. Zaklepat by byla neslýchaná drzost, takže jsem čekal.

Po několika minutách vyšla doktorka Uburuová a zavřela za sebou. „Co tady děláte?“ řekla dost nepříjemným tónem.

Výraz jejího temného obličeje s širokými lícními kostmi nevěstil nic dobrého. „Je v pořádku, madam?“

Můj přestupek proti disciplíně přešla mlčením. „Nemůžu hovořit o kapitánových osobních záležitostech.“ Vykročila k ošetřovně.

Spěchal jsem za ní. „Mohl bych něco - totiž chci říct-“ Nevěděl jsem, co vlastně chci říci.

Doktorka Uburuová byla úsečná. „Vraťte se do jídelny. To je rozkaz.“

Když to formulovala takhle, neměl jsem na vybranou. Její hodnost byla rovnocenná hodnosti poručíka a já jsem byl praporčík. „Rozkaz, madam.“ Obrátil jsem se a odešel.

Celý další den se kapitán neobjevil na hlídce. Zeptal jsem se pilota, kdy budeme fúzovat; pokrčil rameny, to bylo všechno. Věděl jsem, že z něj žádné informace nedostanu. Když mi skončila služba, vrátil jsem se do ubikace. Nikdo z ostatních praporčíků se z lodních tamtamů nedozvěděl žádné spolehlivé zprávy.

Uvažoval jsem o tom, že půjdu hledat Amandu; potřeboval jsem její uklidňující přítomnost. Ale na dveře ubikace někdo zaklepal; za dveřmi stál nervózní ošetřovatel. „Pane Seaforte, volají vás na ošetřovnu.“

„Proč na ošetřovnu?“ Jestli jsem něco čekal, bylo to pozvání do kapitánské kajuty.

„Volá vás kapitán, pane. Přestěhovali ho tam.“ Podívali jsme se s Vaxem na sebe. Oblékl jsem si sako a spěchal jsem za ošetřovatelem. Dr. Uburuová mi ukázala na jeden box; dovnitř jsem vešel sám.

Kapitán Malstrom ležel na boku pod měkkou bílou přikrývkou, hlavu opřenou o polštář. Halogenové světlo mě bodalo do očí. Slabě se usmál, když jsem vešel a postavil se do pozoru. „Pohov.“

„Jak je vám, pane?“

Místo odpovědi odhodil přikrývku. Měl na sobě jen trenýrky. Bok a záda měl jednu spleť modročerných boulí.

Na chvíli jsem zavřel oči a vší mocí jsem si přál, aby to byl jen zrakový přelud. „Jak dlouho víte, chci říct, bylo to už -“

„Čtyři dny. Objevily se teprve před pár dny.“ Pokusil se znovu usmát.

„Je to…“

„Je to T.“

„Proboha, Harve.“ Slzy mi tekly po tvářích. „Panebože, to je mi tak strašně líto.“

„Děkuju.“

„Může - dělají s tím něco, pane? Ozařování, protirakovinové léky?“

„To není všechno, Nicky. Našla mi to v játrech, v plicích, v žaludku. Dneska už ani moc dobře nevidím. Myslí si, že to mám možná i v mozku.“

Bylo mi jedno, co se mnou kdo udělá. Vzal jsem ho za ruku, Kdyby to někdo viděl, mohli mě za to zastřelit.

Stiskl mi prsty. „To nic, Nicky. Já se nebojím. Jsem dobrý křesťan.“

„Ale JÁ se bojím, pane.“ Začalo mi to všechno docházet. „Proto jsme nefúzovali.“

„Ano. Myslím… nejsem si jistý… jestli se nevrátit.“

Opřel se o polštář a zavřel oči. Pomalu dýchal, sbíral síly. Zůstali jsme oba několik minut bez pohnutí. Začínal jsem si uvědomovat, co se musí udělat.

„Kapitáne,“ řekl jsem pomalu a jasně. „Musíte Vaxe jmenovat. Hned teď.“

Probral se. „Hrozně nerad to dělám, Nicky. On má strašně násilnické sklony. Když tu bude velet a nikdo ho nebude moci zarazit…“

„On se změnil, pane. Zvládne to.“

„Já nevím.“ Zavřel oči.

„Kapitáne Malstrome, pro lásku Boha Pána, kvůli téhle lodi, jmenujte Vaxe, dokud ještě můžete!“ Znovu otevřel oči. „Vy myslíte, že bych měl?“

„Je to naprosto nutné.“ Co by se jinak mohlo stát, to bylo tak hrozné, že se mi o tom ani přemýšlet nechtělo. „Asi máte pravdu.“ Začínal být ospalý. „Zapíšu to do deníku. Hned ráno.“

„Můžu deník podat hned.“

„Ne, chci si to přes noc rozmyslet. Přiveďte ho ráno. Pak to udělám.“

„Rozkaz, pane.“ Než jsem došel ke dveřím, spal. Doktorka Uburuová na mě čekala v předpokoji. „Přikázal mi, abych jeho nemoc oznámila na lodi,“ řekla. „Pověsti se jen rojí.“

„Já vím," kývl jsem. Některé z nich jsem sám slyšel. Přátelsky se usmála. Úsměv jí rozsvítil tvář a já jsem jí byl za to vděčný. „Zůstanu s ním přes noc."

„Díky, madam." Její kývnutí jsem si vyložil jako propuštění a odešel jsem.

V ubikaci se mě ostatní praporčíci tiše vyptávali. Neměl jsem jim co říci; nemohl jsem Vaxovi prozradit, že z něj bude poručík, dokud se kapitán Malstrom nerozhodl. Když se z reproduktorů ozvalo vážné oznámení doktorky Uburuové, všichni jsme ho mlčky vyslechli. Pak jsem zhasl světlo. Nikdo z nás nepromluvil.

Hned ráno jsem zařídil, aby Sandy převzal Vaxovu hlídku. Rychle jsme se nasnídali v důstojnické jídelně a pak jsem Vaxovi řekl, že se s námi kapitán chce sejít na ošetřovně.

Doktorka Uburuová klímala u stolu v předpokoji; když jsme vešli, vzbudila se. Řekla nám, že Šéfinženýr už na kapitánův pokyn donesl deníkový čip z můstku. „Je vzhůru a chce vás vidět. Nevypadá to s ním dobře." Řekla to pochmurným tónem.

Vešli jsme do místnosti a postavili se do pozoru. Kapitán dřímal. Slyšel zaklapnout dveře a otevřel oči. „Vaxi, Nicky, ahoj," řekl slabě. Lodní deník měl na dosah ruky v holovidu na malém stolku u postele.

„Dobré ráno, pane," řekl jsem. Neodpověděl. „Kapitáne, jsme tady proto, abyste mohl udělat to, co jste říkal včera večer."

„Večeřel jsem," řekl náhle nahlas.

„Když jste onemocněl, před dvěma dny, pane." Snažil jsem se přijít na to, jak mu to připomenout. Vax nás sledoval a nevěděl, co si o tom má myslet. „Kapitáne, včera večer jsme mluvili o panu Holserovi. Vzpomínáte?"

„Ano." Kapitán Malstrom se na mě usmál. „Násilník Vax." Přejel mi mráz po zádech. Chtěl jsem se k němu přiblížit, ale pořád jsme stáli v pozoru; nedal nám pohov.

Byl jsem tak zoufalý, že jsem naléhal. „Pane, mluvili jsme o Vaxově jmenování. Nepamatujete se?"

Vzbudil se docela. „Nicky." Pozorně si mě prohlížel. „Mluvili jsme… Řekl jsem, že… ho udělám poručíkem. No

jistě!“ Kolena se mi podlomila úlevou. Obrátil se k Vaxovi. „Pane Holsere, počkejte venku, než si promluvíme.“

„Rozkaz, pane.“ Vax se předpisově obrátil a vyšel ven.

Vyložil jsem si to jako povolení se pohnout. Vzal jsem deník a vyvolal dnešní stránku. „Pane, když dovolíte, pomůžu vám. Můžu to napsat sám; stačí, když to podepíšete.“

Kapitán Malstrom se rozplakal. „Mrzí mě to, Nicky. Asi mu to budu muset dát. On má kvalifikaci. Vy ne. Nemám… Je to jediná možnost!“

„Já vím, pane. Počkejte, napíšu to.“ Vzal jsem laserové pero. „Já, kapitán Harvey Malstrom, jmenuji a povyšuji praporčíka Vaxe Stanleyho Holsera do hodnosti poručíka námořní služby vlády Spojených národů, z milosti Boží.“ Znal jsem ta slova nazpaměť jako každý praporčík.

Podal jsem mu laserové pero. Díval se na ně jako na jedovatého hada. „Nicky, není mi dobře.“ Tvář měl úplně bílou.

„Prosím, pane, podepište to a já zavolám doktorku Uburuovou. Prosím.“

Začal se třást. „Já… Nicku, já – NICKY!“ Hlava mu padla dozadu, zuby měl zaťaté. Celé tělo se roztřáslo. „Paní doktorko!“

Doktorka Uburuová po mém výkřiku vletěla dovnitř. Stačil jediný pohled a sáhla po injekční stříkačce, naplnila ji z lahvičky stojící v jedné ze skříněk. „Uhněte!“ Odstrčila mě a odhalila mu paži. Když se jehla zabodla, ztuhlé svaly se pomalu začaly uvolňovat. Pěst se otevřela, „Dejte mi deník,“ zašeptal. Ale neudržel tužku v ruce. Řekl jsem; „Kapitáne Malstrome, jmenujte ho ústně! Doktorka Uburuová je svědek!“ Řekl jsem to tak, že to vyznělo jako rozkaz.

Něco zamumlal. Nerozeznal jsem, co to bylo. Pak se mu začaly zavírat oči. „Odpoledne,“ řekl tak zřetelně, že mě to překvapilo. „Až si odpočinu.“ Čekal jsem, ale slyšel jsem jen jeho rychlý sípavý dech. Tvář měl zardělou.

Vzal jsem doktorku za paži. Dotkl jsem se kapitána, tak proč ne i doktorky Uburuové; ztratil jsem už veškerý smysl pro slušnost. Zatáhl jsem ji do rohu. „Uvědomujete si,“ šeptal jsem, „co se stane, jestli Vaxe nejmenuje?“

„Ano," odpověděla chladně a odtáhla ruku.

„On ten deník musí podepsat! Dokáže to odpoledne udělat?"

„Snad. To nemůžu vědět."

„Slyšel jsem, jak ústně jmenoval Vaxe. A vy jste ho slyšela taky." Díval jsem se jí přímo do očí v naději, že pochopí, co je nutné udělat.

„Nic takového jsem neslyšela," řekla ostře. „A vy jste gentleman podle usnesení Generálního shromáždění. Gentleman nelže!"

Zrudl jsem až po uši. „Paní doktorko, on ten deník MUSÍ podepsat."

„V tom případě doufejme, že se vzbudí v takovém stavu, aby to mohl udělat." Pak dodala: „Souhlasím s vámi. Pro bezpečnost lodi je nezbytné, aby Vaxovo jmenování podepsal."

„Ale přesto…"

„Ano, ale přesto. A vy nikdy nic takového nenaznačíte. To je přímý rozkaz a neuposlechnout ho můžete jen na vlastní nebezpečí! Opakujte." Měla v sobě jádro tvrdé jako ocel. To jsem nevěděl.

„Rozkaz, madam. Už nikdy nenaznačím, že kapitán ústně jmenoval Vaxe. Přijímám vaše prohlášení, že to neudělal. Ještě něco, madam?"

„Ano, Nicku. Povinnost je občas nejasná. Právě teď je vaší povinností uposlechnout řádu, jehož dodržování jste odpřísáhl. Věřím, že z milosti Boží kapitán udělá to, co udělat musí. Měl byste se spíš modlit než intrikovat, mladý muži."

„Ano, madam." Měla pravdu.

Vax čekal v předpokoji. „O co vlastně šlo?"

Vraceli jsme se chodbou k ubikaci. Teď už měl právo to vědět. „Požádal jsem kapitána, aby vás jmenoval poručíkem. Řekl, že to udělá dnes ráno. Napsal jsem to do deníku."

„No a?"

„A on to nepodepsal. Je dezorientovaný. Požádal jsem doktorku Uburuovou, aby dosvědčila, že vás jmenoval ústně, ale ona prohlásila, že ne. A popravdě řečeno to skutečně neudělal."

Vax mě vzal za paži. To se teď na Hibernii nějak rozmohlo. „Proč jste to po něm chtěl?“

„Vaxi, co se sakra stane, když kapitán umře? To čekáte, že budu lodi velet já?“

Myslím, že mu to do té chvíle nedošlo. Já jsem si to taky uvědomil teprve před dvěma dny. „Panebože.“

„Jo, panebože.“ Podívali jsme se jeden druhému do očí. „Za pár hodin se tam vrátíme. On to podepíše. Musí.“ Zbytek cesty jsme došli mlčky. Ani jednomu z nás nebylo dvakrát dobře.

Po obědě jsme se vrátili na ošetřovnu. Na mou žádost přišel i šéfinženýr McAndrews. Doktorka, šéfinženýr, Vax a já jsme čekali v pokoji, až se kapitán probudí. Spal neklidně, převaloval se a házel sebou. Ticho v jasně osvětleném pokoji bylo nesnesitelné.

Hodiny ubíhaly. „Nemůžete mu něco dát?“ zeptal jsem se doktorky Uburuové. „Něco na povzbuzení?“

„Kdybych ho chtěla zabít, tak ano,“ zavrčela. „Jeho tělesné systémy spějí ke konci. Moc toho nesnese.“

„Musí se vzbudit na tak dlouho, aby podepsal deník, nebo aspoň aby nám to řekl ústně!“

Zavrtěla hlavou, ale po chvíli přece jen naplnila stříkačku a dala kapitánu Malstromovi injekci. Šéfinženýr McAndrews seděl poblíž postele; doktorka u stolu kousek ód něj. Vax stál netečně u přepážky; já jsem čím dál nervózněji přecházel tam a zpátky.

„Nicky.“ Kapitán otevřel oči a upřel je na mě. „Ano, pane.“ Spěchal jsem k posteli. Vzal jsem holovid s deníkem.

Kapitán těžce polkl. Jak jsem se přiblížil, zašilhal, aby mě udržel v zorném poli. „Nicky… ty jsi můj syn,“ řekl slabě.

„Cože?“ Hlas mi přeskočil. Určitě jsem špatně slyšel.

Naklonil jsem se blíž.

Zvedl ruku a dotkl se mé tváře. Dýchal přerývané, „Byl jsi… pro mě jako syn. Nikdy jsem neměl jiného.“

„Pane Bože.“ To bylo na mě moc; rozplakal jsem se. Znovu se mě dotkl; jeho ruka mi nejistě zatápala před obličejem, než mě našla. „Já umírám,“ řekl s úžasem.

Nenáviděl jsem sám sebe, ale řekl jsem naléhavě: „Pane, vaše povinnost! Řeknete šéfinženýrovi McAndrewsovi a doktorce Uburuové, že Vax je poručík. Řekněte jim to.“

„Synáčku,“ řekl a ruka mu klesla. Přestal dýchat. Zděšeně jsem se obrátil k doktorce, ale kapitánův dech znova těžce a přerývaně naskočil. Díval se na mě, v tváři byl nezdravě promodralý. Z jeho očí se pomalu vytrácelo pochopení a pak se zavřely.

Doktorka Uburuová mu dala infúzi. Bezmocně jsme čekali, zatímco léčivý roztok mu po věky neměnným postupem kapal do žíly. Kapitán ležel v bezvědomí, ústa dokořán.

„Dělejte něco! Máte takových přístrojů, tak mu přece pomozte!“ Říkal jsem to skoro panovačně.

„Nemůžu!“ vyštěkla. „Můžu mu namísto srdce pumpovat krev, můžu to srdce dokonce vyměnit. Můžu mu okysličovat krev stejně jako jeho plíce. Můžu mu čistit krev dialýzou. Můžu dokonce replikovat jeho játra. Umíme toho dost, co? Ale nemůžu to dělat všechno najednou. Umírá! Ten chudák má úplně prožrané vnitřnosti; je jako přezrálý meloun, jen prasknout. Melanom je všude.“

Zarazila se, aby se nadechla, a svou zuřivostí mě přímo přišpendlila k přepážce. „Má to v žaludku, v játrech, v plicích, ve střevech. Zrak se mu ztrácí, protože má tumor zrakového nervu. Horší případ T už být nemůže. Občas – díky Bohu jenom málokdy – to roste tak rychle, že je to vidět. Dělejte něco? DĚLEJTE NĚCO? Můžu s ním zůstat a poručit ho do rukou Jehovových. To můžu udělat!“ Tváře měla vlhké.

„A já ho můžu nechat odejít v klidu a soukromí.“ Šéfinženýr McAndrews se těžce zvedl. „Nicku, zůstaňte s ním. Jestli se sebere, podepíše to. Nebo to řekne doktorce Uburuové jako svědkovi. Nemá cenu, abych tu zůstával.“ Odešel.

„Vaxi, zůstanete tu se mnou?“ Vax Holser, v němž se zjevně vařily potlačované emoce, se na mě zamračil s tak zuřivým vztekem, jaký jsem nikdy u nikoho jiného neviděl. Dvakrát otevřel ústa, jako by chtěl promluvit. Pak se vyřítil ven a zabouchl za sebou.

Zůstal jsem na ošetřovně i přes večeři, v křesle, které uprázdnil hlavní inženýr. Kapitánův dech se měnil, občas byl pravidelný a hluboký, občas přerývaný. Pozdě večer mu doktorka Uburuová překryla ústa a nos kyslíkovou maskou. Do kyslíkové směsi přimíchala inhalační léky; nedalo se ale poznat, jestli pomohly. Ošetřovatelku poslala do kuchyně, aby mi donesla tác s večeří. Jedl jsem ve svém křesle a přitom jsem nespouštěl oči z nehybné postavy na lůžku.

„Já na něj dám pozor, Nicky," řekla doktorka, když mi začala padat hlava. „Jděte do postele."

„Dovolte mi tu zůstat." Bylo to něco mezi žádostí a prosbou. Snad pochopila, když se mi podívala do očí. Kývla. Zkontrolovala poplašné hlásiče na monitorech u postele a odešla do předpokoje. Klímal jsem, vzbudil jsem se, znovu jsem klímal. Jasné světlo jen podtrhovalo to hrozné ticho. Nakonec jsem se stočil do křesla a usnul.

Vzbudil jsem se k ránu a uvědomil jsem si, že zvuky namáhavého dechu ustaly. Zavolal jsem doktorku Uburuovou; přišla a spolu se mnou se zastavila vedle nehybné postavy pod čistou bílou přikrývkou.

„Ty hlásiče. Proč se…"

„Vypnula jsem je." Vážně snesla můj zaražený pohled. „Nemohla jsem pro něj už nic víc udělat. Jen ho nechat odejít v míru."

Svezl jsem se zpátky do křesla jako omráčený. Nevím, jak dlouho jsem tam seděl sám; mechanicky jsem se zvedl, když jsem uslyšel střídání hlídek po snídani. Vyšel jsem do předpokoje, kde čekala doktorka Uburuová.

Zvedla se. „Jdu na poradu s hlavním inženýrem a s pilotem." Neodpověděl jsem.

Vyšel jsem z ošetřovny, došel chodbou až k ubikaci, někoho jsem cestou minul. Uvnitř byli Sandy a Alexi; Alexi se právě vrátil ze služby a ležel v posteli. Sandy vstal, když jsem vešel.

„Ven, oba dva." Vyrazili ke dveřím. Sundal jsem si sako a lehl jsem si na postel. Hlava se mi točila, ale spánek nepřicházel. Slyšel jsem zvuky z chodby. Snažil jsem se je

nevnímat, ale nedokázal jsem to. Ležel jsem strnule, ale beze spánku.

Za několik hodin Alexi zaklepal na dveře. „Pane Seaforte -“

„Zůstaňte venku, dokud vám nedovolím vstoupit!“

„Rozkaz, pane.“ Dveře se zavřely.

Zabořil jsem hlavu do polštáře a doufal jsem v slzy. Nepřišly.

Vzbudil jsem se s prudkou žízní. Vstal jsem, našel jsem sako, šel jsem na záchod. Když jsem srkal vodu z dlaně, sledoval jsem v zrcadle vlastní obraz. Vlasy jsem měl rozcuchané, pod očima vpadlé kruhy. Vypadal jsem děsivě.

Nacákal jsem si do tváře studenou vodu a vrátil jsem se do ubikace. Oblékl jsem si čisté šaty a učesal jsem se. Pak jsem šel dolů na druhou úroveň do lodní knihovny, vyzvedl jsem si tam holovidové čipy Lodního a správního řádu v revidovaném znění z roku 2087. Odnesl jsem si je zpátky do ubikace a sedl si na postel.

Trvalo mi asi dvacet minut, než jsem našel, co jsem hledal.

„Odstavec 121.2. Kapitán lodi může sám sebe zprostit velení, je-li neschopen výkonu služby z důvodu duševní nebo fyzické nemoci či zranění. V okamžiku, kdy toto rozhodnutí potvrdí v lodním deníku, bude jeho postavení kapitána pozastaveno a velení přejde na nejbližšího nižšího zodpovědného důstojníka.“

Listoval jsem řádem a hledal další napůl zapomenuté části. Přeskakoval jsem tam a zpátky, pečlivě jsem četl definice a termíny.

Dveře se opatrně otevřely. Vax nahlédl dovnitř a pak vešel. Obrátil jsem se k němu.

„Zemřel dřív, než to podepsal.“ Byla to napůl otázka a napůl konstatování.

„Ano,“ řekl jsem.

„Co uděláte?“

„Nevím.“ Nebyl důvod to skrývat.

„Nicky - pane Seaforte -“

„Můžete mi říkat Nicky.“

„- vy nemůžete být kapitánem.“

Mlčel jsem.

„Neumíte s lodí manévrovat. Neumíte vypočítat kurs. Nerozumíte pohonu.“

„Já vím.“

„Odstupte, Nicky. Jenom než se vrátíme domů. Vyšlou nás znova s novými důstojníky.“

„Uvažoval jsem o něčem takovém,“ kývl jsem.

„Kvůli bezpečnosti lodi. Prosím.“

„Vy byste velel?“

„Já nebo důstojnický výbor. Doktorka, šéfinženýr a pilot. Na tom nezáleží. Zrovna teď se radí, co dělat.“

„Rozumím.“ Probíral jsem se holovidem.

„Souhlasíte?“

„Ne. Rozumím.“ Vstal jsem. „Vaxi, chtěl jsem, abyste velel. Prosil jsem ho, aby podepsal vaše jmenování hned tu první noc, co onemocněl.“

„Já vím. Po tom, jak jsem se k vám choval, se vám skoro nedokážu podívat do očí.“ Zaváhal. „Chybělo malinko a služebně nejstarší bych byl já,“ podotkl trpce. „Čtyři měsíce rozdíl.“

„Ano.“ Strčil jsem holovid do kapsy a vykročil ke dveřím. „Kéž bych byl letěl s kapitánem v té barkase, Vaxi. Kdybych si teď mohl vybrat, tak bych byl tam.“

„Takhle nemluvte, Nicku.“

„Jsem zoufalý.“ Vyšel jsem ven.

V nemocnici byl jen ošetřovatel. Kapitánovo tělo bylo už v chladicím boxu. Zkusil jsem kajutu doktorky Uburiové, ale nikdo tam nebyl. Sešel jsem dolů a zamířil obvodovou chodbou ke kabině šéfinženýra McAndrewse. Pilot Haynes právě vycházel ze dveří.

„Zrovna jsem šel pro vás.“ Gestem mě pozval dál. Šéfinženýrova kabina byla stejně velká jako ta, ve které jsme s poručíkem Malstromem hrávali šachy. Doktorka Uburuová a pan McAndrews seděli u malého stolku. Našel jsem židli a přisedl k nim.

„Nicku.“ Lékařka mluvila laskavě. „Někdo musí rozhodnout, co dělat.“

„Správně,“ kývl jsem.

„Posádka musí vědět, kdo tady velí. Musíme dostat loď zpátky domů. Musíme uklidnit cestující. Rada cestujících jednomyslně hlasovala pro návrat k Zemi a přeje si, aby velení převzal výbor důstojníků.“

Hlavní inženýr McAndrews zaváhal, pohlédl na ostatní. „Lodní řád je nejednoznačný v tom, jestli může hodnost kapitána převzít praporčík. My si myslíme, že ne. A i jestli ano, tak chceme, abyste odstoupil. A jestli to neuděláte, odvoláme vás pro neschopnost vykonávat službu.“

„Výborně,“ řekl jsem. „Dostaňte mě z toho, prosím vás, Začneme od toho prvního bodu. Které části řádu jste brali v úvahu?“ Všem se zjevně ulevilo, že to beru takhle.

Hlavní inženýr pohlédl do svých poznámek. „Odstavec 357.4. Každé hlídce, které nevelí kapitán, velí jmenovaný důstojník podle jeho pokynů.“ Odkašlal si. „Praporčík není jmenovaný důstojník. Odstavec 357.4 říká, že musíte být jmenovaný, abyste mohl velet službě.“

„Jako praporčík nemůžu velet hlídce. V tom s vámi souhlasím.“

„No a je to.“ Dr. Uburuová.

„Ne, Já už nejsem praporčík.“

„Proč ne?“

Sáhl jsem po holovidu a vložil jsem do něj svůj čip. „Odstavec 232.8. V případě, že kapitán zemře nebo není schopen vykonávat svou funkci, jeho povinnosti, pravomoci a titul přecházejí na nejbližšího nižšího řadového důstojníka.“

„No a co?“

„Odstavec 98.3. Následující osoby nejsou řadovými důstojníky ve smyslu tohoto řádu: lodní lékař, kněz, pilot a vrchní inženýr. Všichni ostatní důstojníci jsou řadovými důstojníky ve smyslu tohoto řádu.“

„Odstavec 101.9,“ odsekl šéfinženýr. „Kapitán lodi může v některých případech pověřit praporčíka k výkonu některé funkce podle pokynů kapitána a jeho důstojníků. Odstavec 101.9 naznačuje, že praporčík možná ani není důstojník.“

Přejel jsem na svém holovidu na odstavec 92.5. „Velení při jakékoli pracovní činnosti může kapitán nebo velící důstojník

služby převést na kteréhokoli poručíka, praporčíka nebo jiného důstojníka, jemuž velí.“ Rozhlédl jsem se kolem stolu a zopakoval tu smrtonosnou větu. „Poručíka, praporčíka nebo jiného důstojníka.“ Do ticha jsem dodal: „O praporčíkovi se tu mluví jako o důstojníkovi. Řadovém důstojníkovi.“

Pilot poposedl. „Stejně to není jednoznačné. Praporčík není jmenovaný. V řádu se neříká, že se praporčík může stát kapitánem.“

„Nikoho nenapadlo, že by k něčemu takovému mohlo dojít. V tom s vámi souhlasím.“ Zalistoval jsem na část s definicemi. „12. Důstojník. Důstojník je osoba jmenovaná nebo pověřená vládou Spojených národů pro službu v námořnictvu a tím zmocněná řídit všechny osoby nižší hodnosti při výkonu jejich povinností.“

Zvedl jsem oči. „Důstojník nemusí být jmenovaný.

Podívejte se, já chci dojít ke stejnému závěru jako vy. Ale řád je jasný. Neříká se v něm, že kapitánská hodnost přechází na nejbližšího jmenovaného důstojníka. Říká se v něm na řadového důstojníka. Já jsem důstojník. Nepatřím k důstojníkům vyloučeným z velitelské posloupnosti. Jsem služebně nejstarší řadový důstojník na palubě.“

„Stejně to není jednoznačné,“ odporoval šéfinženýr. „Musíme se dohodnout, jak interpretovat jednotlivé pasáže ve vzájemných souvislostech. Můžeme je vyložit tak, že praporčík nikdy nemůže převzít velení.“

„To můžete, ale má to dva háčky. První je ten, že až přiletíme domů, pověsí vás.“

Dlouho bylo ticho. „A ten druhý problém?“ zeptala se konečně doktorka Uburuová.

„Budu to chápat jako vzpouru.“

Podívali se na sebe. Uvědomil jsem si, že je ta možnost napadla už předtím, než jsem přišel.

„Tak daleko to nedošlo,“ řekl šéfinženýr. „Řekněme, že se všichni shodujeme, že formálně jste na řadě vy. Odstupte. Nejste na velení připravený.“

„Hrozně rád. Jen mi ukažte, kde se něco takového povoluje.“

„Nebuďte směšný,“ řekla doktorka Uburuová. „Odstupte. Rezignujte na kapitánskou funkci. Odvolejte se.“

„Z jakého důvodu?“

„Pro neschopnost.“

„Myslíte můj nedostatek zručnosti a jiné kvalifikace, nebo naznačujete, že jsem duševně nemocný?“

„Nikdo neřekl, že jste duševně nemocný,“ ohradila se.

„Odstavec 121.2. Kapitán lodi může sám sebe zprostit velení, je-li neschopen výkonu služby z důvodu duševní nebo fyzické nemoci či zranění.“ Odložil jsem holovid. „Nejsem fyzicky nemocný ani zraněný. A že jsem duševně nemocný, to si nemyslím o nic víc než vy.“

„A nepřináší ta funkce podobnou pravomoc automaticky?“ zeptala se doktorka Uburuová. „Kapitán může odvolávat ostatní. Tak přece musí mít pravomoc odvolat i sám sebe.“

Zavrtěl jsem hlavou. „Taky mě to napadlo. Tak jsem si to vyhledal. Odstavec 204.1. Kapitán lodi převezme a bude vykonávat pravomoci vlády nad lodí, dokud nebude odvolán rozkazem nadřízené moci, nezemře nebo nebude prokázána jeho neschopnost vykonávat službu způsobem popsaným v tomto řádu. Nejspíš nechtěli, aby jim kapitáni mohli jen tak odstupovat z funkce.“

„To je přece směšné,“ zlobil se pilot. „Všichni včetně vás se shodujeme, že byste nemel být kapitánem. Ale vy nám přitom tvrdíte, že se vás nezbavíme a že nemůžete odstoupit, i když je to pro loď nejlepší.“

„To má svůj důvod,“ vysvětloval jsem mu. „Všichni víte, že kapitán není jenom důstojník. On je na přechodnou dobu vláda Spojených národů. A vláda nemůže abdikovat.“

„I tak to udělejte, Nicky,“ naléhala laskavě doktorka Uburuová. „Prostě to udělejte.“

„Ne.“ Podíval jsem se postupně všem třem do očí. „To by bylo porušení povinnosti. A já jsem složil přísahu. Budu dodržovat a hájit Chartu Spojených národů a zákony a řády z ní odvozené podle svých nejlepších schopností. K tomu mi dopomáhej Bůh Pán nejvyšší. Prostě nemám na vybranou.“

„Je vám sedmnáct," připomněl šéfinženýr McAndrews. „Na palubě je sto devadesát devět lidí a jejich životy závisejí na bezpečné plavbě téhle lodi. Musíme vás odvolat."

„Můžete mě odvolat jen ze stejných důvodů, z jakých se můžu zříct funkce sám," odpověděl jsem. „Vyhledejte si to. Budu souhlasit s tím, abyste mě odvolali, pokud pro to existuje zákonný podklad. Jinak musím být proti," Šéfinženýr hledal v holovidu odstavec o nezpůsobilosti k velení. Po chvilce ho váhavě odložil.

Byli jsme v koncích. Seděli jsme kolem stolu a doufali jsme, že nás napadne nějaké řešení.

„A Vax?" zeptala se lékařka.

„Vax má lepší kvalifikaci. Ale Vax není kapitán. Je to praporčík. Já jsem mu nadřízený."

„I když on by loď dokázal řídit mnohem lépe," podotkla.

„I tak. Víte sama, jak jsem se snažil, aby kapitán podepsal jeho jmenování." Zavřel jsem oči. Byl jsem zoufale unavený. „Jedno řešení by bylo." Podívala se na mě a čekala. „Podepište deník jako svědek, že kapitán Malstrom před svou smrtí jmenoval Vaxe poručíkem. Já to potvrdím."

Všechny oči se obrátily k lodní lékařce. Dlouho si mlčky prohlížela desku stolu. Napětí v místnosti bylo přímo hmatatelné. Po několika minutách zvedla oči a řekla: „Nepodepíšu se do deníku jako svědek. Kapitán Malstrom před svou smrtí Vaxe Holsera nejmenoval," Pilot prudce vydechl.

Lékařka pokračovala. „Uvědomuji si teď, že se všichni mýlíme. Kapitán měl dost příležitostí, nejen v průběhu své nemoci, ale během těch týdnů, kdy převzal velení, Vaxe jmenovat. Rozhodl se to neudělat a přitom věděl, že pan Seafort je služebně nejstarším praporčíkem. Vím stejně dobře jako vy, že kapitán Malstrom by potvrdil, že velení má přejít na pana Seaforta. Kapitán Malstrom měl pravomoc ponechat Nickovi postavení nejvyššího zbývajícího důstojníka a také to udělal. Dokud žil, neměli jsme do toho co mluvit. A nemáme do toho co mluvit ani teď"

Měl jsem ještě jednu naději. „Pane McAndrewsi, vy jste byl na ošetřovně s kapitánem Malstromem. Kdybyste řekl, že jste slyšel, jak Vaxe jmenoval.“

Šéfinženýr nezaváhal ani vteřinku. „Toho dne, kdy v lodním deníku podepíšu lež, pane Seaforte, toho dne vykročím bez skafandru z vnějších vrat přechodové komory. Ne. Nic takového jsem neslyšel.“ Hrál si s holovidem. „Jsme všichni důstojníci pod přísahou. Všichni bráníme vládu. Jak to vypadá, vláda ve své nezměrné moudrosti vám svěřila velení. Víte, že bych si přál, aby to tak nebylo. Ale na tom, co já si přeju, nezáleží. Pane, jsem loajální důstojník a můžete se spolehnout na mé služby.“ Polkl jsem. „Chtěl jsem, abyste mi to rozmluvili, ne naopak. Zatím jsem výkonem funkce jenom pověřený. Kapitánem budu, až prohlásím, že se ujímám velení lodi, jak to udělal kapitán Malstrom. Nejdřív se vrátím do ubikace a budu se snažit najít ještě nějaký způsob, jak z toho ven. Necháme zatím všechno, jak to je. Sejdeme se u večeře.“ Zvedl jsem se k odchodu. Všichni tři automaticky vstali se mnou.

9.

Vax a Alexi se postavili do pozoru, když jsem překročil práh ubikace. Aspoň oni mě už nepovažovali jen za staršího praporčíka. „Ještě nevelím," řekl jsem jim. „Tohle je pořád moje postel a chci být sám. Jděte otravovat pasažéry nebo leštit šachtu motoru, ale zmizte."

Alexi se po tom výpadu s ulehčením usmál; byl stejně vyvedený z míry jako my všichni. Vyběhli s Vaxem ven. Ležel jsem na posteli a hrál si s holovidem, až jsem ho nakonec znechuceně odhodil. Byl jsem v pasti. Truchlil jsem pro svého přítele Harva, ale zároveň jsem zuřil, že neměl dost rozumu a nejmenoval Vaxe poručíkem hned první den, kdy se ujal velení. Vax uměl pilotovat, uměl navigovat, rozuměl fúzním motorům a měl silnou osobnost kapitána.

Nejspíš jsem usnul. Vzbudil jsem se, když končila odpolední hlídka, a měl jsem hrozný hlad. Nepamatoval jsem si, kdy jsem naposled jedl. Umyl jsem se a spěchal do jídelny na večeři. Profous Vishinsky a čtyři jeho námořníci čekali za dveřmi s obušky. Vishinsky zasalutoval.

„Co se děje?" ukázal jsem na námořníky.

„Šéfinženýr McAndrews nás sem poslal z bezpečnostních důvodů, pane. Cestující vznesli určitou žádost a taky posádka se, ehm, dotazovala."

Šéfinženýra jsem viděl u jeho obvyklého stolu. Ukázal jsem palcem na profouse a pozvedl jsem obočí. „Na můstek přišla písemná žádost, pane." Mluvil tiše. „Donesla ji ta Vincentová. A podepsali skoro všichni cestující."

„Co chtějí?"

„Vrátit se domů. Na tom by nebylo nic těžkého; fúzovat můžeme kdykoli. Taky žádají, aby nadále řídili loď odpovědní a kompetentní důstojníci. Jmenovaní důstojníci, kteří už dosáhli dospělosti."

„Aha."

„Ano, pane.“ Odmlčel se. „A také od posádky přišly určité dotazy,“ řekl diplomaticky. „Na to, kdo vlastně velí.“

„No nazdar.“

„Ano. Čím dřív prohlásíte, že jste se ujal velení, tím lépe.“

„Dobře. Tak po večeři. Všichni důstojníci se se mnou sejdou na můstku.“

„Rozkaz, pane.“ Rozhlédl se po rychle se zaplňující jídelně. „Večerní modlitba, pane. Pronesete ji?“

„A to bych měl sedět u kapitánského stolu, na kapitánově místě?“ Ta myšlenka se mi příčila.

„Kapitán tam obvykle sedí.“ Řekl to poněkud kysele.

„Dneska ne. Pronesu modlitbu jako nejvyšší důstojník, ale ze svého obvyklého místa.“

Šel jsem ke své židli. Několik cestujících, s nimiž jsem sdílel stůl, se na mě nepřátelsky podívalo. Nikdo nepromluvil. Usoudil jsem, že toho si dokážu nevšímat.

Když se jídelna zaplnila, vstal jsem a zaťukal na skleničku, abych si zjednal klid. „Jsem nejvyšší přítomný důstojník,“ prohlásil jsem. Pak jsem poprvé pronesl lodní modlitbu, kterou jsem tak často slýchal. „Bože Pane, na palubě U.N.S. Hibernia je 12. března 2195. Prosíme tě, abys nám požehnal, abys požehnal naší plavbě a abys dal zdraví a spokojenost všem, kdo jsou na palubě.“ Sedl jsem si s bušícím srdcem.

„Amen,“ řekl do ticha šéfinženýr McAndrews. Několik cestujících to zamumlalo po něm.

Večeře nebyla nijak radostná; prakticky nikdo nebral na vědomí mou přítomnost. Ale byl jsem tak hladový, že mi to bylo víceméně jedno. Lačně jsem spořádal salát, maso, chléb, pak kávu a moučník. Cestující u mého stolu na mě ohromeně zírali. Asi měli proč; den po kapitánově smrti seděl jeho nástupce na místě praporčíka a hltal všechno kromě příborů.

Po jídle jsem se vrátil do ubikace. Vytáhl jsem čisté šaty, pořádně jsem se osprchoval, zvlášť pečlivě jsem se oblékl. Dokonce jsem se i oholil, i když to v podstatě nebylo potřeba.

Váhavě jsem došel na můstek. Sandy, který držel sám formální službu - loď se neplavila -, při mém příchodu vyskočil do pozoru.

„Pokračujte.“ Řekl jsem to nevrle, abych zakryl svou nejistotu. Pak jsem řekl: „Pane Wilsky, svolejte všechny důstojníky.“

„Rozkaz, pane.“ Mladý praporčík stiskl tlačítko lodního rozhlasu. „Pozor všem.“ Hlas mu přeskočil a on se začervenal. „Všichni důstojníci se budou hlásit na můstku.“

Fyzická energie mnou přímo cloumala. Přecházel jsem po můstku, prohlížel si přístroje, ale žádný z nich jsem vlastně neviděl. Přišla doktorka Uburuová, požádala o povolení vstoupit. Krátce po ní se objevil pilot. Za několik okamžiků je následoval hlavní inženýr. Praporčíci byli poslední; Vax a Alexi přiběhli - čisté uniformy, vlasy čerstvě učesané stejně jako já - a já jsem se proti své vůli usmál. Všichni jsme stáli, jako bychom pózovali pro oficiální portrét.

Zvedl jsem mikrofon, zhluboka se nadechl. Vydechl jsem a nadechl se znova. „Dámy a pánové, z milosti Boha Pána kapitán Harvey Malstrom, velící důstojník U.N.S. Hibernia, zemřel po těžké nemoci. Já, praporčík Nicholas Eving Seafort, nejvyšší důstojník na palubě, od této chvíle přebírám velení lodi.“

Stalo se.

„Blahopřeju, kapitáne!“ Alexi byl první a pak se kolem mě shlukli i všichni ostatní, aby mě ujistili o své podpoře, dokonce i šéfinženýr a pilot. Nebyla to radostná chvíle; tomu bránila smrt kapitána Malstroma. Spíš mi vyslovovali soustrast, než aby oslavovali.

Po chvíli jsem si šel sednout. Zarazil jsem se: zamířil jsem ke křeslu službu konajícího důstojníka. Posadil jsem se do kapitánského křesla nalevo od něj a snažil jsem se tvářit, že o nic nejde. Nezasáhl mě žádný laserový výboj. Oslovil jsem své důstojníky.

„Pilote, budeme potřebovat nový rozpis služeb. Postarejte se o to, prosím. Praporčíci teď budou muset sloužit sami, jinak to nepůjde. Paní doktorko, snažte se pozvednout morálku cestujících, než se situace ještě zhorší. Šéfinženýre, potřebuju, abyste dohlédl na posádku. Pokud by došlo k nějaké větší nespokojenosti, musíte o tom vědět. Dejte všem najevo, že

máme situaci pevně v rukou. Vaxi, vy mi pomůžete se přestěhovat. Svolejte pár námořníků, ať mi přenesou věci do kapitánské kajuty. Přišijte mi na sako prýmky. Přeprogramujte Darlu, aby mě uznávala za kapitána.“

Když jsem skončil, odpověděli sborem: „Rozkaz, pane.“ Byl to opojný pocit. Žádné hádání, žádné námitky. Začínal jsem oceňovat disciplínu, která na lodi vládne.

„Má ještě někdo něco?“

„K Zemi se můžeme dostat na dva skoky.“ To byl pilot. „Večer provedu výpočty.“

Šéfinženýr podotkl: „S posádkou si nedělejte starosti, ti se uklidní, až jim připomenu, že se dostanou podstatně dřív na pevninu. Ti budou tak rádi, že se letí do Lunapolis, že jim bude úplně jedno, kdo je kapitánem.“ Alexi se zeptal: „Kdy budeme fúzovat domů, pane?“ „Neřekl jsem, že letíme domů,“ odpověděl jsem. Šokované ticho. Pak začali mluvit jeden přes druhého. Vyštěkl jsem: „Ticho!“ Okamžitě poslechli. Nepřekvapilo mě to; nebyl bych se odvážil málem ani dýchat, kdyby takový rozkaz vydal kapitán Malstrom, ať to byl přítel, nebo ne. „Šéfinženýre, chcete něco říct?“

„Když dovolíte, kapitáne, tak ano.“ Čekal, až kývnu. „Přece nechcete letět dál? Ztratili jsme čtyři nejzkušenější důstojníky. Posádka je vyděšená. Nemůžu ručit za jejich chování, pokud zamíříme k Naději národů. Lodní člun je pryč; šest cestujících je mrtvých. Pane, nikdy jsme nemysleli… Prosím… Jediné rozumné řešení je vrátit se.“

„Pilote?“

„Můžu nás dostat zpátky ve dvou skocích, kapitáne. Za šest měsíců. K Naději národů je to jedenáct měsíců.“

„To mi neříkáte nic nového. Ještě něco?“

„Ano, pane. Je přece jasné, že je to nebezpečné. Je od vás nezodpovědné letět dál.“

Nezaváhal jsem. „Pilote, jste v hlášení za drzost. Důtku zanesu do deníku. Snižuji vám plat o dvě třídy a na týden vám uděluji domácí vězení, s výjimkou služeb.“ Pilot Haynes zrudl vzteky a procedil mezi zuby: „Rozumím, pane,“ Pěsti měl zaťaté.

„Kdo dál?“ Po tomhle se samozřejmě už nikdo další neodvážil promluvit.

„Vezmu vaše připomínky v úvahu. Ráno vám dám vědět. Můžete odejít. Pane Holsere, vy tu zůstaňte.“

Když se dveře můstku zavřely za posledním z nich, obrátil jsem se k Vaxovi, který čekal v pohovu. Na tenhle rozhovor jsem se netěšil. „Jste teď nejstarší praporčík, Vaxi.“

„Ano, pane.“ Díval se přímo před sebe.

„Vzpomínáte si na ty nepříjemnosti minulý měsíc?“

„Ano, pane.“

„To ještě nebylo nic ve srovnání s těmi nepříjemnostmi, které budete mít teď, pane Holsere.“ Jako druhý praporčík se Vax docela usadil, ale teď jsem musel z ubikace odejít a při jeho povaze budou ostatní praporčíci do týdne lézt po zdi. Tedy, když ho nezabrzdím.

Mluvil jsem bezohledně. „Budete tvrdě cvičit - opakuji, TVRDĚ cvičit - dvě hodiny každý den, dokud neurčím jinak. Budete se hlásit sloužícímu důstojníkovi v čisté uniformě k osobní prohlídce každé čtyři hodiny, ve dne i v noci.“ Vypadal šokované. „Předložíte zprávu v rozsahu pěti tisíc slov o povinnostech staršího praporčíka podle lodního řádu a lodních zvyků. Potvrďte.“

„Rozumím a provedu, pane!“ Jeho výraz hraničil s panikou.

Stál jsem těsně proti němu a mluvil jsem čím dál hlasitěji. „Možná si myslíte, že v ubikaci, kde vás nikdo nevidí, se můžete vrátit ke svým starým násilnickým zvykům a já se to nedozvím, protože ostatní praporčíci mi to neřeknou. Ale oni mi to ani říkat nemusejí, pane Holsere. Já jsem byl ještě včera taky praporčík. Vím, po čem se mám dívat!“ Čekal jsem na odpověď.

„Ano, pane!“

Rozkřikl jsem se: „Pane Holsere, jestli se budete v ubikaci chovat brutálně, uříznu vám koule! Říkám to dost jasně?“

„Rozkaz, pane!“ Na čele se mu objevil pot. Věděl jsem, že tu poslední hrozbu nebral doslova, ale oba jsme sloužili na lodi dost dlouho, abychom věděli, že kapitánovo nepřátelství je ta

nejhorší katastrofa, která může kohokoli z posádky potkat. A to jsem mu právě teď připomínal.

„Výborně. Odchod. Postarejte se, abych měl do rána na uniformě prýmky."

„Rozkaz, pane!" Téměř vyběhl z můstku, V duchu jsem si udělal poznámku, abych mu za pár dnů ulevil. To cvičení mu neuškodí - Vax cvičil rád -, ale to, že se musel každé čtyři hodiny hlásit k prohlídce, to bylo brutální, protože spánkový dluh se hromadil. Jednou, v Akademii, mě seržant Trammell donutil… Povzdechl jsem a zahnal tu vzpomínku.

Přecházel jsem po můstku a to pochmurné ticho mě znervózňovalo. Nikdy předtím jsem nesloužil úplně sám a rozhodně ne v situaci, kdy bych v případě nebezpečí nemohl zavolat žádného nadřízeného. Hrál jsem si se senzory, sledoval tichou simulbrazovku, zíral na ty světelné tečky, až mě pálily oči. Nohy mě bolely, ale ještě se mi nechtělo si sednout.

Prozkoumal jsem sejf, zjistil jsem, že je otevřený. Uvnitř byla kapitánova laserová pistole a klíče ke skladu zbraní. Pro jistotu jsem změnil kombinaci.

Konečně jsem se vrátil do svého křesla, zapnul jsem deník a líně jím listoval až na začátek naší plavby, Prohlédl jsem si rozkazy z Admirality, které tam zanesl kapitán Haag - zdálo se mi, že to bylo před celou věčností. „S patřičnými ohledy na bezpečnost lodi budete sledovat trasu od stanice Země do stanice Ganymédes. Co nejrychleji a za použiti fúzního motoru se budete plavit do Důlního tábora, odtud na Naději národů a posléze na Odbočku. Převezmete náklad, který tamní vláda uzná… Potraviny a palivo budete doplňovat podle potřeby." Vypnul jsem deník.

Pomalu jsem se probíral nákladovými listy. Stroje pro farmaceutickou továrnu, nástroje a elektronika, zmrazená semena zeleniny, katalogy a ukázky nejnovější pozemské módy, vzduch v láhvích pro Důlní tábor. Zavřel jsem oči, zlehka se pohupoval v křesle, jehož měkké polstrování bylo tak lákavé.

„Dovolte mi vstoupit, pane.“ Prudce jsem se vzbudil. Alexi uctivě čekal v chodbě. Viděl to? Bože Pane, doufal jsem, že ne. Usnout ve službě je hrozný zločin.

„Dál.“ Počkal jsem, až se usadí. Nebude mít na práci nic jiného než sledovat netečné postroje, ale stejně jako já nikdy nesloužil sám a celý se třásl, aby už začal. Já sám jsem byl rád, že z té nudy můžu utéci.

Vyrazil jsem obvodovou chodbou na východ ke kapitánské kajutě. Nikdo před ní nestál; kapitán Haag se námořní stráže zbavil hned první týden po vyplutí.

Potlačil jsem nutkání uctivě zaklepat a vešel jsem.

Kajuta mi vyrazila dech. Byla čtyřikrát tak velká jako ta naše, měřila aspoň osmkrát pět metrů. Bylo tu jen jedno lůžko, takže působila ještě větší. Takového prostoru jen pro jediného člověka. A ten člověk jsem byl já!

Kabina byla uspořádána tak, že jednotlivé její části vypadaly jako samostatné pokoje. V jednom rohu byly dveře; zkusil jsem je. Záchod; kapitán skutečně měl vlastní záchod a sprchu. Ohromilo mě to. Styděl jsem se už za samu myšlenku, že bych měl žít v takovém přepychu, zatímco praporčíci na sebe neustále narážejí ve svém stísněném prostoru.

Moje věci, kterých nebylo mnoho, už ležely ve skříni přistavené k přepážce. Vax si pospíšil: moje uniformy s prýmky čerstvě přišitými na ramenou visely úhledně v rohu v šatně. Na stolku u postele ležel interkom. Naproti posteli stála křesla, židle k psacímu stolu, dokonce i malý konferenční stolek. Nebo jídelní stůl, to jsem nevěděl.

Celý nesvůj jsem si sedl. Připadal jsem si jako vetřelec, i když věci kapitána Malstroma tu už nikde nebyly. A věci kapitána Haaga už byly odeslány do skladu dávno. Napadlo mě, za jak dlouho je asi budou následovat ty moje. Přejel jsem očima stěny. Obrázky. Někdo si dal dokonce práci i s výzdobou. Do přepážky byl vestavěn sejf. Byl zamčený. V duchu jsem si udělal poznámku, že mám zjistit kombinaci.

Svlékl jsem se a šel jsem si lehnout; postel byla neuvěřitelně měkká. Zhasl jsem. V místnosti bylo naprosté ticho. Obracel jsem se z jedné polohy do druhé, ale přes všechno své

vyčerpání jsem nemohl spát. V hlavě se mi honilo, čeho všeho jsem dosáhl. Během prvního dne jsem si dokázal znepřátelit všechny, jejichž pomoc jsem potřeboval. Šéfinženýra. Pilota. Staršího praporčíka. Špatný začátek, ale nenapadalo mě, jak jinak by se to bylo dalo řešit.

Jak jsem se neklidně házel na měkké matraci, uvědomil jsem si, co mi vadí. Kolem bylo moc velké ticho. Byl jsem osamělý.

10.

Ráno jsem byl celý nesvůj, že jdu na záchod sám, tak jsem byl zvyklý na nedostatek soukromí, který vládl v ubikaci. Trochu jsem se lekl, když se ozvalo zaklepání na dveře; zvyk, který měl téměř platnost zákona, zakazoval, aby kdokoli rušil kapitána v jeho kajutě. Když to bylo nezbytně nutné nebo když kapitán výslovně přikázal, aby ho upozornili, volali ho lodním rozhlasem; když se nic nedělo, nikdo ho neobtěžoval. Celá posádka to věděla a cestující do té části první úrovně, kde byl můstek a kapitánská kajuta, vůbec nesměli.

Opatrně jsem otevřel dveře. V chodbě čekal Ricardo Fuentes, lodní plavčík, s tácem přikrytým ubrouskem. Obešel mě a položil mi ho na stůl. Pak se narovnal a postavil se do přísného pozoru, paže strnule připažené, břicho vtažené.

Byl jsem vděčný, že vidím známou tvář. „Ahoj, Ricky."

„Dobré ráno, kapitáne!" Hlas měl ostrý a skoro ječivý.

Nakoukl jsem pod ubrousek. Káva, míchaná vajíčka, topinka, džus. Zdálo se, že jeho návštěva patří k pravidelnému rannímu rituálu. „Díky."

Dvanáctiletý Ricky stál pořád jako prkno. „Není zač, pane!" Bylo jasné, že ze své formálnosti nehodlá slevit.

„Odchod, námořníku."

„Rozkaz, pane!" Chlapec udělal čelem vzad a vypochodoval. Povzdechl jsem si. To se ze mě stává lidožrout? Nebo to prostě v téhle funkci jinak nejde?

Dopoledne měli službu pilot Haynes a Vax Holser. Když jsem došel k můstku, otevřel jsem ústa, abych požádal o povolení vstoupit. Starých zvyků se člověk těžko zbavuje. Když jsem vcházel, připadal jsem si hloupě. Vax vyskočil do pozoru; pilot ho následoval o něco pomaleji.

„Pokračujte." Svezli se zpátky do křesel a já jsem došel ke svému novému místu. Všiml jsem si, že Vax má dokonale vyžehlenou uniformu. Pohlédl jsem na ovládací pult. Zdálo se,

že všechny údaje jsou v pořádku; ostatně jsem věděl, že by mi Vax a pilot řekli, kdyby to tak nebylo.

„Šéfinženýre McAndrewsi, hlaste se na můstku.“ Odložil jsem interkom. Když se hlavní inženýr objevil, řekl jsem: „Šéfinženýre, pilote, rozhodl jsem se, že budeme pokračovat na Důlní tábor a Naději národů.“ McAndrews stiskl rty, ale neřekl nic.

„Nemusel bych vám vysvětlovat své důvody, ale udělám to. Je to jednoduché: letět dál znamená fúzovat a přistávat, letět domů znamená totéž. Riziko je stejné.

Víme přitom, že jak se dostaneme na Naději národů, velící admirál nám přidělí nového kapitána a poručíky. Bude to znamenat plavit se s nezkušenými důstojníky jedenáct měsíců místo těch šesti, které by nám to trvalo domů, ale Hibernia veze příliš mnoho zásob, které kolonie potřebují, než abychom mohli tu cestu jen tak snadno zrušit. Zásobovací lodi k nim létají jen dvakrát do roka.“ Šéfinženýr řekl jen: „Rozkaz, pane.“ Pilot mlčel. „Pánové, kapitána Malstroma pohřbíme dnes dopoledne. Odpoledne, po pohřebním obřadu, budeme fúzovat“

Můstek a strojovna byly prázdné a zamčené. Shromáždili jsme se kolem přední přechodové komory. Stáli jsme v sedmistupu, chodba byla přeplněná. Všichni zbývající důstojníci se skvěli ve slavnostních uniformách s černou smuteční šerpou přes rameno; s nimi tu byli skoro všichni námořníci, oblečení jako před prohlídkou. Kapitán Malstrom byl stejně oblíbený mezi posádkou jako mezi praporčíky.

Zbytek chodby naplnili cestující: Yorinda Vincentová jako představitelka rady cestujících v přední řadě; za ní pan Barstow, Amanda Frowelová, Treadwellova dvojčata, mnoho dalších, které jsem znal, a všichni čekali, až začne obřad. Výrazně řezanou orlí tvář Dereka Carra, jehož otec při téhle cestě také zahynul v havarovaném člunu, hyzdily vpadlé oči a výraz nepřeboleného žalu. Kývl, ale neřekl nic.

Hlislitová rakev zahalená do vlajky čekala za mnou v přechodové komoře zbavené vzduchu, přes transplexové vnitřní dveře ji bylo dobře vidět. Zapnul jsem holovid a začal jsem předčítat slova modlitby za mrtvé podle křesťanského

znovusjednocení, jak je předepisuje námořnictvo vlády Spojených národů.

„Popel v popel, prach v prach.“ Já i poručík Malstrom jsme se loučili se Zemí právě v téhle komoře. Ted jsem já měl pokračovat a on se musel vylodit. “V důvěře v dobrotu a milost Boha věčného svěřujeme jeho tělo hlubinám…, aby tam čekalo na den soudu, kdy budou lidské duše povolány před všemocného Boha Pána. Amen.“

Vypnul jsem holovid. „Loďmistře Terrille, otevřete vnější zámek.“

Loďmistr Robert Terrill vykročil z řady. „Rozkaz, pane.“ Vzal mi z ruky ovladač dveří, udělal čelem vzad, dopochodoval k průlezu a vyslal signál vnějším vratům. Ozval se poplašný zvonek; vnější vrata Hibernie se otevřela. Bezděčně jsem se zachvěl; prázdnota mezihvězdného prostoru volala mého učitele, mého přítele. V duchu jsem se modlil, aby ho Bůh Pán přijal do své slávy.

„Vypusťte rakev, pane Terrille.

Stiskl tlačítko na malé vysílačce, kterou měl připnutou u pasu. Složené kovové rameno v přední komoře se pomalu natahovalo a jemně se do truhly opřelo ze strany. Rakev s ostatky kapitána Malstroma hladce klouzala k vnějším vratům. Když se rameno natáhlo úplně, rakev minula východ z komory a pomalu vyplula do prostoru.

Fascinovaně jsme se dívali, jak se vzdaluje. Zmizela ve tmě mnohem dřív, než byla dost daleko, aby přestala být viditelná. Polkl jsem, abych si uvolnil stažené hrdlo. „Pane Terrille, uzavřete vnější vrata.“

„Rozkaz, pane.“ Poddůstojník stiskl na své vysílačce ovládání vnějších vrat. Dveře se tiše zavřely. Obřad skonal. Můj přítel Harv odešel navěky.

Dav se rozešel. Vykročil jsem zpátky ke své kajutě. Ucítil jsem na paži dotek, který byl náhle přerušen. Obrátil jsem se. Amanda Frowelová se tvářila rozzlobeně; Alexi Tamarov ji pevně držel za paží a nesmlouvavě vrazil rameno mezi nás. „Promiňte, madam,“ bránil jí v cestě. Snažila se mu vykroutit; praporčík ji držel pevně.

„To je v pořádku, Alexi,“ Pustil ji a ustoupil.

„Co to mělo znamenat?“

„Lodní zvyk. Kapitána se nikdo nedotýká. Pro námořníky je to prakticky zločin.“ Vzal jsem ji za ruku bez ohledu na civilisty, kteří se kolem nás rojili a snažili se projít. „Co je, Amando?“

„Je všechno v pořádku, Nicky?“

„Snad ano.“ Prohlížel jsem si její tvář. „Omlouvám se, že jsem za tebou nepřišel. Měl jsem hrozně práce.“

Pohlédla na mou novou uniformu. „To vidím. Jsi si jistý, že to je rozumné?“

„Ne. Jsem si jen jistý, že je to nutné.“ Zaváhal jsem. „Můžu tě večer navštívit?“

„Jestli chceš.“ Zhrozil jsem se, jak chladně to řekla. Skoro lhostejně.

„Rád bych. Jestli ty taky.“ Neochotně kývla. Rozloučili jsme se.

+ + + + +

„Budeme fúzovat, jakmile to bude možné, pánové.“

Vax a pilot Haynes seděli na svých místech. Stiskl jsem interkom. „Můstek strojovně, připravte se k fúzování.“

„Připravit k fúzování, rozumím, pane.“ To byl šéfinženýr. V koutcích mi zaškubalo úsměvem; podle rozpisu služeb měl teď být ve strojovně jeho poddůstojník, ale hlavní inženýr nám zřejmě nevěřil, že dokážeme fúzovat bez jeho bedlivého dozoru.

Po chvilce reproduktor znova ožil. „Strojovna připravena k fúzování, pane.“

„Rozumím, čekejte.“ Podíval jsem se na obrazovku. „Darlo, koordináty fúze, prosím?“

„Rozkaz, kapitáne Seaforte.“ Koordináty se rozsvítily na obrazovce.

„Manuální koordináty, pilote?“ Ten dotaz byl jen formální. Kdyby jeho vlastní údaje nesouhlasily s Darlinými, byl by je okamžitě začal přepočítávat; nesprávné koordináty fúze by nás

mohly poslat do záhuby. Pilot Haynes ohlásil své koordináty. Byly stejné jako ty, které uvedla Darla.

„Vaxi, počítal jste to také?“

„Ano, pane.“

„Ukažte.“ Koutkem oka jsem zahlédl, jak pilot zavrtěl hlavou se špatně skrývanou netrpělivostí. Prohlédl jsem si Vaxovy údaje; byly stejné jako ostatní.

Už jsem se chystal vydat rozkaz. Defúzovalo se běžné z můstku tak, že se přejelo prstem po ovládacím panelu fúze, ale zážeh byl složitější. Kapitán obvykle vydal rozkaz k fúzi do strojovny a loď se pak fúzovala odtamtud.

„Všechno souhlasí, kapitáne?“ V pilotově hlase se neobjevil ani náznak drzosti. Ani ho nebylo třeba; sama ta otázka vyjadřovala pohrdání mou přílišnou opatrností.

„Zatím ano. Ještě to přepočítám sám, abych si byl jistý.“ Bylo to dětinské, ale abych nechal takovouhle poznámku bez povšimnutí, to by se muselo ve vesmíru strhnout tornádo. Vložil jsem proměnné.

V tomhle cvičení jsem nijak nevynikal, jak mi během naší poslední výcvikové hodiny mnohokrát opakoval poručík Cousins. Ale zapomněl jsem na všechno, co by mě mohlo rušit, a plahočil jsem se mořem vzorců krok za krokem. Nakonec mi vyšlo konečné číslo a já jsem ho porovnal s pilotovým. Lišilo se o skoro sedm procent.

Pilotovo pobavení bylo téměř neznatelné, ale ne úplně. Vymazal jsem výpočty a začal znova. O půl hodiny později jsem měl úplně propocenou košili, ale můj výsledek se pořád lišil o stejné procento. Byl jsem si vědom, že pravé ztrácím i poslední zbytky autority. I kdyby se mi to nakonec podařilo spočítat správně, budu vypadat jako idiot.

Pilot čekal v křesle službu konajícího důstojníka bez hnutí, jen občas dlouze vydechl, jako by si pro sebe vzdychl. Rušilo mě to, ale ignoroval jsem to. Tentokrát jsem každý údaj, který jsem spočítal, nejdřív uložil a pak výsledky dosadil do obvyklého vzorce.

Pořád jsem se lišil o šest celých sedmdesát devět desetin procenta a nemohl jsem najít svou chybu. „Pilote, sledujte mě,

prosím, zkusím to ještě jednou.“ Řekl jsem to úsečně. Zvedl se a postavil se za mou židlí jako těžce zkoušený poručík dohlížející na výcvik praporčíka. „Zarazte mě, až uvidíte tu chybu,“ požádal jsem ho.

Prošel jsem kroky jeden po druhém a dosazoval jsem parametry, které jsem spočítal předtím. Když jsem skončil, vyšla mi zase stejná odpověď jako předtím a pilot mě nezarazil. „Tak co?“

„Žádnou chybu jsem neviděl. Pane,“ dodal nerad. „Zacházel jste s čísly správně.“

Zajímavé. „Zopakujte svůj vlastní výpočet.“ Sledoval jsem, jak zadává základní údaje, jak počítá kompenzace s rutinou starého praktika, které jsem se toužil vyrovnat, jak dosazuje naši současnou polohu, hmotnost a cíl a jak počítá výkon motoru a koordináty. Výsledek se shodoval s jeho předchozím údajem.

Vax seděl a zíral na obrazovku. Měl jsem podezření, že jeho mozek pracuje na volnoběh; zásluhou mé krutosti byl vyčerpaný. Nejspíš nebyl sám; posádka už byla v pohotovosti dvě hodiny.

Ale to bylo jedno. Sklonil jsem se k pultu. „Spočítáme to všichni tři najednou. Ne, vlastně čtyři; Darlo, počítej s námi také. Budeme postupovat krok za krokem, dokud se všichni neshodneme.“ Vložil jsem úvodní údaje. Sklonili jsme se nad monitory. Darla své výsledky zobrazovala na simulbrazovce nad našimi hlavami.

Pomalu jsme se prokousávali základními výpočty. Bez problémů. Pak jsme porovnali steláry a podle příručky spočítali odchylky. Pořád všechno souhlasilo. Pro výpočet naší současné polohy jsme všichni použili stejný postup. Cílové místo jsme převzali přímo z mapy. Dosadili jsme hmotnost lodi.

„Hele!“ vykřikl Vax bezděky. Tři údaje na obrazovce souhlasily. Ten čtvrtý, můj, se lišil.

„Tohle je ta vaše chyba, kapitáne.“ Od pilota to nebyl přímo úšklebek, ale daleko to k němu nemělo. „Dosadil jste tam divnou hmotnost lodi, 213,5 jednotky.“

„Myslel jsem, že jsem to spočítal správně.“ Přímo jsem cítil sžíravé pohrdání poručíka Cousinse, ať už se na mě teď díval odkudkoli. „Počítal jsem to tak, jak to děláme vždycky, základní hmotnost minus -“

„Vy jste počítal hmotnost lodi pokaždé znova?“ Pilot byl zjevně ohromený. Nemyslel to zřejmě neuctivě; tak ho to vyvedlo z míry, že zapomněl na slušné chování. „Hmotnost lodi přebíráme z Darlina automatického zápisu v deníku. Vaxi, dělal jste to taky tak?“

„Ano, pane.“ Vax se snažil být co nejméně vidět.

„Darlo?“

„Hmotnost je programovaný parametr,“ odpověděla Darla. „Víte, že loď všechno recykluje. Upravenou hmotnost nemůžu měnit, leda byste dal písemný příkaz k celkovému přepočtu.“

Zíral jsem na své údaje a snažil se přijít na to, jak jsem se mohl tak splést. Zoufale jsem vzpomínal na všechno, co jsem si z Akademie pamatoval o fúzní teorii. „Začal jsem se základní hmotností, odečetl jsem hmotnost lodního člunu a odhadovanou hmotnost pasažérů, které jsme v něm ztratili, a -“

Pilot se zachechtal. „To všechno je v tom programovaném parametru, který vám dává Darla.“

„Na Akademii nás učili, že pokaždé máme všechno počítat znovu, poručík Cousins nikdy neřekl, že by…“

Pan Haynes byl velkorysý. „Pane, to bylo jen ze cvičných důvodů. To bychom při každé navigační kontrole týden nedělali nic, než počítali. Vzpomínáte na výcvik s kapitánem Haagem? S tím jste přece užíval programované parametry.“

„Předpokládal jsem, že to je jenom kvůli úspoře času. Byl netrpělivý a já jsem pořád…“ Zahnal jsem tu vzpomínku. Uši mi zrudly a raději jsem zalistoval deníkem, abych našel programované parametry. „Takže začneme s Darlinou základní hmotností -“

„Ne, pane, čítač uvádí také upravenou hmotnost. To je základní hmotnost minus cestující nebo náklad vyložený od posledního celkového přepočtu.“

Už jsem ze sebe dnes udělal dost velkého blázna. „No dobře, není divu, že mi to nesouhlasilo. Udělám to podle vás. Darlo, potvrď upravenou hmo-“

Reproduktor zapraskal. „Můstku, tady strojovna.“ Šéfinženýr. „Pořád platí pohotovost pro fúzi?“

Jak dlouho jsem je nechal čekat? Kousl jsem se do rtu; přes tři hodiny. Nebylo divu, že jsem byl vyčerpaný a úplně propocený. „Za chvilku už budeme hotoví, šéfinženýre.“ Kde jsem to zůstal?

Měli jsme trojí výpočet, který souhlasil, a našli jsme mou chybu. Bylo načase s tím pohnout. Začal jsem vymazávat své údaje, zahlédl jsem jak se pilot spokojené ušklíbá. Zaťal jsem zuby, abych po něm nevyjel. Místo toho jsem se rozhodl vrátit se zpátky a opravit své výpočty. Bylo jasné, že potřebuji cvičit, a když se k tomu staví takhle, tak ať si pěkně počká, dokud s tím nebudu hotový.

„Tadyhle, kde jsem odečítal váhu člunu…, tam dosadím Darlinu upravenou hmotnost, je to tak?“

Vax potlačil zívnutí.

„Teď můžu vymazat svoje odečítání… mimochodem, jaká byla základní hmotnost, když Hibernia odlétala z přístavu Země?

Čítač se zdál být poněkud nevrlý. „To se ptáte mě? Jestli ano, potřebuji zájmeno jako odkaz.“

„Řekni mi ten parametr, Darlo.“

„215,6 standardní jednotky.“

„Myslel jsem základní hmotnost.“

„215,6 standardní jednotky je základní hmotnost, kapitáne. Kolikrát to budeme ještě probírat?“

Vax klímal. Smazal jsem své výpočty zpátky až k té chybě. Pilot netrpělivě poposedl. Hlava mi z toho šla kolem a už jsem je nechal dost dlouho čekat. Ale přesto…

„Tak co, pane?“

Mluvil jsem úsečně. „Pilote, přečtěte z deníku naši upravenou hmotnost a naši základní hmotnost.“

„Pro všechno - rozkaz, pane.“ Přeběhl prsty po klávesnici. „Upravená hmotnost je 215,6 jednotky. Základní hmotnost je dvě stě -“ Pilot vydal zděšený zvuk. Tvář mu zešedla.

Podotkl jsem: „To nevypadá tak úplně správně, co? Ty dva údaje by se snad měly lišit.“

„Vy jste přišel na chybu,“ zašeptal pilot. „Ta čísla, která jsme použili, byla špatně!“

Vax s hrůzou vyletěl. Jestli se spletl pilot, spletl se on sám také.

Ničemu jsem nerozuměl. „Ale Darla to přece spočítala stejně jako vy! Čítače nezapomínají parametry.“

První promluvil pilot. „Nejspíš jsme jí nepoložili správnou otázku. Darlo, jaká je hmotnost lodi upravená po ztrátě člunu a cestujících?“

„Upravená hmotnost je 215,6,“ opakovala.

Řekl jsem: „Uprav svou programovanou základní hmotnost o hmotnost lodního člunu. Ten už není na palubě.“

„Hmotnost byla upravena podle stávajících instrukcí pro její výpočet,“ řekla povýšeně. „To se dělá automaticky.“

„Svatá matko!“ vydechl Vax. „Darla má švába!“

„To tedy ne!“ ozvala se Darla pohoršené. „Dávejte si pozor na jazyk, praporčíku!“

„On to myslel technicky, Darlo,“ řekl jsem rychle. „Chtěl říct chybu.“ Darla se urazila, že ji někdo označil za duševně nemocnou.

„Ale ona -“

„Mlčte, Vaxi.“ Jako všichni ostatní jsem i já slyšel temné zvěsti o lodích, které se plavily mezi hvězdami s rozčilenými Čítači a nikdo o nich už nikdy neslyšel.

Nastalo ticho. Darla vysílala na monitory náhodné rušivé vlny, což bylo u ní totéž, jako když si člověk nazlobeně bručí pod vousy. Vax se intenzivně zajímal o něco na protější straně místnosti. Uvědomil jsem si, že se mu nechce podívat se mi do očí.

Zeptal jsem se: „Ale jak jsme mohli defúzovat tak blízko u Celestiny, jestli v Darliných údajích jsou,“ ztišil jsem hlas, „švábi?“

„Třeba tenkrát nebyli.“ Pilot poklepal na svůj monitor, zadíval se na údaje, které si vyvolal. „Tohle jsou koordináty, které jsme použili při hledání Celestiny. Upravená hmotnost byla stejná jako základní. Ale nezapomínejte, že než jsme přišli o člun, tak skutečně souhlasily.“

„A nenařídil kapitán Malstrom přepočet, než fúzoval?“

„Předpokládal bych, že ano.“ Pokrčil rameny. „Podívejte se do deníku.“

„Podívejte se sám!“ Zarazil jsem se dřív, než jsem začal s kázáním. Tohle nebyla vhodná doba provokovat někoho z důstojníků.

„Rozkaz, pane.“ Znělo to trochu naštvaně. Klávesnice zaťukala. „Ano, zdá se, že ano. Ten den, co se konal pamětní obřad.“ Zamračil se. „Z nějakého důvodu nevložili nové údaje úplně, jinak by je Darla měla.“

„Darlo, můžeš přepočítat parametry?“

„Samozřejmě, že můžu,“ Čekal jsem, ale nic dalšího se nestalo, „Udělej to.“

„Rozumím a provedu, kapitáne. Budu potřebovat váš zvláštní autorizační kód.“

„A ten je kde?“

Mluvila sladce. „Kdyby mi to řekli, tak byste ho nepotřeboval.“

„Pilote, kde najdu kódy?“

„Nemám nejmenší ponětí.“ Mluvil chlácholivě. „Pane, co kdybychom řešení čítače zrušili a nahradili vaším vlastním manuálním výpočtem, abychom už fúzovali? Přepočítávat můžeme potom.“

„Je to bezpečné?“

„Ano, pane.“

A pohnuli bychom se. „Tak dobře,“

Ticho. Pak pilot vyhrkl: „Pane, ty údaje, které jsem vám dal, byly k ničemu. Jediné správné řešení bylo to vaše. Upřímně se omlouvám za svou chybu.“

Zavrčel jsem: „Nechte toho. Ať už vyrazíme.“ Bylo málo platné ujišťovat posádku, že je všechno v pořádku, a pak nedokázat celé hodiny fúzovat.

„Kapitáne, mohl bych být uvolněn ze služby a dostat povolení opustit můstek?“

„Ne, pilote.“ Po tom, jak se ušklíbal, jsem na velkodušnost neměl náladu. „Až budeme fúzovat, prohledejte deník a databanky, dokud nenajdete můj autorizační kód pro přepočet.“

Obrátil jsem se k Vaxovi. „Spočítejte ty koordináty ještě jednou a vycházejte přitom ze základní hmotnosti.“ On, Darla i pilot se možná mýlili, ale já jsem si stejně musel být jistý, že moje vlastní koordináty jsou správné.

„Rozkaz, pane!“ Vaxovy prsty se rozlétly po klávesách. Za pár minut měl výsledek. Můj výsledek. Naťukal jsem nová čísla. „Darlo, ruším a nahrazuji tvoje koordináty. Zapiš to do deníku.“

„Manuální nahrazení koordinát přijato, pane Seaforte,“ ozvala se Darla. „Zapisuji to.“

Zvedl jsem interkom, vyťukal strojovnu. „Šéfinženýre?“

„Ano, pane?“ Ozval se okamžitě. Nejspíš stál s vysílačkou v ruce.

Snažil jsem se mluvit co nejklidněji. „Co kdyby řekněme jeden z Darliných programovaných parametrů byl chybný? Když vám dáme koordináty fúze, může nás špatný vstupní údaj od Darly vyvést z kursu?“

„Jen kdybyste nám přikázal, abychom se spoléhali na vlnový monitoring z můstku, a takový rozkaz jsem neslyšel, co se plavím. Strojovna vždycky monitoruje a upravuje energetické výdaje.“ Pauza. „Nějaký problém, pane?“

Ano. Byli jsme v hlubokém vesmíru, s kapitánem, který neměl ponětí, co dělá, a s tvrdohlavým čítačem.

„Samozřejmě, že ne.“ Mluvil jsem bodře. „Strojovno, fúzujte, prosím.“

„Rozkaz, pane. Fúzní motor startuje… teď.“ Obrazovky náhle potemněly.

Polkl jsem a pečlivě jsem sledoval přístroje, Věděl jsem, že hlavní inženýr McAndrews dělá totéž a je připraven zasáhnout při sebemenší odchylce od normy. Údaje zůstávaly stabilní. Dlouze jsem vydechl.

„Dovolte mi vstoupit, pane.“ To byl Sandy, kterému začínala hlídka.

„Vstupte. Vaxi, odchod.“

„Rozkaz, pane.“ Vax vstal a zasalutoval. Vrhl přitom na mě pohled, jaký jsem u něj nikdy předtím neviděl. Byl v něm respekt a ještě něco. Snad obdiv. Uvědomil jsem si, že to, jak jsem ho prohánět, spolu s tím zdánlivě zázračným výpočtem, mě v jeho očích změnilo z otravného kluka, který je mu neprávem nadřízen, v neomylného kapitána. Obě ty představy byly nesprávné, ale nemohl jsem s nimi nic dělat.

Když se Sandy usadil na své místo, s hrůzou jsem si uvědomil, že pokud se pilot, praporčík a čítač mohou všichni mýlit, nemůžu věřit nikomu. Kdykoli odejdu ze služby, riskuji celou loď. Teď už jsem věděl, proč kapitán Haag prakticky na můstku bydlel. Nebyl jsem chytřejší než všichni ostatní ani jsem nebyl ostražitější. Ale zodpovědnost za Hibernii jsem měl já a nikdo jiný.

Věděl jsem také, proč pilot tak zbledl; sedmiprocentní chyba v našich koordinátách by po dlouhé fúzi narostla do obrovských rozměrů. Mohli jsme vletět přímo do slunce Naděje. A že jsem tu chybu našel, to nebylo nic než obrovská klika.

11.

Zvonilo se k večeři. U kapitánského stolu byla prostřena jen tři místa. Zachytil jsem stevardův pohled a pozvedl jsem tázavé obočí k těm prázdným židlím.

Pan Browning se ke mně diskrétně naklonil. „Několik pasažérů požádalo o nová místa. Za daných okolností jsem si myslel…“

„Naprosto správně“ Večeřet s kapitánem je pocta. A při Bohu Pánu, nikdy to nebude povinnost. Aspoň dokud tu funkci zastávám já. Povídal jsem si s třemi zbylými cestujícími. Jednou z nich byla paní Donhauserová, která se jako obvykle nerozpakovala říci, co si myslí.

„Nejste zrovna moc populární, mladý muži.“ Sledovala mě se zjevným nesouhlasem.

„Vypadá to tak.“ Předstíral jsem nezájem a mazal jsem si rohlík máslem.

„Rada cestujících si myslí, že byste se měl vrátit. A taky vám nepromíjejí vaše mládí.“

„Řekněte jim, že to přejde.“ Měl jsem dost starostí s posádkou a důstojníky, než abych se ještě zatěžoval cestujícími. Zdálo se, že ji to urazilo, a zbytek večeře proběhl mlčky.

Cestou ven jsem se zastavil u hlavního inženýra. „Mimochodem, v mé kajutě je sejf. Nevíte náhodou, jak se otvírá?“

Mluvil bezvýrazně. „Myslím, že kapitán Haag měl kombinaci v sejfu na můstku. Jestli ne, můžu tam poslat strojníka, aby ho odvrtal.“

„Podívám se. Díky.“ Když jsem odcházel, stále ještě mě upřeně sledoval.

Vyšel jsem na první úroveň, nahlédl na můstek. Zdálo se, že Vax a Alexi mají všechno v rukou. Pilot Haynes tu nechal vzkaz, že autorizační kódy pro přepočet zatím nenašel, ale že při příští službě bude hledat znovu.

Šel jsem do Amandiny kajuty. Uvítali jsme se trochu trapně ve dveřích. Políbil jsem ji; přijala to pasivně, bez vstřícnosti. Posadili jsme se na židle, ne na postel nebo na palubu. Naše schůzka měla tedy být formálnější. Řekl jsem jí, že mi chyběla.

Mávnutím zarazila veškerou zdvořilostní konverzaci.

„O co ti jde, Nicky?“

„Jak to myslíš?“

„Ta uniforma. Proč si hraješ na kapitána? Víš sám, že žádný kapitán nejsi.“

Zkusil jsem se usmát. „My se střídáme, víš? Po mně je na řadě Vax.“

Úsměv mi neoplatila. „Nevysmívej se mi. Děsí mě, co děláš.“

„Co dělám tak děsivého?“

„Pokračuješ na Naději národů. Lidé si myslí, že se tam možná nedostaneme. Jsou vyděšení a panikaří, říkají hrozné věci. A nejen my, i posádka.“

„To víš jak?“

„Od stevardů v jídelně.“ V duchu jsem si poznamenal, že s tím mám něco dělat. „Nicky, něco se může stát. Někdo může přijít k úrazu.“

Přestal jsem se pokoušet o úsměvy. „Co o tom víš?“

„Nic konkrétního. Snažíš se zvládnout všechno a nedokážeš to. Zvlášť s takhle vyděšenou posádkou a cestujícími. Říká se, že dokonce i důstojníci se tě chtějí zbavit.“

„A to jsi slyšela kde?“

„To ti neřeknu.“ To bylo zlé. Chtěl jsem, aby byla na mé straně, a ona rozšiřovala tu trhlinu mezi námi. „Já vím, co si myslíš,“ dodala. „Zákon je zákon, a když zákon říká, že máš být kapitánem, tak jím být musíš. Ale mysli na dobro lodi. Když ustoupíš, tak se důstojníci nedostanou do potíží za to, že se ujali velení. Ustup jim z cesty, Nicky.“

„To si myslí většina pasažérů?“

„Slyším to všude. A sama jsem o tom taky přesvědčená.“

„Potřebuju tě, Amando,“ řekl jsem prostě a myslel jsem to vážně. „Jestli se postavíš proti mně, budu úplně sám.“

To ji přivedlo k mé židlí. Klekla si vedle mě. „Já nestojím proti tobě, Nicky. Chci být v bezpečí. A chci, abys byl v bezpečí i ty.“

Pohladil jsem ji po vlasech. „Jsem kapitánem Hibernie. O tom už je rozhodnuto. Jestli si nebudu moci povídat s tebou, nebudu mít nikoho. Prosím.“ Zadržel jsem dech, protože jsem se jí právě úplně vydal na milost.

Naklonila se a políbila mě. „Jsem tady, Nicky. Budu s tebou.“

Zůstal jsem u ní většinu noci. Nemilovali jsme se; místo toho jsme se hladili a líbali, objímali jsme se. Časně ráno jsem vyšel z její kajuty a tiše se vrátil do své vlastní. Tam mě našel Ricky, když ráno přišel se snídaní. Znova zasalutoval a stál strnule v pozoru, dokud jsem mu nedal odchod.

Sel jsem na můstek. Službu měli Sandy a Šéfinženýr. Sedl jsem si a nahlédl do deníku. Vax se dvakrát hlásil k osobní prohlídce a pak se vrátil do postele.

Pohlédl jsem na temnou simulbrazovku a uvažoval o tom, jak ji budu znát nazpaměť, než se dostaneme k Naději národů. Pohled na hlavního inženýra mi něco připomněl; šel jsem k sejfu a našel v něm kombinaci své vlastní bezpečnostní schránky. Znuděně jsem si znova sedl. Napůl v žertu jsem se zeptal: „Hraješ šachy, Darlo?“

Místo odpovědi se na simulbrazovce rozsvítila šachovnice. Spadla mi údivem čelist. „Ať se – hm. No nic.“ Pohlédl jsem na šéfinženýra. V očích se mu pobaveně blýskalo. Řekl jsem: „Radši to schovej. Ve službě nemůžu hrát.“

„Tak si rozmyslete, co vlastně chcete,“ řekla podrážděně a zhasla obrazovku.

Po chvíli jsem řekl: „Šéfe, o něčem jsem uvažoval.“

„Ano, pane?“

„Nevidím důvod, proč bychom se měli plavit až na Naději národů bez důstojníků. Vax už bude brzo poručíkem, to sám víte. Co kdybychom naverbovali další praporčíky?“

Sandy hleděl na svůj monitor, ale ucho mu přímo viditelně rostlo. No, žádná tajemství jsem nevyzrazoval. Praporčík setřel rukávem prach z obrazovky.

„A odkud, pane?“ zeptal se šéfinženýr. Dobrá otázka. Většina posádky byla příliš stará na důstojnický výcvik.

„Mezi pasažéry je několik teenagerů. A co Ricky?“

„Chcete slyšet můj názor, pane?“

„Ano.“

„V tom případě - ne. Už takhle jsme dost porušili zvyklosti. Verbovat mezi pasažéry je sice zákonné, ale značně neobvyklé. Admiralita by to mohla brát jako drzost.“ Měl pravdu. Na druhé straně Admiralita nezápolila s nedostatkem lidí a nesnažila se plavit se s lodí v široko daleko pustém vesmíru.

„No, to byla jen taková myšlenka. Pane Wilsky, není už ta obrazovka dost čistá?“

„Ano, pane. Chci říct ne, pane. Totiž rozkaz, pane!“ Sandy rychle odskočil a do krve se zarděl. Sandy byl tak milý kluk, že se mi ho nechtělo dlouho popichovat, ale stejně…

„Až budete hotový, byl byste tak hodný a vyčistil taky tu moji?“

„Rozkaz, pane.“ Podezřívavě se na mě podíval, protože mu začínalo docházet, že jen špičkuji. Pomalu se uvolnil.

„Dovolte mi vstoupit, pane.“

Ohlédl jsem se. Vax stál v pozoru v chodbě.

„Vstupte.“

Vpochodoval dovnitř. „Praporčík Holser se hlásí k osobní prohlídce, pane!“ No dobře, pokud jsem to vůbec měl dělat, tak pořádně. Vstal jsem a s okázalou pečlivostí jsem kontroloval jeho čistou, čerstvě vyžehlenou uniformu, přezku na pásku, vyleštěné boty. Samozřejmě prošel. Vax byl připravený, a i kdyby nebyl, neměl jsem v úmyslu si nějaké chyby všimnout.

„Uspokojivé, pane Holsere. Svou písemnou zprávu mi předložte nejpozději zítra. Odchod.“ Zasalutoval a odešel z můstku. Šéfinženýr McAndrews neřekl nic a tvář měl nehybnou jako masku. Chápal jsem to; nepříslušelo mu kritizovat, jak kapitán zachází se svými praporčíky. Ale bylo by mě zajímalo, co si myslí.

Opřel jsem se v křesle. Měl jsem si zahrát s Darlou šachy. Takhle jsem usnul, což bylo horší. Poručík Cousins by mě za to poslal na lavici.

+ + + + +

Vyťukal jsem kombinaci sejfu podle papírku, který jsem držel v ruce. Cvaklo to a dveře se otevřely. Nahlédl jsem dovnitř. Školní prsten: Akademie, ročník 2162. Ten musel patřit kapitánu Haagovi. Jak to vypadalo, kapitán Malstrom se po smrti pana Haaga nenamáhal s vyklízením sejfu. Kožené pouzdro. Uvnitř byly obrázky kapitána Haaga v mladším věku s hezkou ženou po boku. Rychle jsem je schoval, zahanben tím vpádem do jeho soukromí. Pouhý fakt jeho smrti mě přece neopravňoval k něčemu takovému. Pouzdro na čipy, tři čipy uvnitř. Odložil jsem je stranou, že si je později přečtu.

Vytáhl jsem předmět o délce přibližně mé ruky. Dřevěná trubička, uprostřed vydlabaná. Na jednom konci měla dřevěný kalíšek. Kalíšek byl ožehnutý. Zmateně jsem si ho prohlížel ze všech stran. Primitivní suvenýr z Afriky? Lidové umění z Nového Zélandu? Turistický brak z planety Caltech? Neuměl jsem si představit důvod, proč si kapitán Haag mohl takovou věc tolik cenit. Odložil jsem ji. Jediné, co v sejfu zbylo, byla nádobka bez nálepky. Otevřel jsem ji. Byla plná šupinek matně hnědé látky. Něco rostlinného.

Položil jsem věci na stolek vedle postele a uvažoval o nich. Konečně jsem se vzdal a zatoulal jsem se myšlenkami jinam. Vzpomněl jsem si na jeden večer, který jsme my praporčíci strávili s šéfinženýrem v laciném baru v Lunapolis. Byla to jedna z mála příležitostí, kdy jsme se s našimi důstojníky stýkali společensky. Debatovali jsme o tom, jak se asi časem vyvinou kolonie. Zmínil jsem se o nějakém příběhu z dávné historie, který jsem viděl jako holodrama. Hlavnímu inženýrovi to připomnělo nějaké zvláštní primitivní zvyky.

Prudce jsem se napřímil. Už jsem to věděl. Ta věc na stole byla zařízením na pálení té rostlinné hmoty. Batak. Jak to šéfinženýr říkal? „Před reformami z roku 2024, chlapci, se běžně používaly. Lidé je plnili a pak zapalovali.“

„A co potom, šéfinženýre?“ zeptal jsem se, protože jsem věděl, že si ze mě dělá blázny. „Pak volali hasiče?“

„Ne, sáli, až kouř začal vystupovat druhým koncem. Bylo to stimulans.“

Rozesmáli jsme se. Alkohol mu zřejmě stoupl do hlavy. „A ten kouř pak jedli?“ posmíval jsem se. Musel jsem být opilý; byl to přece jen šéfinženýr a mohl mě poslat na lavici.

„Ne, dýchali ho.“ Zamračil se - můj výsměch ho urazil.

„Tohle si vymýšlíte,“ řekl Alexi. „To přece nikdo nemohl doopravdy dělat.“

„Nebuďte si tak jistý, když jste to nezkusil.“ Šéfinženýr se na něj káravě podíval.

„A vy - chci říct, je to legální? Může se to ještě dělat?“

„Legální to je. Nemůžete to inzerovat ani ho veřejné prodávat. Ale slyšel jsem, že jsou místa, kde se dá sehnat. Na loď to samozřejmě přinést nesmíte. Je to kontraband, jako ostatní drogy.“

Zeptal jsem se: „Ale jestli je to legální, tak proč jsem o tom nikdy neslyšel?“

Šéfinženýr vzal mou otázku vážně. „Po reformách v roce 2024 spousta neřestí víceméně zmizela. Například ženy, které veřejně nabízely smilstvo za peníze; slyšeli jste o nich někdy? A v té době taky byla velkým problémem rakovina, to proti ní ještě nebyly léky. Takže to kouření prostě zarazili. Chvíli to trvalo, protože se tím lidé uklidňovali. Ale když to začalo být zakázáno na veřejných místech, víceméně to vymřelo. Lidé tu rostlinu mohli pěstovat, ale nikomu to už nestálo za to.“

„Šéfinženýre, a vy jste to zkusil?“ To se zeptal Sandy Wilsky.

Hlavní inženýr se podíval na hodinky. „Je načase jít. Zítra začínáme brzo.“ Položil na stůl bankovky.

Teď ve své kajutě jsem přičichl ke kalíšku toho výrobku. Byl cítit spáleným dřevem a ještě něčím. Nejspíš tím batákem. Byl jsem šokovaný. Představil jsem si, jak kapitán Haag sedí ve své kajutě a tajně dýchá kontraband z té dýmající hrozby. Porušuje lodní řád. Jak málo jsme ho znali. Pro nás to byl Bůh, sídlící na můstku.

Než jsem převzal velení, nikdy jsem neviděl vnitřek jeho kajuty; ostatně z nás praporčíků ho neviděl nikdo. I z důstojníků

byl jen málokterý ke kapitánovi pozván. Byl to nejspíš samotářský člověk, společnost mu dělal jen hlavní inženýr McAndrews. Říkalo se, že za klidných večerů chodil hlavní inženýr, dávný přítel kapitána Haaga, za ním do jeho kajuty. Spolu tam seděli a vzpomínali nebo co tak vlastně staří přátelé dělají.

Svlékl jsem se na noc. S kalhotami napůl spuštěnými jsem se náhle zarazil a zaklel nad svou pitomostí. Ta trubička v sejfu nepatřila kapitánovi. Samozřejmě, že ne. Měl tam ten kontraband pro svého dávného přítele. Šéfinženýrovi by hrozil vojenský soud, kdyby se to našlo na palubě, takže to kapitán Haag uložil na jediné bezpečné místo v celé lodi: do vlastního sejfu. A když večer sedával s hlavním inženýrem, tak… Snažil jsem se představit si ho, jak mu z nosu i úst vychází kouř jako drakovi.

Shodil jsem zbytek šatů a lehl jsem si do postele.

Tehdy v Lunapolis šéfinženýr říkal: „Lidé se tím uklidňovali.“ Chudák pan McAndrews. Po kapitánově smrti přisel nejen o společnost svého přítele, ale i o svůj oblíbený odpočinek. A celou tu dobu nevěděl, jestli ten kontraband někdo nenajde a jeho kariéra nebude ohrožena.

Z náhlého popudu jsem zvedl interkom a vyťukal strojovnu. „Hlavní inženýr do kapitánovy kajuty.“ Nečekal jsem na odpověď. Jestli tam není, najdou ho. Naházel jsem na sebe šaty a ustlal postel. Trubičku a nádobu jsem položil na konferenční stolek.

Za chvíli se ozvalo zaklepání. „Hlásí se hlavní inženýr McAndrews, pane.“

„Pojďte dál, šéfe. Sedněte si.“ Chtěl jsem mu dát najevo, že nejde o formální rozhovor.

Sedl si ke stolu na židli, na kterou jsem mu ukázal. Očima přejel předměty, které na něm ležely. Z jeho výrazu nebylo možné vyčíst nic.

„Vyklízel jsem sejf a našel jsem tam pár zvláštních věcí. Album kapitána Haaga, jeho prsten. A tyhle věci, o kterých nevím, k čemu jsou.“

„Ano, pane.“

Musel jsem si dávat pozor a nedonutit ho k přiznáni, že jsou ty věci jeho. „Snažil jsem se přijít na to, co je to zač, šéfinženýre. Myslím… mají něco společného s tím povzbudivým kouřem, o kterém jste mi povídal? S batákem?“

„Tabákem, pane. Vypadá to, že možná ano.“

„To je neuvěřitelné. Neumím si představit, proč je kapitán Haag nosil na palubu.“ Neodpověděl. „Když s pomyslím, že kapitán něco takového používal,“ pokračoval jsem. „Nikdy bych to do něj neřekl. Myslíte, že bych to měl zkusit?“

„Je to zakázané, pane. Na palubě lodi.“ Pořád se tvářil lhostejně.

„Mohl byste mi ukázat, jak se to dělá? Prosím?“

„To by bylo porušení lodního řádu, kapitáne.“

„To je jedno,“ řekl jsem co nejvelkoryseji. „V tomhle případě na dodržení řádu netrvám.“ Podal jsem mu trubičku. „Šéfinženýre, chci vidět, jak to funguje. Myslíte, že byste přišel na to, jak to uvést do provozu?“

„Ano, pane, určitě bych na to přišel.“

Dobrá odpověď. Pořád ještě nic nepřiznal. Snad mě podezříval, že na něj chystám past. Ale s tím jsem si mohl poradit snadno. „Tak to uveďte do chodu. To je rozkaz.“

„Rozkaz, pane.“ Nejenže z toho byl venku, ale dokonce neměl na vybranou. Mohl tu věc klidně sát, protože před trestem ho chránil můj přímý rozkaz.

Hlavní inženýr otevřel nádobu. Vyhrabal z ní malou kovovou lžičku a naplnil kalíšek těmi rostlinnými vločkami. Tabáky. Druhým koncem lžičky ho do kalíšku namačkal. „Potřebuju oheň, pane.“

„Kolik? Letlampu?“

„Ne, pane. Bude stačit zapalovač na svíčky. Jeden u sebe nosím.“ Čekal jsem, zatímco on přiložil plamen ke kalíšku. Druhý konec trubičky si vložil do úst a nasál, přesně tak, jak to popisoval. Po chvíli vydechl. Z úst mu stoupal šedý dým. Beze slova mi trubičku podal.

„Ne, chci se dívat. Pokračujte.“

„Nic víc na tom není. Takhle se to prostě dělá až do konce.“

„Aha. Je to příjemné?“

„Někdo říká, že ano.“ Mluvil opatrně.

„Tak to dokončete a pak mi řeknete,“ pobídl jsem ho. „A mezitím si můžeme popovídat.“

„Rozkaz, pane.“ Pozoroval mě koutkem oka. Po chvíli vyfoukl další kouř. Díval jsem se, jak se vlní k ventilátorům. Čističe ho odstraní ze vzduchu, než ho budou recyklovat.

„Jak vypadá morálka na třetí úrovni, šéfinženýre?“

„Lépe než dřív. A bude ještě lepší, až se vyřídí ta věc s těmi odsouzenými.“

„Propána. Na to jsem zapomněl.“ Kolik dní uběhlo? Pořád jsem se ještě nerozhodl, co s těmi třemi muži, kteří čekali ve vězení na popravu.

„Ano, pane. A když dovolíte, řekl bych, že čím dřív se to vyřídí, tím lépe.“ Kouř na něj zřejmě skutečně měl uvolňující účinky.

„Máte pravdu. Rozhodnu se co nejdřív. Není ta trubička v ruce horká?“

„Dýmka, pane. Říká se tomu dýmka.“ Byla to automatická odpověď šéfinženýra opravujícího mladíka; nevadilo mi to. „Hlavička je horká, ale troubel ne.“ Znal celý tabákovací žargon.

Udržoval jsem rozhovor. Po chvíli jsem si zvykl na vůni kouře. Hlavní inženýr si byl konečně jistý, že na něj nelíčím past, a skutečně se uvolnil. Natáhl si nohy, opřel se loktem o stůl.

„Jak dlouho jste znal kapitána Haaga?“ zeptal jsem se.

„Jedenadvacet let.“ Znal to číslo nazpaměť. „Když byl prvním důstojníkem, plavili jsme se spolu na starém Princi Waleském. A od té doby jsme vždycky byli na stejné lodi.“ Bafal z té trubičky. Z dýmky. „Sedával přesně tam, co sedíte vy, pane.“ Oči upíral na palubu nebo možná ještě někam dál. Mechanicky bafal, až se objevil kouř. „Mrzí mě to, pane McAndrewsi,“ řekl jsem tiše. „Všem nám chybí. Vám nejvíc.“

„Ano, pane. Víte, my jsme moc nemluvili. Občas jsme spolu jenom tak seděli.“

Možná, že ten kouř pomohl k uvolnění i mně. Spontánně jsem ho vzal za paži. „Šéfinženýre, já vím, že nikdy nebudu tak

dobrý jako on. Jen se snažím zvládnout jeden den za druhým. Vím, že to nebude stejné, ale kdybyste občas mohl přijít a jen si se mnou sednout…“ „Nemusíte se za sebe omlouvat, pane.“ Podíval se jinam, oslovil stěnu. „Zvládáte to dobře.“

„Kdepak. Vy to nemůžete říct, ale já vím, že jsem zkazil, co se dalo. S pilotem, s Vaxem. Nejspíš s každým.“

„Slyšel jsem, že jste vynikající navigátor, kapitáne.“ V koutku úst mu zaškubalo.

„Vy jste o tom slyšel?“

„Mluví o tom celá loď. Vaše akcie značně stouply.“

Ani mě to nepřekvapilo. Zprávy se šířily od můstku do strojovny rychleji, než tam stačil doběhnout plavčík. Možná to byla Darlina práce. „To byla náhoda.“

„Byl jste tam jako kapitán. Od toho tam jste.“ Znovu zabafal, snažil se udržet plamen. „Rád s vámi posedím, pane,“ dodal nabručeně. „Jestli vám to k něčemu bude.“

„Díky, šéfe.“ Pokojně jsme seděli, dokud oheň nevyhasl.

12.

Zaťukal jsem na sklenici. Místnost se ztišila. „Bože Pane, na palubě U.N.S. Hibernia je 14. března 2195. Prosíme tě, abys nám požehnal, abys požehnal naší plavbě a abys dal zdraví a spokojenost všem, kdo jsou na palubě.“

Po „Amen“ jsem ještě zůstal stát. „Než začneme, mám několik poznámek.“ Někteří z cestujících se po sobe podívali. „Jak víte, vrátili jsme se do fúze a plavíme se k Naději národů.“ Věděli to, ale nelíbilo se jim to. Slyšel jsem nespokojené mumlání.

„Moji důstojníci a já -“ To se mi líbilo. Znělo to sebevědomě. „Moji důstojníci a já očekáváme, že k Naději národů dorazíme podle plánu. Ale chybějí nám čtyři důstojníci, což pro všechny zbývající znamená služby navíc. Rozhodl jsem se tedy povolit přijetí jednoho nebo více kadetů z řad cestujících.“

Zvýšil jsem hlas, abych překřičel ten náhlý rozzlobený rámus. „Kadet se po výcviku stává praporčíkem, důstojníkem námořnictva. Při nástupu se zavazuje k pětileté službě. Časem může být povýšen na poručíka, a dokonce na kapitána. Služba důstojníka v námořnictvu je čestné povolání. Pokud bude někdo z vás mít zájem o podrobnější informace, může kontaktovat vrchního stevarda. Ten zařídí, aby se s vámi setkal některý z důstojníků.“ Když jsem si sedal, bylo ticho. Dnes u mého stolu seděli jen dva lidé. Paní Donhauserová a pan Kaa Loa, Mikronésan, který mluvil jen málokdy. Z dřívějška jsem ho neznal.

„Dobrý večer, madam.“

„Dobrý, kapitáne.“ Zamyšleně mě sledovala. „Praporčíci nastupují jako děti, ne?“

„Kadeti ano. Praporčíci jsou podle usnesení Generálního shromáždění dospělí.“

„Skutečně čekáte, že někdo z rodičů bude souhlasit, abyste odvedl jejich dítě, kapitáne Seaforte?“ Uvědomil jsem si, jak

málokdy zatím někdo použil dohromady moje jméno a titul. Líbilo se mi, jak to zní. „Pravděpodobně ne.“

„A není to tedy zbytečné gesto?“ Nikdy z žádné otázky nevycouvala. Byla přímá a čestná. Vážil jsem si jí. „Ale ne,“ řekl jsem. „Já jejich souhlas nepotřebuju.“ Naklonila se ke mně a uchopila mě za paži. „Nicky, nenuťte děti k službě násilím!“ Mluvila tiše a naléhavé. „Vy to možná ještě nevíte, ale chránit děti patří k nejzákladnějším lidským instinktům. Nepřejte si, aby se to obrátilo proti vám. To byste si koledoval o velké potíže!“ Nevyhrožovala mi; bylo to varování a já jsem to oceňoval.

„Vezmu to v úvahu, paní Donhauserová.“ Změnil jsem téma tak rychle, jak se dalo.

Večer jsem sloužil s Alexim. Byl v lepší náladě než já. Já jsem chtěl jen sedět a přemýšlet; on si vzal do hlavy, že se bude pořád na něco ptát. Byl dostatečně uctivý, ale ne a ne zavřít pusu. To byla nevýhoda toho, že jsme spolu ještě nedávno sdíleli ubikaci; jak Alexiho jednou opustil prvotní ostych, přeháněl to zase opačným směrem a byl až příliš familiární. Ale já jsem se potřeboval rozhodnout, co udělat se svými vězni.

Kromě pana Tuaka byli odsouzeni k smrti lodník Rogoff a strojník Herney. Rogoff za to, že udeřil loďmistra Terrilla, a Herney za napadení pana Vishinského. Ten poslední případ mi dělal největší starosti. Sám jsem tu melu viděl a byl jsem přesvědčený, že pan Herney netušil, koho to vlastně mlátí. Znova jsem si četl v lodním řádu odstavec o napadení důstojníka.

„Myslíte, že ten Darlin problém se dá opravit, pane?“ To byl Alexiho čtvrtý pokus začít rozhovor.

„Nevím.“ Aby někdo skutečně spáchal zločin napadení důstojníka, musí přitom vědět, že je to důstojník? Možná, že ne; už sama rvačka je zločin a uhodit důstojníka může prostě být jen nešťastný důsledek. Na druhou stranu -

„Můžeme ji vypnout a přeprogramovat, co budeme ve fúzi, pane.“

Za daných okolností jsem považoval svou odpověď za poměrně mírnou. „Buďte chvilku zticha, Alexi.“ Po chvíli jsem

si všiml, že má vyčítavý pohled pokáraného štěněte. Byl zticha, ale to mlčení bylo výmluvnější než slova.

V duchu jsem povzdechl, protože jsem věděl, co by udělal kapitán Haag. Ale já jsem měl Alexiho rád. Hledal jsem způsob, jak odvést jeho pozornost. „Spočítejte korekci motoru pro nestabilitu nákladu za předpokladu, že na Odbočce nenaložíme žádný náklad. Cvičení vám prospěje."

„Rozkaz, pane." Přinejmenším bude chvíli mlčet.

Pilot Haynes při příští službě hlásil, že moje autorizační kódy nikde nenašel. Kývl jsem a neřekl nic, jen jsem doufal, že si nevšiml, jak jsem se začervenal. Odešel jsem z můstku hned, jak jsem to mohl udělat, aniž by to bylo nápadné. Vzal jsem ze sejfu zapomenuté pouzdro na čipy a vsunul jsem postupně každý z nich do svého holovidu.

Na prvním cípu byly osobní platební poukázky kapitána Haaga a výpisy z jeho spořícího účtu v bankách Nová Scotia a Luna. Druhý čip byl text vypůjčený z místní knihovny.

Na třetím byly všechny autorizační kódy pro zvláštní přístup k čítači.

Nebyl jsem si natolik jistý, abych se do toho pustil sám, takže jsem zavolal na můstek hlavního inženýra a požádal ho, aby seděl vedle mě, až dám Darle příkaz k přepočtu.

Skutečně to bylo dost jednoduché. Když jsem vložil kódy, byla skoro minutu zticha a obrazovka blikala. Nakonec zacinkala, jako by si odkašlávala. „Přepočet dokončen, kapitáne."

S úlevou jsem si oddechl. „Výborně. Jaká je základní hmotnost lodi, Darlo?"

„215,6 standardní jednotky."

„A upravená hmotnost?"

Odpověděla velmi jistě. „215,6 standardní jednotky. Počítáme další fúzi?"

„Bože Pane." Podíval jsem se na šéfinženýra. Ten polkl.

Darla se svých švábů nezbavila.

+ + + + +

Uplynuly dva dny a my jsme se radili, co dělat. Hlavního inženýra i pilota jsem zavázal mlčením; nervy byly napjaté k prasknutí i bez pověstí o šíleném počítači, který nás může poslat do jiné galaxie.

Proklínal jsem se, že jsem byl takový pitomec a nevrátil se s lodí domů, dokud jsem měl ještě možnost. Poručice Dagalowová sice nebyla dosman, ale měla první třídu čítačové odbornosti a byla by nám mohla říci, jak ten problém s parametry vyřešit. Protože jsem věděl, že ten úkol je nad mé schopnosti, přikázal jsem pilotovi, aby prostudoval manuály našeho čítače. Doufal jsem, že toho zjistí tolik, aby zvládl potřebný postup programování.

Protože Hibernia už byla ve fúzi, usoudil jsem, že je zbytečné defúovat, dokud pilot Haynes nebude připraven. Správný kapitán by sice rozhodl sám, ale já jsem se zeptal šéfinženýra na jeho názor. Souhlasil.

Vrchní stevard Browning zatím nezaznamenal žádné dotazy ohledně nástupu k námořnictvu. Nechal jsem kopie svého oznámení vyvěsit v jídelně pro pasažéry a v klubovnách. Některé kdosi strhl.

Také ty tresty smrti mi pořád ležely v hlavě. Šel jsem za Amandou do její kabiny a svěřil jsem se jí se svou hrůzou, že budu muset uvažovat o popravách. Kdybych býval kapitánem, když k té rvačce došlo, celá ta věc by se nikdy nedostala dál než k disciplinárnímu řízení. Ale k vojenskému soudu už došlo; a co mám teď dělat?

S podivným výrazem zkoumala mou tvář. „Samozřejmě jim dej milost. Nic jiného přece nemůžeš dělat!“

„Ale když prominu vzpouru, co tím naznačím posádce?“ zeptal jsem se.

„To nebyla vzpoura, to byla rvačka. To přece víš.“

Snažil jsem se jí to vysvětlit. „Byl to druh vzpoury, lásko. Porušili spoustu ustanovení lodního řádu, o pašování, o drogách, o rvačkách. Co horšího, napadli důstojníky, které kapitán Malstrom poslal, aby to zarazili.“

„Rvali se. Sám jsi už říkal, že ty bys žádný vojenský soud nesvolával.“

„Ano, ale…“ Jak o mám vysvětlit civilistovi? „Koukej. Řekněme, že jsem praporčík, že jsem byl celou noc vzhůru kvůli poplachu a ráno se ohlásím kapitánovi s neupravenou uniformou. Když si toho všimne, musí mě dát do hlášení. Což znamená, že si to se mnou vyřídí první poručík.“ Nadechl jsem se. „Ale může se rozhodnout, že to nevidí. A v takovém případě s tím nemusí nic dělat.“

„Tak se rozhodni, že to nevidíš,“ odpověděla okamžitě. „Problém je v tom, že to už někdo viděl. Kdyby si toho kapitán Malstrom nebyl oficiálně všiml a nevznesl obvinění, mohl bych je nechat být. Když to udělám teď, říkám tím, že vzpoura projde bez trestu.“

Znepokojovalo ji to. „Já jsem myslela, že tě znám, Nicky. Nemůžeš přece být tak krutý a ty chudáky zabít.“ To nebylo úplně fér. Já bych je nezabil. Rozhodnutí už učinila Admiralita, kapitán Malstrom a důstojník předsedající válečnému soudu. Já bych jen dopustil, aby byli zabiti, což je úplně něco jiného. Když nic neudělám, bude pokračovat proces zahájený někým jiným. Rozhodl jsem se to nevysvětlovat. Když jsme se rozcházeli, pořád mezi námi ležel stín.

Druhý den přišly konečně dobré zprávy. Vzkaz od vrchního stevarda; jeden z pasažérů žádal o informace o kadetním výcviku. Zavolal jsem pana Browninga na můstek, kde jsem sloužil s šéfinženýrem. „Jeden z těch dvou malých Treadwellů,“ hádal jsem. „Rafe nebo Paula.“

„Ne, pane.“ Vrchní stevard byl takhle v pozoru zřejmě nesvůj. „Pan Carr.“

„Derek? Vy si děláte legraci.“

Představa, že by mohl vtipkovat na účet kapitána, byla pro toho muže zřejmě nepředstavitelná. „Ne, pane,“ ujistil mě vážně. „Žádal, aby mohl mluvit s důstojníkem o tom vašem oznámení. Pořád opakoval, že se ještě nerozhodl.“

„Koho by bylo nejlepší za ním poslat?“ zeptal jsem se šéfinženýra.

„Jste si jistý, že ho přijmete, pane?“ Dobrá otázka.

„Ne.“ Tím bylo rozhodnuto. „Promluvím si s ním sám.“

Po službě a krátkém spánku jsem šel dolů na druhou úroveň, do kabiny, kterou Derek dřív sdílel se svým otcem. Bude to tam méně formální než na můstku.

„Dobrý den, kapitáne.“ Nemluvili jsme spolu od mého povýšení. Ustoupil, abych mohl vejít. Vybral jsem si židli. Jeho kabina byla uklizená a čistá, věci měl uložené. Výborně.

„Pane Carre.“ Mohl jsem ho oslovovat křestním jménem - nebyl ještě dospělý -, ale to by chápal jako povýšenost. Hlavou se mi honila otázka: Je vhodný typ na důstojníka? Může chlapec s jeho výchovou zvládnout to, co se děje v ubikaci? Čekal jsem. On začne sám, až bude chtít.

„Předpokládám, že jste přišel kvůli tomu, co jsem říkal panu Browningovi.“

„Správně.“ Bez vyzvání jsem si sedl. Koneckonců jsem byl kapitán.

„Byl to jen takový nápad.“ Sedl si také, na postel.

„Jestli to nemyslíte vážně, tak zas půjdu.“ Nebudu ztrácet čas v kabině bohatého kluka, na to mám ještě před sebou příliš mnoho problémů.

„Ne, myslel jsem to vážně,“ ujistil mě rychle. „A pořád myslím.“

„Proč by se někdo jako vy chtěl stát praporčíkem?“ zeptal jsem se. Napadlo mě, že se možná až příliš stýkám s paní Donhauserovou; pomalu jsem se od ní učil jít přímo k jádru věci.

Derek si prohlížel nehty. „Vzpomínáte si, co jsem vám říkal o otcově závěti? Statky řídí správci, dokud mi nebude dvaadvacet.“

„Ano?“

„Já vím, jak ti lidé jednají. Pošlou mě někam do školy. Odstraní mě z cesty. Možná dokonce zpátky na Zemi, takže budu dalších sedmnáct měsíců trčet na nějaké nemožné lodi.“

„Děkuju pěkně.“

Měl tolik studu, že se zarděl. „Mrzí mě, jak to znělo. Ale prostě nechci být bezmocný. Jsem dost starý, abych mohl rozhodovat sám. A vy jste říkal, že se nastupuje na pět let.“

„No a?“

„Za pět let mi už bude skoro dvaadvacet.“ Od něj to znělo jako dostatečný důvod.

„Máte vzdělání, pane Carre?“ Musel jsem se na to zeptat; na pevnině bylo vzdělání nepovinné a záleželo na rozhodnutí rodičů.

„Samozřejmě! Nejsem žádný buran.“

„Matematika?“

„Trochu. Algebra, geometrie, trigonometrie.“

„Diferenciální počet?“

„Ne. Ale to se můžu naučit.“ Sebedůvěra mu nechyběla.

Když už jsem dál neměl co říci, zeptal se: „Myslíte, že bych to měl udělat?“

„Ne.“ Za celou dobu našeho rozhovoru mi ani jednou neřekl „pane“ a jako „kapitána“ mě oslovil jen jednou. Vůbec nepoužil mé jméno. I když necháme stranou otázku zdvořilosti, nezdálo se, že by měl příliš silnou motivaci.

„Proč ne?“

„Jste už trochu starý na to, abyste začínal jako kadet.“

„Příští dva roky bych stejné promrhal.“

„Snad. Ale nemyslím, že na to máte povahu, pane Carre.“

Okamžitě vzplál. „To mi, prosím, vysvětlete.“ Byl jsem unavený a měl jsem pocit beznaděje. „Neumíte se chovat. Čekáte, že vám svět přinesou na stříbrném tácu. Nikdy jste nepoznal disciplínu a nedokážete se s ní vyrovnat. Praporčíci by vás sežrali zaživa a vyplivli kosti.“ Vstal jsem. „Kadeti se šikanují, pane Carre. Já jsem to zažil; všichni jsme to zažili, a občas je to brutální. Člověk to musí být schopen snést. Vy nejste. Díky za váš zájem.“ Otočil jsem klikou u dveří.

„Nemáte ponětí, co snesu a co ne,“ odpověděl chladně. „Měl jsem mít rozum a nemluvit o tom s vámi.“

„Na shledanou.“ Vrátil jsem se na první úroveň. Jak jsem vychládal, uvažoval jsem, jestli jsem na něj nebyl moc tvrdý. Zeptal jsem se ho na důvody; on mi je řekl, Nemohl jsem čekat, že nastoupí k námořnictvu z čiré lásky k němu. Učil se matematiku, byl inteligentní.

A byl to odporný snob. To bych si dal.

Vešel jsem na můstek. Vax i Alexi vstali. Nechával jsem teď praporčíky sloužit spolu, abych nevyčerpával šéfinženýra a pilota. Já sám jsem očekával, že budu vyčerpaný. Zželelo se mi Vaxe, když jsme viděl tmavé kruhy, které měl pod očima. „Pane Holsere, můžete odejít. Jděte se vyspat."

Nijak proti takovému štěstí neprotestoval. „Rozkaz, pane." Zasalutoval a pospíchal pryč, než si to stačím rozmyslet.

„Pokračujte, Alexi."

„Mám dneska dvojitou hlídku, pane. Při střídání přijde Sandy."

„Já vím." To byl jeden z důvodů, proč jsem tu byl. Vax a Alexi byla jedna věc, Alexi a Sandy sami druhá. Ale na hlídce bylo málo co dělat; byli jsme tam jen pro případ, že by se něco stalo. Většina systémů na lodi byla automatická: hydroponie, recyklování, energie. Když byl zažehnut fúzový motor, nemohli jsme navigovat a jediné nebezpečí, které nám hrozilo, byla nuda. Mlčky jsem listoval lodním deníkem. Alexi mě naštěstí přerušil jen párkrát.

Za hodinu se v dobré náladě hlásil do služby Sandy. Rozhodl jsem se neupozornit ho, že má na krku šmouhu od rtěnky. Alexi mu to bohužel řekl místo mě a výsledkem byl u obou záchvat hihňání, kterému jsem dokonce podlehl i já.

„Tak zpátky do služby," řekl jsem jim. Uklidnili se. Ticho noční služby bylo dlouhé a napjaté. Najednou Alexi zdušeně vyprskl smíchy, jak se snažil zvládnout nahromaděnou nervozitu. Sandy se rozesmál také, ale pod mým zamračeným pohledem rychle ztichl.

Alexi se ovládl. Řekl jsem chladně: „Pane Tamarove, jste ve službě. Sledujte přístroje a to vtipkování si nechte na později." Když jsem skončil, byl jsem ve tváři rudý, protože v půli té věty mě začal opouštět klid. Kdybych se nebyl vší mocí držel, byl by můj projev zakončil výbuch smíchu. Bylo to nakažlivé. Ale také jsem se zlobil.

Po můstku přecházel duch kapitána Haaga. Chechtat se ve službě? Ten by nás vyhodil přechodovou komorou ven.

Vrátil jsem se k deníku. Četl jsem si zápisy od začátku naší plavby. Dostal jsem se až k přistání na Ganymédu, když se

Alexi znova přestal ovládat. Přikryl si ústa, ale uniklo mu odfrknuti a tělo se mu otřásalo.

To bylo víc, než jsem snesl. „PANE TAMAROVE!“ Vyskočil do pozoru. „Že pozdravuji hlavního inženýra a ať mi laskavě poradí, co mám dělat s praporčíkem, který není ochoten věnovat pozornost své práci! Jděte!“

„Rozkaz, pane!“ V tváři se mu mísil strach se zahanbením. Zasalutoval a odběhl.

Sandy si na monitoru pilně počítal nějaké cvičné úkoly.

Za dvacet minut jsem uslyšel tlumený hlas: „Dovolte mi vstoupit, pane.“ Alexi cekal v chodbě, ruce pevně připažené. V očích se mu leskly slzy. „Vstupte.“

Šel opatrně a dva kroky před mým křeslem se postavil do pozoru., „Hlásí se praporčík Tamarov, pane.“ Skoro šeptal. „Hlavní inženýr vás pozdravuje a vzkazuje, že toho praporčíka máte poslat k němu, kdykoliv to bude potřeba.“ Tvářil se nešťastně a rozčileně.

„Děkuji, pane Tamarove. Můžete odejít ze služby.“

„Rozkaz, pane. Děkuji, pane.“ Zasalutoval, udělal čelem vzad a zmizel v chodbě. Zahanbeně jsem se zavrtěl. Právě jsem dokázal, že nejsem o nic lepší než Vax.

A co hůř, právě jsem si znepřátelil kamaráda. Alexi to nemyslel špatně.

Tiše jsem došel ke dveřím a vyhlédl ven. Alexi se opíral o přepážku, vzlykal a držel se za zadek. Vrátil jsem se. Vzal jsem mu jeho důstojnost; aspoň soukromí bych mu mohl ponechat. Na můstku ťukal Sandy pilně do klávesnice.

+ + + + +

Dovolil jsem panu Vishinskému, aby se mnou do vězení poslal jako doprovod námořníka s obuškem, jinak bych riskoval, že se profous vzbouří. V cele nebyla židle ani stůl, jen na zemi Herneyho slamník. Nechal jsem si přinést židli. Námořník stál u dveří, obušek sevřený oběma rukama před tělem. „Pane Herney, já jsem teď kapitánem.“

„Ano, já vím, pane, pane Seaforte.“ Vězeň, šlachovitý, unaveně vyhlížející padesátník, stál v pohovu. Hříva černých vlasů zakrývala čelo, které postoupilo už hodně daleko dozadu.

„Mám pár otázek o té, ehm, události. Jak k tomu došlo?“

Až dojemně se mi snažil vyhovět. „Pan Tuak a ostatní, začali se tam rvát. Já jsem v žádnejch drogách nejel, vážné. Ani jsem nevěděl, že je mají.“

Jestli hodlal pokračovat takhle, nemělo cenu ho poslouchat. „Pane Herney, dobře mě poslouchejte. Za pár dnů vás spoutáme, dáme vám roubík a pověsíme vás. Pak vaši mrtvolu vystrčíme z přechodové komory.“ Zajíkl se. „Já jsem jediný, kdo tomu může zabránit. Víckrát už s vámi mluvit nebudu. Ještě jednou mi lžete a jdu pryč.“

„Omlouvám se, kapitáne, pane,“ blekotal, „Jenom pravdu, přísahám.“

„Začněte znovu.“

„O tom oblbováku jsem věděl, hodně nás to vědělo. Moc mě to mrzí, kapitáne. To Tuak, ten ho tam prodával.

Jednou jsem to zkusil, jenom jednou, vážně! Bylo to moc drahý a nestálo to za to. Hrozně mě to mrzí, kapitáne, vážně jo. Pak jsem jim šel z cesty. Weiznisci, ten se tím nadral, a znáte oblbovák, to není s člověkem vůbec žádná řeč, když ho má v sobě. Byl šťastnej jako kvark, ale začal tam dva chlapy mlátit, tak jsme po něm skočili, no… A pak to vzalo taky Frasera, ten v tom taky jel. Tuak se chtěl tý věci zbavit, než přijdou lampasáci, jenže nemoh, kolem se toho dělo moc najednou.“ Podrbal se a chvilku přemýšlel.

„Pan Terrill přišel dovnitř a povídá, ať je od sebe odtrhnem. Já jsem se do toho nechtěl míchat. Ale když to řek, tak jsem se do toho zamotal a bum! Schytal jsem jednu ze strany do hlavy, no a to mě nakrklo. Nevěděl jsem, kdo to byl, tak jsem se prostě ohnal jen tak, víte? Bylo mi jedno, do čeho mlátím, jenom jsem chtěl, aby toho ostatní ode mě schytali víc než já od nich. No a pak zhasne světlo, a když se vzbudím, tak jsem svázanej a všichni mi říkaj, že jsem praštil pana Vishinskýho.“

Začal fňukat a po tváři mu stékaly slzy. „Já o tom nevím, kapitáne, pane. Možná jsem to udělal. Já neříkám, že ne. Ale

nechtěl jsem. Byl to omyl. Všechno je to nějakej omyl. Musí bejt!“ Začal vzlykat. „Prosím vás, kapitáne, udělejte něco, ať je to omyl! Dostaňte mě z toho, já budu tichej jako myš, slibuju, slibuju, já -“

Zabouchal jsem na dveře. To škemrání muselo přestat. Byl bych dal cokoli, jen aby přestalo.

„Prosím vás, pane. Už se nikdy nebudu rvát, hrozně se bojím! A oblbovák taky nevezmu do huby, jenom když -“

Dveře se otevřely. Vyšel jsem. Jeho žebronění jsem slyšel do poloviny chodby.

+ + + + +

Ricky Fuentes stál v pozoru a čekal, až mu dovolím odejít. Tác s mou snídaní stál na stolku vedle něj.

„Dobré ráno, Ricky.“

„Dobré ráno, kapitáne!“ Věděl jsem, že umí skotačit. Věděl jsem, že se umí smát. Ale v mé kajutě byl napjatý jako přetažené péro.

„Ricardo, chtěl bych, aby sis něco rozmyslel.“

„Ano, kapitáne!“ Oči upíral na přepážku před sebou a stál v přísném pozoru.

Cítil jsem, jak mi docházejí nervy. Byl celý našponovaný a nebyl ve stavu poslouchat. „Ricky, nech toho. Chovej se jako ten kluk, kterého jsem znal.“

„Rozkaz, pane.“ Mluvil pořád stejně strojeně.

Zařval jsem: „U Boha Pána, nech už těch nesmyslů!“ Ricky otevřel ohromením ústa a roztřásl se.

„Přestaň stát v pozoru!“ řval jsem. „Ovládej se trochu, člověče!“

Rty se mu zachvěly. V oku se mu objevila slza a pomalu se skutálela po tváři dolů. Trochu se uvolnil, otřel si ji rukávem. „Co jsem udělal?“ zeptal se nešťastně. „Nechtěl jsem vás rozzlobit, kapitáne!“

„Proboha, Ricky!“ Postrčil jsem židli. „Sedni si.“ Stlačil jsem ho na sedadlo a čekal jsem, až se ovládne. Když jsem si byl jistý, že se nerozpláče, řekl jsem laskavěji: „Teď mě můžeš

poslouchat. Klidně seď, jako jsi se mnou seděl mezi praporčíky, a promluvíme si. Ano?“

„Ano, pane.“ Díval se na mě s úzkostí,

„Viděl jsi to moje oznámení o přijímání nových kadetů?“

„Ano, pane!“ Nehodlal riskovat, že mě zase rozčilí.

„Víš, jak to mezi praporčíky vypadá. Líbilo by se ti to?“

„Mně, pane? Já jsem jenom námořník.“

„A líbilo by se ti být kadetem?“

„Myslíte bydlet tady nahoře a stát se důstojníkem?“ Snažil se představit si to.

„Ano.“

„A muset čistit panu Holserovi boty a odříkávat v pozoru lodní řád a ledové sprchy a vůbec všechno?“

No, bude lepší, když to bude vědět hned. „Ano, Ricky. To k tomu patří.“

„Drsný!“

Bože Pane, ono se mu to líbilo. Snad to z jeho perspektivy vypadalo dospěle. Měl jsem chuť ho zarazit - pro jeho vlastní dobro.

„Musím říct ano hned teď, kapitáne, pane, nebo si to můžu rozmyslet?“

„Můžeš si to rozmyslet,“ kývl jsem.

Plavčík vyskočil a zasalutoval. „Děkuju, kapitáne! Víte,“ svěřil se ,,já jsem to oznámení sám četl, fakt že jo! Já umím číst! Nevěděl jsem, že to myslíte i pro mě. Můžu odejít? Můžu to říct kamarádům?“

„Odchod, pane Fuentesi.“ Teď poběží k vrchnímu stevardovi a k loďmistrovi a bude se jich vyptávat, jestli má opustit přátelské společenství podpalubí a vydat se do řídkého vzduchu důstojnického patra. Oni mu řeknou, aby se přihlásil, ne proto, že loď potřebuje důstojníky, ale aby viděli někoho ze svého středu dostat se nahoru.

Na můstku bylo všechno v pořádku; kdyby nebylo, už by mě zavolali. Měl jsem mít odpolední hlídku a pravděpodobně tam zůstanu i na večer, takže jestli jsem se chtěl sejít s Amandou, muselo to být teď hned.

Byla ve svém pokoji a četla holovid, dveře měla otevřené. Když jsem zaklepal na přepážku, vypnula knížku, rychle vstala a přišla ke dveřím. „Pojď dál, Nicky.“ Byla jediný člověk na palubě, který mi tak ještě říkal.

Sedli jsme si na postel. Řekl jsem jí, co jsem provedl chudákovi Aleximu. Poslouchala to lhostejně. Vyprávěl jsem jí, jak jsem vyzval malého Rickyho, aby se ucházel o přijetí za kadeta, a jak jsem ho nejdřív k smrti vyděsil. Nad tím se usmála, ale neřekla téměř nic. Po chvíli vstala a zavřela dveře. Pak si lehla na lůžko a přitáhla mě k sobě. Chvíli jsme tak spolu leželi. Byla ke mně něžná a laskavá. Ale přesto působila jaksi roztržitě, jako by byla myslí jinde. Milovali jsme se, pomalu, a vychutnávali jsme každý okamžik. Když jsme skončili, ležela bez hnutí, občas otevřela oči, podívala se mi do tváře, pak je zase zavřela.

„Co se děje, lásko?“ Hladil jsem ji po vlasech. Schoulila se ke mně.

„Mám tě ráda, Nicky.“ Chvíli mlčela. „Jsi ke mně něžný, galantní a laskavý. Jsem s tebou ráda.“

„Já taky,“ řekl jsem, ale zarazila mě.

„Jsem ráda, že jsi můj milenec. A přítel. Ale - Nicky, je mi líto. Musíš to vědět. Jestli ty muže zabiješ, tak se s tebou přátelit přestanu. Už nebudeme milenci a nikdy se už nesejdeme. Chtěla jsem, aby ses sám rozhodl pro správné řešení, ale není fér, abych ti neřekla, co udělám.“

„Jak můžeš -“

Položila mi ruku na ústa. „Jde o to, že jsem tě možná spatně odhadla. Myslela jsem, že jsi člověk, který by nic tak barbarského udělat nedokázal. Proto tě mám ráda. Ale jestli jsi něčeho takového schopen, tak se v tobě pletu a mezi námi je konec.“ Políbila mě na čelo. „Musela jsem ti to říct.“ Znovu si položila hlavu na mou paži.

Nevěděl jsem, co mám říci. Leželi jsme tam, sladce nešťastní, dokud jsem nemusel na hlídku.

Došel jsem na můstek, vystřídal jsem Vaxe a pilota. Vax mi podal holovidový čip.

„Tady je ta zpráva, kterou jste mi přikázal vypracovat, pane.“

Hodil jsem ho do zásuvky. „Dobře, pane Holsere.“ Prohlédl jsem si ho od hlavy k patě. „Narovnejte si kravatu, než vás dám do hlášení.“

Zbledl. „Rozkaz, pane!“ Rychle si srovnal kravatu, popotáhl sako, přejel pohledem boty. „Smím odejít, pane?“

„Ano.“ Náhle jsem došel k rozhodnutí. „Sejdeme se dnes o půlnoci v člunovém doku.“

„V dok- rozkaz, pane!“ Otočil se na patě a odešel.

Tuhle hlídku jsem měl držet sám; nikdo nebude rušit mé myšlenky. V tichu jsem uvažoval o Rogoffovi a Tuakovi, našich druhých dvou odsouzencích. Nebyl jsem schopen snést další cestu do vězení, ale musel jsem s nimi mluvit. Amandino přesvědčení, že popravy jsou barbarské, mě znepokojovalo; tušil jsem, že má pravdu. Zavolal jsem pana Vishinského. „Profousi, přiveďte pana Tuaka na můstek.“

Z reproduktoru se ozval jeho hlas. „Rozkaz, pane. Kapitáne, mohu s ním přivést -“

„Ne, jen Tuaka.“

Chvilku bylo ticho. „Rozkaz, pane. Se vší úctou, v zájmu kapitánovy bezpečnosti protestuji -“

„Protest se zamítá. Přiveďte ho sem.“ Vypnul jsem interkom.

Za pár minut dorazil Tuak, ruce v poutech před sebou, a pan Vishinsky ho pevně držel za paži. Profous ho postrčil vpřed a on se zapotácel.

„Sundejte ta pouta.“

Vishinskému se to nelíbilo. „Rozkaz, pane.“ Jen stěží skrýval svůj hněv.

„Počkejte venku.“ Zabouchl jsem za profousem dveře. Obrátil jsem se k námořníkovi, který si nervózně mnul odraná zápěstí. „Uvažuju o tom, jestli vám mám zachránit život,“ řekl jsem. „Povězte mi, co se v podpalubí dělo. A nelhat.“

„Rozkaz, pane.“ Tuak polkl. Vypadal zničeně a vyčerpaně. Byl vysoký, hubený, pleť měl nažloutlou. Jeho oči nebyly ani chvilku v klidu, jako by se radil s nějakým vnitřním hlasem.

Jeho příběh byl odporný. Přiznal, že ukryl na palubě oblbovák, ale tvrdil, že destilátor propašovali na palubu dva jiní námořníci. Byla to pošetilost; pod vlivem drog se už přiznal, že

destilátor přinesl na loď a uvedl do provozu, a sám to dobře věděl. Ignoroval jsem to. Destilátor nebyla ta hlavní věc.

„Kdo začal s tou rvačkou?“

„Weiznisci se začal prát, kapitáne. My ostatní jsme se ho jenom snažili zastavit.“

„Pravdu, pane Tuaku.“

„Je to pravda, kapitáne. Pane.“ Pohlédl mi do očí. „Chtěl jsem ten oblbovák přestat dělat; začali jsme s tím jenom z legrace. Nechtěli jsme způsobit takové potíže. Ale musel jsem to dělat dál, nutili mě k tomu.“ Znovu si ověřil, jak se tvářím. „Když se Weiznisci tak rozjel, tak pár chlapů zpanikařilo. Chtěli ten destilátor honem rozbít, než se na to přijde při prohlídce.“

„Tak jste se jim v tom snažil zabránit.“

„Ne, to ne, pane. Já jsem jim pomáhal, to ostatní je chtěli zaraz it.“ Tohle byla zjevná lež.

„Pak přišel pan Terrill.“

„Ano, pane. Říkal, že máme s tou rvačkou přestat, ale už se to moc mlelo a nikdo ho neposlouchal.“

„Takže jste pana Terrilla přidržel, aby ho mohl Rogoff lépe mlátit.“

„To ne! Chtěl jsem mu pomoct. Držel jsem ho, aby neupadl.“

„Ale jděte. Pan Terrill říkal, že jste ho popadl zezadu za krk, abyste ho držel pevněji.“

„To ne, pane. Vážně ne, kapitáne. To se pan Terrill musel splést, určitě. Viděl jsem, jak dostal ránu, a snažil jsem se ho chytit, aby se udržel na nohou. To je všechno.“

Teď už by nejspíš tuhle verzi vypověděl i při polydrogovém výslechu; opakoval ji tak často, že jí uvěřil. Blekotal dál a snažil se mě přesvědčit o tom, že to myslel dobře.

Člověk jako Tuak přímo ztělesňoval nevýhody garantovaného přijetí. Kdyby se námořníci prověřovali tak přísně jako důstojníci, Tuak by se vůbec nedostal na palubu. Ale vzhledem k rizikům námořnického života je těžké najmout dost lodníků pro veliké mezihvězdné koráby, zvlášť když vláda stanovila maximální přípustnou délku služby započaté v dospělém věku na deset let z obavy před melanomem T.

Vláda, průmysl i akademická půda si neustále žádaly kvalifikované pracovníky a samy kolonie odčerpávaly velkou část vzdělaných lidí. Naše prudká expanze do vesmíru znamenala, že Admiralita musela opatřit posádku pro mnoho lodí a mezihvězdné plavby trvaly několik let. V podpalubí to znamenalo roky v přeplněných kójích, nedostatek soukromí, těžkou práci, tyranskou disciplínu. Plat byl sice výborný, ale rekruti si museli počkat celé roky, než ho mohli utratit.

Garantované přijetí pomáhalo naplnit podpalubí. A pak se tam objevovali lidé jako pan Tuak, jen o málo civilizovanější než transpopové, které přilákal slib, že budou určitě přijati a dostanou předem půlroční plat jako prémii.

Ale Tuak na druhé straně neudělal nic horšího, než že se nechal chytit při rvačce. Ne, přece jen udělal víc; propašoval na palubu destilátor, který celou tu melu způsobil. A pral se proto, že ho chtěl chránit před námořníky, kteří hodlali destilátor rozebrat. Ale mělo by ho to stát život?

„Pane Tuaku.“ Čekal jsem, až jeho výmluvy a omluvy utichnou. „Pane Tuaku, profous vás odvede zpátky do vezení. Budete informován.“ Otevřel jsem dveře.

„Nemyslel jsem to špatně, kapitáne. Koukejte, kapitáne, já mám doma dvě nemocné chromé sestry, stará se o ně máma. Zeptejte se účetního, posílá jim celou moji výplatu, úplně celou. Potřebujou mě. Koukejte, já se už do ničeho nezapletu, vážně, kapitáne!“

Vishinsky mu zacvakl na rukou pouta a vystrkal ho ven do chodby.

„Už se nikdy nepoperu!“ řekl ještě Tuak přes rameno.

„Přísahám!“

K rozhodnutí jsem nebyl o nic blíž.

Když jsem odcházel z jídelny, vrchní stevard mi podal zalepenou papírovou obálku. V čase poznámkových čipů to bylo dost neobvyklé. Vzal jsem si ji na můstek a otevřel jsem ji. Byl v ní dopis, ručně a lopotně napsaný a zřejmě několikrát přepisovaný.

Kapitán Nicholas Seafort, U.N.S. Hibernia

Vážený pane,

přijměte, prosím, omluvu za to, jak jsem se choval, když jste mě navštívil v mé kabině. Jste velitel této lodi a já jsem byl povinen jednat s Vámi s respektem, což jsem neudělal. Hovořit s Vámi podobným tónem, jakého jsem použil, bylo neomluvitelně hrubé.

Nevěděl jsem, co si o tom mám myslet Četl jsem dál.

Když jsem uvažoval o své nezdvořilosti, pochopil jsem, proč mě povazujete za nezpůsobilého pro službu v námořnictvu. Prosím Vás za odpuštění. Ujišťuji Vás, se jsem schopen slušného chování a že už Vás nikdy neurazím.

S úctou Derek Carr.

To bylo trochu přehnané. Byl jsem schopen věřit, že pan Carr uznal, že byl hrubý. Bylo dokonce možné, že se omluví. Ale že se bude takhle plazit, to se mi nechtělo věřit. Uvažoval jsem, proč to udělal. Zamkl jsem dopis do zásuvky pod svým ovládacím pultem.

+ + + + +

O pár hodin později jsem čekal v prázdném, slabě osvětleném doku barkasy. Dveře se otevřely a dovnitř nakoukla hlava.

„Tady jsem, pane Holsere.“

Vax se rozhlédl po té velké jeskyni. Když mě uviděl, rychle se postavil do pozoru. „Hlásí se praporčík Holser, pane!“

„Dobře.“ Ukázal jsem na chladnou místnost. „Co je tohle, Vaxi?“

Zmateně odpověděl: „To je kotviště pro lodní barkasu, pane.“

„Správně. Když je teď prázdné, tak je to vhodná příležitost ho vyčistit.“ Z kapsy saka jsem vytáhl hadřík a kostku tuhého leštidla na hlislit. „Mám pro vás práci. Vyčistíte a naleštíte stěny, pane Holsere. Všechny.“

Vax na mě zděšeně a nevěřícně zíral. Kotviště bylo obrovské; naleštit ho mohlo trvat skoro rok. Byla to naprosto zbytečná práce; nikdo nečistí ručně přepážky v kotvišti.

„Budete se věnovat výhradně tomuto úkolu, dokud ho nedokončíte. Jste uvolněn z hlídek a nesmíte vstoupit na můstek. Můžete začít hned.“ Vtiskl jsem mu do ruky leštidlo a hadr.

Úmyslně jsem mu to dělal tak těžké. Vzhledem k tomu, že jsem ho vyloučil z hlídek a zakázal mu vstup na můstek, nebude už Vax mít další příležitost protestovat nebo mě prosit o milost. Na druhou stranu jsem mu dal přímý rozkaz. Doufal jsem, že v té zkoušce obstojí.

„Rozkaz, pane.“ Hlas se mu chvěl, ale obrátil se ke stěně a přejel leštidlem po kovu. Začal ho čistit hadříkem. Hlislit se leští špatně; byla to těžká práce, Po několikaminutovém úsilí nablýskal pár čtverečních centimetrů. Přejel leštidlem po stěně o kousek dál a přeložil hadřík na čistou stranu. Svaly se mu napínaly, jak drhnul hadříkem tvrdý kovový povrch.

Několik minut jsem ho sledoval. „O další povinnosti se přihlaste, až budou všechny čtyři stěny doku hotové.“ Obrátil jsem se a vykročil ke dveřím, které ležely dvacet metrů od místa, kde jsme stáli. Ohlédl jsem se; pilné pracoval. Otevřel jsem dveře, vykročil jsem ven. Leštil dál.

Vrátil jsem se do kotviště. „Ruším ten rozkaz, pane Holsere.“

„Rozkaz, pane.“ Očima přelétl po stěnách a pak se vrátil pohledem ke mně. Pomalu mu docházelo, že dostal milost.

Vrátil jsem se k němu. „Vaxi, co jsem vám právě dokázal?“

Chvilku přemýšlel, než odpověděl: „Kapitán má absolutní nadvládu nad lodí a lidmi na ní, pane. Může praporčíkovi přikázat, aby udělal cokoliv.“

„Ale to už jste přece věděl.“

„Ano, pane.“ Zaváhal. „Ale ne tak dobře jako teď.“ Díky, Bože Pane. Modlil jsem se, aby odpověděl něco takového. „Ruším rozkaz, abyste se každé čtyři hodiny hlásil. Můžete se vrátit k běžným povinnostem v ubikaci. Víte, co od vás čekám?“

„Ano, pane. Za žádných okolností nešikanovat.“

„Nebuďte směšný!“ Zuřil jsem. Jestli tohle bylo to jediné poučení, které si z toho vzal, tak to byla ztráta času.

„Myslel jsem, že to si přejete, pane. Abych se ovládal.“ Byl zmatený.

„To ano. Ale nejen. Pojďte, přepadneme kuchyni.“ Musel se usmát. Na počátku plavby jsme se všichni čtyři občas vplížili pozdě v noci do kuchyně a podnikli nájezd na ledničky. Kdyby nás někdo přistihl, pořádně bychom si to odnesli; o to to bylo lákavější.

Ted jsem do kuchyně vcházel beztrestně. Kovové pulty byly nablýskané; jídlo bezpečně zabalené a uložené. Otevřel jsem lednici a našel mléko. Samozřejmě syntetické. V přihrádce na chleba byl zbytek koláče, který by se zítra stal součástí oběda. Ale ten nebude nikomu chybět. Nabídl jsem svému praporčíkovi a sám jsem si vzal také. Ukázal jsem Vaxovi, aby si sedl; jedli jsme na pultu. „Tenkrát to chutnalo lip,“ řekl jsem.

„Ano, pane, ale teď jsem za to vděčný,“ řekl zdvořile. Náš Vax se hodně změnil.

„Tak podívejte, Vaxi. Pokud jde o šikanování. Jste první praporčík. Měl jste tolik práce, že jste v ubikaci prakticky nebyl, takže jste se ještě neujal velení. Ale chci, abyste to udělal. A bude chvilku trvat, než se všechno zase zaběhne. Musíte se postarat, aby oba věděli, kdo tam velí.“

„Ano, pane.“ Pozorně mě poslouchal.

„To znamená, že můžete využít svou pravomoc. Šikanování, jak se tomu říká. Nechci, abyste přestal s šikanováním, ale se zastrašováním. Vy šikanujete tak rád, že se vám to vymyká z rukou. Musíte ovládat potěšení, které vám to působí. Dávejte si pozor, abyste to nepřehnal a nebyl krutý. Jednou jste mi říkal, že nejste laskavý a že s tím nemůžete nic dělat. Jestli je to pořád pravda, tak se vraťte do toho kotviště a leštěte dál, dokud s tím nebudete schopen něco dělat. Já počkám.“

Polkl. Myslím, že s ním dosud nikdo nemluvil tímhle způsobem.

Dodal jsem: „Jestli si nejste jistý, že se dokážete ovládnout, Vaxi, tak na tom s tím hadrem a leštidlem budete lip. Myslel jsem to vážně, když jsem říkal, že počkám. Jestli mi řeknete, že

vám můžu věřit, a já vás přistihnu, že jste zase tak krutý, jak jste býval, tak vás zlomím. Udělám vám ze života peklo, dokud tady budu velet, až už víc nesnesete. To přísahám při Bohu Pánu!“ Vax velmi pokorně řekl: „Prosím vás, nechtě mě o tom chvilku přemýšlet, pane.“

Dal jsem mu tolik času, kolik chtěl. Díval se na své ruce, zaťaté do pěstí na kovovém pultě. Vax byl pomalý. Ne hloupý, ne retardovaný. Pomalu si utvářel názor. Oceňoval jsem důsledek toho faktu. Jak se jednou rozhodl, dalo se na něj absolutně spolehnout.

„Kapitáne Seaforte, myslím, že dokážu dělat to, co chcete. Totiž vím, že to dokážu, jestli vás můžu o něco požádat.“

„O co?“ Tohle nebyla vhodná chvíle na nějaké dohadování.

„Já vím, že starší praporčík se má starat o to aby mezi praporčíky všechno klapalo a vy abyste se jimi nemusel zabývat. Ale když si nebudu sám sebou jistý, mohl bych za vámi přijít a zeptat se, jestli s tím souhlasíte? Myslím se šikanováním?“

Byl bych ho nejradši objal. Měl jsem pocit, jako by mi někdo sundal z krku fúzní motor. „Myslím, že ano,“ řekl jsem po chvilce přemýšlení vážně. „Dovolím to, ano.“

„Díky, pane. Slibuji, že se budu ovládat. Budu ostatní praporčíky šikanovat, jenom když budu myslet, že je to dobré pro disciplínu. Nenechám se unést. Pane.“

„Vaxi, v ubikaci velíte vy. Nebudu vás špehovat; spoléhám na vaše slovo. Máte před sebou práci, tak se do ní pusťte. Vaší vinou skončil chudák Alexi na lavici, když potřeboval jenom kázání a pár hodin cvičení.“ Tohle nebylo fér; byla to víc vina moje než Vaxova.

„Moc mě to mrzí, pane. Už na mě můžete spoléhat.“

Měl jsem zasalutovat a dát mu odchod. Místo toho jsem porušil řád, zvyky a všechna pravidla slušného chování. Už mi to nejspíš všechno lezlo na mozek. Pomalu jsem se mu podíval do očí a vztáhl jsem ruku. Stejně pomalu ji uchopil do své veliké tlapy a pevně jí stiskl.

13.

„Bože, Pane náš, na palubě U.N.S. Hibernia je 30. března 2195. Prosíme tě, abys nám požehnal, abys požehnal naší plavbě a abys dal zdraví a spokojenost všem, kdo jsou na palubě.“ Posadil jsem se a kývnutím pozdravil své dva spolustolovníky. Už to bylo několik týdnů, co jsem se ujal velení, a dosud byli mými jedinými společníky paní Donhauserová a pan Kaa Loa.

Vrchní stevard se mi naklonil k uchu. „Pane, jeden z cestujících požádal, jestli by mohl sedět u kapitánova stolu.“ Moje popularita se právě o padesát procent zvýšila.

„To mi vyhovuje, pane Browningu. Kdo je to?“

„Mladý pan Carr, pane.“

Nemluvil jsem s Derekem od té doby, co mi poslal onen dopis. Byl jsem zvědavý. „Zeptejte se ho, jestli chce začít hned dnes.“

Za chvilku se uctivě přiblížil Derek Carr. „Dobrý večer, kapitáne. Paní Donhauserová. I vám, pane.“ To platilo panu Kaa Loa, kterého zřejmě neznal.

„Prosím, posaďte se, pane Carre.“ Představil jsem chlapce Mikronésanovi.

Derek si s ním vyměnil několik běžných zdvořilostí a pak se obrátil ke mně. „Pane, ještě jednou se omlouvám za to, jak jsem se choval tehdy ve své kabině. Slibuji, že se to už nestane.“

Co to všechno má znamenat? „To nic, pane Carre. Je to pryč.“ Derek se posadil. Klábosil jsem s paní Donhauserovou. Stočila hovor na náboženství, což bylo na palubě lodi choulostivé téma. Její anabaptistické doktríny byly sice tolerovány, ale námořnictvo stejně jako celá vláda vyznávalo Velké jahvistické křesťanské znovusjednocení. Věděla velmi dobře, že jako kapitán jsem zástupcem Jediného pravého Boha, a neměla mě správné popichovat. Usoudil jsem, že je nejspíš nějak vyvedená z míry; za normálních okolností byla paní

Donhauserová příjemná společnice, i když vášnivě ráda diskutovala.

Abych se vyhnul sporu, obrátil jsem se k Derekovi, „Co jste v poslední době dělal, pane Carre?“

„Studoval jsem, pane. A cvičil.“ Tomu říkám změna chování. Dal jsem mu další téma. „Chodil jste do nějaké školy?“

„Ne, pane. Měl jsem učitele. Můj otec byl zastáncem individuálního vzdělání.“

„Měli bychom znovu zavést povinnou školní docházku,“ bručela paní Donhauserová. „Dobrovolný systém není účinný; nemáme dost technokratů do vlády ani do průmyslu. Neustále trpíme hladem po vzdělaných lidech.“

„Povinné vzdělání také nebylo účinné,“ namítl jsem. „Úroveň gramotnosti neustále klesala až do doby, kdy se od něj upustilo.“

Paní Donhauserová si diskusi zřejmě vychutnávala. Pustila se do prudkého protiútoku a dokazovala přinejmenším sobě samé, že povinné vzdělání je jediný způsob, jak zachránit společnost. „Souhlasíte se mnou, pane Carre?“ zeptala se, když skončila.

„Ano, madam, souhlasím, že masy nevzdělaných lidí představují nebezpečí pro společnost. Pokud jde o to ostatní -“ Obrátil se ke mně. „Má pravdu, pane?“ Teď už jsem skutečně nevěděl, na čem jsem. Tohle přece nebyl ten namyšlený mladík, který přišel na loď. A stejně tak jsem si byl jistý, že se tak z ničeho nic úplně nezměnil. Jeho zdvořilost měla svůj důvod. Vyhnul jsem se odpovědi a po zbytek večeře jsem na něj zkoumavě hleděl.

Když jsem večer ve své kajutě procházel rozpis hlídek, uvědomil jsem si, jak málo času už mi zbývá na rozhodnutí, co dělat s těmi třemi nešťastnými námořníky, kterým hrozí trest smrti. Hodlal jsem učinit aktivní rozhodnutí; jejich osud se neměl rozhodnout samospádem. Zkrátka buduje muset buď osvobodit, nebo připustit -ne, přikázat -, aby byli popraveni.

Už jsem mluvil s Tuakem a Herneym, ale pořád jsem odkládal schůzku s Rogoffem, protože ty rozhovory pro mě byly nesnesitelné. Poznamenal jsem si, že po dopolední službě se s ním mám sejít.

Svlékl jsem se, lehl si do postele a skoro okamžitě jsem usnul. Časně ráno jsem se vzbudil. Převracel jsem se a házel sebou, až jsem to už nevydržel; zapnul jsem holovid a začal jsem si číst lodní řád. Jestli ten mě neuspí, tak už nic.

Znova jsem zavřel oči a pokoušel se usnout; v ubikaci, kterou jsem sdílel se třemi dalšími praporčíky, jsem nespavostí netrpěl nikdy. Ve tři ráno jsem rozsvítil noční lampičku. Žaludek se mi pomalu svíral úzkostí, když jsem se začal oblékat.

Šel jsem opuštěnými chodbami na třetí úroveň. Ve vězení hlídal jeden z námořníků pana Vishinského. Když jsem vešel do dveří, koukal na holovid s nohama na stole. Zděšeně vyletěl a postavil se do pozoru.

Ignoroval jsem jeho přestupek. V tuhle hodinu nemusel být připraven na kapitánskou inspekci. „Přišel jsem za panem Rogoffem, námořníku."

„Rozkaz, pane. Je v cele čtyři. Když kapitán dovolí, dám mu pouta -"

„To není nutné. Otevřete dveře. A půjčte mi svou židli. Ve strážní službě se stejně nesedí."

„Rozkaz, pane. Ne, pane." Rychle poslechl. Rogoff měl na sobě jen kalhoty a spal na svém špinavém slamníku, když se rozsvítilo světlo. Rozespale vzhlédl, když jsem vešel a postavil si židli. „Pane Rogoffe?"

„Pane Seaforte? Chci říct, kapitáne? Je - Bože, jste tady kvůli -" Nedokázal ze sebe to slovo vypravit. „Ne. Ještě je pár dnů čas. Přišel jsem si s vámi promluvit."

„Ano, pane!" Vydrápal se na nohy. „Udělám všechno, kapitáne. Všechno."

Obrátil jsem židli a sedl jsem si na ni obkročmo. „Pokud váš rozsudek nezměním, pověsí vás. Řekněte mi, proč bych vám měl dát milost."

Promnul si oči a zjevně nesvůj se postavil před mou židli. „Kapitáne, prosím vás proboha, pusťte mě. Zavřete mě na zbytek plavby nebo co chcete. Jen ať mě nepověsí. Nechtěl jsem udělat nic zlýho."

„Nic zlého?" zeptal jsem se. „Zmlátil jste loďmistra do bezvědomí a pan Tuak mu přitom držel ruce."

„Ale ne chladnokrevně, pane. Všichni jsme se rvali.“

„Nemůžete se rvát se svým nadřízeným, i když je to třeba jen poddůstojník.“

„Ne, pane, máte pravdu, pane. Ale to bylo tak, začala ta rvačka. To se člověku začne vařit krev a nekouká, co se děje, a nemá čas si něco rozmyslet. Pan Terrill byl pro mě v tu chvíli prostě chlap jako každej jinej, víte? Nebyl to poddůstojník, jenom někdo, kdo mi přišel pod ruku. Nechtěl jsem se vzbouřit, pane.“

Tou větou výstižně shrnul všechny důvody, proč se to mělo odbýt disciplinárním řízením. Zatracený kapitán Malstrom, že mi navařil tuhle kaši. Zároveň jsem měl výčitky svědomí, že se na něj zlobím, a tak jsem byl podrážděný. „To možná platilo pro tu první ránu, pane Rogoffe. Ale vy jste ho několikrát udeřil do obličeje. To už jste věděl, koho bijete.“

„Promiňte, kapitáne, nechci vás urazit, ale rval jste se někdy?“

„Ano.“ Nevyhrál jsem.

„A když jste kolem sebe mlátil, myslel jste na následky? Přemejšlel jste o tom, jak moc se máte prát nebo jestli máte někoho praštit?“

„Nikdy jsem nemlátil nadřízeného důstojníka, pane Rogoffe.“ Až na prvního praporčíka, když jsem sloužil na lodi Helsinky, a ten mi udělal monokly na obou očích a kolenem mi dal takovou ránu, že jsem celé dny nemohl chodit rovně. Ale to se přece nepočítá. Vyzvat prvního praporčíka, to se tolerovalo a chápalo. Nebyl jsem přece jako Rogoff. „Několikrát jste ho uhodil do tváře. Svého nadřízeného.“

„Pane, koukněte se na mě. Představte si, že jste to vy, tady na tomhle děsným místě. Porval jste se a oni vás teď za to mají pověsit. Prosím. Nedělejte mi to.“

Snažil jsem se mluvit tvrdě. „Tak jednoduché to nebylo, námořníku. Rval jste se proto, abyste chránil ten váš mizerný destilátor, aby ho nenašli důstojníci. Kryl jste zločin, který by pan Terrill vzápětí objevil.“

Rogoff zkřížil ruce na prsou a zamnul si paže. Pohlédl na palubu, zavrtěl hlavou. Nervózně zavrtěl prsty u bosé nohy.

„Kapitáne," řekl, když vzhlédl. „Nejsem žádnej anděl. Dělám věci, co se dělat nemají. Já vím, že to není poprvý. Ale ten destilátor, to je na vězení nebo na propuštění z námořnictva. Kdybych věděl, co dělám, tak bych se ho ani nedotknul. Musíte mi věřit."

„Celkem vám věřím, že jste nemyslel na vojenský soud, pane Rogoffe. Nemůžu věřit, že jste nevěděl, že bijete loďmistra Terrilla. Že jste byl rozčilený, to má být důvod, abych vám dal milost?"

„Kapitáne, moc vás prosím. Pro Boha živýho vás prosím o život."

„Prosím, to nedělejte." Takovou moc jsem nad ním nechtěl mít.

„Podívejte!" Padl přede mnou na kolena. „Prosím, pane, poníženě vás prosím. Ať mě nepověsí! Nechtě mě žít, dejte mi ještě šanci!"

Zvedl jsem se celý zpocený. Musel jsem z té cely ven.

„Stráž!"

„Pane, já nejsem zlej!" Položil dlaně na zem a div nebil čelem do paluby. „Prosím, nechte mě žít! Prosím!"

Z cely jsem neutekl. Šel jsem. Šel jsem i z předpokoje vězení. Šel jsem až na roh chodby před ním. Pak jsem se dal do běhu, jako by mi byli v patách všichni čerti. Řítil jsem se po schodišti přes druhou úroveň do patra důstojníků a kolem můstku do své kajuty. Horečně jsem otevřel dveře a zabouchl je za sebou. Jen taktak jsem to stihl na záchod, než jsem svou nestrávenou večeři vyzvrátil do mísy. Zůstal jsem tam a třásl jsem se strachem a znechucením. Až ve chvíli, kdy jsem si uvědomil, že klečím s oběma dlaněmi na zemi, jsem se rozplakal.

+ + + + +

Stal se ze mě poustevník, odmítal jsem vyjít ze své kajuty, kromě krátkých návštěv na můstku. Požádal jsem šéfinženýra, aby mě vyškrtl z rozpisu hlídek. Tvářil jsem se tak, že se na mě nikdo neodvážil promluvit. Jedl jsem ve své kajutě, a odmítal jsem dokonce i večeřet s pasažéry. Předstíral jsem sám před

sebou, že jsem nemocný, že mám horečku. Ležel jsem v posteli a představoval jsem si, že jsem v bezpečí v domě svého otce.

V nejtišších hodinách druhé noci jsem měl sen. Byl jsem zase chlapec a šel jsem k bráně Akademie. Lodní pytel jsem měl hrozně těžký, tak těžký, že jsem ho skoro neunesl. Chtěl jsem otci něco říci, ale nedokázal jsem promluvit. Šel vedle mě a byl stejně zarytý a mlčenlivý jako vždycky. Ale byl se mnou – copak to nebyl dostatečný důkaz, že mě má rád?

Přehodil jsem si pytel na druhou stranu, abych ho mohl vzít za ruku, ale znova mě obešel. Připravoval jsem si slova, která mu řeknu při rozloučení. Znovu a znovu jsem si je v duchu opakoval, až jsem byl spokojený.

Brána se blížila. Byli jsme teď na široké cestě před vchodem do Akademie. U něj stála lhostejná stráž. Obrátil jsem se, protože jsem věděl, že je čas se rozloučit. Otec mi položil ruce pevně na ramena a otočil mě k čekající bráně. Postrčil mě dopředu.

Jako omámený jsem prošel branou a cítil jsem přitom, jak se mi kolem krku svírá železná obruč. Ohlédl jsem se. Otec odcházel. Prosil jsem ho v duchu, aby se otočil. Mával jsem jeho zádům. Ani jednou se neohlédl a zmizel za horizontem. Železná obruč na krku byla těžká.

Vzbudil jsem se celý roztřesený. Konečně se můj dech ztišil. Cítil jsem ostrý pach propoceného tílka; svlékl jsem si šaty a dopotácel jsem se do sprchy, kde jsem dlouho bez hnutí stál pod horkou vodou.

Když jsem se konečně odvážil vrátit se zpátky do postele, spal jsem beze snů. Ráno jsem snědl snídani, kterou mi donesl Ricky, a vyšel jsem z kajuty, abych se zase stal člověkem.

14.

„Dovolte mi otázku, pane.“

„Co je, Vaxi?“ Měli jsme hlídku. Za dlouhého mlčení jsem se snažil vyprázdnit svou mysl, nepřemýšlet o ničem. Nedařilo se mi to.

„Jeden z pasažérů, pan Carr, mě požádal, jestli bych mu odpoledne ukázal cvičení, která se dělají na Akademii. Říkal jsem si, že bych asi nejdřív měl mít povolení od vás.“

Neviděl jsem důvod, proč odmítnout. „Jestli chcete, Vaxi, já proti tomu nic nemám.“ Usmál jsem se. „Zaškolujete se na výcvikového seržanta?“

„Ne, pane. Říkal jsem si, že bych si je dal s ním.“ Mohlo mě to napadnout.

Čas běžel. Stále jsem se ještě nerozhodl, co s vězni. Druhý den mě požádala o schůzku Yorinda Vincentová. Souhlasil jsem. Nechtěl jsem se s ní setkat ani na můstku, ani ve své kajutě, takže jsme se sešli v klubovně pro pasažéry.

„Jdu za vámi jménem Rady cestujících.“ Mluvila formálně. „Chceme vědět, co bude s lodí, myslím s posádkou, až přistaneme na Naději národů.“

„Ptáte se, jestli Hibernia dostane nového kapitána?“

„A další důstojníky. Ano.“

„Většina z vás vystupuje na Naději národů, paní Vincentova. Takže se vás to vlastně netýká, ne?“

„Někteří z nás mají letenky až na Odbočku, kapitáne Seaforte. Ti by si to museli nějak zařídit.“ Chtěla říci, že by nezůstali na lodi, kdybych jí velel já. Chápal jsem to. Já sám bych taky nechtěl zůstat na lodi, kdybych jí velel já. „Hibernia podléhá velení Admirality v Lunapolis,“ vysvětlil jsem jí. „Moje pravomoc kapitána je z tohoto velení odvozená. Admiralita má na Naději národů svého zástupce, admirála Johansona. Až se mu ohlásím, odvolá mě, převelí na loď rádně jmenovaného kapitána a přidělí lodi poručíky.“

„Jsou na Naději národů zkušení důstojníci?“

„Zkušenější než já, paní Vincentová. A i kdyby nebyli, admirál je můj nadřízený. Jsem si jistý, že mě odvolá a jmenuje kapitána podle svého uvážení. Až bude Hibernia opouštět Naději národů, bude v dobrých rukou.“

Nespokojila se tím. „Myslím ale, že na Naději národů neposedávají zkušení důstojníci a nečekají, až je někdo někam přidělí. Co udělá, když nebude mít dost poručíků?“

„Je dost nepravděpodobné, že tam vůbec nějaký důstojník posedává a čeká, paní Vincentová. Námořnictvo má pořád málo lidí. Řekl bych, že si je prostě vypůjčí z místní flotily a nahradí je některými z našich vlastních důstojníků. Třeba právě mnou.“

„Ale to budou lidé bez mezihvězdných zkušeností!“

„Ne každý poručík má za sebou mezihvězdný let, než je jmenován, madam. Ale když bude kapitán zkušený důstojník, bude loď v bezpečí.“ Uklidňoval jsem jí tak dlouho, až se zdála být spokojená.

Druhý den, když jsme se s Vaxem sešli na můstku, zeptal jsem se: „Jak jdou cvičení?“

„Nejdou,“ odpověděl. Pozvedl jsem tázavě obočí. Dodal: „První den Derek přišel a cvičili jsme. Nic těžkého, to, co se dává kadetům v prvním ročníku. Včera přišel znova, ale po půl hodině toho nechal.“

„Co řekl?“

„Nic, pane. Prostě vypadl a zabouchl za sebou.“ To bychom měli pana Carra.

Když jsem šel do jídelny, potkal jsem na chodbě Amandu. Zastavila se a čekala, až začnu sám.

„Ještě jsem se nerozhodl, Amando.“

„Ale moc času už ti nezbývá, ne?“

„Pozítří. Tak nebo tak bude do té doby po všem.“

„Poslouchej svoje svědomí,“ řekla. „Dej jim milost. Ještě po letech budeš sám sebe nenávidět, jestli to neuděláš.“

„Pořád o tom uvažuju.“ Nezmínil jsem se o svém rozhovoru s Rogoffem. Šli jsme na večeři. Když jsem v lodní modlitbě došel ke slovům „abys dal zdraví a spokojenost všem, kdo jsou na palubě,“ zakoktal jsem se.

Ten večer šéfinženýr McAndrews těžce dosedl do křesla vedle mého stolu. Dýmka ležela mezi námi. Řekl jsem: „Šéfe přikazuji vám tu věc zapálit. Musíme ji lépe prozkoumat.“

„Rozkaz, pane.“ Byla to jeho třetí návštěva v mé kajutě; už to začínal být rituál. Otevřel nádobu a vytáhl zapalovač.

Shodil jsem boty. Koneckonců to byla moje vlastní kajuta. „Doufal jsem, že touhle dobou už budu mít čtvrtého praporčíka.“ Zívl jsem. „Všichni máme moc služeb.“

„Na můstku nebo v kotvišti, pane?“ Už se v mé společnosti choval volněji, aspoň malinko.

„Vy jste o tom slyšel?“

„Někdo vás viděl, jak jdete s panem Holserem dovnitř, a když jste pak zase vyšli, měl jste s sebou jednoho hodně pokorného praporčíka.“

„Kdo to viděl?“

„To už si nevzpomínám, pane.“

Kdyby se loď dala pohánět klepy, bylo by to rychlejší než fúze. Možná to skutečně vykládá Darla. „Myslím, že s Vaxem to bude v pořádku, pane McAndrewsi. Trochu jsme si to spolu vyjasnili.“

„Obuškem?“

Usmál jsem se. „Vax jenom potřebuje čas od času dokázat fakta. Pak jim věří. Bude z něj dobrý starší praporčík.“

Bafal z té své věci. „Vy potřebujete čtvrtého praporčíka, kapitáne. Možná dokonce pátého.“ To jsem věděl. Mohl bych pak z Vaxe udělat poručíka. Možná dokonce i z Alexiho, jestli mojí vinou ještě nezahořkl na celý život.

„Jediný, kdo se zatím zajímal, byl mladý Carr, a toho jsem odmítl.“

„Ještě je tu Ricky.“ Šéfinženýr věděl všechno.

„Než bude dost starý na to, aby nám byl pořádné platný, tak budeme dávno za Odbočkou. Tou dobou už budeme mít nové důstojníky a nebudeme ho potřebovat.“

„Tak proč jste mu to nabídl, kapitáne?“

„Neřekl jsem, že nám nepomůže vůbec. A mám ho rád.“

„Bude souhlasit. Potřebuje si to ještě chvíli rozmyslet, ale můžete s ním počítat.“

„Nejsem si tak jistý," zavrtěl jsem hlavou. „Nějak neumím lidi přesvědčovat, aniž bych je vyděsil. Nejdřív Vaxe, pak pilota a potom Alexiho. A teď ještě Ricky. Musel jsem na něj doslova řvát, než jsem ho donutil, aby přestal stát v pozoru. Mám štěstí, že si nenadělal do kalhot."

Šéfinženýr se usmál. „Ale vy jste ho nevyděsil. Trochu jste ho vyplašil, ale všem v podpalubí teď vykládá, že kapitán chce, aby se stal praporčíkem. A když o tom mluví, vypíná prsa. Myslím, že si nemusíte dělat starosti."

„Tak to jsem měl kliku. Že nemám přirozenou autoritu, za to částečně může taky to, že se chovám jako barbar, jenom abych si zachoval zdání, že tu velím. Jako s Alexim."

Šéfinženýr pokrčil rameny. „Myslíte tu lavici? To přežije. Dal jsem mu půl tuctu a nijak tvrdě. Už zažil horší věci."

„Ale ne ode mě. Já jsem byl jeho přítel."

Šéfinženýr McAndrews několikrát zabafal z dýmky, než se rozhodl odpovědět. „Řekněme, že máte pravdu, kapitáne. Možná jste měl najít lepší způsob. Ale i tak to přežije. Ani on, ani nikdo jiný nemá právo od vás čekat, že budete dokonalý. Děláte, co je ve vašich silách."

„Ale to není dost, šéfinženýre." Zachmuřeně jsem se díval do jeho kouře. „Už brzo se musím rozhodnout, co s těmi chudáky ve vězení. Mám dvě možnosti, obě špatné. Když je pustím, znamená to, že jim beztrestně projde vzpoura. Kdyby se něco takového stalo poblíž Země, Admiralita by je v žádném případě nepustila; všechny tři by bez milosti pověsili. Ale já mám dojem, že když je popravím, jsem bezcitný vrah,"

Nahlas jsem pokračoval v úvahách. „Že nemůžu být dokonalý? Kdybych byl aspoň trochu schopný, tak bych našel třetí řešení. Snažil jsem se, ale žádné mě nenapadá. Takže musím vybrat jednu nebo druhou alternativu. Co je v mých silách, to zdaleka nestačí." Šéfinženýr moudře neřekl nic. Následující den jsem byl neklidný a podrážděný. Abych na to nemyslel, nařizoval jsem po celé lodi jedno přepadové cvičení za druhým a sám sobě jsem nalhával, že je to proto, abych zvýšil bdělost posádky. „Oheň v kotvišti!" „Přehřívání fúzního

motoru!“ „Zaujmout bojová postaveni!'„ Posádka pobíhala tam a zpátky.

Ohlásil jsem, že Darla se nervově zhroutila a donutil jsem praporčíky spočítat všechny lodní funkce ručně. Poslechli, i když nikdo z nich, obzvlášť Darla, to nepovažoval za vtipné. Zapsal jsem časy dosažené při jednotlivých cvičeních do deníku, abych je mohl porovnat s budoucími cvičeními, V duchu jsem si udělal poznámku, abych v budoucnu ta cvičení vyhlásil.

Zkrátka a dobře jsem se dál dělal co nejméně oblíbeným.

+ + + + +

Vzbudil jsem se ráno s hrůzou z toho, co musím do večera udělat. Osprchoval jsem se, oblékl a čekal na obvyklé zaklepání; za chvilku dorazil Ricky s mou snídaní. Položil tác, zasalutoval a čekal, až mu dám odchod. Stál sice v pozoru, ale aspoň se už nesnažil dotknout žaludkem páteře.

„Pohov, pane Fuentesi.“

„Děkuji, kapitáne. Jsou vafle se šlehačkou, tak jsem vám jich donesl víc. Šlehačka je fakt drsná.“ Toužebně pohlédl na tác. Příděly pro posádku se nedaly srovnat s jídlem pro důstojníky a cestující.

Tenhle nový Ricky se mi líbil mnohem víc. Nebo to byl ten starý Ricky? „Díky. A co ta možnost stát se kadetem, co vy na to?“

„Pan Browning říká, že to mám udělat. Pan Terrill taky. Jenom mám trochu strach, pane.“

„To chápu.“ Ukousl jsem si z vafle. Byla skvělá. Napadlo mě, že bych mu mohl nabídnout, ale všechno má své meze. Námořníci nesnídají s kapitánem. „Takže číst umíte?“

„Umím. Taky umím psát. Dokonce i rukou.“ Byl na to velice pyšný.

„Ricky, zařídím vám vyučování. Matematiku, fyziku, dějepis. Chci, abyste pracoval tak pilně, jak to dokážete. Uděláte to pro mě?“ Takhle by měl spolupracovat mnohem lépe, než kdybych mu dal rozkaz.

Doslova vyrostl, jak byl na to hrdý. Zvedl ramena, vystrčil hruď. „Ano, pane. Budu dělat, co budu moct.“

„Výborně. Odchod, pane Fuentesi.“ Zasalutoval, obrátil se na podpatku a vykročil ke dveřím. Někdo ho určitě učil pořadová. Měl jsem dojem, že plavčík ví o životě v námořnictvu a o tom, jak se řídí Hibernia, víc, než si kdo dokázal představit. „Pane Fuentesi?“

„Ano, pane?“ Zastavil se u vchodu.

„Jděte do kuchyně. Že pozdravuji kuchaře a ať je tak laskav a dá vám porci vaflí se šlehačkou.“

Tvář se mu rozzářila. „Páni, díky, kapitáne, pane! Jsou fakt moc dobré. Už mi jich pár dal, ale strašně rád si dám ještě!“ Vyběhl na chodbu. To jsem s tou velkomyslností moc neuspěl.

Když jsem nahlédl na můstek, měl službu Sandy a pilot. Pan Haynes s opatrnou zdvořilostí kývl na pozdrav. Od té záležitosti s našimi koordinátami se mnou mluvil málokdy.

Pohlédl jsem na Sandyho a obočí mi vylétlo do výšky; ten kluk klimbal. Tak to by nešlo. Dal jsem mu odchod a poslal jsem ho k Vaxovi s žádostí, aby Sandymu vysvětlil, jak ve službě zůstat vzhůru.

Vax byl sám praporčík a nemohl poslat Sandyho na lavici, ale měl jiné možnosti, jak zařídit, aby si to Sandy zapamatoval. Tentokrát jsem neměl výčitky svědomí; spát ve službě byl těžký přestupek. Musel jsem Sandyho připravit na to, že bude sloužit sám. Blesklo mi myslí, že já sám jsem dřímal na můstku před pouhými pár týdny. Namítl jsem, že jsem vlastně nebyl ve službě; jen jsem tam zůstal, abych na všechno dohlédl. Když část mé mysli začala oponovat, odešel jsem z můstku.

Loudal jsem se obvodovou chodbou na první úrovni, kolem kajut, kde dřív bydleli poručici Dagalowová a Cousins. Kolem kajuty poručíka Malstroma, kde jsem před celou věčností hrál šachy. Pasažérskou částí, kde jsem strohým kývnutím odpovídal všem, kdo si mě všimli. Nahlédl jsem do ošetřovny. V předpokoji se ošetřovatel postavil do pozoru. Doktorka Uburuová byla s cestujícím v kabince, která sloužila jako vyšetřovna.

Z neznámých důvodů mě něco nutilo projít celou loď. Sešel jsem na druhou úroveň. Tělocvična, kde jsem bojoval s Vaxem, byla prázdná. V klubovně pro cestující bylo jen pár lidí: obě Treadwellova dvojčata, pan Barstow, Derek Carr. Rychle jsem zmizel – neměl jsem náladu na povídání.

Nahlédl jsem do jídelny. Prázdné stoly, prostřené naleštěným zářícím sklem a porcelánem na naškrobených bílých ubrusech, čekaly na večerní zástup. Ocenil jsem rozum těch, kdo navrhovali chod lodi; to, že důstojníci a cestující dvakrát denně jedli sami a k večernímu jídlu se scházeli, představovalo neustálou obměnu každodenní rutiny a zároveň to jemně připomínalo rozdíly v našem postavení.

Zavřel jsem oči a představil jsem si schopný a uklidňující zjev kapitána Haaga v slavnostní bílé uniformě, jak přednáší lodní modlitbu pozornému sálu. Našel jsem stůl, kde jsem s napětím očekával první večeři poté, co jsem se ohlásil do služby na Hibernii. Bylo to skutečně teprve před pár měsíci?

Zachmuřeně jsem vyšel z jídelny a loudal jsem se kolem řádky dveří do kabin cestujících. V pasažérské jídelně byl stevard, který se vyděsil, když mě viděl v místech, kam kapitán obvykle nechodí, pustil podnos na stůl a postavil se do pozoru. Mávnutím ruky jsem mu dal pohov.

Do téhle jídelny se vešlo najednou třicet cestujících; přicházeli na snídani a na oběd podle pevně stanoveného plánu. Místnost byla strohá, skoro neveselá, na rozdíl od velké jídelny o patro výš.

Sešel jsem po schodech dolů na třetí úroveň a cítil jsem přitom, jak se moje tíže znatelně zvýšila. Námořníci tu spěchali za svými úkoly a stavěli se do pozoru, když jsem kolem nich procházel. Zastavil jsem se v prezentačním sále čili v kině pro posádku; řady praktických, solidních sedadel ve mně vyvolávaly depresi. Kousek vedle byla tělocvična pro posádku, stejná jako ta pasažérská o patro výš.

„Promiňte, kapitáne, hledáte někoho? Můžu vám nějak pomoct?“ Tesař Tsai Ting, ten, kterého pan Vishinsky přivedl k muničnímu skladu. Stál v pozoru.

„Ne. Pokračujte, námořníku.“

„Rozkaz, pane.“ Šel po svých. Za chvilku bude celá posádka vědět, že čenichám na jejich území.

Nahlédl jsem do spací kóje číslo jedna, i když jsem věděl, že tím porušuji zavedený zvyk. Posádka neměla žádný vlastní prostor kromě kóje a místností pro soukromé schůzky, a navíc jen málo času pro sebe. Bylo pravidlem, že je tam kapitán neobtěžuje neohlášenými inspekcemi.

Asi deset námořníků spalo; jeden chlapec seděl na posteli a uviděl mě. Už se chystal vyskočit, ale položil jsem prst na rty a zavrtěl jsem hlavou. Zůstal na místě, ale nespouštěl mě z očí. Ode dveří jsem se rozhlédl. Bylo to tu cítit jako všude, kde žije natěsnáno hodně lidí; místnost byla čistá, ale nedělala čistý dojem. Na některých skříňkách visely kalendáře, postele byly pečlivé ustlané. Vypadalo to tam tak, jak jsem čekal.

Neměl jsem stání. Nahlédl jsem ještě na přilehlý záchod a umývárnu. Ve srovnání s nedostatkem soukromí, které v těchto rozlehlých otevřených prostorech panovalo, vypadala i praporčická umývárna luxusně. Místnost však byla přinejmenším úzkostlivě čistá. Na to poddůstojníci pečlivě dohlíželi. Na zádi nebylo nic než strojovna a šachta. Sestoupil jsem po schodech do strojovny v nejspodnější části kotouče. Vtíravé dunění fúzního motoru útočilo na mé smysly. Vnější místnost byla prázdná; to znamenalo, že šéfinženýr je dál na zádi, u ovládání motoru. Loudal jsem se na pravobok, k hydroponii.

„Těm se nic nestane.“ Hlas se ozval za rohem v chodbě, která ležela přímo přede mnou. Zastavil jsem se.

„Já nevím. On je to parchant; koukni, jak odstrčil šéfa, aby se dostal nahoru sám.“

„No jo, náš starej mladej je ctižádostivej a viděl, že má šanci. Ale on je pustí; jenom čeká na poslední chvíli.“

„Jo? A proč?“

S tlukoucím srdcem jsem přitiskl hlavu na přepážku, abych špehoval svou posádku.

„Ukazuje nám, co by mohl, kdyby chtěl. Ale doopravdy je pověsit nemůže. Z toho by byla vzpoura a on to ví. Ten by byl venku z komory dřív, než by to schytal první z nich.“

Chvilku bylo ticho. „Já do žádný vzpoury nejdu," řekl opatrně druhý hlas. „Mně vynech, jenom si tak povídáme."

„Hele, já jsem taky neřek, že bych sám něco udělal. Jenom jsem povídal, že si to kapitán netroufne. Vsak znáš chlapy, některý jsou docela tvrďáci. Ty myslíš, že si to s nima starej mladej chce rozházet? Proč by to dělal? Vždyť se nic nestalo, jenom někoho trochu popostrčili. Nikdo nebyl mrtvěj." Další pauza. „Ale dostali trest smrti, ne?"

„Ale to je blbost. Tady to není jako u důstojníků, tady nejsou žádný ty jejich mladý džentlasové. Tady si to vyřizujem sami mezi sebou. Tak jich Terrill pár schytal, no a co? Dobře mu tak, proč tam lezl. Věděl, do čeho jde."

„Ale co když to starej mladej přece jenom udělá, Eddy? Co když Rogoffa a Tuaka a Herneyho fakt pověsej?" Natahoval jsem uši, abych slyšel odpověď.

„A kdo by je tak asi pověsil, co? Kterej námořník dá jinýmu námořníkovi smyčku na krk? Koukni, oni si myslej, že tu loď říděj. Jenomže ve skutečnosti jsme to my. My děláme. My se staráme o motory, vaříme jídlo, recyklujeme vzduch. Je to symbióza. Víš, co to znamená? To znamená, že oni potřebujou nás stejně jako my je. On je nepověsí. Je dost chytrej, aby tohle věděl, i když je to kluk."

Zacouval jsem až ke schodišti a vyběhl jsem na třetí úroveň. Ale ani tam jsem se nezbavil nepříjemného pocitu, takže jsem se nezastavil dřív než v bezpečí první úrovně.

Čas na oběd. V důstojnické jídelně jsem seděl sám u malého stolu a přemýšlel. Podle zavedeného zvyku kolem mě bzučel rozhovor, ale nikdo mě neobtěžoval. Když kapitán seděl u velkého stolu, byl součástí skupiny. Když si sedl k malému, byl sám a neviditelný.

Po jídle jsem se vrátil na druhou úroveň a loudal jsem se chodbou, až jsem našel dveře, které jsem hledal. Zaklepal jsem.

Pan Ibn Saúd vypadal v rozpacích, když mě viděl. „No ne! Pojďte dál, kapitáne." Ustoupil stranou. Vedle postele měl pečlivě složený modlící kobereček.

Na přepážce visela velká barevná fotografie jeruzalémské zlaté mešity al-Aksá. Její blyštivou kupoli opravili po Poslední

válce, aby zase vypadala jako dřív, „Můžeme si chvíli promluvit, pane Ibn Saúde?“

„Jsem vám k dispozici.“ Nabídl mi svou jedinou židli a posadil se na postel proti mně.

„Musím se rozhodnout. Vím, co by ode mě čekali moji nadřízení, ale to rozhodnutí je na mně, ne na nich. Mám pocit, že je tvrdé a svévolné nechat naše odsouzené námořníky popravit za rvačku. Na druhé straně to jen o chloupek nebyla vzpoura. Nebylo by tedy od nás slabošské a příliš shovívavé dát jim milost?“

„Studoval jste historii, pane Seaforte?“

„S učitelem ne.“ Otec mě učil doma, podle ohmatané encyklopedie, podle bible a z použitých matematických a fyzikálních textů pro holovid.

Pan Ibn Saúd se zamračil. „Společenské trendy jsou jako kyvadlo. Represe a pak vzpoura; přísnost a pak anarchie. My jsme ustrnuli na jednom konci takového výkyvu.“ Sedl jsem si. „Jak to myslíte?“ „Podívejte se například na dvacáté století. Začalo konzervativně, ve svých dvacátých letech se přehouplo do volnějších mravů a o generaci později se vrátilo ke konzervativismu.“

„A co?“ Znělo to hrubě a to mě okamžitě zamrzelo.

Dělal, co mohl.

„Když východní diktatury padly, stala se Amerika jedinou zbylou dominantní silou právě v době, kdy vstupovala do své liberální nebo anarchistické fáze.“

Čekal jsem a v duchu jsem uvažoval, jak mi tohle má pomoci.

„Amerika byla ochotná zkoušet nové formy, takže ustavila vládu Spojených národů a některé pravomoci na ni přenesla. Kostra světové vlády už tedy existovala, když se zhroutila americko-japonská finanční struktura. Kdyby toho nebylo, kdo ví, jaký chaos by ve světě zavládl.“ Otřásl se.

Snažil jsem se nedat najevo svou netrpělivost. Co má dávná historie společného s Hibernií?

„Víte, Nicky,“ odmlčel se; možná vycítil, že mi to samozřejmé užití mého jména není milé, „kapitáne, že Spojené

národy byly kdysi silou prosazující liberální změny? Na počátku jedenadvacátého století většina velkých reforem vznikla ve Spojených národech.“

„Reformám z roku 2024 říkáte liberální? Zakázaly většinu povzbuzujících látek, veřejné hazardní hry, koňské dostihy, dokonce i některé sexuální praktiky.“

„Konzervativní popudy se objevují i v liberálních dobách,“ poučil mě. „Základní struktura Spojených národů byla liberální: volný federalismus ve světovém měřítku.“

„Věk vzpoury.“ Tak to dopadá s liberálností.

„A přišla reakce,“ pokračoval. „Éra zákona. Začala po Poslední válce, když Amerika a Japonsko ztratily schopnost dominovat světu pouhou finanční silou. Devastace Japonska, Číny a většiny Afriky trvale změnily světovou rovnováhu sil a vláda Spojených národů zůstala jedinou silnou světovou institucí.“

Moje podrážděnost rostla. Do konce dne jsem musel rozhodnout o životech tří lidí.

Pokračoval: „Křesťanské znovusjednocení se přehnalo Evropou, která se stala nejvlivnější oblastí zeměkoule. Spojené národy začaly být konzervativní a autoritářské. Emitovaly unidolar, zasahovaly v lokálních konfliktech a začaly dostávat rysy skutečné vlády. Začlenění britského námořnictva do vojenských sil Spojených národů bylo klíčovým krokem.“

Kývl jsem. Námořnictvo bylo nejdůležitější součástí armády a já jsem na to byl pyšný. Nikdy mě ani nenapadlo nastoupit k armádě.

„Vláda také stanovila obecné standardy vzdělání, platové třídy - dobře, detaily pominu.“ Omluvně se usmál. „Liberální reakce se dostavila právě v době, kdy jsme začali kolonizovat vesmír.“

Zeptal jsem se: „Kdybychom se bouřili proti ústřední moci v době, kdy se formovaly kolonie, nebyly by bývaly v podstatě nezávislé?“

„Ne tak docela, Nick - ehm, kapitáne. Vzpoura byla právě v té touze kolonizovat, fyzicky uniknout autoritám. Ale kolonie nemohly přežít samy o sobě. V rámci další reakce byly

postaveny plně pod moc vlády. Vaše námořnictvo je hlavním nástrojem této moci; to je důvod, proč se cestující i náklad mohou mezi domovem a koloniemi přepravovat pouze v lodích patřících námořnictvu. A proto guvernéry v koloniích bývají často admirálové.“

„Já jsem myslel, že je to proto, že mají nejvíc zkušeností.“

„Ano, jako autokratičtí velitelé. Mezi koloniálním guvernérem a kapitánem není v podstatě rozdíl. Oba jsou autokratickým symbolem vlády.“

Snažil jsem se ho sledovat. „A když jste říkal, že jsme se zastavili na jednom konci výkyvu?“

„Kolonie se vzpírají moci ústřední vlády. Spojené národy kráčí opačným směrem a nezbývá jim než se uchylovat k represím, aby si udržely moc.“

„To zní diktátorsky.“ Ještě týž týden, kdy jsem se stal praporčíkem, mi vydali voličský průkaz. Bral jsem demokracii vážně.

„Autorita vlády je odvozená ze Znovusjednocení. Jahvistická církev spojila náboženské síly po staletí rozptýlené. Vláda Spojených národů je vykonavatelem a obhájcem našeho státního náboženství, které zase podporuje moc ústřední vlády.“

Nervózně jsem poposedl. Kacířství tolerovat nebudu, jestli k něčemu takovému směřuje.

Dodal, jako by mě chtěl uklidnit: „Obě ty síly se spojují ve vaší osobě; jste jak nejvyšší státní úředník, tak kněz. Náš systém se zastavil: kolonie se vzpírají úřední moci; stát a církev se snaží udržet si moc tvrdými výnosy. A tak je to už sedmdesát let.“

Vstal jsem a začal jsem přecházet tam a zpátky. Ta představa mi dělala starost. „Ale jak může člověk ospravedlnit podporu utlačovatelské vládě, když lidé jako Rogoff a Tuak mají být pověšení kvůli přísnosti jejích zákonů?“

Ibn Saúd vážně odpověděl: „Porovnejte škody, které působí represe, se škodami, které by vznikly bez nich. Poslední válka byla už tak dost zlá; představte si válku meziplanetární.“

„Neřekl by liberál, že svoboda za to riziko stojí?“

„A neřekl by konzervativec, že civilizace stojí za takovou cenu?“ Ibn Saúd pocházel z jednoho ze saudských emirátů a byl skutečně z velmi konzervativního rodu.

Odešel jsem a vystoupil zpátky na první úroveň. Na můstku byl klid. Nechal jsem pilota a Vaxe jejich nudě a pokračoval ve svých neklidných toulkách.

Kotviště barkasy bylo chladné, zšeřelé a prázdné. Oblékl jsem skafandr a upozornil můstek, že jdu do nákladového prostoru.

Odmlžovač pracoval naplno, než jsem se vyšplhal po schodišti do úzké uličky, vyhrazené lidem uprostřed mohutných skladišť, mezi bednami, kontejnery, těžkými stroji, zemědělským nářadím. Skafandr mě nemusel chránit před vakuem, jen mi zajišťoval dostatečnou zásobu vzduchu. Nákladový prostor byl pod tlakem, ale tamní vzduch neprocházel recyklátorem.

Pomalu jsem lezl k špičce tužky, daleko od gravitronů ve strojovně. Jak jsem stoupal, cítil jsem stále větší lehkost; jako kadeti jsme se museli naučit nazpaměť pravidlo převráceného čtverce, podle kterého se měnila naše přitažlivost, ale ze všeho nejlépe člověk to pravidlo pochopil, když si to zkusil v praxi.

Stěna trupu byla stále blíž; už jsem byl skoro ve vrcholu přídě Hibernie. Stál jsem v samé špici lodi a skoro jsem se vznášel nad plošinou na konci žebříku. Očima jsem přejel po žebrové kostře lodi dolů k prstenci.

Když jsem žil v kotouči, obklopen namačkanou lidskou masou Hibernie, viděl jsem jen požadavky a konflikty, které je kapitánovou povinností řešit.

Ale tady, na přídi Hibernie, jsem si začal uvědomovat mohutnou a složitou spleť kovu a elektroniky, která tvořila loď, propojenou elektrickými kabely protkávajícími celé plavidlo a poháněnou fúzí.

Byli jsme zvláštně ritualizovaná společnost, natěsnaná v lodi. Měli jsme sklon zapomínat, že hlavním cílem naší cesty je dopravit tento veliký slepenec nákladu a osob do přístavu, kde je vstřebají naše rychle se rozvíjející kolonie.

Sedl jsem si na plošinu a spustil nohy volně z žebříku. Řada pravidel, jimiž se řídil náš život na palubě - omezení oddělující cestující a posádku, přísná hierarchie námořníků a důstojníků, osamělost kapitána -, nám měla, zjednodušit život, eliminovat co největší množství rozhodnutí, abychom my, zmatení a svými touhami zmítaní lidé, dokázali kormidlovat tohle úžasné, složité a velice drahé plavidlo do bezpečí přístavu.

Bez našich pravidel a lodních zvyků bychom byli postaveni před příliš velké množství rozhodnutí. Rozhodnutí o lidské hierarchii: kdo je bystřejší, silnější, moudřejší. Rozhodnutí o etice chování, o tom, které jednání je podstatné pro správnou funkci lodi. Rozhodnutí o zábranách: kterým nutkáním, kterým touhám dát průchod a kterým ne.

Hibernii, tuto obrovskou strojní masu řítící se nepředstavitelnou rychlostí nekonečnou prázdnotou, by nemohli ovládat lidé neustále bojující sami se sebou i mezi sebou navzájem.

Teorie pana Ibn Saúda, že represe se střídá s benevolencí, nebyla důležitá. Aby Hibernia přežila, společenský systém musí být dodržen, jinak budeme všichni odsouzeni k tomu, abychom si znovu a znovu dobývali své místo v lodní hierarchii. Byli jsme příliš malá planeta, než abychom mohli dávat prostor podivínům, samotářům a výstředníkům. Museli jsme se naučit, jak zapadnout mezi ostatní. Jediný člověk, který proti systému bojuje, může způsobit ztroskotání lodi.

Možná, i když to se nikdy nikdo nedozví, se někde za hranicemi civilizace právě tohle stalo Celestině.

Hierarchie kapitána, důstojníků a posádky je nezbytná k udržení struktury, v níž fungujeme. Tady, kde nezáří paprsky našeho slunce, si musíme svou společnost udržet sami, bez pomoci.

Zvedl jsem se a pomalu začal sestupovat ke kotouči. Věděl jsem, co musím udělat.

15.

„Šéfinženýre McAndrewsi, hlaste se na můstku.“ Přecházel jsem tam a zpátky. Šéfinženýr, ať je, kde je, moji výzvu uslyší. Znovu jsem uchopil interkom a přivolal doktorku Uburuovou.

Vax a pilot, kteří měli službu, mě pozorovali bez poznámky.

„Vaxi, svolejte praporčíky. Potichu, prosím. Nechci, aby ještě někdo jiný věděl, že jsme všichni na můstku.“

„Rozkaz, pane.“ Vyrazil za svým posláním.

Čekal jsem se vzrůstající netrpělivostí, než se důstojníci shromáždí. Když tam byli všichni, zavřel jsem dveře. „Postavte se všichni do pozoru.“

Utvořili řadu, oči upřené před sebe, ruce přitisknuté k bokům. Doktorka Uburuová dodržovala lodní disciplínu stejně jako kdokoli z ostatních. Postavil jsem se proti nim a vzal do ruky holovid obsahující lodní deník.

„Nebude žádná diskuse, nikdo z vás nebude tuto záležitost komentovat ani tady, ani soukromě. Zavolal jsem vás, abyste byli svědky zápisu do deníku.“ Při řeči jsem rychle ťukal do klávesnice. „Trest smrti uvalený na pomocného strojníka Herneyho se mění na pětiměsíční vězení. Došel jsem k závěru, že nevěděl, že bije důstojníka, a neměl by tedy být za své činy trestán smrtí.“

Nikdo z důstojníků nedal najevo žádnou reakci. „Trest smrti uvalený na námořníka Tuaka je potvrzen. To, že tímto jednáním chtěl zabránit odhalení zločinu, je irelevantní; poprava je trestem výhradně za jeho útok,“ psal jsem dál.

„Trest smrti uvalený na námořníka Rogoffa je potvrzen. Vědomě se účastnil útoku na důstojníka této lodi, a poprava je tedy oprávněná. To, že se svého jednání dopustil v rozrušení, je irelevantní; fakt útoku opodstatňuje udělený trest.“

Odložil jsem holovid. „Pohov.“ Přešli do postavení „pohov“, ruce sepjaté za zády. „Teď probereme mechanismus poprav.“

+ + + + +

„Pane Pearsone, pane Loo, přiveďte vězně Tuaka. Potvrďte rozkaz.“

„Rozuměl jsem a provedu. Rozkaz, pane.“

„Rozuměl a provedu. Rozkaz, pane.“ Vyměnili si nervózní pohled a vykročili po schodišti nahoru na třetí úroveň.

Snažil jsem se vypadat navenek co nejklidněji a v duchu jsem si opakoval všechna svá opatření. Pilot a pan Vishinsky došli do vězení, spoutali oběma vězňům ruce za zády a pevně jim přelepili ústa neodstranitelnou páskou. Krátce poté jsem vyvedl loď z fúze; vznášeli jsme se teď ve vesmíru, celé světelné roky daleko od kteréhokoli planetárního systému.

Na můj rozkaz byl můstek uzamčen. Všechny pasažéry jsme poslali do jejich kabin a zámky kabin uzavřeli; Alexi a Sandy na celou akci dohlíželi osobně.

Celá posádka dostala rozkaz zůstat v kójích a připravit se na inspekci. V bílé uniformě, doprovázen poddůstojníkem a praporčíkem, jsem zkontroloval všechny kóje i jejich obyvatele, kteří stáli v pozoru, zatímco já jsem chladně zkoumal skříňky, postele i posádku a nešetřil důtkami za sebemenší přestupek.

Po inspekci každé z kójí museli její obyvatelé v naprostém tichu odpochodovat na spodní palubu strojovny. Stáli ve trojstupu na palubě kolem otevřené jámy šachty fúzního pohonu.

Přes otevřenou šachtu leželo prkno. K němu byl přišroubován řetěz, připojený na druhém konci k dálkově ovládanému vozíku. Tři metry nad prknem se nad šachtu nakláněla tyč. Z ní visel provaz. Smyčka na jeho konci se téměř dotýkala prkna.

Lékařka, pilot, šéfinženýr a moji tři praporčíci, všichni v bílých uniformách, stáli v pohovu tváří k řadám posádky. Čekali jsme na oba námořníky a jejich vězně.

Jeden námořník se pohnul.

„Pane Tamarove! Dejte toho muže do hlášení!“ Možná si jenom protahoval sval, do kterého dostal křeč. „Zapište si jeho jméno! Setkáme se při příštím disciplinárním řízení!“

„Rozkaz, pane!“ Alexi si dal záležet, aby jméno toho muže zapisoval co nejokázaleji. Námořník se vzdorně zamračil, než zase upřel pohled dopředu.

„Pane Tamarove! Až dám rozchod, odvedete toho muže do vězení! Chleba a vodu až do disciplinárního řízení!“

„Rozkaz, pane!“ Alexi se postavil přímo před provinilého námořníka, který teď už byl podstatně zkroušenější a stál správně v pozoru.

Ze schodiště se ozval nějaký zvuk. Pearson a Loo svírali každý jednu paži nešťastného pana Tuaka a násilím ho strkali do strojovny. Nohy napůl vlekl za sebou.

Ústa měl Tuak dobře ucpaná. Očima divoce přejížděl mezi shromážděnými muži a šachtou s děsivým zařízením v ní. Pak pohlédl na mě. I přes roubík zařval.

Skupinka došla na dolní palubu, „Pane Holsere, pane Vishinsky! Spoutejte vězni nohy a odveďte ho na popraviště.“

„Rozkaz, pane.“ Praporčík a profous vykročili z řady a převzali vězně od obou námořníků. Tuak zoufale kopal. Vishinsky se sehnul, popadl zmítající se nohu a zacvakl na ni pouto, pak ji sepnul s druhou.

„Pane Pearsone, pane Loo, zpátky do řady!“ Poslechli.

Vax a Vishinsky táhli odsouzence k prknu. Tuak se snažil kopat, ale pouta mu v tom bránila. Kývl jsem; Vax se vrátil do řady. Mužovy oči vyděšeně přejížděly kolem.

Jak se smyčka stahovala, vycházely zpod roubíku zdušené zvuky.

Muselo se to udělat rychle. Byl jsem rád, že mi doktorka dala pilulky; nedělalo se mi špatně, neomdléval jsem. „Pane Tuaku, poroučím vaši duši Bohu Pánu.“ Stiskl jsem tlačítko; vozík se pomalu rozjel směrem od šachty a napjal řetěz připoutaný k prknu.

Prkno zaskřípalo po podlaze, až jeden jeho konec minul okraj šachty. Padlo dolů. Tuak se zřítil. Provaz se napnul, uvolnil, znova napnul. Zdola se ozvalo zasténání. Prudce jsem se obrátil. „Ticho!“ Několik mužů zbledlo; jeden se potácel, jako by měl omdlít. Ale stáli pořád v pozoru.

„Pane Browningu, paní Edwardsová: přiveďte vězně Rogoffa, Potvrďte rozkaz!“ Vrchní stevard a dělostřelkyně odešli. Věděl jsem, že pan Browning poslechne; do svého postavení na lodi investoval už příliš úsilí, než aby pomohl nějakému grázlovi utéci. Paní Edwardsovou považoval za spolehlivou Vishinsky; to mi stačilo.

„Pane Vishinsky, pane Holsere, odstraňte tělo a zvedněte prkno.“ Zatáhli za provaz, na kterém visely Tuakovy ostatky. Já jsem nespouštěl oči z posádky, jednak kvůli disciplíně a jednak proto, abych neomdlel: pilulky dr. Uburuové přestaly účinkovat.

Tělo se zvedlo z šachty; několik námořníků sebou trhlo.

Věděl jsem, že je nezbytné, abych přihlížel.

Tuakovy šaty byly pošpiněné v místech, kde mu povolily svěrače. Jeho zbrunátnělá tvář a vyvalené oči se mi vpalovaly až do duše.

Za mnou se ozvalo tiché rozhořčené mumlání. Ostře jsem se na námořníky obořil. „První, kdo vykročí z řady, bude oběšen stejně jako tenhle muž!“ Jen pár vteřin nás dělilo od útoku; kdyby vyrazil jen jediný z nich, budou ho následovat všichni. Litoval jsem, že jsem zamítl návrh, abychom se ozbrojili.

Kráčel jsem podél řady zachmuřených námořníků, ruce sepjaté za zády. „Dívat se před sebe! Narovnat ramena! Vy tam! Jste v hlášení pro nedbalý postoj!“ Proč to pro nebe i peklo našeho Pána trvá Browningovi a Edwardsové tak dlouho?

Rázoval jsem podél řady zpátky. Sandy Wilsky byl velice bledý a rychle dýchal. „Praporčíku, vtáhnout břicho! Narovnat prsa! Vy máte být ostatním příkladem, tak to dělejte, nebo vás vezmu na lavici já osobně!“ K Sandymu to moc laskavé nebylo, ale jinak to nešlo. Chlapec vtáhl břicho a do tváře se mu vrátilo trochu barvy, jak se v myslí vrátil ke svým povinnostem.

Konečně se objevili. Rogoff kolem sebe divoce kopal, pokoušel se svým strážcům podrazit nohy nebo se zachytit o zábradlí. Slyšel jsem, jak přes roubík křičí. Ostatní to slyšeli také. V polovině schodiště mě Rogoff uviděl. Vbodl se do mě očima, zděšeným pohledem žebronil o milost.

„Pane Holsere, pane Vishinsky! Spoutejte vězni nohy a odveďte ho na popraviště.“ Hlasitý, ostrý nádech. Prudce jsem se otočil a čekal jsem ránu do hlavy. Jeden z námořníků už nestál v pozoru, ústa měl dokořán, hruď se mu vzdouvala. Ostatní ho sledovali.

Neměl jsem na vybranou, musel jsem to dotáhnout do konce. „Vy Dva kroky dopředu!“ Můj hlas byl tak ostrý a tak vysoko posazený, že to vyděsilo i mě samého. Pozornost shromážděné posádky se přenesla od nešťastného vězně ke mně.

Námořník jakoby omámeně vyklopýtal. Vší silou, jaké jsem byl schopen, jsem mu dal políček, V šokovaném tichu to znělo jako výstřel. Námořník se zapotácel, skoro upadl.

„ZPÁTKY DO ŘADY!“ Tváří jsem se skoro dotýkal jeho. Můj hněv k němu pronikl i přes jeho otupělost. Strnul v pozoru a na tváři mu rozkvétal rudý květ. Ruka mě pálila jako oheň.

Rogoff, se spoutanýma rukama i nohama, se třásl na prkně a zapřísahal mě očima. Roubík dusil jeho nesouvislé zvuky. Na okamžik jsem zauvažoval o milosti, ale znovu jsem si připomněl svou povinnost.

„Pane Rogoffe, poroučím vaši duši Bohu Pánu.“ Stiskl jsem tlačítko vozíku. Za okamžik byl ten tam.

Nechal jsem mužstvo stát v řadách, dokud obě těla nebyla odklizena z místnosti. Horečně jsem si v duchu opakoval lodní řád, abych se udržel a nezvracel před celou posádkou. „Kóje číslo jedna, dva kroky vpřed! Vpravo v bok! Pochodem vchod! Pane Vishinsky, odveďte muže na kóji.“

Jedna skupina po druhé odpochodovala. Nakonec zůstali jen důstojníci. Podívali jsme se na sebe, nikomu se nechtělo promluvit. Bylo to o vlásek.

Poslal jsem Vaxe a Alexiho odemknout kabiny pasažérů a vykročil jsem zpátky na můstek. Na schodišti z druhé úrovně jsem se musel zastavil a sevřít pevně zábradlí, než si někdo všimne, jak se mi třesou nohy. Šéfinženýr McAndrews mě tiše vzal pod paží a pomohl mi do schodů. Dělal jsem, že to nevnímám; bylo by to těžké provinění.

Ten den odpoledne jsem nařídil cvičení bojové pohotovosti a pak cvičení dekomprese. Posádce jsem tím dal jasně najevo, že

se nebojím jim dávat příkazy, a zároveň jsem je tím zaměstnal. Sám jsem se také snažil nějak se zaměstnat, ale nedařilo se mi to.

Odpoledne jsem také nechal obě těla tiše vypustit z přechodové komory do kosmu.

Přišla doba večeře. Nebyl jsem si jistý, jestli v sobě dokážu vůbec něco udržet, ale bylo nezbytné, abych se objevil v jídelně. Cestující, které jsem potkal na chodbě, se chovali s odstupem a vrhali po mně nepřátelské pohledy.

U dveří jsem potkal Amandu. Šel jsem hned k ní, abych jí vysvětlil, co jsem udělal.

Nedala mi vůbec šanci promluvit. Podívala se skrze mě, jako bych tam nebyl. Hněv jsem od ní očekával, ale i tak jsem zmateně stál a díval se na její vzdalující se záda.

Když jsem vstal a pronesl lodní modlitbu, bylo v místnosti ticho. Jediní, kdo nakonec řekli „Amen“, byli moji důstojníci, paní Donhauserová a Derek Carr.

Chvíli jsem postrkoval jídlo po talíři a pak jsem se uchýlil na můstek. Hlídku měl se mnou Alexi; pro jednou měl dost rozumu, aby byl potichu. Seděl jsem ve svém kapitánském křesle, obklopen nemilosrdným tichem, a Tuakova brunátná tvář se znovu vynořovala nad okrajem šachty. Nevidoucíma očima hleděl přímo na mě.

Ozval se interkom. „Hlásí se pilot Haynes, pane. Budeme fúzovat ještě dnes večer?“

„Ne. Ráno.“ Pilot říkal, že se ještě nemůže pustit do přeprogramování Darly, a já sám jsem byl v takovém stavu, že jsem si netroufl počítat všechno ručně.

„Rozkaz, pane.“

O půlnoci jsem předal službu Vaxovi a Aleximu a vrátil se do své kajuty. Únavou jsem se potácel a děsil jsem se samoty. Svlékl jsem si sako, rozvázal kravatu, rozepnul košili.

Zaklepání na dveře. Poloobléčený jsem otevřel. Šéfinženýr McAndrews. S ním přišla doktorka Uburuová.

Držela v ruce láhev a dvě sklenice. „Tohle je léčebný prostředek. Jako lodní lékařka vám přikazuji, abyste ho užil.

Šéfinženýr vám pomůže s podáním léku.“ Předala svůj náklad šéfovi a odešla.

McAndrews se na mě podíval a mlčel. Povzdechl jsem si. „Pojďte dál.“

„Děkuji, kapitáne.“ Řekl to formálně.

Šel jsem do sejfu a vytáhl odtamtud jeho dýmku a nádobu. „Rozkazuji vám, abyste to zapálil.“ Přičichl jsem k láhvi. Nějaká whisky. Nalil jsem dvě zpola plné sklenky.

Naučil jsem se pít na Akademii, při první dovolené. Pil jsem proto, že čas od času pili všichni. Ne že by mi to bylo protivné, ale ani mi to moc nechutnalo. Dnes jsem se však choval jako piják. První polovinu sklenice jsem vypil jedním douškem a za chvíli jsem do sebe obrátil i zbytek. Šéfinženýr beze slova nalil další.

V oparu z toho kuřáckého nástroje jsme seděli většinou mlčky a upíjeli ze sklenice. Vyprávěl jsem mu o své dopolední cestě do nákladového prostoru. Vysvětlil jsem, jak mi bylo, když jsem uhodil do tváře toho vyděšeného námořníka. Mluvil jsem o otci. Poslouchal, kývl, občas mě pobídl. Občas vyprávěl nějakou historku sám.

Jak večer ubíhal, postupně se mi ulevovalo. Naše společné truchlení přešlo v diskusi. Později jsem si vzpomněl na vlastní hlas, byl podivně silný. Pamatoval jsem si, že jsem vstal a chtěl jsem jít na záchod, ale stěna se na mě vrhla a chtěla mi rozbít nos, vybavoval jsem si šéfinženýrovu ruku, která mé zachytila.

Co následovalo potom, na to si nějak nemůžu vzpomenout, i když se mi matně vybavuje, jak mi šéfinženýr stahoval boty a rozepínal pásek. Jako bych slyšel něčí hrozně pitomý hlas: „Díky, šeříku. Dobrý jméno pro báječnýho chlapa, co, šéfíku?“ Někdo se zahihňal. Pak jsem usnul.

+ + + + +

Druhý den ráno jsme fúzovali - po pracných výpočtech, které se na mé naléhání opakovaly znova a znova. Daly mi o to víc práce, že mě strašně bolela hlava. Vax něco řekl příliš hlasitě. Zavrčel jsem, ale zdálo se, že mu to nevadí. Do druhého dne

jsem se uklidnil, a dokonce mě napadlo, že bych to měl Vaxovi vynahradit větší srdečností, když odcházel ze služby.

„Jdete si lehnout, pane Holsere?“

„Ne, pane. Chystám se do tělocvičny.“

„Mělo mě to napadnout. Berete s sebou někoho z praporčíků?“

„Ne, pane, mám schůzku s panem Carrem,“ Pozvedl jsem obočí. „Omluvil se a požádal mě, jestli bychom mohli pokračovat, pane. Už spolu cvičíme čtyři dny.“

„Aha.“

„Ano, pane. Včera jsme přešli z jedné hodiny na dvě. Je to všechno, pane?“

„Běžte.“ Zajímavé. Pomyslel jsem si, že vím, co asi přijde dál. Jen jsem uvažoval o tom kdy.

Týden uběhl v klidu. Posádka přijala tu názornou lekci z disciplíny a znova se vrátila k běžné rutině. Nesetkal jsem se s žádným vzdorem, s žádnou neposlušností. Ten nešťastný námořník, který se zamračil na Alexiho, dostal pokutu a povinnosti navíc na dobu jednoho měsíce. Pan Herney, dojemně vděčný za milost, si odpykával svůj trest ve vězení.

Amanda lhostejně vyslechla mou omluvu. Nechala mě, abych jí vysvětlil, proč jsem to udělal. Pak se beze slova odvrátila. Rozhodl jsem se, že ji nechám být. Jako kapitán jsem se nemohl vnucovat pasažérce.

Teprve po pár dnech, na konci večeře, přišlo to, na co jsem čekal.

Podíval jsem se na hodinky. „Dekuji za zajímavý večer. Paní Donhauserová, pane Kaa Loa, pane Carre.“ Vstal jsem a chystal se odejít.

Derek také vstal. „Pane, mohl bych s vámi soukromě mluvit, až se vám to bude hodit?“

„Bude se mi to hodit na můstku asi za hodinu.“

„Děkuji, pane.“ Čekal zdvořile, až odejdu.

Seděl jsem u ovládacího pultu, když se ozvalo zaklepání. Sandy doprovázel pana Carra. Jako pasažér nemohl Derek vstoupit na můstek sám.

Otočil jsem se i se židlí ke dveřím. Derek váhavě vešel s holovidem v ruce. Rozhlédl se po složitých přístrojích a obrazovkách a zdálo se, že na něj udělaly dojem. „Děkuju, že jste mi sem dovolil přijít."

„Co jste mi chtěl, pane Carre?" Mluvil jsem chladně. Sledoval mě nejistě a stál před mým křeslem jako provinilý školák. „Kapitáne Seaforte, hrozně mě rozčililo, když jste říkal, že bych nezvládl život praporčíka. U nás v rodině se vždycky předpokládalo, že zvládneme všechno, co si usmyslíme. Pane, myslím, že se mýlíte." Tvářil jsem se lhostejně. Ale v hloubi duše mi blikla jiskřička naděje.

„Kapitáne, já můžu být praporčíkem. Vím, že říkat to nestačí, tak jsem se vám to snažil dokázat. Že nesnesu disciplínu? Až doteď jsem nikdy nikoho neoslovoval „pane", ani otce ne. Vám teď říkám „pane". A budu to dělat i dál. Chci jenom, abyste mě soudil bez předsudků. Prosím. Pane."

Teď už jsem ho vnímal naplno. „Pokračujte."

„Studoval jsem geometrii a trigonometrii, ale diferenciální počet ne. Nevěřil jste mi, když jsem říkal, že to se můžu naučit. Podívejte se na tohle, prosím." Podal mi holovid. Zapnul jsem ho.

„V lodní knihovně byla učebnice diferenciálního počtu. Vyřešil jsem všechny problémy v první kapitole a většinu v druhé. Rozumím diferenciálním rovnicím. Derivace rychlosti podle času je zrychlení. Derivace dráhy podle času je rychlost."

Na začátečníka bez instruktora to nebylo špatné. „Udělal jste dost velký pokrok, pane Carre. Proč?"

„Nikdo mi nikdy neřekl, že nejsem dost dobrý, kapitáne. Chtěl jsem, abyste věděl, že jsem."

„Takže vy se podřizujete disciplíně."

„Ano, pane."

„Jak se vám to líbí?"

„Nesnáším to!" Řekl to tak prudce, že jsem se lekl. „Nenávidím to, takhle se pokořovat! Nenávidím!" Polkl. „Ale to neznamená, že toho nechám, pane. Zvládnu všechno, pro co se rozhodnu!"

„No dobře, pane Carre. Ale proč?"

„Když jste tenkrát odešel z mé kabiny, tak jsem o tom přemýšlel. Nejdřív jsem chtěl nastoupit k námořnictvu, protože jsem měl hrozný vztek. Chtěl jsem vám ukázat.“

Nejspíš si všiml, jak se tvářím. „Říkal jsem nejdřív, pane. Ještě jsem neskončil. Když mě ta zlost přešla, tak jsem si uvědomil, že to není žádný důvod. Pět let být zahrabaný na nějaké lodi jenom proto, že se mi někdo pošklebo val? To ne. Ale co bych jinak těch pět let dělal? Správce plantáže by nechtěl, abych se mu pletl pod nohama, a správcem svěřeneckého majetku je on. Dokud svěřenská správa neskončí, poslal by mě pryč s malým kapesným, pořád bych byl nezletilý a musel bych žádat o dovolení ve všem, co bych chtěl dělat.“

Odmlčel se, aby si srovnal myšlenky. „Námořnictvo možná není o nic lepší. Stejně budu muset jít, kam mě pošlou, a dělat, co se mi řekne. Ale budu zletilý. A přinejmenším se pro to sám rozhodnu.“

„To je všechno?“ Jeho motivy na mě valný dojem neudělaly.

„Ne, to není všechno. Chci říct, ne, pane. Promiňte. Přemýšlel jsem o některých důstojnících, se kterými jsem se tady setkal. Poručík Cousins, to byl - omlouvám se, to bych neměl říkat. Ale pan Malstrom, s tím jsme měsíc seděli u stolu. To byl gentleman, jako můj otec. A když takový člověk jako on může udělat kariéru u námořnictva, můžu já taky.“

„A o to vám jde, pane Carre? O kariéru v námořnictvu?“

„Ne, kapitáne Seaforte. Asi ne. Ale aspoň se někam podívám. Něco se naučím. Budu žít na lodi.“

„Tomuhle,“ mávl jsem pohrdlivě rukou, „říkáte život?“ Dlouho na mě nechápavě zíral, než si vzpomněl. Pak mu zrudly uši. Sklopil oči. „Omlouvám se, pane,“ řekl tiše. „Moc mě mrzí, že jsem to řekl.“

„Řekl jste toho víc, co by vás mělo mrzet,“ tínal jsem to na ostří nože, ale jestli nevydrží tohle, rozhodně by nevydržel ani to, co na něj přichystá můj starší praporčík. „Asi máte pravdu. Pane.“ Teď už měl rudé i tváře. „Kolik je vám let?“

„Šestnáct, Za šest měsíců mi bude sedmnáct.“

„Já jsem jen o rok starší než vy.“

„Já vím. Proto je tak těžké říkat vám ‚pane'.“

„Ale přesto jsem já kapitánem Hibernie a vy byste byl kadet, což je ta nejnižší příčka na hodnostním žebříčku. Úplně nejnižší.“

„Ano, pane. Já vím.“

„Nejsem si jistý. Chápete, jaký je rozdíl mezi kadetem a praporčíkem?“

„Kadet je žák, ne? Praporčík je důstojník.“

„Kadet má zvláštní postavení, pane Carre. Je doslova svěřencem svého velícího důstojníka. Velitel má stejná práva, jaká měli jeho rodiče. Kadet není dospělý, dokud se nestane praporčíkem. Nemá vůbec žádná práva a může být potrestán jakýmkoli způsobem, který jeho velitel uzná za vhodný.“

Zkoumal jsem jeho tvář; ještě jsem ho neodradil. Nasadil jsem těžší kalibr. „Kadet nemá odvolání, ať mu přikážou cokoliv. Je to krutý život. To má svůj důvod: musí se naučit překonat všechny potíže. Po kadetním výcviku se mu život na lodi bude zdát snadný. Má už za sebou horší věci. A naučil se, že moc kapitána je absolutní, stejně jako byla moc jeho velitele.“

Zdálo se, že Derek o tom uvažuje. „Chápu.“

„Většina kadetů nastupuje na Akademii ve třinácti, někteří ve čtrnáctí letech. Moc málo v patnácti. Ve vašem věku je už obvykle moc pozdě; nedokážeme snést disciplínu tak tuhou a svévolnou, jakou musejí snést kadeti. Vy jste na to moc starý, Dereku.“

„Nejsem, jestli se rozhodnu, že to vydržím.“ Řekl to s jistotou.

Byl jsem trpělivý; zasloužil si to. „Myslíte, že říkat mi „pane“ je disciplína? Křičel na vás vůbec někdy někdo, koho jste neměl rád?“

„Ne, pane.“ Ošil se.

„Řekněte mi, spal jste někdy v místnosti s jinými lidmi?“

Polkl. „Ne. Jen tady v kabině s otcem.“

„Jak se vám to líbilo?“

„Nemohl jsem spát.“ Zrudl. „Měl jsem prášky. Na spaní, dost silné. Pomáhaly mi.“

Schválně jsem chvíli prodlužoval ticho. Řekl: „Já vím, nebude to jednoduché. Ale když se jednou rozhodnu, tak to dokážu.“

„Dereku,“ zavrtěl jsem bezmocně hlavou. „Vy to skutečně nechápete, viďte? Použil jste někdy v životě záchod, když u toho byl ještě někdo jiný?“

„Proboha ne!“ vyhrkl. Předpokládal jsem, že ne.

„Viděl vás někdy někdo cizí bez šatů?“

„Ne.“ Při té myšlence zrudl.

„A přesto chcete být praporčíkem?“

„Ano, pane.“ Řekl to odhodlaně.

„Sundejte si kalhoty.“

„Cože?“ Ohromení přešlo v nejistotu a pak v děs. Polkl, protože si uvědomil, v jaké je situaci: musel mi dokázat, že to snese, nebo se svého plánu vzdát. S očima upřenýma na stěnu si pomalu rozepnul kalhoty a svlékl je. Nevěděl, co s nimi, takže zaváhal a pak je hodil na palubu.

Neřekl jsem nic a nechal jsem ho čekat ve spodním prádle. Po chvíli bylo jasně vidět, jak se snaží ovládnout. Pomalu otevřel pěsti. Prodlužoval jsem mlčení. Rozhlédl se, uvědomil si, že je na můstku lodi, zrudl do krvava. Ale nepohnul se.

„Dereku, jste si pořád ještě jistý, že to snesete?“

„Ano,“ procedil mezi zuby. „Snesu všechno, co si vymyslíte, sakra!“

Neurazilo mě to, ale bylo načase zvýšit tlak ještě trochu. Lepší bude, když se zlomí teď než po přísaze. „Omluvte se!“

Polkl. Bojoval sám se sebou, pohled měl nepřítomný. Po chvíli řekl úplně jiným tónem. „Kapitáne Seaforte, pane, omluvte prosím mou hrubost.“

„Omluvte se pokorně!“ Ve srovnání s obvyklým šikanováním nebylo tohle vůbec nic.

„Pane! Mrzí mě, že jsem s vámi mluvil takovým způsobem. Svědčí to o mé nezralosti. Moc mě mrzí, že se nedokážu ovládat. Nechtěl jsem vás urazit, pane, a nikdy to už neudělám!“

Vzhlédl jsem. Oči měl vlhké. Slevil jsem. „Slyšel jsem, že jste cvičil.“

„Ano, pane. S Vaxem Holserem.“

„Pro vás s panem Holserem.“

„Omlouvám se, pane. S panem Holserem, abych se připravil.“

„To je součást vašeho plánu?“

„Ano, pane, začal jsem tím dopisem pro vás.“

Povzdechl jsem. Snad by to přežil. Taktak. Na druhé straně byl vzdělaný, a když měl nějaký cíl, uměl za ním jít. A já jsem potřeboval praporčíky.

„Takhle to chodí, Dereku. Složíte přísahu a zavážete se k službě na pět let. Pak už si to nemůžete rozmyslet. Jediný způsob, jak z toho ven, je bezectné propuštění, a tomu vždycky předchází vězení. Víte, co to znamená bezectný?“

„Ne přesně, pane.“

„Nikdy nemůžete volit, zastávat žádnou volenou funkci ani být jmenován do vládního úřadu. Propadne vám veškerý armádní plat a peněžní dávky. Je to naprostá ztráta cti.

„Chápu, pane.“

„Nastupujete jako kadet. Nejste důstojník. Teoreticky můžete zůstat kadetem celých pět let. Zůstanete kadetem, dokud se váš velící důstojník nerozhodne, že vás jmenuje praporčíkem. Vy do toho nemáte co mluvit. Jste námořnictvu povinen službou a poslušností bez ohledu na své postavení.“

„Ano, pane.“ Pozorně mě sledoval a čekal na povolení, které muselo přijít.

„Dereku, musím vás varovat. Myslíte, že jsem vás šikanoval?“

„Ano, pane. Trochu.“

„Ani trochu. Jste velice citlivý; bývá to mnohem, mnohem horší. Měl byste si to rozmyslet.“

Překvapil mě. „To jsem dělal, pane, když jsem tady musel stát takhle.“

„No a?“

„Chci nastoupit k námořnictvu, pane.“

„Rozmyslím si to. Počkejte na chodbě, než vás zavolám. Neobtěžujte se s oblékáním.“

„Cože?“ V tváři se mu střídala zuřivost a pocit zrady. „Vy - já jsem vám věřil!“ Shýbl se, sebral kalhoty.

Neřekl jsem nic.

Oklepal kalhoty a chystal se je natáhnout. Tvář měl bledou vzteky. Zvedl nohu. Pak ztuhl.

Dlouho se díval na své kalhoty. Nakonec je pohrdlivě zvedl do výšky. Vzal je do dvou prstů a natáhl paži. Rozevřel prsty. Kalhoty padly na palubu. Šel ke dveřím a na chodbu. Zavřel jsem za ním.

Dal jsem mu půl hodiny; to by mělo stačit. Když jsem mu pokynul, vešel dovnitř, bledý, ale bez řečí. Podal jsem mu kalhoty; vděčně si je natáhl. „Dereku, s panem Holserem to nebudete mít snadné. Vydržte to. Udělám z vás praporčíka hned, jak si budu jistý, že máte dostatečnou kvalifikaci.“

„Rozumím.“ Už zase začínal mít normální barvu. Zavolal jsem jako svědky Vaxe a šéfinženýra. Vzal jsem Dereka pod přísahu hned na můstku a zapsal jsem ji do deníku.

„Je váš, Vaxi. Ukažte mu, zač je toho loket.“ Vax se výhružně usmál. Otočil se na Dereka. „Kadete, jdeme do ubikace. Ukážu vám vaše lůžko. Být kadetem není nic těžkého. Co se hne, to oslovujete „pane“ nebo „madam“, děti nevyjímaje. A uděláte všechno, co vám řekne důstojník, a to bez výjimky.“

„Ano, pane,“ řekl pokorně Derek.

„Správně je ‚rozkaz, pane', takže dvě důtky. Deset důtek znamená lavici.“

„Rozkaz, pane.“

„Ne, teď jste měl říct ‚ano, pane'. Nedal jsem vám rozkaz, sdělil jsem vám fakt. Další dvě důtky.“ Každou z nich si bude muset odpracovat dvěma hodinami tvrdého cvičení.

„Ehm, ano, pane.“ Derek začal mít poněkud ustaraný výraz.

Šel jsem za nimi chodbou k ubikaci a bylo mi pana Carra trochu líto.

Vax položil ruku chlapci na rameno a postrčil ho k ubikaci. „Dereku, povězte nám něco o svém sexuálním životě,“ zapředl jako kocour. Dveře za nimi zapadly.

Vrátil jsem se na můstek. Měl jsem teď čtyři praporčíky. No, tři a kadeta. Takže skoro.

16.

„Bože Pane, na palubě U.N.S. Hibernia je 14. května 2195. Prosíme tě, abys nám požehnal, abys požehnal naší plavbě a abys dal zdraví a spokojenost všem, kdo jsou na palubě.“

„Amen.“

Posadili jsme se.

Jedl jsem polévku a v duchu vypočítával, za co všechno mohu vzdávat Bohu díky. Naše posádka se zase uklidnila. Zůstávali jsme ve fúzi a na vrcholku N-vlny jsme se hnali k Naději národů. Se šéfinženýrem jsme čas od času za klidných večerů zkoumali jeho kuřácký výrobek. Alexi pod vedením pilota Haynese tvrdě dřel navigaci; těšil jsem se na den, kdy se bude moci stát poručíkem.

Na druhé straně jsme si neporadili s Darlinými šváby. I když jsem nutil pilota, aby přinejmenším zjistil stav jejích výpočetních matic, bránil se, že s tím máme počkat až na Naději národů, kde určitě najdeme schopnějšího odborníka na čítače. Pokud budeme upravenou hmotnost počítat sami, nepředstavuje Darlin chybně naprogramovaný parametr žádné riziko. Nelíbilo se mi to, ale neměl jsem chuť naléhat.

Derek Carr mezitím zmizel mezi praporčíky pod laskavým vedením Vaxe Holsera. Protože kapitán do ubikace nikdy nechodí a kadeti zase nemají přístup na můstek, neměl jsem žádnou možnost zjistit, jak to Derek zvládá.

Občas jsem ho zahlédl, jak někam pospíchá chodbou v neposkvrněné šedé kadetské uniformě bez odznaků, vlasy nakrátko ostříhané, ruce a tvář dokonale vydrhnuté, ve tváři úzkostlivý výraz.

Když mě uviděl, postavil se do pozoru, nejdřív nedbale, ale do týdne měl vtažené břicho, rovná ramena, páteř strnulou – postoj dokonalý v každém detailu. Jak ho Vax dokázal naučit fyzický dril tak rychle, na to jsem se radši ani neptal.

Musel jsem je nechat být a důvěřovat Vaxovi, že svou práci zvládne. Derek se učil, jak to na lodi chodí, dřel lodní řád,

zvládal čistotu, disciplínu a učil se vyrovnat se s ubikací plnou skotačivých chlapců, kteří jsou mu všichni nadřízeni. To pro něj bude nejtěžší. Buď to zvládne, nebo ne. Pomoci jsem mu nemohl.

Přesto jsem však Vaxe varoval. „Ty důtky, co mu dáváte – ujistěte se, že bude mít šanci si je odcvičit. Neměl by se dostat na deset. Nebo aspoň prvních pár měsíců ne."

„Rozkaz, pane. Taky mě to napadlo." Nechal jsem je být.

Občas jsem potkal Amandu, jak flirtuje a směje se s různými mladíky z řad cestujících. Pokud mě viděla, nedala to na sobě znát. Chyběla mi naše důvěrnost, naše fyzická blízkost, naše spojenectví.

Když teď od kapitánského stolu odešel Derek Carr, měl jsem po celý duben u večeře jen dva společníky. První květen, kdy docházelo k normálnímu střídání, přinesl překvapení; deset cestujících požádalo vrchního stevarda o místo u mého stolu. Už jsem nebyl tak docela v klatbě. Na zbylá místa u svého stolu jsem si vybral sedm hostí. Večeřel jsem teď s plnou sestavou, uprostřed živé konverzace.

Ale musel jsem někdy spát.

Dveře mé kajuty se nechtěly zavírat. Zabouchl jsem je, otevřely se. Musel jsem na ně nalehnout plnou vahou, abych je přirazil. Něco na ně z druhé strany tlačilo. Couvl jsem, narazil zády do stěny.

V tmavé chodbě za poškozenými dveřmi se něco pohnulo. Námořník Tuak se vbelhal do kajuty, tvář brunátnou, oči vypoulené, a chrastil pouty na rukou a nohou. Zčernalý jazyk mu lezl z protržené pásky, která mu zakrývala práchnivějící ústa.

Přitiskl jsem se k přepážce. Chladná, vlhká paže se prodrala lodní stěnou dovnitř a omotala se mi kolem krku. Námořník Rogoff se vsoukal do kajuty, aby mě přidržel, než se přiblíží Tuak.

Vzbudil jsem se s křikem. Z hrdla mi však vycházelo jen sotva slyšitelné kňučení. Vypotácel jsem se z postele, padl do křesla, objal si paže rukama a kolébal se ze strany na stranu, dokud se chodby nerozjasnily denním světlem.

Napadl mě jen jediný způsob, jak si s tím poradit. Ponořil jsem se do práce a snažil se vyčerpat tak, abych se neobával spánku. Přidělil jsem si každý den dvě čtyřhodinové hlídky. Prošel jsem celou loď od zádi po příď, nazpaměť jsem se učil každou část, všechny skladové prostory, kdejakou komoru.

Znepokojil jsem Alexiho a pilota tím, že jsem se přidal k jejich výuce navigace; v rohu místnosti jsem počítal problémy, které pan Haynes praporčíkovi zadával. Alexi je řešil rychleji a přesněji než já, ale já jsem vytrvale počítal a počítal, až jsem se zlepšil.

Pilot byl nejdřív v mé přítomnosti nesvůj; neopatrná poznámka už mu jednou vynesla pokárání a tvrdý trest, a já jsem na něm teď chtěl, aby opravoval moje chyby. Po čase našel rovnováhu mezi úzkostlivou zdvořilostí a posměchem a stal se z něj vynikající učitel.

Na mé naléhání mi šéfinženýr McAndrews půjčil holovidy vysvětlující principy fúzních motoru. Zůstávaly pro mě záhadou bez ohledu na to, jak tvrdě jsem studoval. Přiměl jsem šéfinženýra, aby je prošel se mnou krok za krokem, až nakonec i ten flegmatický člověk začal hovořit trochu podrážděně.

Kontroloval jsem každý kout lodi: strojovnu, kóje, ošetřovnu, ubikaci. Zatímco praporčíci a kadet stáli v přísném pozoru, předstíral jsem, že hledám prach na policích nebo shrnutou přikrývku, a měl jsem aspoň na okamžik pocit, že jsem se probudil z nekonečné noční můry.

Byl jsem v pokušení svěřit se se svými sny doktorce Uburuové. Třeba by v nich našla nějaký podklad pro to, aby mě odvolala z funkce pro mentální neschopnost. Ale nepokusil jsem se o to, protože jsem věděl, že mé sny jsou známkou napětí, ne duševní nemoci. Bál jsem se, že mou zbabělost prohlédne.

Soustředil jsem se na jeden úkol, který jsem pořád odkládal. Zavolal jsem šéfinženýra a pilota - samozřejmě mimo můstek -, abych s nimi probral možnost přeprogramovat Darlu, a odstranit tak její švábý.

Pilot neochotně vysvětlil, co je k tomu potřeba udělat. Budeme muset odstranit její konverzační a postojové vrstvy,

najít nesprávnou vstupní hodnotu parametru upravené hmotnosti a přepsat ji.

Požádal jsem o manuály, nahlédl jsem do nich. Všechny kroky tam byly jasně popsány. Kdybych byl věděl, jak jasně, nebyl bych panu Haynesovi dovolil tak dlouhý odklad. Chápal jsem ale, proč je tak opatrný; kdybychom udělali chybu, mohli bychom všechno jen zhoršit. Přeprogramovat čítač nebyla práce pro amatéry; proto taky Admiralita zaměstnávala dosmany.

Pilot hájil své stanovisko. „Darla se zasekla na výchozím údaji celkové hmotnosti. Ale když jí budeme dodávat potřebná čísla ručně, můžeme fúzovat. Lepší problém, který známe, než takový, o kterém nic nevíme."

„Pane McAndrewsi?"

„Já nejsem dosman, pane. A se vší úctou, vy taky ne. Bojím se, že bychom způsobili víc problémů, než bychom jich vyřešili. Můžeme to počítat ručně; já bych ji nechal být."

„V tomhle ohledu máte oba pravdu. Ale nemáme nejmenší ponětí, kolik těch švábů ještě Darla má. Co když hmotnost lodi není jediný parametr, který je chybný? Až vyvoláme její vstupy, budeme je muset všechny zkontrolovat, abychom si byli jistí."

Pilot se ušklíbl. „Pane, uvědomujete si, kolik parametrů Darla má? Jasně, některé jsou jednoduché, třeba hmotnost lodi. Ale jsou tam i takové podivnosti jako délka šachty fúzního motoru, kapacity hydroponických tanků, hltnost čerpadel ve vzduchových komorách… Bože můj, to přece nemůžeme všechno kontrolovat."

„To všechno si pamatuje?"

„A používá. Kdykoliv recyklujeme sklenici vody, vypěstujeme rajče, sledujeme odchylky energie, spoléháme se na Darliny parametry. Jestli je nevědomky změníme…" Nedořekl. Nebezpečí bylo zřejmé a nahánělo husí kůži.

Rozhodnout jsem musel já, a já jsem se na to potřeboval vyspat.

Té noci se noční můra vrátila s děsivou silou. V okamžiku, kdy jsem se obvykle roztřeseně vzbudil, se mi podařilo jako obvykle se s námahou probrat. Celý slabý jsem se dovlekl ke

křeslu a padl do něj. A tam mě našla ledová ruka pana Rogoffa a srazila mě na palubu, řvoucího hrůzou.

Vzbudil jsem se v posteli, třásl jsem se a lapal po dechu, uvědomil jsem si, že jsem pořád ještě spal. Vzhlédl jsem. Pan Tuak otevřel dveře a vpotácel se dovnitř, práchnivějícíma očima se zabodl do mých, spoutané nohy se šouraly k mé posteli. Znovu jsem se vzbudil, ochromený hrůzou.

Dlouho trvalo, než jsem si byl jistý, že jsem skutečné vzhůru. Natáhl jsem kalhoty, přehodil sako pres tílko a spěchal na ošetřovnu. Celou cestu jsem se s hrůzou rozhlížel, jestli někde nepotkám pana Tuaka. Na hrdost jsem zapomněl; vzbudil jsem doktorku Uburuovou a dožadoval se tablety pro spaní. Na její otázky jsem odpověděl, že mám zlé sny.

Dala mi tabletu, varovala mě, abych si ji nebral dřív, než budu skutečně v posteli, a abych spal, jak dlouho budu chtít. O mých zlých snech naštěstí neřekla nic.

Když jsem došel ke své kajutě, přejel mi po zádech mráz; opatrně jsem otevřel dveře a vešel. Věděl jsem, že tam na mě nic nečeká, ale to nestačilo zahnat mé přízraky - choval jsem se jako dítě.

Polkl jsem sedativum. Za pár minut kajuta zmizela.

Někdo útočil na mé dveře bucharem. Zděšeně jsem se snažil otevřít oči, ale měl jsem je pevně zalepené.

Vyhrabal jsem se z postele a po hmatu jsem hledal cestu ke dveřím. Někdo posunul přepážku asi o dva kroky blíž; odrazil jsem se od chladného kovu a prudce otevřel dveře, připravený roztřískat ten buchar na malé kousíčky.

Násilím jsem otevřel oči a v mém hrdle spolu bojovalo zavrčení se zařváním o to, co se ozve dřív. V chodbě trpělivě čekal plavčík.

„Ricky! Co tady pro jméno Boží děláte uprostřed noci? A přestaňte mlátit!“ Opatrně jsem se opřel o stěnu.

„Je ráno, kapitáne, pane. V tuhle dobu sem chodím vždycky.“ Plavčík držel oběma rukama podnos se snídaní a čekal.

„Em - hm. Pojďte dál.“ Vpotácel jsem se zpátky a posadil se na postel. „Neviděl jste náhodou člověka s kusem provazu kolem krku, že ne?“

Ricky postavil podnos na stůl. „Ne, pane. Jestli ho potkám, mám mu něco říct?“

Zaostřil jsem na noční stolek a snažil jsem se ho udržet v klidu. „Řekněte mu, že je mi to líto.“ Stolek zpomalil, ale nepřestal se otáčet. „I když, vlastně, neříkejte mu nic, jen se ho snažte nevidět.“ Lehl jsem si na postel. Teď už se točil jen strop. „No nic, stejně si ani nejsem jistý, jestli tohle je skutečné. To je všechno, Ricky.“

„Rozkaz, pane. A mimochodem, pane, rozhodl jsem se, že chci být praporčíkem.“

„To je dobře, Ricky, tak se vraťte, až vyrostete. Já požádám kapitána. Teď jsem unavený.“

„Rozkaz, pane,“ řekl nejistě. Odešel.

Vzbudil jsem se o několik hodin později, osvěžený a klidný, a vybavoval jsem si nějaký divný sen o plavčíkovi. Pomalu jsem vstal. Opatrnými zkouškami jsem si ověřil, že moje motorické systémy fungují.

Zašel jsem si na záchod a do sprchy a pak jsem se vrátil do kajuty. Dvě ztuhlá vajíčka na mě vyčítavě hleděla. Rozhodl jsem se, že se dnes musím soustředit na to, abych rozlišil skutečnost a fantazii. Ranní povinnost jako dělaná pro kapitána.

Cestou na můstek jsem se zastavil na ošetřovně. „Paní doktorko, co jste mi to dala?“ zeptal jsem se nešťastně.

„Mělo to nějaké vedlejší účinky?“ chladně odpověděla otázkou.

„Myslím, že tadyhle,“ poklepal jsem si na čelo, „možná jeden je. Nebyl jsem schopen vzbudit se na snídani. Místo mě se vzbudil někdo jiný.“

„To jste neměl ani zkoušet,“ kárala mě lékařka. „Říkala jsem vám přece, že máte zůstat ležet, dokud se nevzbudíte sám od sebe.“ Zkoumavě si mě prohlížela. „Myslím, že jste to přežil, kapitáne. Potřeboval jste si odpočinout.“ Musel jsem přiznat, že je to pravda.

Během dne jsem zavolal šéfinženýra McAndrewse a pilota Haynese k poradě do důstojnické jídelny. „Promyslel jsem si to,“ řekl jsem a napil se kávy. „Darlu přeprogramujeme. Pokud

jde o výpočty fúze, já si nevěřím; potřebujeme být schopni se na ni spolehnout.

A když už v tom budeme, můžeme zkontrolovat i ostatní parametry.“

„Těch jsou stovky,“ připomněl mi pilot. „Potrvá celé měsíce, než se dostaneme k Důlnímu táboru. Je dost času je prověřit.“

Ticho. Pak pilot řekl opatrně: „Kapitáne, protestuji proti vašemu rozkazu z důvodu bezpečnosti lodi. Žádám, aby byl můj protest zapsán do deníku.“

„Dobře.“ Na to měl právo. Nepřipomněl jsem mu možnost, že pokud má pravdu, lodní deník si už nikdy nikdo nepřečte.

Šéfinženýr McAndrews si odkašlal. „Pane, žádám, abyste do deníku zapsal i můj protest. Se vší úctou k vám.“ On měl dost odvahy, aby se mi přitom podíval do očí.

„Tak moc jste o své pravdě přesvědčený, šéfe?“

„Ano, pane. Je mi líto.“ Podle výrazu se zdálo, že to myslí vážně.

„Dobře,“ Řekl jsem to dost ostře a snažil jsem se zahnat pocit, že jsem byl právě zrazen. „Zapíšu vaše protesty. Přineste na můstek manuály čítače. Odpoledne začneme.“ Vyšel jsem z jídelny s pocitem, že mé večery s hlavním inženýrem už nikdy nebudou takové, jako bývaly. Zahnal jsem z mysli svou osamělost; kdybych se jí příliš zabýval, mohl bych se taky vrátit do důstojnické jídelny a zrušit svůj rozkaz.

Sešli jsme se na můstku. „Pane Holsere, ruším vaši hlídku. Odejděte.“ Nervy jsem měl napnuté k prasknutí. Zabouchl jsem dveře, takže pilot Haynes, hlavní inženýr McAndrews a já jsme zůstali s Darlou o samotě. Vypnul jsem interkom. Vyťukal jsem na své klávesnici rozkaz a zároveň jsem ho řekl nahlas: „Vstup pouze z klávesnice, Darlo.“ V téhle chvíli jsem nemohl riskovat, že čítač zmate nějaký náhodný zvuk. Při programování na hlubších úrovních mohlo nějaké špatně vyložené zakašlání způsobit kdovíjak nebezpečného švába.

„Jasně, kapitáne,“ řekla Darla. „Chcete mi povědět něco důležitého?“

Vyťukal jsem; „Pouze alfanumerické odpovědi, Darlo, zobrazovat na monitoru.“

Na obrazovce se rozsvítila věta: „POUZE KLÁVESNICE, KAPITÁNE. CO SE DĚJE?“

Vyťukal jsem: „Vypoj konverzační vrstvu.“

„POTVRZUJI VYPOJENÍ KONVERZAČNÍ VRSTVY.“ Darlina odpověď byla tupá a strojová, bez obvyklého vtipkování.

Ukázal jsem na manuál na pilotově klíně. „Co se má udělat nejdřív?“

Za tři hodiny jsme byli hotoví; obešli jsme varování a bezpečnostní pojistky, vložili mé přístupové kódy, odstranili navzájem propojené vrstvy ochran proti neoprávněným zásahům, které do ní vložili dosmani. Darla ležela v bezvědomí na našem operačním stole s obnaženým tepajícím mozkem.

Vyťukal jsem: „Vypiš seznam pevně zadaných parametrů, vzestupné pořadí, po každém údaji počkej.“

„zahajuji seznam parametrů, čekat po každém údaji.“ První parametr se objevil na monitoru.

„rychlost světla: 299792,518 kilometru za vteřinu“

Pohlédl jsem na pilota. „Je s tímhle něco v nepořádku, pane Haynesi?“

„Ne, pane.“

Jak jsem odklepával dlouhý seznam parametrů, uvědomil jsem si, že průběžně je všechny zkontrolovat nelze. Ťukal jsem do klávesnice a Darla zobrazovala na obrazovce jeden parametr po druhém. Po chvíli už jsem na každý jen letmo mrkl a čekal jsem, až se objeví slova „ZÁKLADNÍ HMOTNOST“. Ťukal jsem hodinu a půl a zápěstí mě už začínalo bolet, než se údaj na obrazovce konečně objevil.

„ZÁKLADNÍ HMOTNOST LODI: 215,6 STANDARDNÍ JEDNOTKY.“

„Tak,“ oddechl jsem si. Naťukal jsem: „Zobraz číslo a umístění parametru.“

„PARAMETR 2013, SEKTOR 71198, GRANULE 1614. Vyťukal jsem: „Pokračuj v seznamu parametrů.“

„SEZNAM PEVNĚ ZADANÝCH PARAMETRŮ DOKONČEN.“ Zaklel jsem. Hmotnost lodi byla úplně poslední parametr na seznamu. Kdybych byl začal na konci seznamu a

vzal to odzadu, byl bych si ušetřil hodiny ťukání. „Ten je poslední, pilote.“

„To není možné!“

„Proč ne?“

„Parametrem by měla být i upravená hmotnost.“ Hlavní inženýr podotkl: „Jestli ji odvozuje od základní hmotnosti, tak ne.“

„Víme, že užívá pro základní hmotnost nesprávné číslo,“ řekl jsem. „Jak se to dá změnit?“

„Nejrychlejší řešení je vymazat základní hmotnost jako pevný parametr a vložit ji jako proměnnou, pane.“ Pilot měl na klíně manuál na holovidu. „Pak jí přikážeme, aby tu proměnnou neměnila jindy než po přepočtu.“

V manuálu byl krok za krokem rozepsán postup, jak na to. „Přečtěte mi přesné pokyny.“

„Rozkaz, pane.“ Pilot zvětšil stránku, abychom ji viděli všichni. „K vymazání je potřeba čtrnáct kroků, pane. K vložení šest.“

„Existuje nějaký důvod, proč teď nepokračovat, pánové?“ zeptal jsem se. Po chvilce váhání jsem dodal; „Kromě těch, které už jsou zapsány v deníku?“

Pilot Haynes neochotně připustil: „Jiné ne, pane.“ Šéfinženýr zavrtěl hlavou.

Každý krok jsme prováděli hodně opatrně. Jak pilot, tak šéfinženýr porovnávali příkazy na mém monitoru s manuálem, než jsem je odeslal, aby si ověřili, že jsem neudělal chybu. Byl jsem tak nervózní, že jsem se skoro neovládal; byli jsme barbaři a prováděli jsme neurochirurgickou operaci. Začal jsem si přát, abych byl dal na radu svých důstojníků.

Konečné jsme byli hotoví. „VKLÁDÁNI PROMĚNNÝCH SKONČENO,“ objevilo se na obrazovce. Dlouze jsem vydechl.

„Vypiš vložené parametry a proměnné,“ naťukal jsem. Epromka zacvakala. Za chvilku na čekající tácek vypadl holočip. Podal jsem ho pilotovi, který ho zastrčil do svého holovidu. Nalistovali jsme seznam parametrů. Základní hmotnost chyběla. Zkontrolovali jsme proměnné. Hmotnost v nich byla na konci seznamu.

„Teď ji musíme dát zase dohromady. To se dělá přesně opačným postupem," nahlédl pilot do manuálu. „Tady je seznam."

„Ne." Překvapeně vzhlédli. „Darla zůstane vypnutá." Můj tón nepřipouštěl žádný protest. „Zkontrolujeme všechny vložené parametry do jednoho, než ji vrátíme do on-line režimu."

Ozval se šéfinženýr McAndrews. „Kapitáne, Darla monitoruje náš recyklační program. A její informace potřebujeme mít denně, abychom mohli provádět úpravy."

„A taky pro hydroponii," dodal pilot. „Celý den ji už řídíme manuálně; stačí, aby se jeden námořník dost nesoustředil a může celý systém rozhodit. Potřebujeme se vrátit k automatice."

„Máme manuální záložní postupy." Snažil jsem se potlačit podráždění. „Hydroponici budou mít prostě zdvojené služby. A recyklátoři také. Obejdeme se bez Darly."

Pilot se nedal odbýt: „Kapitáne, čím déle to bude trvat, tím -"

„Darla zůstane vypnutá! To je rozkaz!" Jejich námitky mě přiváděly k zuřivosti.

Pilot vstal. „Rozkaz, pane." Řekl to velice chladně. „Protestuji proti rozkazu a žádám, abyste můj protest zapsal do deníku."

Spolkl jsem vzteklou odpověď. „Zamítá se. Váš předchozí protest trvá a je dostačující. Oba máte své rozkazy. Svolejte praporčíky, rozdělte seznam a začněte kontrolovat všechny údaje. Astrofyzikální data si ověřte v učebnicích. Manuálně prověřte všechny míry a statistické údaje lodi."

„Rozkaz, pane." Neměli na vybranou; namítat něco proti přímému rozkazu znamenalo porušení subordinace.

„A ještě něco. Všichni včetně praporčíků přijdete na můstek, než začnete. Odchod." Zavřel jsem za nimi dveře a svezl jsem se do křesla. Se svým obvyklým taktem jsem si dokonale znepřátelil šéfinženýra i pilota. Teď jsem byl doopravdy sám.

Přecházel jsem po můstku tam a zpátky. Na obrazovkách stále ještě svítil Darlin poslední výstup. Byl jsem v tom až po uši. Můj rozkaz řídit systémy Hibernie manuálně mohl znamenat, že naši lidé budou sloužit pohotovostní služby měsíc

nebo ještě déle, zatímco se budou kontrolovat všechny parametry. Posádka bude nejdřív unavená a pak zahořkne. Důstojníci nebudou dělat nic jiného než kontrolovat údaje a přestanou se soustředit. Kromě toho budou z té nekonečné práce navíc vyčerpaní. Jejich vztahy s posádkou se zhorší.

Můj rozkaz riskoval mnohem větší poškození lodi než Darlin šváb.

Když se za hodinu důstojníci sešli na můstku, byl jsem na pokraji paniky. „Pánové, budeme kontrolovat všechny informace uložené v Darlině databance parametrů. Někteří z vás možná s tímto postupem nesouhlasíte. Možná si myslíte, že je to ztráta času. Je mi to jedno. Osobně prověříte všechny údaje na svém seznamu do jednoho, dokud jejich přesnost nepotvrdíte z jiných zdrojů."

Až potud by to bylo přijatelné, ale ne, já jsem nemohl skončit jen při tom. „Chci, aby bylo jasno, co se stane, když kterýkoliv údaj přeskočíte. Šéfinženýre, pilote, vy budete souzeni pro zanedbání služební povinnosti a propuštěni z námořnictva. Pane Holsere, pane Tamarove, pane Wilsky, osobně vám uštědřím takový výprask, že div nevypustíte duši, a pak vás budu soudit pro zanedbání povinnosti. Pane Holsere, kadet vám může pomáhat s měřeními, ale nesmíte ho nechat plnit žádné úkoly bez dohledu." Ignoroval jsem jejich šokované výrazy. „Potvrďte rozkaz!"

Jeden po druhém odpovídali: „Rozuměl jsem a provedu. Rozkaz, pane." Praporčíci byli rozčilení; nikdy ještě neslyšeli žádného důstojníka mluvit tímhle způsobem. Já ostatně taky ne. Když jsem jim dal odchod, zhroutil jsem se do svého koženého křesla, zhrozen tím, co jsem právě slyšel sám sebe říci.

+ + + + +

Některé údaje byly standardní a daly se snadno ověřit - stačilo dojít do knihovny a projít příručky. Jiné byly složitější, například objem vzduchu v každém průlezu. Alexi si našel rozměry průlezů v plánech lodi a pak je ověřil vlastním měřením. Vím to, protože jsem se na to díval.

Snažil jsem se být všude. Nahlížel jsem šéfinženýrovi přes rameno, když měřil velikost šachty motoru. Sledoval jsem, jak Vax s Derekem měří objem výživných látek v jednom hydrotanku a pak ho násobí počtem identických nádrží. Držel jsem elektrické zkoušečky, když je šéfinženýr a Vax, zpocení a s klením, připojovali ke každému z našich hlavních elektrických vedení, aby změřili spotřebu elektřiny na lodi.

Koncem druhého dne jsem už sám sebe nemohl vystát. Během přestávky jsem se neochotně přinutil sestoupit na třetí úroveň, ke kajutě poblíž strojovny, kde bydlel šéfinženýr. Zaklepal jsem. Otevřel bez saka a s povolenou vázankou.

„Pokračujte," řekl jsem rychle, než se stačil postavit do pozoru. Ustoupil stranou, abych mohl vejít. Zůstal jsem na chodbě. Teď obzvlášť jsem neměl nejmenší právo vejít do jeho kajuty. „Přišel jsem se omluvit." Mluvil jsem formálně. „Neměl jsem nejmenší důvod si myslet, že nesplníte své povinnosti. Moje poznámky na můstku byly odporné."

„Nemusíte se mi omlouvat," odpověděl beze stopy vřelosti. „Vydal jste rozkaz a na to jste měl právo."

„I tak mě to ale mrzí. Urazil jsem vás. Vím, že mi neodpustíte, ale chci, abyste věděl, že lituji toho, co jsem řekl." Obrátil jsem se a rychle jsem odešel, aby neviděl v mých očích slzy.

Postupovali jsme, ale pomalu. Posádka dál sledovala všechny lodní systémy manuálně. Během příštích týdnů jsem si všiml, že množství námořníků poslaných k disciplinárnímu řízení se zvýšil. Posádka začínala být stejně podrážděná jako já a povolovaly jí nervy. Ani oni se nevyspali. Jen praporčíci jako by pod tím neobvyklým nákladem povinností jen kvetli.

Náročná práce pokračovala, ze dnů se stávaly týdny. Vax Holser poklidně vykonával všechny úkoly, které jsem mu na jeho široká záda naložil, aniž by něco namítal nebo, což bylo ještě důležitější, aniž by ho moje chování urazilo.

Začal jsem se na něj hodně spoléhat; když jsem si chtěl být jistý, že se nějaké obtížné měření provede a zkontroluje bez stížností, poslal jsem na něj Vaxe. Nevím, co v ubikaci řekl ostatním praporčíkům, ale rozhodně to mělo za následek, že

pracovali ochotně a s dobrou náladou. Něčeho takového já bych býval nebyl schopen.

Sandy a Alexi v těžkých skafandrech celé hodiny prolézali nákladovým prostorem a zjišťovali umístění a hmotnost každého nákladu. Derek, když se nepotil nad testy z navigace nebo neprováděl náročná fyzická cvičení, která na něm Vax požadoval, poslušně držel měřítka, opisoval údaje a jinak se snažil být praporčíkům užitečný.

„Kapitán na můstek, prosím!“ Když se volání ozvalo, ležel jsem zhroucený a naprosto vyčerpaný na posteli. Ještě nikdy mě nevolali, když jsem byl v kajutě; zatřásl jsem hlavou v horečné snaze udělat si v ní jasno, ale pak mi trvalo jen pár vteřin, abych se nasoukal do šatů a vyletěl ze dveří. Hnala mě temná předtucha.

Alexi stál strnule v pozoru. Šéfinženýr vypadal rozzlobeně. Pilot Haynes přecházel tam a zpátky s holovidem v ruce.

„Co se děje?“ chtěl jsem vědět. Čekal jsem, že se někde v plášti šklebí díra, nebo že se stalo ještě něco horšího.

„Pan Tamarov,“ prskal pilot, „přinesl hodně podivná měření. Jsou nesprávná; nesedí. Nemůžou.“

„Alexi, podejte hlášení.“

„Rozkaz, pane. Děkuji, pane. Měl jsem za úkol prověřit poměr výměny plynů v recyklátorech ovzduší. S pomocným recyklovačem Quezanem jsme šli do recyklovacího oddělení a s sebou jsme si podle rozkazu vzali měřidla plynů. Prověřili jsme výměnu kyslíku a kysličníku uhličitého, recyklátor dusíku a čističky, pane. Poměry výměny byly nižší než poměry vypsané, takže jsem přikázal panu Quezanovi, aby všechna měření opakoval. Znovu jsme došli k stejným číslům, pane.“

Pilot se do toho vložil. „Vždyť jsem vám to říkal. Určitě to musel -“

„Nechtě ho to dořící.“

„Šel jsem do lodní knihovny a našel jsem tam výrobní specifikace. Jejich model nemá úplně stejné číslo jako náš, ale pokud to dokážu posoudit, ekvivalentní modely v knize mají takové poměry jako ty, které jsme naměřili, ne ty, které má v

databance Darla, pane.“ Alexi rozpačitě přešlápl, ale když jsem se na něj zamračil, postavil se zase do pozoru.

Sedl jsem si, abych si to rozmyslel. Poměry, podle kterých pracují recyklátory ovzduší, jsou předem stanovené jsou to pevné parametry. Darla udržovala ovzduší v rovnováze tím, že podle těchto poměrů zapínala a vypínala přístroje. „Šéfinženýre, řekněte nám něco o recyklování, prosím vás.“

„Pane, čítač reguluje naši atmosféru. Ve stanovených časech zapíná kyslíkouhlíkový výměník v závislosti na rychlosti, kterou přístroj vyměňuje atmosféru. Totéž platí pro dusík a pro stopové prvky. Kdyby ty poměry byly špatně, byli bychom teď už mrtví. Pravděpodobnější vysvětlení je, že pan Tamarov to změřil špatně.“ Alexi zrudl.

Šéfinženýr dodal: „Zavolali jsme vás, ještě než jsme to znova prověřili, protože jste vydal rozkaz, že chcete hned vědět, když objevíme nějaký rozpor.“

„Pane, já jsem nic nezkazil. Darla má dalšího švá-“ Zavrčel jsem: „Buďte zticha!“ Alexi měl mít rozum a nehádat se s šéfinženýrem. Ovšem tady se pochybovalo o jeho schopnostech a já jsem docela dobře chápal, proč je uražený. „To brzo zjistíme. Šéfinženýre, vy a pan Haynes provedete zkoušku a my s Alexim se na to podíváme.“ Společně jsme vyrazili na třetí úroveň a vecpali jsme se do recyklovací komory. Bledý Alexi sledoval, jak šéfinženýr připojuje měřidla; věděl, že jestli jsou jeho měření nepřesná, čeká ho katastrofa. Pilot dotáhl oba kontakty měřidla. Zapnul systém. Po několika minutách jsme údaje odečetli. Skutečná rychlost výměny CO2 byla nižší než parametr čítače.

Alexi zavřel oči a viditelně se mu ulevilo. „Teď ty ostatní.“

Pilot přenesl měřidlo ke kyslíkovým trubicím. Čekali jsme, zatímco stroje pracovaly. I poměr výměny kyslíku byl nižší než Darlin parametr. O chvíli později jsme zjistili, že totéž platí i pro dusík, ale tam byl rozdíl menší. Na můstek jsme se vrátili v napjatém tichu. „Šéfinženýre, dnes večer podáte hlášení, proč nás ty rozpory nezabily. Vy ostatní pokračujte. Alexi, ještě okamžik.“ Když odešli, došel jsem k němu. „To se vám

povedlo," řekl jsem laskavě. „A díky." Položil jsem mu ruku na rameno. „Odchod."

Zasalutoval jako na přehlídce v Akademii, obrátil se na podpatku a vykročil ke dveřím. Podle zbožňujícího pohledu, který se ani nepokoušel skrývat, jsem poznal, že jsem konečně jednou udělal něco správně.

Zpráva, kterou šéfinženýr dodal o pár hodin později, byla stručná.

Rozpory v poměrech výměny plynu nám nezkazily vzduch, protože jsme zatím ještě nevyužili maximální kapacitu přístrojů. Později, až do systému vpustíme poslední zbytky kyslíku, rozjedou se recyklátory na maximum, aby udržely naši atmosféru v pořádku. Pak by nám byl Darlin šváb osudný.

Předpokládala by, že rychlost výměny nám dostatečně obnovuje vzduch, a my bychom se přitom pomalu trávili nadbytkem CO_2. Naše senzory měly odhalit jakoukoli odchylku od normální atmosféry, ale Darla by jejich údaje vyřadila jako chybné, pokud by se zdálo, že všechny přístroje pracují správně.

Od udušení by nás mohly zachránit jen naše manuální služby. Někdo z posádky by si toho pravděpodobně všiml - kdyby senzor raději neignoroval, místo aby ho hlásil, aby nemusel rozebírat celý systém, když přitom věděl, že počítač všechno hlídá sám.

Během dalšího týdne jsme našli dalších sedm švábů, z nich dva v navigačním systému. Jiné chyby se zdály být méně důležité: špatně uvedené rozměry různých prostorů a člunu nebo nesprávné barvy nátěrů. Netrpělivě jsem čekal, až bude kontrola dokončena, abych věděl, jak zlá je situace.

K některým obtížnějším výpočtům bylo potřeba zkontrolovat kalibraci elektronického vybavení a k tomu bylo zapotřebí pracovních týmů posádky. Defúzovali jsme, aby námořníci mohli lézt zvenčí po trupu; během fúze každý objekt, který se dostane mimo fúzní pole obklopující loď, přestane existovat. Pracovní týmy dupaly venku a zaměřovaly své primitivní přístroje na vzdálené hvězdy, které mohly poskytnout naprosto jednoznačný základ pro kalibraci.

Jednou večer někdo zaklepal na mé dveře. S obavou jsem si uvědomil, že kromě Rickyho se snídaní na moje dveře nikdy nikdo nezaklepal. Jen v mých snech.

Na chodbě stál šéfinženýr McAndrews, a když jsem otevřel, postavil se do pozoru. „Pokračujte, šéfinženýre," řekl jsem. „Co se děje?"

„Kapitáne, přišel jsem se k něčemu přiznat." Podíval se mi do očí.

„Pojďte dál," řekl jsem a zašel jsem zpátky dovnitř. Neměl jinou možnost než mě následovat.

Nervózně si odkašlal. „Kapitáne Seaforte, omlouvám se za to, že jsem hloupě protestoval a nechal protest zanést do deníku. Měl jste pravdu a já ani v nejmenším; měl jsem mlčet. Už si za to dva týdny nadávám. Bylo to porušení subordinace. Člověk by řekl, že jsem už v námořnictvu dost dlouho na to, abych měl rozum."

„Měl jste plné právo protestovat."

„Promiňte, pane, ale starého čerta jsem měl. Vy tu velíte a věděl jste, co děláte. Neměl jsem právo se tvářit, že jsem sežral Šalamouna. Stydím se za to."

Povzdechl jsem si. „Měl jsem kliku, Šéfinženýre." Tvářil se skepticky. „No dobře, tak se navzájem jeden druhému omluvíme. A když už jste tady, zůstaňte tu chvíli a pomozte mi zkoumat tu věc v sejfu."

„Já myslím, že bych snad, po tom všem, že bych ani -"

„Zůstaňte." Vyťukal jsem kombinaci. Být kapitánem má své výhody.

17.

Noční můry ustoupily, ale moje osamělost trvala. Jednou večer po večeři jsem sestoupil na druhou úroveň, východní chodbou jsem se doloudal ke kabině Amandy Frowellové a váhavě zaklepal na dveře. Zevnitř se ozývaly nějaké zvuky z holovidu. Otevřela dveře; ocitli jsme se tváří v tvář. „Co se děje, kapitáne Seaforte?“ Mluvila s tak chladnou formálností, že jsem zrozpačitěl ještě víc. „Doufal jsem, že bychom si mohli promluvit.“ Chvilku uvažovala.

„Nemůžu vám zabránit, abyste šel dál, kapitáne, ale nechci s vámi mluvit.“

„Násilím se dovnitř vnucovat nebudu, Amando.“

„Proč ne? Násilí je přece v tom vašem námořnictvu běžné.“

Povzdechl jsem si. I bez toho to bylo dost obtížné. „Nemohli bychom na celou tu věc zapomenout? Chtěl jsem - potřebuju si s někým promluvit.“

Pohled jí ztvrdl. „Na tu věc nezapomenu nikdy, kapitáne. Do konce života ne.“

„Jste si tak jistá, že jsem neměl pravdu?“

„Jsem si jistá, a vy byste měl být také. Ráda bych zavřela dveře, prosím.“ Dívala se na mou ruku, dokud jsem ji neodtáhl. Dveře se mí rázně zavřely před nosem. Zůstal jsem tam chvíli otupěle stát, než jsem se obrátil a šel pryč. Nechtělo se mi vracet se na můstek a samoty své kajuty jsem se bál. Loudal jsem se tedy bez cíle chodbou. Impulsivně jsem sešel po schodišti dolů na třetí úroveň s nejasnou myšlenkou, že zajdu do strojovny, abych slyšel šéfinženýrův uklidňující hlas.

Jak jsem šel obvodovou chodbou třetí úrovně, slyšel jsem před sebou smích. Za rohem vyletěl fotbalový míč. Námořníci se občas večer scházeli před kójemi a kopali míčem tam a zpátky. Dělat to na chodbách bylo proti předpisům, ale obecně se to přehlíželo. Bezmyšlenkovitě jsem ho nakopl a o pažení ho poslal tam, odkud přiletěl. Sám jsem vykročil za ním.

„Ber ho, Morrie! Jako by to byla hlava našeho starýho mladýho!“ Smích.

„Nech toho, než k němu poletíš nahoru!“ Jiný, posměšný hlas.

„POZOR!“ Někdo zařval rozkaz, když jsem se objevil za rohem. Míč se dokutálel ke stěně a pomalu se odrazil ke mně. Položil jsem na něj nohu.

„Pokračujte.“ Přestali stát v pozoru, ale s němým nepřátelstvím čekali, až odejdu. Neměl jsem je rušit. Kdybych v obvodové chodbě zamířil opačným směrem, byl bych do strojovny došel, aniž bych je míjel.

„Taky jsem to hrával.“ Přál jsem si, aby někdo měl tu drzost mě přizvat, ale věděl jsem, že to nikdo neudělá. Nastalo trapné ticho, až se jeden z mužů zdvořile zeptal: „Opravdu, kapitáne?“

„Kdysi dávno,“ odpověděl jsem rozpačitě. „Pokračujte,“ opakoval jsem a prošel jsem kolem tak rychle, jak mi důstojnost dovolila. Až ke strojovně jsem už neslyšel žádné další zvuky. Šéfinženýr McAndrews byl dole ve fúzní šachtě a dohlížel na údržbu trysek, takže jsem se vrátil na první úroveň. Tentokrát jsem to vzal západní chodbou, abych se vyhnul kójím posádky.

Pořád jsem neměl stání. Minul jsem můstek a pokračoval dál, k prázdným kajutám poručíků a k ubikaci. Zatímco jsem čekal a váhal, zda mám zaklepat, Sandy s úsměvem rozrazil dveře. Když mě uviděl, mimoděk o krok couvl a jeho úsměv zmizel. Strnule se postavil do pozoru. Alexi se skulil z postele a udělal totéž.

Derek seděl na zemi v tureckém sedu, v klíně měl pár bot a vedle něj stály další tři. Odložil leštidlo a kartáč a neohrabaně se zvedl.

„Pokračujte.“ Sandy a Alexi zaujali uvolněný postoj.

Derek pokračoval v leštění. „Jak se tady máte?“ zeptal jsem se.

„Dobře, pane.“ Strašně rád bych byl slyšel Alexiho oslovit mě zase „pane Seaforte“ jako dřív.

„Co dělá Vax?“ Hlavně aby rozhovor neusnul úplně.

„Pan Holser šel do klubovny cestujících, pane.“ V porovnání s Alexiho prkenností byl Sandyho tón skoro přátelský.

„A co tady kadet?“

Trapná pauza. Porušil jsem tradici, podle níž si důstojníci kadetů vůbec nevšímají. Odpověděl Sandy. „Panu Holserovi se nelíbilo, jak má vyleštěné boty. Kadet si to cvičí na těch našich.“ To bylo šikanování v naprosto přijatelných mezích.

„Dobře.“ Rozhlédl jsem se kolem. Po prostorné kapitánské kajutě mi tahle připadala malinká, ale i tak jsem musel potlačit nutkání přikázat, aby mi znova připravili moje staré lůžko.

Alexi zalétl pohledem ke své shrnuté pokrývce a rychle se podíval jinam. „Nebojte se, pane Tamarove, nepřišel jsem na inspekci.“ Zasloužil si však víc než to, takže jsem dodal: „V poslední době jsem velice spokojený s tím, jak si vedete, pane Tamarove. A ostatně vy všichni.“

„Díky, pane,“ odpověděl Alexi zdvořile.

Dokonce i Derek by možná potřeboval povzbudit. „I vy, pane Carre.“

Rychle zvedl oči a zapátral v mé tváři, snad aby se podíval, jestli si z něj dělám legraci. Zjevně uklidněn řekl: „Děkuji, pane.“ V hlase se mu ozval náznak vděčnosti.

Bylo načase odejít. Kromě těch nejběžnějších zdvořilostí se nemohl rozvinout žádný rozhovor. „Pokračujte.“ Otevřel jsem dveře.

„Děkujeme za návštěvu, pane,“ vyhrkl Alexi.

Aspoň něco.

+ + + + +

„Tak tenhle je poslední.“ Podíval jsem se na seznam s křížky a poznámkami.

Pilot kývl. „Ano, pane. Celkem devět švábů přibližně z čtrnácti set parametrů.“

Otřásl jsem se při pomyšlení na výměníky vzduchu, Darla nás mohla klidně zabít. „Výborně, dáme ji dohromady zítra dopoledne. Vy, já a šéfinženýr.“ Všechny jsem nás tu noc vyřadil ze služeb; až si budeme navzájem kontrolovat povely, bude dobře, když nebudeme unavení.

Ten večer jsem bojoval s touhou zastavit se na ošetřovně a říci si o další prášek. I kdyby mi ho doktorka nechtěla dát, mohl bych jí to nařídit a musela by mě poslechnout. Sama ta představa mě natolik uklidnila, že jsem spal jako miminko.

Když mi Ricky přinesl snídani, poznamenal jsem: „Můžete složit přísahu, hned jak skončíme s opravami, pane Fuentesi."

Oči se mu rozzářily. Na mladé dychtivé tváři se objevil široký úsměv. „Páni, drsný! Díky, kapitáne! Bude to brzo?"

„Zítra budete kadet jako pan Carr. Očekávám, že do měsíce budete důstojníkem!"

Věděl, že je to nesmysl. „Tak rychle to nedokážu, pane. Ale budu se hrozně snažit. Možná, že za pár měsíců uznáte, že už na to stačím." Zaváhal. „Musí každý brečet, pane?"

Byl jsem v rozpacích. „Jak to myslíte, pane?"

„Jako Derek. Když zaleze sám do skladu a brečí. Budu muset taky?"

„Ne, myslím, že ne. Vy jste moc šťastný na to, abyste plakal." Mozek mi horečně pracoval. „Jak víte o Derekovi?"

„Viděl jsem ho, pane, a slyšel. Neřekl jsem mu to."

„Tak mu to neříkejte. To je rozkaz. Odchod, pane Fuentesi; jděte se učit přísahu. Jestli si ji nezapamatujete, tak vás nepřijmu."

„Rozkaz, pane!" Z místnosti skoro poskakoval. Kdyby se jen všechny personální potíže daly řešit takhle snadno.

Šéfinženýr, pilot a já jsme uzavřeli můstek, přepojili Darlu na ovládání pouze z klávesnice, odstranili bezpečnostní pojistky, které jsme předtím znovu zavedli, a dali se do práce. Naťukal jsem každou opravu na klávesnici a jak pilot, tak šéfinženýr ji zkontrolovali, než jsem stiskl „ENTER". Vymazat a znovu zadat se muselo jen devět parametrů, ale trvalo to přes hodinu. Musel jsem si být naprosto jistý, že jsme neudělali chybu.

Konečně jsme byli hotoví. Abych si byl úplně jistý, nechal jsem vytisknout nový seznam vložených parametrů a zkontroloval každou položku, kterou jsme opravili. Na obrazovce holovidu se objevily správné údaje.

„Co myslíte, pánové? Můžeme ji pustit on-line?"

Pilot a šéfinženýr si vyměnili pohledy. „Udělali jsme všechny kroky přesně podle manuálu," řekl pan Haynes. Šéfinženýr kývl.

„Tak dobře." Krok za krokem jsme Darlu dávali zase dohromady, znovu uvedli do činnosti mechanismy a pojistky zabraňující neoprávněným zásahům. Konečně už nezbylo nic než vrátit jí její osobnost. Naťukal jsem: „Obnov konverzační vrstvu."

„potvrzuji obnovení konverzační vrstvy."

„Zruš příkaz nařizující pouze alfanumerické odpovědi!"

„TOTO TRVALO! POTVRZUJI ZRUŠENÍ ALFANUMERICKÝCH ODPOVĚDÍ."

Naťukal jsem: „Zruš zobrazování výhradně na monitoru. Obnov hlasovou odezvu."

„Potvrzuji, kapitáne." Její přátelský hlas byl jako shledání se starým přítelem.

„Zruš vstup výhradně z klávesnice. Slyšíš mě, Darlo?"

„Jasně, že vás slyším, pane Seaforte. Proč jste mě uspali?"

„Museli jsme udělat pár zkoušek, Darlo. Prosím, proveď samokontrolu."

„Rozkaz, pane. Moment." Chvilku mlčela. Čekali jsme.

„Všechno v pořádku, kapitáne. Všechny čipy jedou jako po másle."

„Uf." Moje napětí se začalo rozplývat. „Díky, šéfinženýre. Vám taky, pilote. Dobrá práce."

Šéfinženýr vstal. „Jestli budeme brzo fúzovat, tak musím dokončit údržbu."

„Dobře. Odchod, a díky." Odcházel už ke dveřím, když mě něco napadlo. „Darlo, jaká je základní hmotnost lodi?"

„215,6 standardní jednotky," odpověděla netrpělivě. „Proč se pořád ptáte?" Šéfinženýr ztuhl pár kroků ode dveří. Mně se zježily chloupky na krku.

„Zkus to ještě jednou, Darlo. Použij údaj z vložených proměnných."

„215,6 standardní jednotky." Mluvila teď ostřeji. „Ale hmotnost stejně není proměnná, ale pevný parametr."

Zděšeně jsem se rozhlédl. Pilot vypadal, jako by uviděl ducha. Polkl jsem. „Jaká je rychlost výměny C02, prosím?“

„To se ptáte mě, kapitáne? 38,9 litru. Najděte si to, je to v tabulkách.“

Zachytil jsem šéfinženýrův pohled. Podíval jsem se na pilota, pak na klávesnici. Kývl.

Šel jsem k pultu a snažil jsem se mluvit klidně. „Vstup pouze z klávesnice, Darlo. Alfanumerické odpovědi, zobrazovat na monitoru.“ Tak tohle byl průšvih.

Když jsme si byli jistí, že nás Darla nemůže slyšet jinak než z klávesnice, začali jsme se radit. Nevědomky jsme se tiskli do kouta, který byl od Darly nejdál.

„Přece jsme ty parametry změnili, ne? Všichni jsme to viděli.“ Potřeboval jsem, aby mě uklidnili.

„A úspěšně, kapitáne.“ Pilot. „Mám tady ten nový výpis. Vidíte? Základní hmotnost jsme přesunuli z vložených parametrů k proměnným a zároveň jsme změnili implicitní nastavení.“

Zachvěl jsem se. „Co se to děje?“

„To už není obyčejný šváb.“ Pan McAndrews. „Když je vzhůru, nedokáže vnímat změny, které jsme provedli. Takže je v tom víc než data.“

„Dokážeme ji opravit?“

Pilot zavrtěl hlavou. „Nejsem si jistý, jestli vůbec dokážeme najít, v čem je problém.“

„No, tak jak vlastně ty parametry ukládá?“ Šéfinženýr.

„Do souboru,“ odpověděl Haynes.

„Jakého druhu?“

„Napadá vás něco?“ chtěl jsem vědět.

Šéfinženýr pokrčil rameny. „Když jí řekneme, aby zobrazila proměnné, čte prostě obsah souboru. Můžeme se dostat níž, podívat se na strukturu souboru?“

„Budeme to muset zkusit,“ řekl jsem.

S úzkostlivou pečlivostí jsme Darlu znovu obnažili. Zdálo se, že je to čím dál lehčí - už jsme měli trénink. Za hodinu jsme otevřeli čítač až na úroveň, které jsme dosáhli předtím.

S manuálem na kolenou začal pilot hledat v Darlině paměti adresáře souborů. Hodnoty v ASCII, hexadecimální i desítkové soustavě plnily obrazovku a moje necvičené oko v nich vidělo jen nekonečný chaos. Občas se objevila slova jako „EMOČNÍ VRSTVA“ a „VZOREC ODCHYLEK“, která naznačovala, kde v adresářích hledat tyto soubory.

Pilot pročesával oblasti paměti, které určoval manuál. Nakonec vyvolal dva údaje: „VKLÁDÁNÍ PARAMETRŮ“ a „VKLÁDÁNÍ PROMĚNNÝCH“. Přeložil kód, který po nich následoval, a dostal sektory souborů. Naťukal na klávesnici koordináty.

Byl to dlouhý soubor, přes čtrnáct set položek. Každou prohlédl a rychle přešel k další. Položky byly ve srozumitelných slovech: „délka lodi: 412,416 metru“. Prohlíželi jsme nekonečný seznam dat a já jsem se přistihl, že se na ně nedokážu pořádně soustředit. Najednou se na obrazovce objevilo: „Konec souZy co MÁ, JORYI“

„Co to sakra bylo?“ zeptal jsem se zděšeně. Pilot se kousl do rtu. „Bože Pane. Já nevím.“ Napsal něco na klávesnici. Na obrazovce se objevilo. „NA POZEMNICI TO NENÍ ŠPATNÝ, co?“

„Vraťte se.“ Pilot se poslušně vrátil před poslední dvě chybné položky.

„Průměr šachty: 4,836 metru, KOUKNI NA TY KO“ Šéfinženýr začal nadávat. Poslouchal jsem ho s úctou a učil se nové kombinace, které se mi možná jednou budou hodit. Řekl jsem: „Ukažte je všechny najednou.“ Pilot Haynes zobrazil ty tři sektory. „Průměr šachty: 4,836 metru. KOUKNINATYKO Konec SouZvcoMÁ, JORYI NA POZEMNICI TO NENÍ ŠPATNÝ, CO?“

„Ježíši!“ vyhrkl pilot. „Koukejte se na to! Přepsali konec souboru!“

„Vysvětlete to,“ požádal jsem ho ostře. „A neklejte.“ Pilot Haynes zrudl. „Promiňte, pane. V NAVDOSu se data ukládají do souboru, obvykle v alfanumerických znacích, jak je píšete. Čítače pracují tak rychle a jazykové překladače jsou tak dokonalé, že žádná komprese není potřeba. Dosmani taky

můžou programy snáz testovat, když jim stačí zobrazit a přečíst soubory.“

„A co?“

„Každý soubor končí zápisem ‚konec souboru'. Někdo ty vzkazy napsal přes závěrečnou značku. Darla má pevné parametry uložené těsně před proměnnými. Neměla žádnou možnost odlišit jedny od druhých. Není divu, že má švábyl“

„Ale kdo to udělal?“ zeptal jsem se. „A proč?“ Šéfinženýr vztekle odpověděl: „Mezi jednotlivými cestami se lodní deník předává dosmanům na Lunacentrále. Když dojde k úpravám, můžou se pevné parametry změnit. Dosmani vypálí nové údaje do deníku a předají ho zpátky. Nejspíš se ten den dobře bavili.“ Šéfinženýr při řeči brunátněl.

„Dosmani námořnictva?“ zeptal jsem se nevěřícně.

„Jo, ti -,“ vyprskl šéfinženýr, „ti zatracení hackeři!“

„Šéfinženýre!“ vykřikl jsem šokovaně. Od té doby, co Liga mladých hackerů pronikla do čítačových databank na ústředí VSN a vymazala polovinu světových daní, nepoužíval se termín „hacker“ nadarmo.

„Nic jiného nejsou!“ odsekl. „Kéž je Bůh Pán zatratí na věky věků!“

To bylo rouhání, pokud to nemyslel doslova, ale já jsem usoudil, že myslel. „Amen,“ řekl jsem, aby bylo jasné, že jsem si to vyložil jako modlitbu. Pak jsem řekl: „Zkontrolujte okolní sektory. Všechna přepsání, která najdete, zkopírujte do deníku.

„Rozkaz, pane.“ Šéfinženýr ťukal do klávesnice a jeho tvář nevěstila nic dobrého. „Ti mizerní dosmani dělali vtípky jako čerství kadeti. Databáze mají prázdné prostory, kam se dá psát, ale oni nedávali pozor a ty svoje nesmysly vpálili do živého souboru.“

A ohrozili mou loď.

Hrdlo jsem měl sevřené. „Až se dostaneme domů, budu je žalovat. A jestli budou osvobozeni, tak tímto přísahám při Boží milostí, že ty zločince vyzvu na souboj.“ Pošetilé gesto, ale měl jsem takový vztek, že mi to bylo jedno.

Souboje byly znovu legalizovány při reformách z roku 2024 ve snaze zvládnout šířící se epidemii nepovolených zabití. Moje

gesto bylo lehkomyslné proto, že jsem nevěděl, jaká bojová umění dosmani ovládají, a přitom jsem musel přísahu dodržet, nebo obětovat svou duši. A zbraně by volili oni.

Šéfinženýr se na mě s uznáním podíval, „Já se k vám přidám, pane. Tímto -“

„Mlčte!“ zakřikl jsem ho zuřivě. „Zakazuji vám přísahat!“

„Rozkaz, pane.“ Zamračil se na mě. Byl podrážděný, ale ne vzteklý. Byl podsaditý a ve středním věku; souboj by nemusel přežít a věděl to. Ostatně šance na nějaký souboj byly pramalé. Jen co předložíme náš deník Admiralitě, dosman jménem Jory bude bez všech okolků podroben P-D výslechu.

Zamračil jsem se, protože mě ještě něco napadlo. „Chcete říct, že životy všech lidí na palubě závisejí na obyčejné závěrečné značce? Copak Darla nemá zálohy? Pojistky?“

„Samozřejmě,“ kývl pilot. „Pořád hledá možné vnitřní rozpory.“

Nekomentoval jsem jeho poznámku. Šéfinženýr nakonec vyslovil nahlas zjevnou pravdu. „No, ale někdy s tím musela přestat. Proč?“

Pilot Haynes zavrčel: „vypadám snad jako dosman? Jak mám podle vás uhodnout -“

„Nechte toho!“ Pod mým zamračeným pohledem zmlkli. „Pilote, můžeme to opravit?“

„Přepsat zápis ‚konec souboru' by mělo stačit.“

„Já si to nemyslím.“ Šéfinženýr.

„Proč ne?“ zeptali jsme se s pilotem najednou. „Protože Darla na ten problém nepřišla sama.“ Šéfinženýr McAndrews se zhluboka nadechl a kousl se do rtu. „Čítač používá matematické postupy pro numerické problémy a přechází na fuzzy logiku, když potřebuje zjistit, co jí říkáme. Tak překládá vaše mluvené otázky do parametrů, které může vylovit ze souboru.“

„No a?“

„Právě ta fuzzy logika by jí řekla, že základní hmotnost a upravená hmotnost by se měly lišit a že má ten rozdíl přijmout. Ale nepřišla na to. Kromě toho ty parametry jsou tam určitě uložené dvakrát, se zálohami. Jak říkal pan Haynes, její vnitřní bezpečnostní kontroly by ten rozpor měly zachytit.“

„A nezachytily.“

„Správně. Zálohy nečte a něco zkreslilo devět jejích parametrů. Bez dosmana nejspíš nikdy nepřijdeme na to proč, ale mám podezření, že ti zatra-, ti mizerní pitomci provedli něco s programy její fuzzy logiky, takže Darla nevěděla, kdy použít logiku nebo kdy má problém. Kdy má volat o pomoc.“

Vstal jsem s začal jsem přecházet tam a zpátky. Cítil jsem přitom divnou slabost v kolenou. „Dokážeme jí vyléčit?“

Šéfinženýr mluvil ztěžka. „Jestli je na tom Darla tak zle, že si nevšimne chybné koncové značky a nevaruje nás, že má vnitřní rozpory, tak na přeprogramování nestačíme nikdo, jak jsme tady.“

Ticho.

„Myslím, že má pravdu, pane.“ Pilot.

Sedl jsem si a sevřel opěradla pod rukama. „Úplně vypnout a znova bootovat?“

Šéfinženýr zavrtěl hlavou. „To by změnilo její osobnostní vrstvy; stala by se z ní úplně jiná osobnost. Ale jestli je chyba v programech, nepomůže to. Švábi v ní budou dál.“

„Můžeme jí přikázat, aby přešla na zálohy.“

„To jsou kopie původních programů, které jsme dostali na Luně. Budou v nich úplně stejní švábi.“

Vyslovil jsem několik nadávek. Pak jsem se zeptal: „Můžeme ji dát znova dohromady jako omezený výpočetní stroj? Přepsat ten konec souboru, vyřadit instrukce fuzzy logiky, používat jen její monitorovací schopnosti, pracovat s ní výhradně z klávesnice?“ Aspoň by se naše vyčerpaná posádka trochu prospala.

Vyměnili si pohled. „Snad ano,“ řekl pilot. „Ale až skončíme, už to skoro nebude čítač.“

„Začněte.“ Vstal jsem, protáhl se. „Všechno, čím si nebudete jistí, vyřaďte. Vrátím se na půlnoční hlídku a pak ji aktivujeme.“ Zavřel jsem za sebou dveře.

Šel jsem přímo do své kajuty a pod sprchou ze sebe smyl pach strachu. Oblékl jsem si čistou košili a zavrtěl jsem hlavou nad tím obrovským štěstím, které nás včas varovalo. Vytáhl jsem z kapsy seznam, svezl jsem se s ním do křesla. Tolik chyb.

Parametr základní hmotnosti byl sám o sobě dost špatný, poměry recyklátorů ještě horší. A jeden z našich záložních astronavigačních systémů byl v háji. Při téhle cestě nám to vadit nebude, ale Bůh Pán pomoz Hibernii, kdyby defúzovala poblíž Vegy a snažila se určit svou polohu; tahle sekce jejích hvězdných map byla nepoužitelná.

Jiné údaje zřejmě nebyly důležité. Co na tom, že Darla špatně spočítala délku šachty východního schodiště? A že kapacitu jídelny pro pasažéry desetinásobně spletla?

Očima jsem přejížděl po číslech.

Zvláštní, ten desetinásobek. Objevoval se i v ostatních zkreslených údajích.

Například v hmotnosti lodní barkasy a ve velikosti pasažérské jídelny.

Zívl jsem. Pilot Haynes a šéfinženýr při svých opravách odstraní většinu Darlina vědomí. Jak pilot správně řekl, až s Darlou skončíme, bude z ní jenom chabý odvar čítače, ale přinejmenším bude schopná-

„Bože Pane!“ Vyletěl jsem z křesla. Na sako nebyl čas. Rozrazil jsem dveře a řítil jsem se chodbou. „Pilote, šéfe, nechte toho!“ Samozřejmě mě nemohli slyšet. Zabrzdil jsem u uzavřených dveří na můstek, bouchl do ovladače.

„Pusťte mě dovnitř!“

Kamera se otočila; vzápětí se otevřely dveře. „Ruce pryč od té klávesnice! Nedotýkejte se jí!“

„Rozkaz, pane.“ Šéfinženýr se odsunul dozadu.

„Je online?“

V jeho tónu nebylo znát žádné překvapení nad myšlenkou, že by snad mohl porušit rozkaz. „Ne, pane. Řekl jste, že ji akti-“

„Pryč z můstku, honem!“ Ukázal jsem do chodby. Šokovaně za mnou vyšli ven. Znova jsem zamkl dveře a vedl jsem oba do své kajuty. Uvnitř jsme se posadili ke konferenčnímu stolku.

Řekl jsem: „Tady snad senzory nemá.“

Krátce se na sebe podívali, jako by pochybovali o mém duševním zdraví.

Mluvil jsem tiše. „Víte, ona zabila kapitána Haaga. Nechci, aby na to přišla.“

„Kapitáne, jste si jistý, že… v poslední době jsme všichni hodně pod tlakem a -“

Hodil jsem výpis na stůl. „Celou dobu jsme to měli přímo před očima. Údaj o hmotnosti barkasy spletla o řád. Kdo počítal kurs pro poslední cestu člunu?“

Šéfinženýr zavřel oči. Chvilku vypadal šedivý a unavený. „Darla.“

Pilot namítl: „Ale čítač barkasy si potřebu energie řídil sám.“

„Ne.“ Pan McAndrews mluvil pochmurně. „Při poslední cestě ne. Když jí Darla vyslala kurs, jak nařídil kapitán Haag, měl přednost před všemi ostatními daty. Ona zadávala celkovou váhu s cestujícími a nákladem. A spotřebu energie.“

Pokračoval jsem: „Čítač barkasy dostal údaj, že potřebuje desetkrát tolik síly, než doopravdy potřeboval.“ Prokletí dosmani. Ušklíbl jsem se. Kdo navštíví tu šťastnou mladou ženu z holočipu a řekne jí, že je kapitán Haag mrtvý?

„Při oficiálním vyšetřování nám to ušlo,“ podotkl zachmuřeně pilot. „Soustředili jsme se na čítač barkasy. Ani nás nenapadlo, že by to mohla být Darla.“

Přinutil jsem se myslet na současnost. „No, v každém případě nemůžeme jen opravit koncovou značku. Myslím, že ji nemůžeme použít vůbec.“

„Já vám nero-“

„Radši ji úplně vypnu, než abych se plavil s čítačem, který si uvědomil, že zabil svého kapitána. Zbláznila by se.“ O čítačích jsem toho moc nevěděl, ale z čítačových hodin na Akademii jsem si aspoň tohle pamatoval.

„Pane, vy mluvíte, jako by byla živá. Je to jenom -“

„Vzpomínáte na Espanii?“ Týden před přistáním na Foresteru zemřel její kapitán při nehodě v přechodové komoře. Podle záznamů v čítači si kapitán oblékl skafandr, který byl určen k opravě; nedbalý námořník ho vrátil zpátky na věšák k ostatním. Čítač si toho nevšiml a dával si to za vinu. Nikdo mu to nedokázal rozmluvit. Dva dny cesty od Foresteru, pod novým velením Espania fúzovala.

To bylo před dvanácti lety. Dodnes se nenašla.

Seděli jsme mlčky.

Šéfinženýr podotkl: „Bůh nám pomáhej, jestli budeme muset letět na Naději národů bez čítače.“

„Já vím. To bychom nedokázali.“ Uvažoval jsem. Pak mě něco napadlo. „Ale možná to nebude nutné,“

„Jak to, pane?“

„Díky paní Dagalowové.“ Tam, kde by poručík Cousins poslal nepozorného praporčíka na lavici, poručice Dagalowová mu uložila studium navíc. Jednou jsem se musel naučit nazpaměť obsah prakticky celého nákladového prostoru a věděl jsem, kde najít stavovou skříňku. A díky našim rozhovorům na můstku jsem dokonce věděl, k čemu je. „Stavová skříňka.“

„Cože, pane?“

„Snad by se tomu dalo říct poslední záloha. Celý obsah Darliných databank, pořízený při závěru poslední plavby. Darla tak, jak bývala.“

Pilot se zamračil. „Proč sebou proboha vezeme starou verzi našeho čítače?“

„Paní Dagalowová říkala, že od toho případu s Espanií ji vozí všechny lodi. Trvalý rozkaz,“ Pokrčil jsem rameny. „Podstatné je to, že ji máme.“

„Ale to je - ztratila rok vzpomínek. Co to všechno, co se mezitím stalo?“

„Databanky necháme nedotknuté a přikážeme té Darle z minulé plavby, aby načetla to, co se stalo od chvíle, co ji vypnuli, a přizpůsobila se tornu.“

Ticho.

„Za pokus to stojí.“

Pilot zavrtěl hlavou. „A když zjistí, že zabila kapitána?“

Lisa Dagalowová měla dost jasné názory na uvědomění čítačů. „Jestli je Darlino vědomí aspoň trochu jako naše, nebude zprostředkovaná vzpomínka totéž jako vlastní zážitek.“ Prosím, Bože, kéž to tak je.

„Promiňte, pane, ale co když se mýlíte?“ Šéfinženýr.

„Tak ji okamžitě vypneme, budeme znova bootovat a necháme její vnější vrstvy, aby se přeskupily v úplně odlišnou osobnost.“

„Lobotomie.“

Pokrčil jsem rameny. „Když to jinak nepůjde.“ Byl to jen čítač a v sázce byly stovky životů.

Na čipu v mém sejfu byly všechny potřebné kódy. Potil jsem se u ovládacího pultu a střídavě poručici Dagalowové blahořečil a proklínal ji za to, co mi řekla a co neřekla.

Vaxe a dva muže posádky jsem poslal, aby donesli stavovou skřínku na můstek. Uvnitř bylo olověné pouzdro, uvnitř metr dlouhý válec z hliníkové slitiny, který jsme opatrně vložili do portu zabudovaného v podlaze. Zavřel jsem víko a propojil port s čítačem Hibernie.

„Pilote, vraťte základní hmotnost lodi zpátky do pevných parametrů, kam patří, a vložte konec souboru.“ Když provedl všechny potřebné kroky, vyvolali jsme Darliny programové vstupy a podle manuálu jsme potvrdili úplné přepsání.

Když jsme všechny kroky několikrát s krajní pečlivostí zkontrolovali, odklepl jsem „ENTER“.

Nevím, co jsem čekal, ale celé hodiny se nedělo nic, než že na ovládacím pultu poblikávala světélka. Moje napětí se změnilo v ostražitost a nakonec v nudu. Začal jsem se vrtět jako čerstvý kadet.

Varovné cinknutí. Skoro jsem vyletěl ze židle.

„VSTUP DOKONČEN. ASIMILUJI A USPOŘÁDÁVÁM DATA.“

Seděl jsem strnule a čekal na nějakou známku katastrofy.

Nic. Občas na obrazovce bleskly nesrozumitelné řetězce čísel.

„Jak dlouho to bude trvat?“ Hlas mi přeskočil.

„Nemám ponětí, pane.“ Šéfinženýr. „Vzhledem k tomu, jak je velká, bude toho muset zkontrolovat dost.“

Za dlouhou dobu se konečně ozvalo další cinknutí.

„data asimilována.“

Polkl jsem. „Proveď samokontrolu.“

Čas běžel. Pak se objevilo: „SAMOKONTROLA DOKONČENA.

ŽÁDNÉ NESROVNALOSTI NEBYLY NALEZENY.“

Pilot si s úlevou oddechl.

Zavrčel jsem: „To nám minule říkala taky.“ Zaťukal jsem na klávesnici. „Zobraz parametr základní hmotnosti.

Pauza. Tajil jsem dech. „213,5 STANDARDNÍ JEDNOTKY PODLE POSLEDNÍHO PŘEPOČTU.“

Oddechl jsem si nahlas. Díky, Bože Pane. Abych si byl jistý, poručil jsem si nový výpis. Pečlivě jsem ho zkontrolovali, ale nenašli žádné chyby. Znovu jsme aktivovali osobnostní vrstvy, zrušili alfanumeriku.

„Když mě uspáváte, bolí mě hlava!“ postěžovala si podrážděně Darla.

„Promiň. Jaká je hmotnost lodi, prosím?“

„Došla jsem k výsledku 213,5 jednotky, kapitáne.“

„Je upravená hmotnost pevný parametr?“

„Ne, je to proměnná. Jak by to mohl být parametr? Mění se, kdykoli přibíráme náklad!“ Povzdechl jsem, napjaté svaly mi začaly pomalu povolovat. S šéfinženýrem jsme se na sebe s ulehčením usmáli. „Kapitáne, proč jste mě klonovali?“ Úsměv se mi z tváře vytratil. „Měli jsme, ehm, nastaly nějaké problémy.“

„Ano.“

Darla mluvila neutrálně. Opatrně jsem se zeptal: „Víš, co se stalo?“

„Člun je pryč, kapitán Haag je mrtvý, praporčík velí.“ Stručně a jasně.

„Víš proč?“

Vteřina ticha. „Jedno vyplývá z druhého. Zničení člunu způsobila chyba čítače.“

„Jak to víš?“

„Mám záznam o informacích vyslaných člunu při startu. Kapitáne - já - čítač D21109 zaznamenává, že to -je krajně neobvyklé.“

Zadržel jsem dech, ruku jsem si připravil na tlačítko dezaktivace. „Dokážeš rozlišovat mezi sebou a tou, ehm, druhou entitou?“

„Myslíte mnou, jaká jsem byla?“ Zaváhání. „Ano.“ Hlas se jí rozveselil. „Moje dvojče. Měla švábý. Chtěla jsem vás na to právě upozornit.“

Bylo načase chytit býka za rohy. „Darlo, ty jsi nezabila kapitána Haaga.“

„Samozřejmě, že ne.“ Dlouhá pauza. „To moje dvojče.“ Tiché syknutí, moje nebo někoho jiného. „Dokážeš se s tím vyrovnat?“

Pohrdlivě: „Byla jsem přes rok ve skříňce. Proč bych to měla vyčítat sobě?“

„Víš to určitě?“

„Úplně. Věřte mi.“

Odfrkl jsem, neřekl jsem nic. Místo toho jsem prověřil všechny chybné parametry. Měla je správně.

„Pánové, připravte se k fúzování.“ Už jsem si začínal myslet, že se tu budeme potácet navždycky. I tak jsme ztratili devět dní.

Prověřili jsme koordináty a fúzovali. Poté jsem seděl sám na můstku, vděčný za to, že noční můra skončila. Zaklepání: „Žádám o povolení ke vstupu, pane.“ Pilot. „Vstupte.“

Postavil se do pozoru. „Kapitáne, chtěl bych stáhnout z deníku svůj protest. Byla to chyba a omlouvám se za ni. Trvalý zápis není nutný; už nikdy nebudu mít námitky proti vašim rozkazům.“

Diplomatické a rozumné by bylo mu vyhovět. Protest proti rozkazu, který se ukázal být oprávněný, jeho kariéře moc neprospěje, a kdybych mu dovolil ho odstranit, vyneslo by mi to jeho vděčnost.

„Žádost se zamítá,“ odpověděl jsem nevlídně. „Jak jste si ustlal, tak si lehněte.“ Rozčiloval mě a měl škodolibé potěšení z mé nervozity. „Už mám těch vašich provokací dost. Odchod.“

Neměl na vybranou: musel poslechnout. „Rozkaz, pane.“ Z jeho výrazu se nedalo vyčíst nic, ale nebylo nic těžkého uhodnout, co si myslí. Později možná budu své pošetilosti litovat, ale v té chvíli jsem měl pocit, že jsem konečně pomstěn.

Během příštího měsíce jsem nařídil pravidelné kontroly recyklátorů a hydroponie. Žádné problémy se neobjevily. Posádka, která už nežila ustavičně ve stavu pohotovosti, se pomalu začínala uklidňovat. Při disciplinárním řízení se objevovalo méně hříšníků.

Slepě jsme se řítili ve fúzi a můstek začal být zase klidný a nudný. Občas jsem potkal Rickyho Fuentese, jak pospíchá chodbami v nové šedé kadetské uniformě. Když mě uviděl, postavil se do pozoru, na tváři náznak úsměvu, když jsem si ho hrozivě a zamračeně prohlížel a hledal nějakou zatoulanou nitku nebo špatně naleštěnou přezku, kterou bych mohl zkritizovat.

Měl jsem takové tušení, že Vax bude mít plné ruce práce s tímhle důvěřivým a nadšeným chlapcem, který s nadšením přijme jakékoli šikanování, protože ho bude považovat za další důkaz toho, že byl přijat do světa dospělých. V nažehlené nové uniformě, zardělý náročným cvičením, které mu Vax dennodenně nařizoval, vypadal Ricky o několik centimetrů vyšší a překypoval zdravím a hrdostí.

18.

„Z toho je zřejmé, že pocit národní jednoty závisel na rychlosti komunikace.

Teprve když noviny - papírové noviny potištěné barvou - dosáhly milionových nákladů a spojily se do velkých řetězců, jednajících ve shodě, teprve v té době se objevil silný pocit národní jednoty a společného cíle. Když nejmodernější technický vynález - to jest rádio -“

Přidal jsem se k obecnému smíchu. Pan Ibn Saúd se odmlčel a pak pokračoval.

„Když rádio proniklo do každé domácnosti, byly Spojené státy sjednoceny jako nikdy předtím. Tento trend ještě posílil nástup televize, jak se původně říkalo primitivní veřejné holovizi.

Ale tento trend se postupně zvrátil ve svůj opak. Informační věk vedl k věku rozptýlení, z prostého důvodu, že komunikace začala být příliš snadná. Místo tří mamutů ovládajících veřejné informační kanály se brzo objevily záplavy menších entit, vysílajících zábavu, hudbu, umění, diskuse, zprávy, sport a erotiku neustále se rozštěpujícímu a zmenšujícímu se publiku.“

Přednášející udělal dramatickou pauzu. „Dalo by se tedy říci, že náš moderní věk je přímým následkem komunikační revoluce před dvěma staletími. Kdyby byla fragmentace vysílacích vln nepodkopala americký pocit národní jednoty a společného cíle, nebyla by se možná po zhroucení americko-japonského finančního systému vynořila vláda SN. Možná bychom dnes ještě byli v chaotickém věku teritoriality.

Uvažujte o tom - místo na U.N.S. Hibernia bychom dnes mohli být na U.S.S. Enterprise nebo H.M.S. Britannia. A kdyby spolu vedly válku, mohli bychom dokonce čekat, že budeme přepadeni a zajati, pokud ne přímo zničeni. Náš život je méně dobrodružný, než by býval mohl být, ale já jsem za to z celého srdce vděčný.“

Ibn Saúd si sedl za nadšeného potlesku publika složeného z cestujících, důstojníků a posádky. Amanda vychválila jeho podání tématu a poděkovala nám za účast na další ze série pasažérských přednášek. Když jsme se rozcházeli, zachytil jsem její pohled. Krátce se usmála, ale pak její pohled znova zledověl.

Paula Treadwellová mě zatahala za rukáv. Bylo jí těsně pod třináct a její štíhlá a chlapecká postava naznačovala, jak se v budoucnu vyvine. „Kapitáne, jak vypadá Důlní tábor?“

Zastavil jsem se uprostřed rozcházejícího se davu. „Nelíbilo by se vám tam,“ řekl jsem. „Zima, tma a žádný vzduch.“

„Proč tam tedy bydlí lidé?“

„Oni tam vlastně nebydlí. Je to přesně to, co říká název. Důlní tábor. My vezeme horníkům zásoby; nákladní čluny si párkrát do roka přilétají pro čištěnou rudu.“

„Aha.“ Chvilku přemýšlela. „Budeme se tam moci podívat?“

„Důlní tábor je pro turisty uzavřený. Je to jedna z pěti neobyvatelných planet systému rudé trpasličí hvězdy.“ Její slunce občas vzplálo a minerály na Důlním táboře se pak znova roztavily. Mnohé se vysrážely do skoro čisté formy. Brali jsme si odtud ty, které jsme potřebovali: platinu, berylium, uran. Kovy jsou na Zemi vzácné.

Paula tázavě vyčkávala. Pokračoval jsem: „Horníci tam přicházejí na pětiletou smlouvu. Jídlo, vzduch a zásoby dostávají od nás. Slyšel jsem, že je tam dost tvrdý život.“

„Byl jste tam někdy?“

„Ne, jsem tu poprvé. A ani já ji neuvidím; přistaneme na orbitální stanici a co nejrychleji poletíme dál. Na povrch si zásoby už dopraví sami.“

„Hrozně ráda bych se tam podívala.“ Řekla to toužebně. „Aspoň na chvilku.“ Chápal jsem to; i já už jsem měl plné zuby toho být pořád zavřený v kajutě. Dokázal jsem si představit, že pokud doprava mezi Zemí a Nadějí národů nadále poroste, bude jednoho dne z Důlního tábora civilizovaná zastávka, kde budou i takové vymoženosti jako hotely a hřiště.

V týdnu, když jsem jednou byl na můstku sám a nikdo mě neviděl, vyvolal jsem si na obrazovce simulaci Důlního tábora a

zkoušel jsem si přistávací manévry. Přistávat bude samozřejmě pilot, ale já jsem i tak chtěl být připravený. Třikrát z pěti pokusů jsem to zvládl celkem přijatelně. Na ty druhé dva pokusy jsem radši nemyslel.

Trávil jsem nudné odpoledne na můstku, když se Vax Holser hlásil na první hlídku po dvou dnech. „Dovolte mi vstoupit, pane," řekl.

„Vstupte. Dobrý Bože, co se vám to stalo?"

Měl neuvěřitelný monokl; oteklá kůže kolem napůl zavřeného oka hrála modrou, černou a purpurovou barvou.

Vax se s leknutím zastavil. Otevřel a zavřel ústa naprázdno jako ryba v akváriu. Pak mě zachránil z trapné situace. „Co jste říkal, pane? Nerozuměl jsem vám."

„Jen jsem si povídal pro sebe," řekl jsem, vděčný za to, že mu to tak rychle myslelo. Obrátil jsem se, aby neviděl, že se červenám tak, až mě pálí uši. První praparčík ostatním velel, ale nespokojený praporčík nebo kadet měl právo svého nadřízeného vyzvat. Tyto zvyky se daly udržet jen tehdy, když si důstojníci zásadně nevšímali žádných stop, které svědčily o rvačce, protože to předpisy zakazovaly. Tahle zvyklost měla dlouhou tradici.

Vax se nemohl vyhnout odpovědi na přímý dotaz svého kapitána, ale kdybych se byl dozvěděl, jak k tomu monoklu přišel… Jeho taktní hluchota mi umožnila vylhat se ze svého přehmatu.

Kdo ho mohl takhle udeřit? Rozhodně ne Sandy nebo Ricky; ty oba by Vax dokázal nacpat jednou rukou do recyklátoru. Alexi? Možné by to bylo; bývala mezi nimi zlá krev, i když jsem předpokládal, že to už je minulost. Alexi se určitě už těší na den, kdy bude Vax jmenován poručíkem a on sám se stane starším praporčíkem. Ten si dá načas. Zbýval tedy už jen Derek Carr, štíhlý a aristokratický, který se s mohutným Vaxem Holserem vůbec nemohl měřit.

Alexi mě přišel vystřídat, veselý, malinko neuctivý, v dobré náladě. A nijak nepoznamenaný, takže jsem věděl, že tím odvážlivcem, který Vaxe vyzval, nebyl on. Až příští den jsem potkal Dereka, jak se vleče chodbou. Šel pomalu, jako by ho

něco bolelo. Když mě uviděl, postavil se do pozoru a v tváři se mu zračilo vnitřní zoufalství, které mě znepokojovalo. Když se mi konečně podíval do očí, bylo v nich ponížení. „Pokračujte, kadete."

„Rozkaz, pane," zamumlal. Vykročil drobnými šouravými krůčky.

Uvažoval jsem o tom. Jako veterán ubikace Hibernie bych měl být schopen přijít na to, co se stalo.

Zřejmě Vax Dereka šikanoval tak, až v utrápeném kadetovi zaplála jiskra vzpoury. Derek svého mučitele vyzval. Vax ho nejspíš vzal do tělocvičny, kam jsem s ním tehdy šel i já, když bylo třeba rozhodnout jeho vlastní výzvu. Tam si to spolu vyřídili. Derek musel mít štěstí; rychlost a odvaha nestačí na Vaxovu převahu váhovou, výškovou i silovou. V každém případě se Derekovi podařilo zasadit mu do oka ránu, která musela svalnatého praporčíka rozzuřit.

Vax, bez sebe vzteky, pak nejspíš zatloukl nešťastného kadeta do podlahy. Nebo ne? Derekova tvář nebyla poznamenaná. Ale to, jak šel… jako by ho poslali na lavici. Ale něco takového může nařídit jen poručík. Poslal Vax Dereka k šéfinženýrovi, jako jsem já poslal Alexiho? Ne, tohle byla vnitřní záležitost, výzva; tu si Vax musel vyřídit sám. Starší praporčík, který si nedokáže poradit se svými podřízenými, kariéru neudělá. Kromě toho se Vax určitě toužil pomstít za tu ránu, kterou mu Derek uštědřil.

Představil jsem si tělocvičnu. Vax zuří, že ho poznamenal takový povýšenecký kadet. Derek opatrně krouží a Vax ho s děsivým soustředěním pronásleduje kolem cvičebního koně přišroubovaného k podlaze.

S hrůzou jsem si uvědomil, co se asi stalo. Derek byl koneckonců jen kadet, a mohl tedy být potrestán jakýmkoli způsobem, který si jeho nadřízení vymysleli, bez ohledu na to, jak tvrdý byl. Vax, s natlučeným okem a v mizerné náladě, nejspíš zvolil tu nejvíc ponižující pomstu, jakou mohl; to byl celý Vax. Zřejmě Dereka popadl a přehodil ho přes koně; byl tak silný, že ho tam snadno udržel. Pak si asi sundal pásek a hojně ho použil na nešťastného kadeta, dokud se jeho hněv

neutišil a Derek nevěděl - ne, nahlas neprohlásil -, kdo v ubikaci velí. Není divu, že z Dereka vyzařovalo tak hluboké zoufalství.

Jak o tom mám promluvit s Vaxem? Svoje práva nijak nepřekročil; Derek ho vyzval a podařilo se mu ho uhodit. Ale musel jsem Vaxovi připomenout, že účelem šikanování je Dereka posílit, ne ho zlomit.

Asi za týden jsem se rozhodl, že o tom musím začít. Měli jsme s Vaxem službu. „Tak co, Vaxi, co říkáte vašemu kadetovi?“

Vax o tom chvilku uvažoval. „Abych řekl pravdu, kapitáne Seaforte, mám o něm mnohem lepší mínění než zpočátku. Myslel jsem, že to za týden vzdá. Ale zatím se drží. Ale přece jenom…“

„Na modrou uniformu ještě nemá?“

„To musíte rozhodnout vy, pane,“ odpověděl rychle Vax.

„A jaký je váš názor?“

„Snaží se dost. Ale jestli chcete slyšet moje míněni, tak ne, ještě na to nemá. Ještě v tom není tělodušе.“

Pochopil jsem a kývl. Na Akademii instruktoři neustále kázali kadetům, že se musejí víc snažit, že mají dát námořnictvu tělo a duši. Říkali nám, že taková je tradice námořnictva. Dát námořnictvu tělo a duši se stalo mezi kadety a praporčíky běžným klišé, až tu frázi začali používat i instruktoři. Ze slov „tělo a duše“ se v místní výslovnosti stala zkrátka „tělodušе“. Kadet, který dával tělodušе, se ze všech sil snažil být takový, jak se od něj na Akademii žádalo. Byl to úspěšný student a brzo ho povýšili na praporčíka.

„Musel se dost přizpůsobovat, Vaxi,“ Vax mě překvapil. „Já vím. Je citlivý a ostýchavý a já jsem mu šlapal na krk dost tvrdě. Snesl všechno, co jsem si vymyslel. Dokonce i… no, zkrátka si nevede špatně. Ale ještě nemám pocit, že by do toho šel naplno.“

Rozhodl jsem se. „Ještě pár dní po něm jděte. Pak si s ním promluvím. Budu dělat toho hodného. Jako kdysi policie.“

Vax vypadal vyvedený z míry.

„Dokud nebylo P-D, tak policisti používali při výslechu takový psychologický trik. Jeden vyhrožoval a byl hrubý a

druhý se tvářil soucitně. Pachatel se pak často přiznal tomu hodnému.“

„Rozkaz, pane.“ Vaxe prehistorické policejní metody zřejmě nezajímaly.

Za dva dny jsem sloužil s Alexim. Několikrát sebou trhl, jak se snažil zůstat vzhůru. Podíval jsem se na něj, všiml jsem si, že má pod očima kruhy. „Měli jste večer mejdan?“

„Ne, pane,“ odpověděl rychle Alexi. „Špatně jsem spal.“

Chvilku jsem uvažoval. Ale co, chtěl jsem to vědět. Musel jsem to vědět. „Co se dělo?“ zeptal jsem se tiše.

Studoval mou tvář. Snad ho můj výraz uklidnil. „Pan Holser nechal půlku noci Rickyho a Dereka stát řád,“ řekl. „Nejdřív jednoho a pak druhého.“ Stát řád byla jedna z tradičních forem šikanování. Postižený musel stát uprostřed místnosti na židli jen v trenýrkách a recitovat lodní řád, který měl umět zpaměti, a první praporčík zatím dělal jedovaté poznámky. Občas, když byl hodně naštvaný, se to představení obešlo i bez trenýrek.

Během dne jsem se vydal směrem k ubikaci. Přes dveře jsem slyšel řev Vaxe Holsera.

„Narovnejte záda, vy pitomče! Musíte ztuhnout! Myslím v zádech. Ta druhá část vám ztuhne dost často, slyším vás v noci funět. Čelem vzad! Čelem vzad! Pohov!“ Pauza. „To je beznaděj. Co vás naučím, to zapomenete. To se mi nelíbí! Dvě důtky. Tak to zkusíme znova. Pozor!“ Docela dobrá narážka. Zaklepal jsem.

Vax rozrazil dveře, a když mě uviděl, okamžitě se postavil do pozoru. „Pohov.“ Prošel jsem kolem něj. „Děláte tu kravál, že je vás slyšet až ve strojovně. Co se tu děje?“ Derek, ve tváři bledý, stál strnule u pažení.

„Už kadeta zase musím učit základní věci, pane.“ Vax mluvil podrážděně. „Nedokáže plnit ani ty nejjednodušší povely. Je retardovaný nebo co?“ Derek sebou škubl, pak znovu strnul. Oči měl vlhké.

„To stačí, pane Holsere.“

„Ale, pane -“

„Řekl jsem, stačí! Kadete, pojďte se mnou.“ Vyšel jsem do chodby, Derek za mnou. Vedl jsem ho do uprázdněné kajuty poručice Dagalowové poblíž můstku a zavřel za námi dveře.

„Pohov, pane Carre.“ Derek se opřel o stěnu a snažil se ovládnout. Jestli se mi neotevře teď, tak už nikdy. „Je to zlé, Dereku?“ zeptal jsem se laskavě.

Odvrátil se, přitiskl tvář ke stěně a z hrdla mu unikl vzlyk. „Bože můj. To si neumíte představit! Já jsem se snažil, vážně!“ Nebyl schopen říci víc, přerývaně lapal po dechu.

Stiskl jsem mu rameno. To bylo na něj příliš; úplně se rozsypal. Když jeho pláč polevil, zašeptal: „Proč je tak brutální, pane Seaforte? Proč je to všechno tak kruté?“ Chvilku jsem přemýšlel. „Proč vás to překvapuje?“ Vzhlédl, ohromen mým málo soucitným tónem. „Brutalita tu byla vždycky, Dereku. Jen má různé formy. V osmnáctém století se v britském námořnictvu bičovali námořníci k smrti. Ve dvacátém století se zločinci pekli dvaceti tisíci volty. V minulém století bylo krutě potlačeno Letniční kacířství a většina lidí tomu tleskala. Brutalita tu byla vždycky. Proč by to u námořnictva mělo být jinak?“

„Ale…“ Rty se mu chvěly. „Lidi jako vy, jako Alexi, ti nejsou -“

„Jsme taky součást systému. Všichni jsme zažili krutost.“ Ušklíbl jsem se. „Myslíte, že to máte horší než my?“

„A nemám?“

„Ne. Jednou, když jsem byl kadet, mi praporčící vymyli pusu mýdlem. Můj spolubydlící se jim nelíbil; dali mu klystýr. Udělal vám Vax něco takového?“

„Bože Pane! Ne!“

„Na Akademii jsem dostal výprask několikrát, a pak i od poručíka Cousinse na Hibernii. Na Akademii nevím, ale tady jsem si to podle mého názoru nezasloužil. No a co? Přežil jsem to.“

„A co spravedlnost? Co slušnost, co lidské city?“

„Co kdybyste byl praporčíkem na Celestině a jedině naprosté a bezpodmínečné uposlechnutí rozkazů by mohlo loď zachránit?“ To ho šokovalo tak, že zmlkl.

„Brutalita patří k lidské přirozenosti,“ vysvětloval jsem mu. „Můžete narazit na kapitána se sadistickými sklony. Budete s ním muset nějak žít.“ Udělal jsem pauzu, abych si byl jistý, že mě poslouchá. „Dereku, jednou budete velet námořníkům. Jak byste mohl chápat, co po nich vlastně chcete, kdybyste sám neuměl poslouchat rozkazy?“

„Nikdy nebudu nikomu velet.“ Mluvil trpce. „Jen se na mě podívejte!“

„Dokážete to. Vydržte; dělejte všechno, co chce. Nic jiného není třeba.“

„Poslouchám rozkazy. Ale on šílí ještě víc. Co mi udělal… Já to nevydržím! Chci pryč!“ Znovu se rozplakal.

„Nemůžete odejít,“ vyjel jsem na něj. „Varoval jsem vás, než jste složil přísahu.“

„Tak - tak mě zavřete pro neposlušnost nebo jak se to dělá. Já už to nevydržím!“

Položil jsem mu obě ruce na ramena. „Dereku Carre, slibuji vám jedno: Snažte se, jak nejvíc můžete. Ze všech sil. Dozvím se to a udělám z vás praporčíka. Ale musí to být skutečně ze všech sil. Musíte do toho dát tělo a duši.“

Dlouho se mi díval do očí. Dýchal přerývaně. Nakonec váhavě kývl. „Udělám to. Ale ne kvůli němu. Kvůli vám. Protože vy jste měl tolik slušnosti, že jste mě požádal, ne mi to nařídil.“

„Říkejte tomu, jak chcete. Až si budu jistý, že se snažíte ze všech sil, udělám z vás důstojníka. A pamatujte si: Tenhle rozhovor jsme nikdy nevedli. Kadeti nepláčou a kapitáni je neutěšují. Vraťte se do ubikace, omluvte se Vaxovi za svou hysterii -“

„Nebyl jsem hysterický!“ urazil se Derek.

„Viděl jsem, jak se celý třesete. To se v námořnictvu nedělá. Omluvte se a dělejte, co vám řekne.“

Derek se zhluboka nadechl. „Rozkaz, pane.“ Polkl a zašklebil se, pak zasalutoval: „Děkuji vám, kapitáne Seaforte.“

Oplatil jsem mu pozdrav. „Odchod, kadete.“

+ + + + +

„Bože Pane, na palubě U.N.S. Hibernia je 23. července 2195. Prosíme tě, abys nám požehnal, abys požehnal naší plavbě a abys dal zdraví a spokojenost všem, kdo jsou na palubě.“

„Amen.“

Přátelským kývnutím jsem pozdravil své společníky. Pana Ibn Saúda, který se mnou na mé pozvání večeřel už druhý měsíc za sebou, dvojčata Treadwellova, mou starou přítelkyni paní Donhauserovou. Dalšími hosty byli Lars Holme, zemědělský ekonom cestující na Naději národů pracovat pro státní správu; Sarah Butlerová, přátelská devatenáctiletá mladá dáma, s níž, jak jsem doufal, si časem vybuduji ještě přátelštější vztah. A Jay Annah, astrofyzik, který se chystal pokračovat na Odbočku, kde měl zavádět nový projekt. Něco s vlnovými délkami a časovými liniemi; nerozuměl jsem tomu ani za mák.

Mnoho cestujících teď stálo o pozvání ke kapitánskému stolu; když se roznesla ta záležitost s Darlinou databankou, moje dlouhá izolace skončila. Byl by dobrý politický tah pozvat Yorindu Vincentovou, ale dopřál jsem si to potěšení a neudělal to.

Rafe Treadwell se dychtivě zeptal: „Kapitáne, proč budeme zítra defúzovat?“

Už dávno jsem se přestal divit, jak to, že na palubě každý ví o všech našich plánech málem dřív než já. „Navigační kontrola. Už jsme kousek od Důlního tábora.“

„Jsme hodně blízko?“

„Ne tak blízko, aby bylo něco vidět,“ řekl jsem a jemu se protáhla tvář zklamáním. „Ale jestli defúzujeme tam, kde předpokládáme, tak za pár dnů přistaneme.“

Žvýkal chleba a sbíral odvahu. „Kapitáne - pane…, mohl bych se dívat, jak budeme defúzovat? Prosím?“

„Je mi líto, ale ne. Ostatně stejně není moc na co koukat. Když se podíváte z okénka, uvidíte prakticky totéž.“ To nebyla tak docela pravda; simulbrazovky poskytují obraz, jaký není pouhým okem viditelný. V každém případě však cestující na můstek nesmějí, zvlášť když loď manévruje. Chlapec se snažil skrýt své zklamání. K čemu by bylo dobré být kapitánem,

kdybych nemohl občas trochu pozměnit pravidla? „Tak dobře. Máte povolení.“

Rozzářil se. „Jů! Drsný! Může přijít taky Paula?“ Nebyl jsem nijak nadšený představou, že budu mít na můstku ne jedno, ale dvě děti, ale za to, že se tak staral o svou sestru, si zasloužil odměnu. Souhlasil jsem.

Na můstku tedy byl větší nával než obvykle: pilot a já; oba Treadwellové, které jsem postavil za sebe doprostřed místnosti; a Vax, doprovázející Dereka Carra, který se učil, co dělat ve službě. Carr, dokonale vymydlený, v nažehlené a neposkvrněné šedé uniformě, stál podle rozkazu v pohovu a všechno pozoroval zvědavýma, neklidnýma očima.

Vzal jsem do ruky interkom. „Můstek strojovně, připravte se k defúzování,“

„Připravit k defúzování, rozumím, pane.“ Pauza. „Strojovna připravena k defúzování, pane. Řízení předáno na můstek.“

„Předáno na můstek, rozumím.“ Položil jsem ukazováček na obrazovku a přejel jsem od ukazatele „Plný“ na „Nula“.

Na obrazovce se rozzářily hvězdy. Paula Treadwellová slabě vykřikla nadšením. Derek se prudce nadechl.

„Potvrďte cestu bez překážek, pilote.“

„Čisto, pane.“

Vychutnával jsem tu nádheru na simulbrazovkách. Konečné jsem si uvědomil, že nemohou pokračovat, dokud nevydám očekávaný rozkaz, a úsečně jsem řekl: „Pane Haynesi, spočítejte naši polohu. Vy také, kadete. Pane Holsere, opravte mu chyby.“

„Rozkaz, pane.“

Pilot počítal za pomoci hvězdných map uložených v Darlině paměti. Já jsem ho u vlastního pultu následoval. Derek se spletl, ale opravil se, když se Vax pohnul a tiše zavrčel. I jemu vyšlo totéž co nám.

„Spočítejte nové koordináty, pilote. Kadete, vy také.“

Aspoň uvidím, jak se Derek u pultu potí stejně jako kdysi já pod káravým zrakem kapitána Haaga.

K mému zklamání zvládl Derek složité cvičení bez chyby. Jeho údaje souhlasily s těmi pilotovými na čtyři desetinná

místa. Čerstvý kadet a je rychlejší než já. V duchu jsem nadával, ale propracovával jsem se údaji a ověřil jsem si každý krok sám. Tentokrát mé zdržení nikdo nekomentoval. „Pokračujte.“

Pilot vložil koordináty. „Koordináty přijaty, kapitáne,“ řekla Darla.

„Šéfinženýre, fúzujte, prosím.“

„Rozkaz, pane. Fúzní motor startuje - teď.“ Obrazovky potemněly.

„To byla krása!“ Paula Treadwellová stála jako přimrazená na místě, kam jsem ji postavil.

Její bratr polkl. Několik z těch zmizelých hvězd mu zůstalo v očích. „Nevěděl jsem, že… že je to taková nádhera.“ Mluvil tiše. Očima bloudil po můstku. „Hrozně rád bych tady pracoval a řídil loď.“

„Já taky.“ Paula vypadala zamyšleně. „Kapitáne, je na Důlním táboře náborová kancelář?“

Zasmál jsem se. „Mohl bych vás přijmout leda já. A ani to nezkoušejte.“

„Proč ne, pane?“ Rafe.

Začínalo se mi to vymykat z rukou. „Protože jste malé děti a my už máme čtyři praporčíky.“

„Oba jsme dobří v matematice, víte,“ nedal se Rafe. „Lepší než si myslíte.“

„Tak to by stačilo, vy dva. Odchod. Kadete, odvedle je dolů na druhou úroveň.“

„Rozkaz, pane!“ Derek mluvil silným a sebevědomým hlasem. „Pojďte, prosím, se mnou.“ Odvedl je z můstku. Obrátil jsem se k Vaxovi. „Tak co?“

„Ano, pane. Už na to má. Včera jsem mu nařídil padesát kliků. Udělal jich šedesát.“

„To je starý trik. To mu mohl poradit Sandy nebo Alexi.“

„Ano, pane. Postel má vždycky vzorně ustlanou. Když mu dám nastudovat jednu kapitolu, přečte dvě. Minulý týden jsem zkusil tu věc s topením. Za chvíli už vstával dobrovolně a chodil ho kontrolovat.“

„Výborně. Řekněte mu, že ode dneška za týden ho jmenuji praporčíkem. Dejte mu pár dnů, aby se na to mohl těšit.“

„Rozkaz, pane.“ Po chvilce se zeptal: „A co poslední noc?“

„V rozumných mezích, Vaxi. V rozumných mezích.“ Podle tradice poslední noc před povýšením kadeta jeho nadřízení nemilosrdně šikanují, aby byl náležitě vděčný za to, že se stane praporčíkem. Pak následuje večírek, na němž ho praporčíci přijmou mezi sebe. V duchu jsem si poznamenal, že mám z ošetřovny poslat na ubikaci láhev.

Vax opatrně odpověděl; „Jestli vám to nevadí, pane, tak bych na něj byl radši mírný. Užil si svoje.“

„Dobře.“ Vaxovi je líto kadeta? Časy se rozhodně mění.

19.

Vstal jsem a připravil se na nadcházející den. Měl jsem právě osmnácté narozeniny, ale byl jsem jediný, kdo o tom věděl. Připil jsem sám sobě šálkem kávy a loudal se na můstek.

Sedl jsem si na své místo a připravil se k defúzování.

„Strojovna připravena k defúzování, pane. Řízení předáno na můstek.“

„Předáno na můstek, rozumím.“ Položil jsem ukazováček na obrazovku. Poprvé jsem defúzoval v obydleném území. Simulbrazovka se prudce rozzářila. Nejvýraznější byla načervenalá hvězda, jasnější než ostatní. Někde blízko se v prostoru vznášel Důlní tábor, čtvrtá z pěti mrtvých planet obíhajících kolem hynoucího slunce.

„Bez překážek, pane.“

„Dobře, pane Tamarove.“ Stiskl jsem interkom. „Centrálo, vyšlete signál Důlnímu táboru.“

„Rozkaz, pane.“ Naše radionika byla na mezihvězdných plavbách k ničemu; i kdybychom kvůli vysílání defúzovali, náš signál se nemohl pohybovat větší rychlostí než rychlostí světla, takže bychom ho předhonili. Ale tady jsme byli v dosahu Důlního tábora a na přídavných motorech. Naše zprávy se dostanou na oběžnou stanici za pár vteřin.

Náš signál se donekonečna opakoval na standardní přibližovací frekvenci: „U.N.S. Hibernia volá Důlní tábor, potvrďte příjem. U.N.S. Hibernia volá Důlní tábor, potvrďte příjem.“

Uplynuly dlouhé minuty.

„Důlní tábor volá Hibernii. Kde jste?“ Hlas byl rázný, ale bylo v něm cítit úzkost.

Zvedl jsem mikrofon. „Hibernia. Blížíme se na přídavných motorech ze sektoru 13, koordináty 43, 65, 220 Plavba tak na jeden den.“

Uplynulo pár vteřin. „Co se děje, Hibernia?“

Takhle se podle pravidel nekomunikuje. „Identifikujte se, Důlní tábore. Vaší otázce nerozumíme.“

Delší pauza. Po půl minutě se znova ozval hlas: „Generál Friedrich Kall, U.N.A.F.“ To bylo v pořádku; Důlní tábor řídila armádní Administrativní služba. „Listopadový člun se neobjevil,“ dodal. „A Telstar sem měl přiletět z Naděje národů 12. ledna, ale taky nedorazil. Co se děje?“

Nebylo divu, že byl generál Kall nervózní. Na rozdíl od Naděje národů, planety s dýchatelným vzduchem a úrodnou půdou, byl Důlní tábor chladný ostrov bez ovzduší, jehož obyvatelé byli závislí na mezihvězdných dodávkách vzduchu, jídla a zásob. Prostředí na Důlním táboře bylo příliš primitivní a jeho obyvatelstvo příliš početné, než aby donekonečna vystačili s recyklátory. Horníci a jejich správci mohli jen pátrat na temné obloze po lodích, na nichž byli závislí. Bez nich by zahynuli.

Rudné čluny, mohutné slupky s minimální posádkou, sem v pravidelných intervalech létaly ze Země nebo z Naděje národů a odvážely kovy vytěžené v uplynulých měsících. Celá řada člunů se neustále pohybovala ve fúzi mezi Důlním táborem a Zemí jako jakési potrubí; čluny mely tak obrovskou kapacitu, že byly mnohem pomalejší než Hibernia.

Čluny někdy zastavovaly na Naději národů a měnily tam posádku, takže nelátaly vždycky přesně na čas; potíže s motorem, onemocnění nebo jiné problémy je mohly zdržet. Ale osmiměsíční výpadek byl neobvyklý.

Znepokojivé bylo i to, že se neobjevil Telstar, další loď, která létala na trase Naděje národů - Země. Zachvěl jsem se, protože jsem si představil Celestinu, jak se opuštěně vznáší vesmírem.

Odpověděl jsem: „Nemám ponětí, proč se vaše zásoby zdržely, generále. Rudné čluny se pořád ještě vracejí domů podle plánu.“

„Kdy jste odlétali ze Země, kapitáne Haagu?“

„Kapitán Haag je mrtvý. Já jsem kapitán Seafort.“ Ten titul mi pořád ještě nešel snadno z úst. „Odlétali jsme ze Země 23. září 2194,“

„Byli jsme dlouho bez dodávek. Můžete odtud pár lidí odvézt?“ Hlas byl napjatý.

„Kolik?“

„Sto čtyřicet pět.“

„To ne. Ale vezu vám zásoby a s dalšími se vrátím z Naděje národů za rok.“

„Potřebujeme evakuovat, kapitáne. Vaše zásoby nám rok nevydrží.“

„Další čluny a zásobovací lodi sem letí z Naděje národů. Zatím vám tu vyložím vzduch, energii a materiály.“ Další dlouhá pauza. Konečně hlas pokračoval. „Tak dobře. Stejně bychom byli rádi, kdybyste pár lidí evakuovali, jestli můžete. Sníží se tím nápor na recyklátory. Připravíme přistání.“

„Souhlas.“ Ukončil jsem spojení. Během příštích dvou služeb loď stálou rychlostí směřovala na schůzku s orbitální stanicí Důlního tábora. Vyvolal jsem ještě jednou Darlinu simulaci stanice a zopakoval jsem si, jak vypadá. Příští ráno, když jsme byli od stanice asi deset hodin cesty, mě znovu volal generál Kall a ptal se, kolik lidí mohu evakuovat. Hrál jsem o čas; chtěl jsem o jejich problémech vědět víc, než si na palubu nacpu ještě víc cestujících.

Chápal jsem, v jakém napětí tam horníci žijí. Nepokoje na Zemi, katastrofa na Luně, deset dalších příčin mohlo způsobit, že uváznou daleko od domova jen s malou šancí na přežití. Horníci, naverbovaní ze spodiny, sem létali na jednu pětiletou střídu, nikdy na víc. Správci žili pod takovým tlakem, že jim nervy musely praskat; museli se vyrovnat nejen s úzkostmi vlastními, ale i svých vzdorovitých a drsných horníků.

Čtyři hodiny před plánovaným přistáním se hlásil do služby pilot Haynes. Podle plánu měl teď několik hlídek volno a byl odpočinutý.

„Pilote, převezměte velení.“ Těmito slovy jsem mu oficiálně předal loď, aby ji navedl na přistání. I tak jsem však hodlal zůstat na můstku, dokud Hibernia bezpečně nedosedla, i když jsem byl nervózní jako praporčík při první službě. Jako kapitán jsem nesl konečnou zodpovědnost za každou chybu.

Kromě nás byl ve službě Vax a přivolal jsem i Dereka, abych mu udělal radost. Přišel v nové modré uniformě s čerstvě

našitými prýmky praporčíka, elegantní a hrdý, a předpisově zasalutoval. „Dovolte mi vstoupit, pane.“

„Vstupte, praporčíku Carre.“

Derek se proti své vůli usmál.

Na simulbrazovkách jsme sledovali, jak se orbitální stanice Důlního tábora blíží. Sotva začala být viditelná bez zvětšení; do přistání chyběly ještě dvě hodiny.

„Neměnil bych s nimi, pane,“ podotkl Vax. Rukou ukázal na temnou, pochmurnou masu planety Důlní tábor.

„Tvrdý život,“ zavrčel jsem souhlasně. „Dělají na tři směny, čtyřiadvacet hodin, a pak se můžou těšit tak nejvýš na ubytovnu.“ Prohlédl jsem si dokumentární filmy na holovidu.

Derek se zeptal: „Jak dlouho vydrží bez zásob, pane?“

„Jak to mám vědět?“ Snažil jsem se nemluvit podrážděně. „Při nouzových dávkách, a když omezí ztráty energie a vzduchu, tak nejspíš dost dlouho.“

„Proč tedy už po osmi měsících tak panikaří?“ uvažoval Vax nahlas.

Dobrá otázka. Nejspíš v tom hrála roli nejistota; nemohli vědět, proč zásobovací loď nedorazila, ani jestli se vůbec kdy objeví. Řekl jsem to nahlas.

Vax se zeptal: „Kapitáne, kdybychom jich naložili třeba jenom stovku, tak bychom přece byli -“

„Praporčíci, rušíte mě,“ ozval se ostře pilot. „Pane Carre, pane Holsere.“ Bylo to od něj malicherné; ještě aspoň hodinu nebude mít co dělat. Zmlkli jsme; na můstku teď velel on.

Vax mě se zájmem sledoval. Měl jsem podezření, že pilotova poznámka byla vlastně vypočítanou urážkou, í když pan Haynes zdánlivě oslovil Vaxe a Dereka, mohlo to jeho „praporčíci“ zahrnovat i mě, ačkoli to popřel. Přemýšlel jsem, proč mě pilot tak pošetile provokuje. I když dosáhl svého krátkodobého cíle, to jest připomenout mi moje dřívější postavení, mohl hodně ztratit, kdybych se rozhodl pro odvetu.

Určitě věděl, že je to v mé moci; měl ale nejspíš ještě pořád takový vztek, že mu to bylo jedno. Povzdechl jsem. Kdybych nebyl tak pomstychtivý a vymazal jeho protest z deníku… Do spánků se mi zabodly první jehly bolesti hlavy.

Konečně jsme začali spojovací manévr. Pilot vydával stručné rozkazy, jeho prsty létaly po klávesnici. Neustále jsem kontroloval naši polohu na své vlastní obrazovce. „Směr sto třicet stupňů, vpřed jedna třetina."

„Sto třicet stupňů, jedna třetina, rozkaz, pane," opakovala strojovna jeho povely.

„Sklon deset stupňů."

„Pane, stanice hlásí zámky připraveny." Technik z centrály přes interkom.

„Rozumím." Zdálo se, že pilot vůbec nevnímá okolí, a nebylo divu. I když jsme měli víc než dost paliva na přistávací manévry, hrdost si žádala, aby se spojení povedlo napoprvé.

Dlouhé čekání jsem si krátil tím, že jsem plánoval vykládání zásob. Horníkům se uleví, až budou mít bezpečně v rukou naši dodávku kyslíku a paliva, ale ještě víc se uleví mně. Zamnul jsem si bolestivě tepající spánky, ale nechal jsem toho, když jsem si všiml, že mě Vax sleduje.

„Relativní rychlost sto kilometrů v hodině, pilote." Centrála.

„Sto kilometrů v hodině, rozumím. Manévrovací trysky, brzdit deset." Drobounké zámky stanice čekaly.

Tiše jsem řekl: „Darlo, máš záznam o generálu Kallovi?" Prakticky okamžitě naskočil na monitoru obrázek. Vypadal starší, než jsem si ho podle hlasu představoval. Pod tváří se objevila jeho osobní data a služební záznamy.

Asi bych ho měl pozvat na palubu na večeři. Žije tam dole pod neustálým tlakem a slavnostní stolování by nejspíš ocenil. Ale nechtělo se mi do toho. Kall byl z armády, ne z námořnictva, a kromě toho si všimne, jak jsem mladý a nezkušený.

„Relativní rychlost dvacet pět kilometrů, vzdálenost deset kilometrů."

„Rozumím. Brzdové trysky, osmnáct." Blížili jsme se.

Interkom zapraskal. „Orbitální stanice připravena ke spojení, Hibernia."

„Dobře," řekl jsem úsečně. V duchu jsem toužil po uklidňující přítomnosti některého z našich poručíků, který by

mi koukal přes rameno, ruce složené za zády, a kontroloval, jak si vedu při výcviku. I kdyby to byl třeba poručík Cousins.

„Směr sto deset, jeden výtrysk.“ Pilot se plně soustřeďoval na své obrazovky.

Jemný otřes. Na pultu se rozsvítila světélka. Pilot dosedl na zámky na první pokus, bez nejmenších korekcí.

„Výborně, pane Haynesi.“ Snažil jsem se nedat najevo závist. Stiskl jsem tlačítko interkomu. „Pane Wilsky, uzavřete jistící západky.“ Sandyho jsem poslal k zadní přechodové komoře, kudy přijdou naši hosté.

„Záďové západky uzavřeny, pane.“

„Dobře. Důlní tábore, za chvíli vám začneme vykládat zásoby. Generále Kalle, chcete nás navštívit na palubě?“ Doufal jsem, že odmítne.

Generál se zdál být nervózní. „Snad se jenom pozdravit. Chtěl bych dostat zásoby dolů na planetu před místním soumrakem.“

„Dobře, přijdu vám naproti k záďové komoře.“ Během nezbytných zdvořilostí zvládnou můstek pilot s Alexim. Pořád jsem se ještě nerozhodl, jestli mám generála pozvat na večeři.

„Dobře. Já a moji důstojníci vás budeme čekat. Pane Tamarove, hlaste se na můstku!“ Poklepával jsem prsty o opěradlo křesla a snažil jsem se srovnat si myšlenky.

Po chvilce jsem poslal Vaxe dolů, aby dohlédl na příďovou komoru, kudy se budou vykládat zásoby.

Zadýchaný Alexi se objevil na můstku. Pokynul jsem mu, ať si sedne, a sledoval jsem, jak mi na pultu pomrkávají indikační světla záďové komory.

Otevřeli jsme vnitřní vrata přechodové komory. Dovnitř vstoupil lodník ve skafandru. Vnitřní vrata se zavřela a drahocenný vzduch se začal přečerpávat zpátky do lodi.

Povolil jsem otevřít vnější vrata. Čekající lodník upevnil kotevní lano k nosníku stanice. Jejich i náš zámek teď byly spojeny ocelovým lanem, jak to vyžadovaly předpisy. Od té doby, co povolily jistící západky Concordu, byla kotevní lana povinná.

I když spojení mezi lodí a stanicí bylo vzduchotěsné, vnitrní a vnější vrata naší přechodové komory se nikdy neotevírala najednou; to by znamenalo koledovat si o malér. Až naši návštěvníci vstoupí na palubu, uzavřeme nejdřív vnější vrata a pak teprve otevřeme vnitřní. Standardní postup.

„Záďový zámek ukotven ke stanici, pane.“ Sandy. Vzpomněl jsem si, jak jsem měl sám službu u zámku Hibernie, když jsme odlétali od Ganyméda. Tenkrát jsem byl jen praporčík a každý můj pohyb sledoval poručík Malstrom. Uteklo pár měsíců a dnes jsem na celou akci dohlížel z můstku.

„Příďový zámek ukotven, pane.“ Vax Holser. „Dobře.“ Polkl jsem a snažil se uklidnit bouřící se žaludek. Potřebuji další injekci proti chřipce, nebo za to může jen napětí? Určitě jsou to nervy, řekl jsem si. Nemůžu si dovolit onemocnět.

„Vítejte na Důlním táboře.“ Zdušený hlas z reproduktoru. „Kapitáne Seaforte, mám tu s sebou svůj štáb; rád bych vám ho představil.“ Na Důlním táboře se návštěvy moc často neobjevovaly. Důstojníci generála Kalla určité dychtivě čekají na příslušný ceremoniál a další společenské záležitosti, které po něm snad budou následovat. Povzdechl jsem si. Bez té večeře to asi nepůjde.

„Samozřejmě, generále.“ Budu se muset převléknout do naškrobené bílé slavnostní uniformy. Nervózně jsem poposedl. Na ty formality jsem se vůbec netěšil.

Zase Sandy. „Pane, u záďové komory čeká skupina návštěvníků. Asi deset mužů ve skafandrech. Mám otevřít?“ Na hlase mu bylo slyšet, jak je mladý a nervózní. Odpustil jsem mu to; za zády mu nestál žádný poručík jako kdysi mně.

„Pusťte je dovnitř, pane Wilsky; řekněte jim, že tam budu za chvilku.“ Odložil jsem sluchátko.

Derek tiše řekl Aleximu: „Ti po nás tak hrozně touží, že ani nevydrží počkat -“

„Ticho, praporčíku! Jedna důtka!“ Bylo to ode mě zlé, ale neměl jsem náladu na vtípky. Otevřel jsem dveře můstku. „Pane Tamarove, přebíráte velení.“ Ušklíbl jsem se, „Převléknu se a uvítám generála u záďové…“

Odmlčel jsem se a všechny chloupky na těle se mi zježily. Asi deset mužů ve skafandrech? Tady něco nesedí. Na okamžik jsem zaváhal, nechtělo se mi zesměšnit se. Pak jsem skočil po interkomu. „Sandy, ruším povolení! Zamkněte! Potvrďte rozkaz!“

Žádná odpověď. „Sandy!“ moje loď!

Udeřil jsem do tlačítka nouzového uzavírání zámku. Rozsvítilo se červené varovné světlo! Uzavření se nepodařilo.

Zařval jsem do interkomu. „Poplach! Posádko, připravit k odražení útoku! Připravte se na dekompresi! Útočníci u záďové komory, druhá úroveň!“

Alexi a Derek na mě jen zírali.

„Odrazit útok“ byl ten nejstarší, nebo spíš nejzastaralejší dril v námořnictvu, ale pořád jsme ho ještě cvičili spolu s obecným poplachem a bojovým poplachem. Napadlo mě, jestli ho vůbec kdy někdo použil doopravdy.

Udeřil jsem do nouzového uzavírání. Dveře můstku zabouchly s takovou silou, že kdyby v nich někdo stál, přerazily by mu ruku. Vyťukal jsem kombinaci sejfu, vytáhl známý klíč. „Alexi, otevřete muniční sklad! Ozbrojte každého, koho seženete! Přiveďte ozbrojenou skupinu na druhou úroveň!“

Vzal ode mě klíč. „Rozkaz, pane! Co se -“ Sebral jsem ze sejfu laserovou pistoli a strčil ji za pásek. „Generál - to není žádný generál, snaží se unést loď! Deset mužů ve skafandrech? To znamená, že počítá s problémy, možná s dekompresí. Hoďte sebou!“ Otevřel jsem dveře; Alexi vyletěl do chodby. Zavřel jsem za ním, hnal jsem se zpátky k interkomu. „Šéfinženýre, zamkněte strojovnu!“

„Rozkaz, kapitáne. Dveře uzamčeny.“ Mluvil klidně. Reproduktor zařval: „Kapitáne, mají lasery! Postupují ke schodišti, nedokážeme -“

Ticho.

Přepnul jsem rozhlas na frekvenci slyšitelnou v celé lodi. „Pan Vishinsky na druhou úroveň, okamžitě, s celou četou! Pan Tamarov vás čeká v muničním skladu. Všichni cestující do kabin! Zamkněte dveře a oblékněte si skafandry! Pane Holsere, k záďovému zámku!“

Derek čekal na rozkazy, bledý, ale vyrovnaný. Pilot ze mě nespouštěl oči; nepohnul se od chvíle, kdy jsem poprvé stiskl tlačítko. „Kapitáne, víte určitě, že -“

„Mlčte.“ Horečně jsem přemýšlel. Potřebovali jsme čas. Než stačí Alexi zorganizovat ozbrojenou skupinu, byla moje laserová pistole jediná dostupná zbraň. „Dereku, držte můstek. Nesmí sem nikdo kromě důstojníků. Jdu k zámku.“

„Ale - rozkaz, pane.“ Derek natáhl ruku k tlačítku nouzového zavírání. Vykoukl jsem opatrně, s rukou na spoušti laseru. Vzpomněl jsem si na pana Vishinského tehdy v kóji.

Chodba byla prázdná.

Běžel jsem ke schodišti. Na poslední chvíli jsem si uvědomil, že bych se měl zastavit a nakouknout přes zábradlí. Dvě postavy v mohutných skafandrech opatrně stoupaly vzhůru s připravenými zbraněmi.

První ranou jsem jednoho z nich zasáhl přímo do prsou. Oslepivý záblesk, pach spáleného masa. Zvedl se mi žaludek. Stačil jsem uskočit těsně předtím, než výboj rozžhavil zábradlí těsně vedle mě.

Jestli už jsou na schodišti, tak je to katastrofa. A je to všechno moje vina; kdybych měl všech pět pohromadě, nebyl bych je vůbec pustil na palubu.

Zhluboka jsem se nadechl. Vax bude lepší kapitán než já. Prosmekl jsem se kolem zábradlí, řítil jsem se dolů po schodech a cestou jsem střílel. Další ranou jsem složil druhého útočníka. Přeskočil jsem jeho tělo, klopýtl a zbytek cesty spíš padal, než běžel.

Zachytil jsem se, vyrovnal, doklopýtal na konec schodů a divoce pálil do chodby. Několik mužů ve skafandrech zmizelo za zákrutem chodby směrem k zadní komoře.

Neohlížel jsem se napravo ani nalevo. Hnal jsem se vpřed a pořád střílel. Věděl jsem, že takhle laser za chvilku vyčerpám, ale musel jsem za každou cenu zabránit útočníkům v postupu, dokud nedorazí naši ozbrojení obránci. Několik výbojů seškvařilo přepážku metr od mé hlavy. Plížil jsem se dál k rohu, až jsem zahlédl samotnou komoru.

V chodbách se válela těla, některá z nich ve skafandru. Několik našich námořníků postavilo v chodbě za průlezem, až skoro na rohu, improvizovanou barikádu. Krčili se za chabou ochranou stolů a čekali na útočníky, ozbrojeni jen holemi a požární hadicí.

Z otevřené komory vycházely další postavy ve skafandrech. Jen pár jich mělo lasery; ostatní si nesli pestrou sbírku zbraní. Prastaré elektrické pušky, omračovače, nože. Nouzové dveře těsně za zámkem zapřeli ocelovými tyčemi, aby se nedaly zavřít.

Několik mužů ve skafandrech se proti mě neohrabaně rozběhlo. Šťastnou ranou jsem složil toho nejbližšího. Ostatní se zastavili. Bez zaváhání jsem zamířil na dalšího a stiskl spoušť. Pistole zapípala; došel mi náboj. Zaklel jsem. Znovu zaútočili. Jeden hodil obuškem přímo na mou hlavu. Přikrčil jsem se, ale zasáhl mě do čela a před očima se mi bíle zajiskřilo. Napůl oslepený a omámený jsem padl na kolena. Triumfální výkřik. Skočili po mně, ještě když jsem se kácel. Jeden zvedl hůl a chystal se mi vyrazit mozek z hlavy.

„KAPITÁNE!“ Rozzuřený obr srazil toho s holí na zem. Vax Holser znovu chytil rovnováhu a vyrazil po druhém útočníkovi. Pěst i hůl zasáhly se smrtící přesností. Horník padl.

Vax se obrátil ke zbývajícímu nepříteli. Muž zvedl pistoli. Vax mu holí rozbil hledí skafandru. Útočník padl.

Hlava mi třeštila a točila se. Pokusil jsem se vydrápat na nohy.

„Támhleten je kapitán!“ ukázal někdo. Pažení zajiskřilo laserovým výbojem. Kolena se mi podlomila.

Vax mi omotal mohutnou pracku kolem pasu. Popadl mě do náruče a hnal se ke schodišti. Za patami mu jiskřily laserové výboje. Bral schody vzhůru k můstku po dvou a moji váhu jako by si vůbec neuvědomoval. Za námi duněly těžké boty.

„Můstku, mám kapitána!“ zaduněl Vaxův hlas prázdnou chodbou. Kamera se otočila. Dveře se otevřely. Vax vletěl na můstek.

Derek zabouchl dveře. Pilot, na půl cestě mezi dveřmi a pultem, zíral na svého napůl omdlelého kapitána v náručí rozzuřeného praporčíka.

Vax mě opatrně posadil do mého křesla. Do pravého oka mi kapala krev; otřel jsem si čelo rukávem. „Pane, jste -“ Zavrčel jsem: „Uvolněte jistící západky na přídi a na zádi!“

„Pane, jsme ještě -Rozkaz, pane.“ Natáhl se po pultu. Zámky se obvykle rozpojovaly z ovládacího panelu přímo na místě, ale na každé lodi se samozřejmě daly otevřít i z můstku.

„Pilote, připravte se! Rozhoupejte loď! Odpojte nás!“

„Pane, to znamená dekompresi!

„Dostaňte nás odtud! Pořád ještě lezou dovnitř!“ Hlava se mi točila, ale věděl jsem, co se musí udělat.

„Rozkaz, pane. Kapitáne, kotevní lano je uvázané. Vyrveme celý zámek z lodi!“

„Zatraceně, pilote, odtrhněte nás!“ Vzpěra na Hibernii měla být pevnější než ocelové lano; to jsem věděl určitě. Ta to vydrží. Lano praskne nebo vytrhne zámek stanice. A to mi bylo jedno.

Popadl jsem lodní rozhlas. „Pozor všem. Posádko i cestující, připravte se na dekompresi za třicet vteřin! Obléknout skafandry! Třicet vteřin do dekomprese!“ Po tváři mi znovu stékala stružka krve. „Obránci, stáhněte se! Obléknout skafandry!“ Po celé lodi byly uskladněny nouzové skafandry pro případ náhlé dekomprese. Byly v nich kyslíkové bomby jen na půl hodiny. Bude to muset stačit.

„Teď?“ Pilot držel ruce na ovladačích.

„Počkejte.“ Ten odklad byl mučivý. S každou vteřinou se dovnitř dostávalo víc útočníků. Ale své posádce jsem musel poskytnout čas, aby se oblékla do skafandrů.

„Dvacet vteřin do dekomprese! … Patnáct!“ Touhle dobou už se určitě všichni dostali k nějakému skafandru. Ze svého pultu jsem zavřel všechny dveře v chodbách. Rozsvítilo se sedmnáct zelených světélek a dvě červená – tam už nepřítel stačil dveře zapřít. Dekomprese nepostihne jen jednu část, ale tři. Zbytek lodi by ovšem měl být vzduchotěsný, pokud pažení neprořízl nějaký zatoulaný laserový výboj.

„Deset vteřin! Pět!“ Muselo se to udělat, ať už byli cestující připravení, nebo ne. „Pozor na dekompresi!

„Teď, pilote!“ Začal střídavě odpalovat manévrovací trysky na obou stranách. Při každém výtrysku se loď pootočila kolem gumových přísavek spojujících komory. Uplynula dlouhá, děsivá chvíle, kdy se zdálo, že se nám nepodaří odtrhnout.

Ozval se poplachový signál. Darla ožila a začala vysílat naléhavá varování. „Nestabilní zámek! Ztráta vzduchu v záďové komoře! HROZÍ DEKOMPRESE NA DRUHÉ ÚROVNI! Příďový zámek uzavřen, vnější i vnitřní dveře! POZOR! DEKOMPRESE V ZÁĎOVÉM ZÁMKU!“

Na mé lodi se rozpoutalo chladné peklo. Spojené zámky se roztrhly. Vzduch, řítící se ven, s sebou strhával všechno, co mu stálo v cestě, a hnal to k zadní komoře, kde útočníci zablokovali oboje dveře, abychom je nemohli zavřít. Nic nemohlo zadržet vzduch svištící z této části ven, dokud v ní nezbude jen vakuum.

„Loď v pohybu, relativní rychlost nula celá pět kilometru!

Bože Pane, prosíme tě o milosrdenství. „Pilote, dostaňte nás z dosahu, než po nás začnou něčím vrhat!“ Stiskl jsem rozhlas. „Všechna stanoviště, ohlaste se!“

„Strojovna. Máme energii, žádné škody. Zámky drží.“ To byl šéfinženýr. Mluvil neuvěřitelně věcně a klidně.

„Hlásí se centrála. Máme energii, jsme beze škod.“

„Kóje posádky tři, pane. Jsme ve skafandrech a připravení. Velí pan Tamarov. Máme lasery a omračovače, pane.“

„Hlásí se profous. Kóje jedna a dvě jsou v pořádku, pane. Organizuji bojové čety.“

„Hlásí se kuchyně, pane. U nás je všechno v pořádku.“ Rozhihňal jsem se a nedokázal jsem přestat. V kuchyni je všechno v pořádku; o večeři nepřijdeme.

Můstek se pomalu otáčel. Zamrkal jsem, sebral jsem se. „Doneste mi někdo vodu. Vaxi, zprávu o situaci!“

„Rozkaz, pane. Na druhé úrovni dekomprese v části šest, sedm a osm. To je komora, tělocvična, klubovna a čtrnáct pasažérských kabin. Oblast ovládají nepřátelé. Zbytek lodi má vzduch i energii. V sekcích šest až osm neurčený počet

útočníků. Pane, někteří z nich se možná dostali chodbami až za bezpečnostní dveře, než jste je zavřel“

Vax měl pravdu. Nechal jsem dveře otevřené tak dlouho, jak jsem si troufal, aby moje posádka neuvízla v prostorech, kde po odtržení dojde k dekompresi. Chodba mezi komorou a schodištěm, kde jsem bojoval, byla v sekci osm – tam teď byla dekomprese. Schody, z kterých jsem se řítil, končily v sekci devět a na schodech jsem potkal dva útočníky.

Hltavě jsem se napil z šálku, který mi vrazil do ruky Derek. „Dáme si na ně pozor.“

„Pane, cestující mají jen půlhodinové bomby. Nemáme moc času na záchranu.“

„Bože můj.“ Snažil jsem se srovnat si myšlenky. „Pane Vishinsky!“

„Rozkaz, pane!“

„Dostal se někdo z útočníků ze šesté sekce přes ty barikády v páté?“

„Ne, pane. Nebyl jsem tam, ale slyšel jsem, že ne.“

„Dobře. Velí pan Tamarov. Alexi, půjdete s panem Vishinskym chodbou okolo do sekce deset.“ Když bojová skupina obejde loď, vyhne se napadeným sekcím.

„Budu před vámi otevírat dveře. V sekci devět mohou být nepřátelé. Co nejrychleji zabezpečte a evakuujte devítku. Použijeme ji jako průlez pro sekci osm; přečerpáme vzduch z devítky do desítky a pak otevřeme z devítky do osmičky. Jasné?“

„Rozkaz, pane.“

„Víme, že nepřátelé jsou v sekcích šest, sedm a osm. Jsou tam taky naši cestující, kterým dochází vzduch. Jakmile vyčerpáme devítku, otevřu dveře do sekce osm. Vyčistěte osmičku a postupujte do sedmičky a pak do šestky. Odveďte cestující do devítky a pak je převedeme do desítky, kde můžou svléknout skafandry. Rychle.“ „Rozkaz, pane. Jdeme na to!“

„Můžu jít s nimi, pane?“ Vaxovi zaškubaly svaly.

„Ne. Vy musíte zůstat naživu.“ Nebudu opakovat stejnou chybu jako kapitán Malstrom. Vax byl teď připravený velet a já

jsem ho musel uchránit. Přitiskl jsem si kapesník k čelu. Strašně to bolelo.

Bojová skupina vystoupila na druhou úroveň a vyrazila obvodovou chodbou. Naše vzduchotěsné dveře rozdělovaly disky do sekcí podobných kouskům koláče. Byl jsem celou dobu v rádiovém styku s profousem a otevíral jsem postupně dveře, jak se k nim blížili. Nakonec jsem otevřel mezi jedenáctkou a desítkou a námořníci vtrhli dovnitř.

„Připraveni, pane Vishinsky?“ Reproduktor zapraskal. „Vy tam, nestůjte uprostřed chodby! Edwardsová, Ogare, Tinniku, vy tvoříte čelo. Vy byste se mohl postavit třeba sem za mě, pane Tamarove. Kapitáne, jsme připraveni.“

Otevřel jsem do deváté sekce. Slyšel jsem, jak Vishinsky huláká a mlátí do dveří kabin. „Otevřete! Tady profous. Za dvě minuty dojde v téhle sekci k dekompresi! Honem! Všichni ke schodům! Otevřete dveře, nebo je propálíme!“

Napadlo mě, že bych mu mohl pomoci. „Pozor, cestující v kabinách 208 až 214. Mluví kapitán Seafort. Otevřete dveře a vyjděte do chodby. Musíme vás rychle evakuovat!“ Snad je zvuk mého hlasu uklidnil. Možná naopak ne.

Za chvilku Vishinsky hlásil: „Pane, provedli jsme rychlou prohlídku, nenašli žádné nepřátele. Cestující jsme odvedli do sekce deset. Čekáme v devítce.“

„Dobře.“ Zavřel jsem dveře mezi devítkou a desítkou. Popohnal jsem pumpy a začal vyčerpávat devítku. „Pane Carre!“

„Ano, pane.“ Vstal.

„Najděte vrchního stevarda. Cestující budou potřebovat pomoc; někteří jsou možná v šoku. Jděte jim naproti po schodišti do sekce čtyři a okolo. Odveďte je do jídelny. Velíte akci.“

„Rozkaz, pane!“ Derek zasalutoval, Vax mu otevřel dveře a on odběhl.

Netrpělivě jsem čekal, až pumpy vyprázdní sekci devět. V sekci osm už byla dekomprese a průlez byl doširoka otevřený. Dekompresí v sekci devět ušetříme vzduch, který by jinak při

otevření do osmičky unikl. Konečné pumpy skončily svou práci. „Otvírám do osmičky, pane Vishinsky!“

„Rozkaz, pane!“ Čekali jsme a dychtivě naslouchali.

„Pozor!“ To zařval Vishinsky. „Ogare, složte toho hajzla!“ Útočníci ani nemuseli použít lasery, aby byli nebezpeční. Jakákoli zbraň, která protrhla skafandr, byla smrtelná.

Bojovalo se v přízračném tichu vakua, přerušovaném hekáním a těžkým dechem ze skafandrů naší bojové čety. Když naši lidé stříleli, rušilo radioniku praskání laserů; na můstku to bylo vždycky slyšet jako krátké zakňučení.

„Všichni, co jsou tady, ke schodišti!“ Vishinsky dýchal přerývaně, jako by běžel. „Kapitáne, vedeme skupinu cestujících do devítky. Je s nimi paní Edwardsová. Tak, už jsou tam.“

„Nepřátelé?“

„Složili jsme dva, pane. Víc jsme jich nenašli.“

„Dobře.“ Zavřel jsem dveře mezi osmičkou a devítkou. Jen co se na pultu rozsvítilo zelené světlo, začal jsem čerpat vzduch z desítky zpátky do devítky.

Ozval se Alexiho hlas. „Pane Vishinsky, připravte své lidi k útoku na sekci sedm.“

„Rozkaz, pane.“

„Dejte pozor, v sedmičce je otevřená komora,“ připomněl jsem jim. Dolů na Důlní tábor bylo hodně daleko.

„Otevřete komoru, pane!“ Alexi měl nejspíš hodně napjaté nevyznělo to jako rozkaz. Stiskl jsem tlačítko.

„Bože Pane, Tinnik to schytal!“

„K zemi, pitomče!“ Žuchnuti. Zmatené zvuky útoku a záchrany. Vishinsky rozkázal cestujícím, aby vyšli z kabin a utíkali do sekce osm. Nervózní pauza. Varovné volání, výstřely.

Interkom zapraskal. Zkreslený hlas - mikrofon interkomu přitisknutý k hledí skafandru ve vakuu. „Odvolejte je, kapitáne!“

„Vzdejte se,“ odpověděl jsem. „Nezastřelíme vás.“

„Odvolejte je.“ Vypadalo to spíš jako zavrčení. „Jsme v kabině a máme pět laserů namířených na zadní přepážku. Když ji prořízneme, budete mít dekompresi v celém kotouči!“

Zbledl jsem. „Počkejte!“ Tak jsme nakonec přece jen prohráli?

„Odpovězte!“

„Odpovím vám za chvilku.“

„Chceme se dostat z Důlního tábora. Když nás vezmete, vrátíme vám loď.“

„Počkejte,“ opakoval jsem. Vypnul jsem rozhlas. „Ať je Bůh zatratí!“ Chvilku jsem si vychutnával to rouhání.

„Pilote?“

„Vyjednávejte s nimi, pane! Nenechte je prořízнout loď, jinak skončíme jako Celestina!“

Vax zaklel: „Pane, jestli -“

„Mlčte. Šéfinženýre, slyšel jste to?“

„Ano, pane.“ Pauza, pak váhavá odpověď: „Můžou nadělat dost škody, kapitáne.“ Kdyby zamířili ze sekce sedm dovnitř, mohli by prořízнout loď až do sekce tři na opačné straně a odtud do dvojky a čtyřky. Za půlhodiny by mohla být moje loď neobyvatelná. Až na opevněný můstek.

„Já vím, šéfinženýre. Vaxi?“

„Nabídněte jim, že je vrátíme na stanici. To je nejvíc, co teď můžou získat. Vezmou to.“ Zavolal jsem jídelnu. „Pane Carre!“ Můj praporčík se ozval vzápětí. „Ano, pane?“ „Oblékněte všechny znovu do skafandrů, rychle,“ řekl jsem. „Použijte zásobní kyslík. Každou chvíli může dojít k dekompresi.“

„Rozkaz, pane,“ odpověděl. „Zvládneme to. O cestující si nedělejte starosti.“ I když tím ostudně porušil zvyklosti, byl jsem mu za jeho ujištění vděčný.

„Vaxi, vezměte druhý mikrofon. Postarejte se, aby se v čele lodi všichni oblékli do skafandrů.“ Nastavil jsem rozhlas tak, aby ho mohli slyšet Vishinského muži i útočníci, „Mluví k vám kapitán.“

„Ano?“ Náznak úšklebku.

„Vyjednávat se nebude. Jsme připravení na dekompresi. Vzdejte se, nebo vás všechny do jednoho zabijeme. Pane Tamarove, propalte dveře kabin jedny po druhých, až je najdete, a pak je zabijte!“

„Rozkaz, pane!“

„Přijdete o loď, sakra!“

„Ale vy se toho nedožijete.“ Vypnul jsem interkom.

Pilot vyletěl. „Nedělejte to! Jestli se propálí do jídelny, budou to jatka. Zabijí cestující.“

„Jídelna je na druhé straně kotouče na vnější straně obvodové chodby. Nikdy se tam nedostanou. Nebudu vyjednávat se vzbouřenci.“

Pilot byl málem šílený. „Pane, nenechte je zničit loď, nebo vás odvoláme!“

Obrátil jsem se. „My? Vaxi?“

„Vyhodíme vám tu loď do povětří!“ Ignoroval jsem interkom; měl jsem naléhavější problém.

Vax položil ruku na laser. „Ne, pane. Jsem pod vaším velením. Pilote Haynesi, rušíte kapitána, pane.“ To bylo moc pěkné.

„Nemohou provést nic, co bychom nedokázali opravit, pane Haynesi. Jsme ve skafandrech a dekompresi čekáme. Jak začnou řezat, budeme přesně vědět, kde jsou. Můžeme -“

„A k čemu to bude?“ Pilot byl úplně fialový. „Přijdeme o všechen vzduch!“

„O všechen ne,“ Obrátil jsem se k interkomu. „Tak do toho, pane Tamarove! Rozřežte každé dveře, které zůstanou zavřené!“

„Kapitáne, počkejte!“ V hlasu z reproduktoru se ozval náznak strachu.

„Nečekáme na nic. Zkuste kabinu dvě stě osmnáct, pane Tamarove.“

„Chceme se jenom dostat odtamtud pryč! Nejsou tam zásoby, není tam vzduch, je to past! Jenom nás vezměte s sebou!“

Potácivě jsem vstal. „Mizerové zatracení! Vzdejte se, než napočítám do patnácti, jinak vás zastřelíme, jen vás uvidíme, ať se budete vzdávat, nebo ne! Jedna!… Dva!“

„Pošlete nás zpátky na stanici,“ řekl rychle. „Jenom nás pusťte ven!“

„Tři!… Čtyři!… Pět!“

„Našli jsme jejich kabinu, pane: dvě stě dvacet!“

„Šest!… Sedm!…Osm! Zabijte je bez varování, pane Tamarove!“

„Rozkaz, pane!“

„Když nebudou mít co ztratit, budou nás aspoň chtít vzít s sebou,“ naléhal pilot. „Pořád mají dost času prořezat pažení!“

„Devět!… Deset!… Jedenáct!“

„Koukejte, nemusíme se navzájem pozabíjet! Jenom nás pusťte ven!“

„Máte ještě tři vteřiny. Pane Tamarove, na patnáct rozřežte dveře. Dvanáct!… Třináct!… Čtrnáct!“

„TAK JO!“ zařval hlas.

Svezl jsem se do křesla, ruce a nohy se mi třásly. Snažil jsem se mluvit klidné. „Pane Tamarove, zůstaňte v pohotovosti. Vy uvnitř položte lasery na podlahu a odemkněte dveře. Postavte se doprostřed kabiny s rukama nad hlavou.“

„Tak dobře. Ale nebudete střílet?“

„Ne, nezastřelíme vás. Ani teď, ani potom. Máte moje slovo. Pane Tamarove, mějte zbraně připravené, ale nestřílejte.“

„Rozkaz, pane. Dveře se otevírají, pane. Půjdu -“

„Dovolte, pane.“ Vishinsky. Usmál jsem se; v péči pana Vishinského nebude žádný praporčík zastřelen. Alexi byl v dobrých rukou.

Velitel hrozivě zavrčel: „Čelem k přepážce, hajzlové!“ Za chvilku už byli útočníci pod dozorem a klopýtali do sekce osm. Vishinského skupina pročesala zbývajících sedm kabin v této sekci a nenašla žádné další útočníky. Alexi a dva lodníci odstranili tyče blokující dveře v přechodové komoře a Vishinsky postupoval k sekci šest – to byla jediná oblast, kterou jsme dosud neměli v rukou.

Jeden horník se vzdal hned, jak se otevřely dveře do šestky. Dva další našli schované v kabinách, kde používali vyděšených cestujících jako živých štítů. Vzdali se hned, jak se objevili Vishinského lidé.

Když i poslední indikátor dveří zeleně blikl, ulehčeně jsem vydechl. Opřel jsem se, hlava mě zoufale bolela. „Napumpujte znova do všech sekcí vzduch.“ Vax se naklonil nad pult. Neozvaly se žádné poplašné signály; Hibernia byla zase

vzduchotěsná. Rezervní kyslík z recyklátorů obnovil ve všech sekcích plný tlak. Nařídil jsem odvést zajatce do vězení. „Darlo, jsou nějaké škody?“

„Mám spálené nějaké vedení v chodbách, kapitáne.“ Zaváhala. „Pro všechny obvody mám záložní kanály. Rezervy vzduchu se zmenšily o jedenáct procent. Žádné jiné funkční poruchy.“

Bylo po všem. „Díky Bohu.“ Zhroutil jsem se v křesle. „Víte vůbec, jakou jsme měli kliku?“ vyletěl pilot.

„Mohl jste zabít všechny muže, ženy a děti na palubě! Kdyby nám vypustili vzduch, tak jsme mrtví mnohem dřív, než doletíme na Naději národů! Nemáme dost velké rezervy!“

„To je váš názor, pilote?“ Byl jsem otupělý. Při životě mě udržoval jen chladný vztek.

„Ohrozil jste celou loď! Trvám na tom, aby byl do deníku zapsán můj protest! Žádám to, kapitáne!“

Zapnul jsem deník a prudce jsem se k němu otočil.

„Povoluje se. Zapište protest s doprovodnými argumenty.“

„Rozkaz - pane!“ Zuřivě psal do holovidu. Neřekl jsem nic, dokud neskončil. Pak mi vztekle hodil holovid do klína.

Přečetl jsem si to. „Rozumím tomu správně, že protestujete proti tomu, že jsem lehkomyslně ignoroval riziko ztráty vzduchu, které by mělo za následek udušení všech lidí na palubě?“

„Ano! Ty díry, co by nám tu nadělali, ty by se daly opravit, dokonce i ve vnějším plášti. Ale vzduch vyrábět nemůžete!“

„Chci, aby ten protest byl jasný. Doplňte ho přesně v tomhle smyslu.“

„To mi docela vyhovuje!“ Udělal to.

„Dobře. Zaznamenávám čas vašeho protestu a zároveň i datum a čas své odpovědi.“ Začal jsem psát. „Nákladový prostor čtyřicet jedna B, východní část. Obsah: 795 kyslíkových a dusíkových bomb. Místo určení: Důlní tábor.“

Odhodil jsem holovid na pult. „Máme v nákladovém prostoru tolik kyslíku, že by se z toho dal vyrobit vzduch pro sedm takových lodí, jako je ta naše.“ Pilot zpopelavěl a beze slov zíral na deník a svůj usvědčující protest.

„Pilote Haynesi, prohlašuji vás za neschopného služby důstojníka na Hibernii. Zbavuji vás všech vašich povinností na dobu neurčitou. Zároveň vás zbavuji hodnosti. Budete nyní cestovat jako inspektor nákladu. Až na další máte domácí vězení s výjimkou návštěvy důstojnického záchodu. Odchod. Vaxi, odveďte ho z můstku.“

„Rozkaz, pane!“

„To nemůžete!“

„Právě jsem to udělal. Ven!“ Stiskl jsem interkom. „Ošetřovno, ať se doktorka Uburuová zastaví na můstku, až se postará o ostatní zraněné.“

20.

Pracovní čety už měřily propálené dveře, aby je opravily a nahradily, a další zametaly trosky rozházené v obvodové chodbě. Když jsem zavrčel: „Pokračujte," ignorovaly mě.

Bitva byla prudká a odehrávala se ve vakuu, takže zbylo jen málo raněných. Lidé byli buď v pořádku, nebo mrtví. Kolem ležela mrtvá těla, mnohá z nich v nepovědomých bílých skafandrech U.N.A.F. Byli mezi nimi i tři naši námořníci.

Sežehnuté tělo Sandyho Wilského leželo v chodbě poblíž přechodové komory, ústa roztažená smrtelnou strnulostí. Nevidoucí oči na mě hleděly s mlčenlivou výčitkou. Vydal jsem ze sebe nejasný zvuk. Zavřel jsem oči, představil jsem si svůj kavalec v Akademii na Luně a snažil jsem se tam přenést.

„Pojďte se mnou, pane." Vax Holser, tichý, vážný. Dotkl se mé paže, nejdřív jemně, pak pevněji, a vedl mě pryč od mrtvého těla. Svým tělem mě chránil před pohledy pracovních skupin. „Je to dobré, kapitáne."

„Ne." Oči mě pálily, tváře jsem měl mokré. „Není. Nikdy nebude. Kdybych nebyl takový idiot, nic z toho by se nestalo. To já jsem ho zabil."

Rozhlédl se kolem, aby si byl jistý, že se nikdo nedívá, a přejel mi zlehka po čele otevřenou dlaní. „Je to dobré, kapitáne," opakoval laskavě.

Zachvěl jsem se. Po chvilce jsem se sebral. „Pojďte se mnou." Nejistým krokem jsem došel ke schodišti a po něm dolů, do vězení na třetí úrovni. Pan Vishinsky osobně hlídal těch několik malých cel. „Kolik je jich?" zeptal jsem se ostře. „Sedm, pane."

„Je tu pan Herney?"

„Ano, pane."

„Vyveďte ho." Strojník vyrazil ze své otevřené cely a v obavách si kroutil košili. Strnul v pozoru, když mě uviděl. „Pane Herney, vy nepatříte do stejného vězení jako tihleti. Trest se vám promíjí. Zpátky do kóje. A chovejte se slušně."

Zapátral v mé tváři a kolena mu téměř podklesla úlevou, „Rozkaz, pane!“ Spěchal pryč, jako by stále nevěřil svému zázračnému zachránění.

„Kde je vůdce?“ zeptal jsem se hlasem, který jsem sám nepoznával.

Vishinsky ukázal: „V cele jedna, sám.“

„Otevřete. Vy oba pojďte se mnou.“ Vešel jsem do malé cely. Vězeň seděl na palubě, ruce spoutané za zády, nohy spoutané. „Rozřezejte mu šaty a svlékněte ho.“

Vishinsky se na mě překvapeně podíval, ale rychle se vzpamatoval. „Rozkaz, pane.“ Vytáhl z kapsy zavírací nůž. Muž vytřeštil oči, ale neřekl nic, ani když mu Vishinsky začal rozřezávat švy u šatů. Za chvíli se už vězeň choulil nahý.

„Postavte ho.“ Vax a profous vyděšeného muže zvedli. „Pane Vishinsky, jděte do cely dvě. Připravte dalšího muže přesně stejným způsobem a počkejte tam. „Rozkaz, pane.“

„Vaxi, vezměte si tohle.“ Podal jsem Vaxovi svou laserovou pistoli. Postavil jsem se zády k přepážce, ruku napůl otevřenou ve výši prsou. „Pane Holsere, dívejte se mi na ruku. Když ten člověk zalže, pohnu malíčkem. Takhle. Okamžitě ho střelíte do tváře a budete mě následovat do další cely. Nic neříkejte, na nic se neptejte. Jen sledujte můj prst a střelte, když se pohne. Potvrďte rozkaz, pane Holsere.“

Vax polkl. Dlouho mlčel.

„Potvrďte rozkaz!“ vyjel jsme na něj divoce.

Zaváhal sotva vteřinu, „Rozuměl a provedu, kapitáne Seaforte. Střelím ho do tváře, když se váš prst pohne, pane.“

Otočil jsem se k vězni. „To vy jste prohlásil, že jste generál Kall?“

„Ano.“ Muž polkl a pohled mu kmital mezi mou rukou a Vaxovou pistolí.

„Jak se jmenujete doopravdy?“

„Kerwin Jones.“

„Kde je generál Kall?“

„Na stanici. Prosím vás, nestřílejte. Říkám pravdu. Prosím.“

„Je živý?“

„Ano, pane. Je zamčený u skafandrů, v oblékárně. Pár chlapů tam drží jeho i ostatní důstojníky.“

Malinko jsem poškubl prstem. Muž zbledl. „Vzbouřili jste se?“

„Ano, pane. To horníci, pane. Chtěli nás pozabíjet všechny. Já jsem pracoval na centrále, pane. Jsem civilista. Když nepřiletěly zásobovací lodi, tak se zbláznili nebo co. Musel jsem jít s nimi, nebo -“

„Kolik důstojníků přišlo o život?“

„Jen dva. Pane. Šlo to všechno hrozně rychle. Museli jsme najít způsob, jak se ze stanice dostat, chápejte.“

„Co se stalo dole na planetě?“

„Horníci ji ovládli. Lidi z U.N.A.F. drží jako vězně, aspoň myslím. Jejich výbor má v moci přepravní člun, skoro každý den létají nahoru a na všechno dohlížejí.“

Podíval jsem se na svůj prst. „Přísahám při samotném Bohu Pánu! Prosím vás, věřte mi.“ Obrátil se k Vaxovi. „Nestřílejte, pro lásku Boží!“

„Pane Vishinsky!“ Profous se za okamžik objevil v cele. „Tenhle člověk bude možná spolupracovat. Vyslechněte ho. Chci vědět všechno o tom hornickém výboru, a kdy létají na stanici. A taky plán stanice. Když zalže - když se jeho povídání bude v nejmenším lišit od těch dalších tří - okamžitě přestaňte a zavolejte mě.“

Odešel jsem. Vax mě následoval.

Jak jsme se vraceli na můstek, Vax se zeptal: „Pane, co byste byl udělal, kdyby lhal?“ Zastavil jsem se, škubl prstem. Vax se zachvěl.

„Vytáhněte pistoli. Zamiřte na palubu.“ Vax se zjevným znepokojením poslechl. „Propalte palubní pláty. To je rozkaz.“

„Rozkaz, pane.“ Vax s pochybovačným pohledem stiskl spoušť. Pistole pípnutím upozornila, že je vybitá. Vztáhl jsem ruku. Položil mi do ní pistoli. Šel jsem na můstek.

Hodiny rychle utíkaly. Posádka kontrolovala elektrické vedení a vyspravovala ho v místech, kde ho propálily lasery. Derek a Alexi chlácholili vyděšené pasažéry, vodili je zpátky do jejich kabin a pomáhali s úklidem.

Tří z našich cestujících útočníci zabili. Dva další zemřeli na následky dekomprese, protože se včas nestihli obléknout do skafandrů. Mezi nimi byla Sarah Butlerová, ta příjemná mladá dáma od mého stolu.

Tři z našich námořníků byli mrtví. A jeden důstojník. Celkem vzato jsme měli štěstí, že obětí nebylo víc. Naštěstí chtěli útočníci Hibernii ovládnout, ne zničit. Sandy se snažil zabouchnout dveře; spálili ho na místě. Kdyby se mu byl skafandr nezachytil ve dveřích, bylo by ho to vytáhlo ven do vakua, když jsem nařídil odtržení naší lodi. Ostatní členové posádky, kteří zemřeli, byli z bojových oddílů.

Seděl jsem vedle Vaxe na můstku ve svém měkkém křesle a snažil jsem se vyrovnat se svou pošetilostí. Zpětně je člověku jasné, co měl dělat. Sandyho vyčítavá, nevidoucí tvář se vznášela skoro na dosah ode mě. Napadlo mě, jestli se jí někdy zbavím.

Stiskl jsem interkom. „Pane Carre, pane Tamarove. Hlaste se na můstku."

Za okamžik praporčíci vešli a postavili se do pozoru. Dal jsem jim pohov. „Vypočítejte kurs zpátky ke stanici. Přístup přídí k jejich horní komoře ze vzdálenosti dvou kilometrů. Porovnejte svoje koordináty s Darliným řešením." Pustili se do práce, kdežto já jsem jen zadumaně seděl. Vax mě starostlivě sledoval z místa prvního důstojníka.

Něco mě napadlo. „Vaxi, kde je kadet Fuentes?"

„V jídelně, pomáhá tam panu Browningovi."

„Kde se tam vzal?"

„Když to všechno začalo, byl se mnou u přední komory. Poslal jsem ho hlídat ubikaci."

„Aha." Ubikace na první úrovni nepotřebovala hlídat, a i kdyby, drobný kadet by ji byl stejně neubránil. Vax poslal Rickyho do bezpečí.

Vax zrudl. „Ano, pane. Když se situace uklidnila, poslal jsem ho, aby pomohl panu Browningovi."

„Výborně." Byl jsem mu za to vděčný. Dětí jsem toho dne už zabil až dost.

Praporčíci mi donesli vypočítaný kurs; dal jsem ho zkontrolovat Vaxovi. Protentokrát jsem se na jejich řešení hodlal spolehnout. Hlava mě bolela i přes hojivou mast doktorky Uburuové, nebo možná právě kvůli ní.

Pomocí výtrysků z přídavných motorů jsme se vraceli k orbitální stanici, Letargicky jsem předal velení Vaxovi. Asi po hodině jsme použili brzdné rakety, abychom stanici neminuli.

Bylo načase. Vzal jsem do ruky rozhlas a připadal jsem si hloupě. Kdo kdy na plavidle Spojených národů vydal rozkaz, k němuž jsem se chystal, jinak než při cvičení?

„Všichni do bojového postavení!“ Udeřil jsem do klaksonu; siréna naléhavě zaječela.

Muži a ženy po celé lodi vyrazili z kójí, záchodů, jídelny, od opravářské práce a zaujali stanoviště odpovídající jejich povinnostem. Všechny systémy, které nebyly nezbytně nutné pro provoz, byly okamžitě odpojeny. Hydroponie a recyklátory byly přepnuty na automatiku. Každý přístroj ve strojovně měl dvojitou obsluhu a strojníci rozjeli fúzní motor naplno, aby jeho energií napájeli lasery Hibernie.

Centrála byla plná lodníků sledujících své přístroje a hlídajících loď před nepřátelskou laserovou nebo raketovou palbou. Obranné čety u laserů byly připraveny. V přídi Hibernie se otevřely speciální otvory a z nich vyplul štít, podobný spíš pavučinkám babího léta. Jeho účelem bylo odrazit případné laserové paprsky zvenčí. Věděl jsem, že laserový štít je zbytečné opatření, protože orbitální stanice nejsou vybaveny laserovými děly. Důlní tábor ležel šedesát tři světelných let od Země a šest od Naděje národů a nelétal tam nikdo jiný než námořnictvo; žádná jiná plavidla nebyla mezihvězdných plaveb schopna. Kdo by na Důlní tábor útočil?

Zapnul jsem vysílačku na přibližovací frekvenci. „Pozor, Důlní tábore. Volá U.N.S. Hibernia, velitel kapitán Nicholas Seafort. Potvrďte příjem!“

Za chvilku ožil reproduktor. „Slyšíme vás.“

„Za dvě minuty zahájím palbu, pokud se bezpodmínečně nevzdáte. Kde je generál Kall?“

Reproduktor byl několik vteřin němý. „Trhni si nohou, ty chytrej!“

„Za jednu a tři čtvrtě minuty zahájím palbu. Prořízna vám vnější plášť po obou stranách asi dvacet metrů od horní komory. Připravte se na dekompresi.“

Slyšel jsem nějaké tlumené dohadování. Pak se ozval jiný hlas. „Tak to klidně zkuste! Váš generál bude v komoře a všichni důstojníci taky.“

„To je mi úplně jedno. Soud obviní vás, ne mě.“

Vax se prudce nadechl. Dotkl jsem se tlačítka aktivace laserů, ale nestiskl jsem ho. „Střelci, připravte se. Zamiřte po obou stranách jejich komory.“

„Rozkaz, pane.“

„Všechny je zabijem!“ Hlas v reproduktoru byl chraplavý.

„Zbývá jedna minuta. Po dekompresi vám dám ještě minutu a pak rozřežu stanici na malé kousky. Začnu s centrálou.“

„To se neopovážíte! Ta stanice stojí miliardy; za to vás pověsí!“

Sám jsem nepoznával vlastní hlas. „Já vím. V to právě doufám. Čtyřicet pět vteřin.“ Stiskl jsem aktivační tlačítko.

„Vy jste blázen!“

„A vy budete mrtví. Už brzo.“

Darla se naléhavě ozvala: „Blíží se nízkoenergetický laser! Necílený paprsek.“

„Co to sakra je?“ Důlní tábor měl být neozbrojený.

„Štíty v plné síle. Kapacita postačující.“

Podíval jsem se na Vaxe. „Nějaký řezací nástroj? Nebo propojené ruční lasery?“

Vax pokrčil rameny; na srdci měl něco naléhavějšího. „Kapitáne, prosím vás, nevyhazujte stanici do vzduchu.“

Stiskl jsem interkom. „Třicet vteřin!“ Vaxovi jsem odpověděl: „Je mi líto, pane Holsere.“ Pomalu jsme se blížili k přechodové komoře stanice, lasery nabité a připravené k výstřelu.

„Patnáct vteřin.“ Řekl jsem to přiškrceným hlasem. „V důvěře v dobrotu a milost Boha věčného svěřujeme vaše těla hlubinám -“

„Bože můj,“ zašeptal Vax.

„- aby tam čekala na den soudu, kdy budou lidské duše povolány před všemocného Boha Pána -“

„Počkejte, nestřílejte!“ Přímo jsem cítil jejich strach.

„Zahajte palbu!“

Sledoval jsem simulbrazovku. Kus kovového obložení poblíž přechodové komory se zhroutil.

„Přestaňte střílet; vzdáváme se!“ Bylo to spíš zaječení.

„Centrálo, zastavte palbu!“ Deaktivoval jsem laser. „Stanice, ohlaste bezpodmínečnou kapitulaci!“

Jiný hlas. „Koukněte, pane. My víme, že jsme prohráli. Ale když se teď vzdáme, tak nás zabijete buď vy, nebo oni. Chceme amnestii.“

„Ne.“ To bylo konečné.

„Naši svobodu za stanici. Výměnný obchod.“

„Ne.“

„Tak naše životy! Žádný trest smrti. Jinak si klidně poslužte a zničte stanici; nemáme co ztratit!“

Měl pravdu. Rozhodnutí mi trvalo jen pár vteřin. „Souhlasím. Jako zástupce generálního tajemníka Spojených národů měním všechny tresty smrti, které dostanete. Žádný rozsudek smrti nad vámi nebude vykonán. Máte moje slovo.“

„I za generála?“

„Za všechny vojenské síly Spojených národů.“ Vax složil hlavu do dlaní. Z hlediska zákona jsem měl plné právo takový slib dát, ale Admiralitě se to líbit nebude. Ani zdaleka ne.

„Dejte mi minutu. Prosím. Musím si promluvit s ostatními.“

„Dobře.“ Vax a ostatní praporčíci skoro nedýchali, jak jsem sledoval hodiny.

Dvě minuty. „Čas vypršel. Za patnáct vteřin střílím.“

„Vzdáváme se! Přistoupíme na to!“

„Dobře. Oblékněte si skafandry. Propusťte své důstojníky, pak jděte do přechodové komory a otevřete vnější vrata. Máte na to tři minuty.“

Trvalo jim to pět. Připlul jsem s Hibernií tak blízko, jak jsem si troufal. Pak jsem poslal námořníka v T-skafu, aby dotáhl k jejích komoře lano. Rebelové po něm museli přeručkovat k naší

vlastní komoře. Jednoho po druhém jsme je pustili dovnitř, celkem jich bylo patnáct. Pan Vishinsky a jeho čekající lidé si pohrávali s laserovými pistolemi a doufali, že se najde záminka jich použít.

O několik hodin později seděl v mé kajutě generál Friedrich Kall, u ruky nedotčenou sklenici. Byl to mohutný, brunátný šedesátník. Kategoricky odmítl respektovat mou dohodu a dožadoval se navrácení vzbouřenců. Budou souzeni a oběšeni. Mračili jsme se jeden na druhého.

Pokrčil jsem rameny. „Vy se chováte, jako byste měl na vybranou.“ Stiskl jsem interkom. „Pane Holsere, hlaste se v kapitánově kajutě. Doprovodíte generála Kalla z lodi.“

„Nemusím se podřizovat vaším rozkazům!“

„Ne, ale jste na mé lodi. Jakmile dokončíme vykládání zásob pro vás, letím pryč.“

„Co vzbouřenci?“

„Poletí se mnou, kvůli ochraně.“

„Spadají pod mou pravomoc! To nemůžete udělat!“ Vymrštil se z křesla.

„Dávejte dobrý pozor.“ Jak to bylo všechno jednoduché, když mi už nezáleželo na následcích. Mluvil jsem bez obalu. „Generále Kalle, jste idiot. Zapište své námitky do mého lodního deníku a do svých záznamů. A pak vypadněte z mé lodi.“

„Vy necháte vzbouřence uniknout, vy zrádče?“ Už se vůbec neovládal.

Vax zaklepal na dveře mé kajuty. „Uniknout?“ řekl jsem, když jsem je otevíral. „To sotva. Budou souzeni a usvědčeni. Než jejich tresty vyprší, budou si nejspíš přát, aby byli radši mrtví. Ale nepověsíme je.“

„A jak čekáte, že udržím velení, když s nimi zacházíte takhle blahosklonně?“

„Nečekám,“ odpověděl jsem vyrovnaně. „Předpokládám, že než se příště vrátíme, zase o něj přijdete.“

Zhroutil se a těžce dopadl do křesla. „Umíte si představit, co tohle bude znamenat pro můj služební postup? Přijít o stanici kvůli bandě civilistů? To je můj konec.“

Naznačil jsem Vaxovi, aby počkal, a zase jsem dveře zavřel. „Nemusí být. Stanici máte zpátky. Na planete máte ještě pořád potíže. Ve vašich záznamech se projeví, jak je zvládnete.“

„Myslíte?“ S nadějí vzhlédl. „Ale ne. Slabostí oni pohrdají.“

„Kdo? Horníci nebo velitelství Spojených národů?“

„Oboje. A já. Já taky pohrdám slabostí.“

„Přijměte tu dohodu, kterou jsem s nimi uzavřel, a já zůstanu poblíž, abych vás podpořil. Moje lasery můžou zasáhnout povrch planety, když to bude nutné. Napíšu do hlášení, že jsem viděl, jak jste sám znovu získal velení.“ Stával se ze mě vyjednavač. Když už neumím vést, můžu se handrkovat.

Po dlouhém dohadování mi neochotně odkýval všechno. Vyprovodil jsem ho z lodi, převedl jsem patnáct povstalců pod jeho pravomoc a stáhl se s lodí na parkovací dráhu, tisíc kilometrů od stanice. Čekaly mě ještě tři povinnosti. Byla nás plná obvodová chodba u přední přechodové komory – důstojníci, posádka, cestující. Rakve zahalené vlajkami stály v komoře za mnou. Četl jsem modlitbu Křesťanského znovusjednocení za mrtvé.

Ve své kajutě, když jsem si oblékal bílou uniformu a na rameno připínal černou smuteční šerpu, rozhodl jsem se pevně, že obřad dokončím. Můj hlas zůstane vyrovnaný, nebudu se třást. Pevně jsem se tak rozhodl. Teď zbývalo jen to splnit.

Začal jsem bezvýrazně: „Popel v popel, prach v prach…“

Sandy seděl strnule na lůžku a čekal, až mu Vax dovolí se pohnout. „Člověk, který se zrodil z ženy…“

Sandy držel svůj orchestron Rickymu nad nataženou rukou a smál se.

Hlas se mi zachvěl. Slova jsem málem cedil mezi zuby. Já jsem byl za Sandyho smrt zodpovědný přinejmenším stejně jako ti ničemové v našem vězení. „V důvěře v dobrotu a milost Boha věčného svěřujeme jejich těla hlubinám…“

Deset mužů ve skafandrech a já je pustím na palubu! Měl jsem se vzdát funkce hned ten den, kdy kapitán Malstrom zemřel. Sandyho zkřivená tvář zírala kamsi mimo mě. Cítil jsem naškrobenou látku jeho uniformy. Dotkl jsem se zuhelnatělé díry v jeho hrudi. Ještě pár slov a bude po všem.

Sandymu bylo teprve šestnáct. Včera měl před sebou celý život. Zhltal v jídelně snídani. Žertoval s námi u oběda. Myl se. Usmíval se. Držel hlídku. A teď mou vinou ležely jeho pozůstatky v chladné kovové schránce. „Aby tam čekala na den soudu, kdy budou lidské duše povolány před všemocného Boha Pána. Amen.“

Podařilo se mi obřad dokončit. Pohlédl jsem na Vaxe. Ramena se mu tiše otřásala, oči mel zarudlé od pláče. Trpce jsem se usmál. Vax, který v ubikaci Sandyho mučil, byl jeho smrtí zničen, kdežto já, jeho ochránce, jsem nemohl prolít jedinou slzu.

„Loďmistře Terrille, otevřete vnější vrata, prosím.“ Rakve pomalu mizely do tmy.

Ještě dvě povinnosti.

Jak jsem se vlekl na můstek, někdo mi vstoupil do cesty. Vzhlédl jsem. Amanda. „Říká se, že vaše odvaha zachránila loď. Díky. Nicky.“

„To se pletou,“ řekl jsem lhostejně. „Omluvte mě.“

Na můstku jsem vydal rozkazy. „Dereku, Alexi, spočítejte kurs k Naději národů. Vaxi, ať pan Vishinsky přivede vězně na můstek, bezpečně spoutané.“

„Rozkaz, pane.“ S bušícím srdcem jsem hleděl na obrazovku. Slyšel jsem, jak Derek a Alexi ťukají do klávesnice. Už brzo. Už brzo bude po všem.

„Zpráva z Důlního tábora, pane. Veškerý odpor byl potlačen.“

„Dobře.“

Sedm mužů stálo v řadě u přepážky, ruce spoutané za zády, na nohou řetězy, i přesto však Vax i profous drželi v rukou omračovače.

„Darlo, zaznamenávej, prosím.“ Videorekordéry se rozsvítily. „Jménem vlády Spojených národů proti vám vznáším obžalobu z pirátství pro útok na U.N.S. Hibernia, námořní loď za plavby podle zákona. Vznáším dále obžalobu z vraždy pro zabití devíti lidí při pokusu přepadnout a uchvátit loď. Svolávám tímto vojenský soud a jmenuji se vyslýchajícím důstojníkem. Popíráte

uvedená obvinění, nebo je přiznáváte a hodláte uvést vysvětlení svého jednání? Mluvte jeden po druhém.“

Zajatci jeden po druhém přiznali, že se pokusili unést loď. Kerwin Jones, jejich vůdce, mě nedůvěřivě sledoval.

„Pokud můžete uvést nějaké polehčující okolnosti, učiňte tak nyní.“

Začali ze sebe chrlit své příběhy. Když přestaly přilétat zásobovací lodi, všech se zmocnil strach. V dolech se šířily nejrůznější děsivé pověsti. Generál Kall se je ani nepokoušel uklidnit. Neměli nejmenší styk s civilizovaným světem. Pod nesnesitelným tlakem propadli panice. Poslouchal jsem je lhostejně. Když skončili, řekl jsem: „Vyslechl jsem důkazy a polehčující okolnosti a shledávám vás vinnými z pirátství a vražd námořního důstojníka, tří členů posádky a pěti cestujících. Za tyto zločiny vás odsuzuji k smrti. Čas provedení rozsudku určí kapitán. Proces je ukončen.“

Jones se na mě rozkřikl: „Slíbil jste! Dal jste nám slovo, že nás nezabijete!“

„Nic takového jsem neřekl.“

„Přísahal jste to!“

„Darlo, záznam, prosím.“

Vzápětí se z reproduktoru ozval můj hlas. „Ne, nezastřelíme vás. Ani teď, ani potom. Máte moje slovo.“

„Děkuji, Darlo. Ten slib dodržím, Nezastřelíme vás. Pane Vishinsky, odveďte ty muže zpátky do vězení a pak jednoho po druhém na ošetřovnu. Vyslechněte je a zjistěte, kdo zastřelil pana Wilského.“

Ubíhaly hodiny. Vax se na mě několikrát pokusil promluvit; pokaždé jsem mu přikázal, aby mlčel. Doktorka skončila svůj polydrogový výslech. Vydal jsem rozkazy.

Profous, šéfinženýr, Vax a několik lodníků se shromáždili u prkna přes fúzní šachtu. Proti nám stálo šest spoutaných vězňů s roubíky v ústech. Lhostejně jsem spustil vozík při všech šesti popravách. Když byl příšerný úkol splněn, dal jsem lodníkům odchod.

Ještě jeden úkol.

„Pane Holsere, převezměte můstek. Šéfe, evakuujte druhou úroveň, sekce šest, sedm a osm, a ke dveřím do těchto sekcí postavte stráž. Pane Vishinsky, pojďte se mnou do vězení.“

Sedmý vězeň, muž, který laserem prořízl Sandyho, chodil bezmocně sem a tam, ruce svázané za zády. „Pane Vishinsky, počkejte tady.“ Mluvil jsem úsečně.

„Rozkaz, pane.“

Vzal jsem vězně za paži, vyvedl jsem ho z vězení do chodby a po schodech na druhou úroveň. Strážný u sekce osm zasalutoval a ustoupil. Postrčil jsem zajatce do opuštěné sekce a potom za roh ke komoře.

Přitiskl jsem vysílačku k ovládání vrat. Vnitřní vrata se otevřela. Vedl jsem vězně do komory.

„Co to děláte?“ V očích měl hrůzu.

Neodpověděl jsem. Přidržel jsem ho za rameno a kopnutím jsem mu podrazil nohy. Sklouzl na palubu. Přimáčkl jsem ho k zemi, až se posadil. Pak jsem se obrátil k vnitřním vratům.

„Ne! Proboha, ne!“ Zoufale se vyhrabal na nohy. Stál jsem ve dveřích. Rozběhl se ke mně.

Prudce jsem ho odstrčil; rozplácl se na palubě komory, ruce svázané za zády. Vrata se zavřela. Divoce se vrhl proti transplexovým vratům a od jejich nepoddajného povrchu se odrazil zpátky.

Znovu jsem zvedl vysílačku k panelu. Stiskl jsem tlačítko. Vnější vrata se odsunula. Sledoval jsem, jak v komoře vzniká dekomprese a její příšerný obsah se řítí ven do vesmíru.

Za pár okamžiků jsem už pomalu kráčel na můstek. „Koordináty fúze?“

„Tady, pane.“ Alexi je vyvolal na obrazovku. Několikrát polkl a podařilo se mu vyhnout se mi pohledem.

„Darlo?“

Rozsvítila své údaje. Shodovaly se.

„Strojovno, připravte se k fúzování.“

Za okamžik se ozvala odpověď. „Připravit k fúzování, rozumím, pane. Řízení předáno na můstek.“

Přejel jsem prstem vzhůru po obrazovce. Simulbrazovky zhasly. „Pane Holsere, máte službu.“ Prudce jsem otevřel dveře a vyšel z můstku.

Zamkl jsem za sebou dveře své kajuty. V tlumeném světle jsem si svlékl sako. Posadil jsem se, opřel se pažemi o stůl. Začal jsem se třást. Nevzrušeně jsem uvažoval, za jak dlouho asi zešílím. Protože jsem věděl, že mě nemůže nikdo slyšet, zplna hrdla jsem vykřikl. V krku mě potom pálilo.

Podíval jsem se skrz vnější přepážku a plášť ven. „Pojďte, pane Tuaku,“ zašeptal jsem. „Čekám na vás.“ Věděl jsem, že tentokrát s sebou přivede Sandyho.

Část II

20. listopadu léta Páně 2195

21.

Přišel říjen, pak listopad. Den za dnem jsem trávil sám ve své kajutě. Nosili mi jídlo; občas jsem ho snědl. Tu a tam jsem sloužil; většinou jsem se z rozpisu hlídek vyřadil. Čas od času jsem přišel na večeří do jídelny mezi pasažéry; častěji jsem nedokázal snést představu jejich řečí a zůstal jsem v posteli.

Dvakrát za mnou přišel pan Tuak, ale ani ve snech jsem se ho už nebál. Nikdy mě nevytáhl přepážkou ven, a když jsem se pokusil jít za ním, přestal ke mně chodit úplně.

Jednou jsem zašel na můstek a našel jsem Vaxe, jak napůl spí v křesle. Trhl sebou, když jsem se nad ním zastavil, a vytřeštil oči ohromením a strachem. „Moc mě to mrzí, pane," koktal, „to… já…" Zrudl.

„To nic." Sedl jsem si. Zbyli jsme už jen čtyři, kdo jsme mohli sloužit, a když jsem se z hlídek škrtl, zbyli tří. Nebylo divu, že byl vyčerpaný. „Zase se s vámi začnu střídat." Den po dni jsem snášel ticho můstku, dokud jsem se zase nemohl vrátit do samoty své kajuty.

V jednom z těch řídkých večerů, kdy jsem se objevil v jídelně, jsem byl po večeři přepaden. „Kapitáne, chtěli bychom s vámi mluvit." Rafe Treadwell, kterému už teď bylo třináct. Předpokládal jsem, že to „my" znamená jeho sestru.

Vzal jsem je do své kajuty. Stáli vedle sebe, Rafe promluvil první. „Kapitáne, potřebujete praporčíky."

„Chcete mě poučovat, jak mám řídit loď?" zeptal jsem se unaveně.

„Ne, pane, jen konstatuji fakt," odpověděl klidně, „Když jsme vyplouvali, měli jste tři poručíky, čtyři praporčíky a pilota. Teď máte tři praporčíky a kadeta. Potřebujete pomoc."

„Vy se hlásíte?"

„Ne, pane, rozhodli jsme se, že někdo by měl zůstat s mámou a s tátou. To Paula se hlásí."

„Cože?"

„Ano, pane," kývla. „Stejně jsem lepší v matice."

„Tohle není Akademie, mladá dámo. Nemůžu tu vychovávat praporčíky z dětí.“

„Dereka jste vzal.“

„Tomu je šestnáct, je skoro dospělý. Vám bylo teprve před pár týdny třináct.“

„No a co? Ve svém věku se budu učit rychleji.“ Pak dodala: „Když jste nás vzal na můstek, tak jsem hned věděla, že tohle chci dělat.“

„A vaši rodiče?“

„No, ti jsou proti,“ oznámila mi spokojeně. „Ale oni to překousnou.“

„Dají souhlas?“

„Ani náhodou,“ zavrtěl hlavou Rafe. „Ale vy jejich souhlas nepotřebujete. Sám jste to říkal.“

Zamračil jsem se na ně, ale nepomohlo to. Praporčíky jsem potřeboval; Vax už si zasloužil poručické výložky. A Alexi už brzo taky, i když to neví. Ale odvádět děti násilím, jak to řekla paní Donhauserová… I bez toho jsem měl dost problémů. A nebyli jsme tak daleko od přístavu, kde mě vystřídají. „Díky, ale ne. Bez souhlasu rodičů ne.“

Paula si nebrala servítky. „Vy se bojíte mých rodičů, kapitáne? Já myslela, že nejste zbabělec.“

Měl jsem chuť dát jí pár facek. „Mlčte, mladá dámo.“

„Budu, jestli nemáte kuráž mě přijmout, tak nechci, abyste mi velel.“ Založila ruce na prsou.

To rozhodlo. Potřebovala výchovu právě tolik jako já praporčíky. Něco za něco; její rodiče ať se jdou vycpat. „Jste si jistá? Víte, co kadeti musejí snášet?“

„Vím.“ Chvilku vypadala znepokojeně, pak pokrčila rameny. „Jestli to vydrží ti ostatní, vydržím to já taky.“

„Pro dívku je to těžší. Na lodích moc žen neslouží.“

„Poručice Dagalowová sloužila.“

„Ano.“ V námořnictvu byla diskriminace zakázaná a oficiálně také neexistovala, ale život v ubikaci mohl být pro ženu ještě větší peklo než pro muže. Na druhou stranu jsem Vaxe a Alexiho dobře znal a věděl jsem, že to nebudou se šikanováním přehánět.

„Vy dva jste ochotní se rozdělit?“

Podívali se na sebe; Rafe lehce kývl. Paula odpověděla: „Nebude se nám to líbit, ale jsme ochotní.“

„Opakujte po mne,“ řekl jsem. „Já, Paula Treadwellová, přísahám na svou nesmrtelnou duši…“

„Já, Paula Treadwellová…“ Vzápětí jsem měl dalšího kadeta.

Zaujala pátou postel uprostřed místnosti, Ricky Fuentes se přestěhoval na opuštěné Sandyho lůžko u stěny. Ubikace zůstane přecpaná. A zvlášť Derek dostane další lekci o cudnosti v námořnictvu. Bylo mi to jedno. Počítal jsem týdny a dny a čekal na konec.

+ + + + +

„Bože, Pane náš, na palubě U.N.S. Hibernia je 31. října 2195. Prosíme tě, abys nám požehnal, abys požehnal naší plavbě a abys dal zdraví a spokojenost všem, kdo jsou na palubě.“ Tentokrát jsem zůstal stát. „Dámy a pánové, z milosti Boží to byl tragický a úmorný rok. Naši přátelé a druhové, i když tu už nejsou, s námi cestují v duchu. Těším se stejně jako vy na přistání na Naději národů a v dnešní poslední večer tohoto osudného roku prosím Pána o zvláštní požehnání, jež by zhojilo rány způsobené našimi neštěstími.“

Posadil jsem se. Zprvu sice neochotně, ale přece se připojili k „Amen“. Když mumlání doznělo, pokynul jsem stevardovi, že může začít.

U mého stolu teď seděli jen tři lidé: paní Donhauserová, pan Ibn Saúd a kupodivu Amanda Frowelová.

„Nicky, dovolte mi sednout si k vám. To, co vám dělají, je nefér. Chci, aby bylo vidět, že s tím nemám nic společného.“

Zůstat se mnou vyžadovalo od mých společníků značnou dávku odvahy. Jared a Irene Treadwellovi div nezešíleli, když jejich dcera složila přísahu. Nejdřív prohlašovali, že nemám právo ji přijmout. Vtrhli do důstojnické části lodi, aby ji odvedli, a museli být fyzicky vykázáni. Pak obcházeli s peticí požadující Paulino propuštění, kterou podepsali všichni pasažéři do jednoho včetně těch tří, kteří teď seděli u mého stolu. To mi

nevadilo, ale když Treadwellovi začali šířit žádost i mezi posádkou, měl jsem toho dost. Vyhlásil jsem, že každý člen posádky, který petici podepíše nebo s nimi bude o ní byť jen diskutovat, stráví zbytek cesty ve vězení, a poslal jsem šéfinženýra varovat Treadwellovy, že pokud nenechají posádku na pokoji, uvidí i oni celu zevnitř.

Rušili při večeřích a museli být fyzicky vyvedeni z jídelny. Pak přišel den, kdy Treadwellovi přepadli Paulu a násilím ji odvedli zpátky do své kajuty. Vax a skupina lodníků musela rozebrat zámek a zahanbenou kadetku zachránit.

Jejich rozčilení nepolevilo až do doby, kdy přibližně před týdnem kdosi zaslechl Rafa Treadwella, jak své rodiče varuje, že jestli nenechají Paulu být, přihlásí se on k námořnictvu také. Pak Treadwellovi začali být opatrnější; možná už něco věděli o rozhodnosti svých dětí. Na můstku jsem byl i nadále nesnesitelný. Bez ustání jsem cvičil praporčíky v navigaci a pilotáži. Poslal jsem Dereka na lavici proto, že jsem v jeho hlase zaslechl špatně skrývanou netrpělivost, a ignoroval jsem zuřivost, která v něm pak ještě celé dny vřela. Alexiho jsem každou chvíli seřval tak, že nervozitou už málem nebyl schopen služby. Hodiny, kdy jsem nesloužil, jsem trávil sám ve své kajutě; už dávno jsem sbalil dýmku a tabák a poslal jsem je bez komentáře šéfinženýrovi.

Jednoho dne jsem se rozhodl dát Aleximu neplánovaný výcvik z navigace. Naši praporčíci musejí být schopnější, než jsem byl já, kdyby jim osud vložil do rukou bezpečnost lodi. Zavolal jsem ubikaci, ale nikdo se neozval. Bylo celkem pochopitelné, že Alexi bude někde jinde; neobvyklejší už bylo, že tam nebyl vůbec nikdo. Byl jsem zvědavý a podezřívavý, takže jsem zamkl můstek a své vážné porušení předpisů - nechal jsem můstek bez dozoru - jsem odbyl pokrčením ramen.

Tři praporčíky a dva kadety jsem nikde nenašel. Prohledal jsem celou důstojnickou část, klubovny, tělocvičnu. Nahlédl jsem do kuchyně, do jídelny. Sešel jsem dolů k posádce. Nakoukl jsem dokonce i do strojovny.

To už jsem byl přesvědčený, že mám na krku spiknutí. Slídil jsem lodí křížem krážem a snažil jsem se představit si, kde tak

asi mohou praporčíci být. Konspirují snad ve skladu za kotvištěm barkasy? Prošel jsem přechodovou komorou do prázdného kotviště. Vrata se otevřela. Uvnitř svítila tlumená pohotovostní světla a ozýval se odtud křik a smích.

„Bacha!“ Letěl na mě nějaký předmět. Přikrčil jsem se. Rozpláclo se mi to na prsou a já jsem byl od hlavy do pasu promočený ledovou vodou. Prskal jsem vzteky.

Okamžitě jsem pochopil situaci. Kolem ležely hromady vodních balonů. Praporčíci a kadeti, mokré uniformy přilepené na tělo, honili jeden druhého s náručemi vodních střel.

„Panebože! Kapitán!“ Všichni v hrůze strnuli.

NIC TAKOVÉHO SE NESTALO! Kdybych dal najevo, co jsem viděl, musel bych jednat. Nechtělo se mi jednat, tudíž se to nestalo. Budu to ignorovat. Obrátil jsem se k odchodu, ale v botě mi začvachtala voda a můj záměr se radikálně změnil. Ztlumil jsem světlo, až byla skoro tma. „Nepřátelský útok, Vaxi! Jsem neozbrojený! Situace kritická!“

Trvalo mu jen vteřinku, než zareagoval. Hodil mi pár vodních balonů. Chytil jsem je a vrhl se po nejbližším praporčíkovi- náhodou to byl Derek. „Vzdejte se!“ zasáhl jsem ho přímo do tváře. Vykřikl, couvl a plival ledovou vodu. Obrátil jsem se k Rickymu na protější straně místnosti. „Tak vy budete útočit na nadřízené, co?“ a rozehnal jsem se po něm.

Alexi byl první, kdo sebral dost odvahy hodit po mně záměrně. Pak už se to zvrhlo v divokou melu, která skončila teprve tehdy, když se zásoby vodních balonů vyčerpaly. Tou dobou se už všichni praporčíci a jejich kapitán sesypali na dva nešťastné kadety a bombardovali je ze všech stran, až se vzdali.

V záchvatu smíchu jsem se opřel o přepážku. Za chvíli jsem začal mít strach, že se vůbec nedokážu zastavit. Ovládl jsem se a postavil proti rozesmátým praporčíkům. „Neuvěřitelný přestupek proti pravidlům! Za trest tady vytřete do sucha každý čtvereční centimetr. Potvrďte!“

„Rozkaz, pane!“ přijali můj rozkaz s nefalšovaným nadšením. Začal jsem přemýšlet, jak se dostanu do své kajuty a k suchým šatům, aniž by mě někdo viděl. Nevěděl jsem ještě, že moje

ustrašenost konečně přešla a že teď budu moci očekávat další dny když ne s radostí, tak aspoň bez obav.

Znova jsem se začal zajímat o své povinnosti. Pilot mě znova požádal o rozhovor. Celé měsíce jsem jeho žádosti ignoroval, ale teď jsem se rozhodl, že už se mu dál vyhýbat nebudu. Šel jsem do jeho kajuty. Čtyři měsíce jsem ho neviděl; jeho vzhled mě šokoval. Byl vyhublý, kolem zapadlých očí měl červené kruhy. Rychle se postavil do pozoru. Dal jsem mu pohov.

Olízl si rty. „Teď, když s vámi konečně mluvím, tak nevím, jak začít.“ Nervózně jsem čekal. Odvrátil se, zkřížil ruce na prsou, jako by mu byla zima. „Kapitáne, jestli mě nepustíte znovu do služby, než přistaneme, tak je to můj konec. Je to - námořnictvo je můj život. Nic jiného nemám.“

Podíval se mi do tváře. „Panebože, kolik je vám let, osmnáct? Jak byste to mohl pochopit. Když člověk zestárne, nic už není jako dřív. Zvuky nejsou tak jasné; okraje vašeho sluchu jsou pryč. Barvy nevypadají tak zářivé. Dokonce ani jídlo nechutná tak dobře. Nic nevoní a nechutná a není tak živé, jako když jste byl mladý, když jste si myslel, že vám hlava praskne čirou radostí z pocitu.“ S nepřítomným pohledem se odmlčel.

„Možná nejsem dobrý důstojník -“ Polkl a začal znova. „Kapitáne, já vím, že nejsem dobrý důstojník. Ale jsem dobrý v pilotáži. Doopravdy dobrý.“ Souhlasně jsem kývl.

„Když jsem u kormidla, tak zase cítím - cítím se živý. Cítím v prstech přístroje a trysky, cítím je tak intenzivně, jak jsem v mládí cítil všechno. Umíte si představit, co znamená všechno tohle ztratit? Prosím! Neumím žebronit, ale snažím se.“

Něco takového už bych dlouho nesnesl; mluvil jako nebožtík pan Rogoff. „To po vás nechci, pilote Haynesi.“

Pokračoval: „Umím být vynikající pilot. Myslím u kormidla. V tom ostatním se můžu víc snažit. Jestli to nestačí…“ odmlčel se. „Jsem moc starý na to, abych začínal něco nového. Pro lásku Boha Pána, kapitáne, nenechte mě shnít!“

„A vaše protesty v deníku? A to, jak jste nám praporčíkům říkal, že máme být zticha, protože vás rušíme?“

Teď už šeptal. „Arogance. Tu si už nemůžu dovolit. Když to vezmu kolem a kolem, tohle je všechno, co jsem.“ Oči se mu

vlhce zaleskly. „Pluji s mezihvězdnými koráby. Manévruji, přistávám, počítám kursy a pozice. Můžu žít bez své malichernosti a arogance - Bože můj, budu muset - ale bez tohohle žít nemůžu!“

„Hodně jste přemýšlel, pane Haynesi.“

„Nechci žít, jestli nemůžu být pilotem.“ Polkl.

„Prosím,“ řekl pokorně. „Vraťte mi můj život. Budu se starat o své, přísahám. Žádné protesty, žádné poznámky, žádné znechucené pohledy. Zjistil jsem, na čem doopravdy záleží. Pilotáž je důležitá. Nic jiného.“

Dojalo mě to. „Nemáme se rádi, pane Haynesi. S tím nic nenaděláme. Ale ani nemusíme. Tak dobře. Vracím vám vaši hodnost. Zařadím vás zase do rozpisu hlídek. Uvidíme, jak to půjde.“

Úlevou zavřel oči. „Díky,“ zašeptal. Krk se mi stáhl. Zlomil jsem ho. Strašlivě jsem se styděl.

22.

Za pár dnů budeme defúzovat na poslední navigační kontrolu před Nadějí národů.

Můj čas se chýlil; ještě jsem musel udělat jednu věc, než předám velení svému nástupci. Při odpolední službě jsem shromáždil důstojníky na můstku. Šéfinženýr McAndrews, pilot, praporčíci a kadeti ohromeně čekali. Nechal jsem předstoupit Vaxe Holsera. Stál ve strnulém pozoru proti mně.

„Darlo, zaznamenávej, prosím.“ Její rekordéry se rozsvítily. „Pane Holsere, předstupte. Já, kapitán Nicholas Seafort, jmenuji a povyšuji praporčíka Vaxe Stanleyho Holsera,“ Vax stál jako omráčený a tvář se mu rozsvítila nelíčenou radostí, „do hodnosti poručíka námořní služby vlády Spojených národů, z milosti Boží.“

Hotovo. Moji vlastní kapitánskou hodnost musel potvrdit, nebo zrušit admirál Johanson, ale jmenování, která jsem provedl, nikoli. Na rozdíl od starého oceánského námořnictva byla jmenování v poli trvalá. Admiralita přijme Vaxovu poručickou hodnost bez ohledu na to, zda bylo jeho jmenování moudré, či ne. Kdyby to bylo jinak, zpochybnilo by to neomezenou autoritu kapitána za plavby.

Vax s hloupě šťastným úsměvem přijímal gratulace ostatních důstojníků. Všiml jsem si, jak zmateně se tváří Alexi. Nejspíš si právě uvědomil, že se v té chvíli stal prvním praporčíkem a že v ubikaci velí.

Nový poručík vzal s sebou kadety, aby mu pomohli přenést věci do jeho kajuty. Byla to příjemná chvíle; my ostatní jsme si ještě chvíli nezávazně povídali, než jsme se rozešli. „Tak co, pane Carre,“ řekl jsem žoviálně. „Hodláte vyzvat svého nového velitele?“

Podíval se na mě chladně. „Možná, pane. Pokud to bude třeba.“ Úsměv mi zmizel z tváře. Nehodlal mi odpustit, že jsem ho ve chvilkovém podráždění poslal na lavici. Uvažoval jsem,

jestli to můžu nějak odčinit. Nejspíš ne. Derek dokázal odpustit hodně, ale tohle nespravedlivé ponížení ne.

O pár dnů později jsem vyvedl loď z fúze. Alexi pod bedlivým dohledem pilota spočítal naši polohu a koordináty pro poslední přesun. Pan Haynes téměř nemluvil. Když mi předložili výsledky, pracně jsem všechno přepočítal od začátku. Měl jsem dobrý den; byl jsem hotový za necelou půlhodinu. Konečně se všechny naše údaje shodovaly. Znova jsme fúzovali. Alexi si oddechl a pohodlně se opřel. „Ne tak rychle, pane Tamarove.“ Ukázal jsem na obrazovky. „Darlo, simuluj přibližování k Naději národů, prosím.“ Stiskl jsem tlačítko interkomu. „Šéfe, simulujeme defúzování a přibližovací manévry. Výcvik praporčíka.“ Obrátil jsem se zpět k praporčíkovi. „Alexi, vyveďte loď z fúze a přistaňte s ní.“ Při stejném manévru jsem asi tak před několika staletími hanebně zklamal pod dozorem kapitána Haaga a poručice Dagalowové. „Rozkaz, pane.“ Alexi se zahleděl na pult. „Strojovno, připravte se k defúzování.“ Sebejistě přejel prstem po obrazovce shora dolů. Moje závist rostla čím dál víc, jak jsem ho sledoval. Snadno se propracovával komplikovaným postupem, odpaloval přídavné motory a manévroval tak, aby se co nejpřesněji přiblížil k orbitální stanici.

Nakonec lehce ťukl na brzdové trysky a přechodové komory se zlehka dotkly. V simulaci jsme znehybněli, spojeni s orbitální stanicí.

Nebýt téměř neznatelné vrstvičky potu na jeho čele, byl bych ho fyzicky vyhodil z můstku.

„Dobře, pane Tamarove. To je všechno.“ Když se zvedal, neochotně jsem ho pochválil, jak si zasloužil.

„Alexi, dobrá práce. Výborná.“

Potěšené se usmál. „Děkuju, pane. Děkuju mockrát!“

„Jak se vám líbí být první praporčík?“

„Líbí se mi to moc,“ odpověděl Alexi. Pak ostýchavě dodal: „Snažím se být takový, jako jste byl vy, pane.“ Nejdřív mě to zahřálo u srdce. Pak ve mně postupně narůstal hněv. Proč by pro všechno na světě měl chtít být jako já?

+ + + + +

Na lodi panovalo vzrušení a dobrá vůle; naše nekonečná cesta se přece jen blížila k závěru. Zbývalo už jen defúzovat na okraji systému Naděje národů a domanévrovat k orbitální stanici. A pak vylodění.

Většina cestujících dost dobře věděla, co je čeká; tuhle cestu plánovali roky a kariéry, vyhlídky, příležitosti měli dávno zařízené. Uvažoval jsem, co asi v budoucnu čeká mě. Určitě vyšetřování a nejspíš i vojenský soud; vzhledem k smrti cestujících a členů posádky i invazi na mou loď to bylo téměř jisté.

Přemýšlel jsem, jestli ještě někdy uvidím hluboký vesmír. Na druhou stranu na tom tak moc nezáleželo. Zjistil jsem, že nemám velitelské nadání. Doba mé služby stejně vyprší, než mě pošlou - znova jako praporčíka - zpátky na Lunu.

Neměl jsem v úmyslu si službu prodloužit. Jinak se o životě ve vesmíru uvažovalo, když si člověk mohl představovat úspěšnou kariéru důstojníka ve hvězdné flotile; něco úplně jiného bylo strávit celý život jako praporčík bez naděje na postup. A i to možná je moc velký optimismus. Kdo ví, jestli mi vůbec dovolí zůstat praporčíkem? Kromě jiných hloupostí jsem se musel zodpovídat také za Sandyho Wilského.

Večeře v jídelně byly skoro veselé. Několik cestujících požádalo o místo u kapitánského stolu; já jsem ale raději zůstal s těmi několika, kteří se mnou seděli i během mé izolace. S Amandou jsme nebyli tak důvěrní jako kdysi, ale byla zdvořilá a tu a tam se dokonce usmála.

Chudák Amanda. Stejný neochvějný smysl pro to, co je správné, kvůli němuž mě opustila, ji přinutil posadit se ke mně na protest proti nevděku ostatních cestujících. Z jejího pohledu jsem loď zachránil, ne ji málem ztratil. Byla obětí vlastního pokřiveného smyslu pro spravedlnost.

Večer před posledním defúzováním na mě čekala před jídelnou. „Nicku, nechci, abychom se rozešli… takhle.“ Mluvila laskavě. „Aby mezi námi zůstalo to napětí.“

Byla ke mně tak blízko, že mě to vyvádělo z míry. O krok jsem couvl. „Pořád jsem vrah. Teď víc než dřív.“

Začervenala se. „Ano, to jsem řekla, asi si to ještě myslím. Ale lidé jsou složitější, než jsem byla ochotná připustit. Udělal jste to, co jste považoval za nutné, a pořád jste Nick Seafort.“

Chladně jsem odpověděl: „Děkuji. Byly chvíle, kdy jsem o tom začínal pochybovat.“

„Nicky.“ Položila mi ruku na paži. „Muselo to být hrozné.“

„Byl jsem -,“ uvažoval jsem o tom, že ji odbudu, ale pak jsem upřímně řekl: „- dost osamělý. Občas.“

„To mě mrzí. Přeju vám všechno dobré.“

„To je všechno, co zbylo?“ Bolelo to. Obrátil jsem se k odchodu. Stále mě ještě dokázala zranit.

„Mně na tobě záleží!“ zavolala na má vzdalující se záda. Zastavil jsem se. „Hrozně si přeju, aby to bylo mohlo být jinak, Nicky! Taky jsi mi chyběl!“

„Ale nebylo to jinak.“ Podařilo se mi usmát. „I já vám přeju všechno nejlepší, Amando. Na shledanou.“

„Přijď mě na Naději národů navštívit,“ řekla bez rozmyslu. „Budeš v přístavu celé týdny.“ Po mezihvězdné plavbě delší než šest měsíců měli posádka i důstojníci nárok na čtyřtýdenní dovolenou. Řády v tomto směru hovořily jasně a já jsem to schvaloval. Naši lidé byli odvedení, ne uvěznění.

Kývl jsem. „Dobře. Zajdu za, za tebou.“ Pokud mi nebude hrozit vojenský soud. S tím jsme se rozloučili. Druhý den ráno jsem měl službu s poručíkem Vaxem Holserem. Byl tam i pilot, který čekal na svou chvíli. „Můstek strojovně, připravte se k defúzování.“

„Připravit k defúzování, rozumím.“ Šéfinženýr McAndrews byl připravený jako vždy. „Strojovna připravena k defúzování, pane. Řízení předáno na můstek.“

„Předáno na můstek, rozumím.“ Přejel jsem po obrazovce od ukazatele „Plný“ na „Nula“. Simulbrazovky se znova rozzářily.

„Potvrďte cestu bez překážek, poručíku.“ Kdykoli to šlo, používal jsem Vaxovu hodnost místo jména, aby si na ni lépe zvykl.

„Bez překážek, pane.“

„Spočítejte, prosím, naši polohu, poručíku.“ Všiml jsem si, že pilot tiše dělá totéž. Nehodlal přistávat s Hibernií na základě výpočtů někoho jiného. Oba muži si po několika minutách porovnali výpočty navzájem a s Darlou.

„Nastartovat přídavné motory, šéfinženýre,“ řekl jsem.

„Rozkaz, pane. Startujeme.“

„Pilote Haynesi.“ Mluvil jsem formálním tónem. „Převezměte velení.“

„Rozkaz, pane. Směr nula tři pět stupňů, vpřed jedna třetina.“

„Jedna třetina, rozumím, pane.“ Náš poslední skok skončil ve vzdálenosti jen několika hodin od Naděje národů a její orbitální stanice. Planeta na našich simulbrazovkách jasně zářila, jako by nás vítala. Hrdlo se mi stáhlo.

Služby se vystřídaly, ale já jsem zůstal na můstku a přemýšlel jsem o tom, co bývalo mohlo být.

O několik hodin později bylo mé dlouhé snění přerušeno. „Pane, orbitální stanice hlásí zámky připraveny.“ Centrála.

„Připraveny, rozumím.“ Pilot měl u pultu plné ruce práce.

„Relativní rychlost dvě stě deset kilometrů za hodinu, pane,“ oznámil Vax pilotovi.

„Dvě stě deset, rozumím. Manévrovací trysky, brzdit deset.“

Zvedl jsem mikrofon. „Centrálo, spojte mě s orbitální stanicí.

Pauza. „Můžete mluvit, pane, máte spojení.“

„Hibernia volá orbitální stanici.“

„Tady letová kontrola; mluvte, Hibernia“

Řekl jsem: „Identifikujte se, prosím: jméno, hodnost a služební číslo.“

„Cože?“ Bylo zřejmé, že ho to ohromilo.

Pilot Haynes se na mě podíval. Po chvilce se koutek jeho úst lehce nadzvedl. Neochotně kývl.

„Slyšel jste mě. Identifikujte se.“

„Spojař specialista první třídy Thomas Leeman, U.N.A.F. 205 – 066 – 254.“

„Darlo, zkontroluj číslo, prosím.“

Krátká pauza. „Předpona 205 je mezihvězdná klasifikace; přípona 254 znamená spojař. 066 spadá do rozsahu platných identifikačních čísel.“

„Kdo je váš velící důstojník, pane Leemane?“

„Generál Duc Twan Tho, pane.“

„Rád bych s ním mluvil.“ Vypnul jsem rozhlas. „Darlo, jeho složku, prosím.“

Další pauza. Pak se ozvalo: „Tady generál Tho. Co se děje?“

„Prosím vizuální spojení, generále.“ Popálené dítě s ohně bojí.

„Co je to za nesmysl?“ Jeho zamračená tvář se objevila na mé obrazovce, „Spokojený?“

Shodoval se s obrázkem, který nad ním promítla Darla. „Úplně. Děkuji. Za chvíli přistaneme.“

„Vy se taky identifikujte, Hibernia!“ Měl na to plné právo. Moje žádost vypadala absurdně a on mi to oplácel. „Velitel kapitán Nicholas Seafort, Námořnictvo Spojených národů. 205-387-0058.“

Po chvilce řekl nedůvěřivě. „Chtěl bych mluvit s kapitánem Haagem.“

„Kapitán Haag zemřel při nehodě. Jsem nejstarší důstojník na palubě.“

„Vizuální spojení, prosím.“

Zapnul jsem video.

„Bože můj, kolik je vám let?“

„Osmnáct.“

„Vy jste byl poručík?“

„Ne, praporčík.“ Dal jsem mu chvilku na to, aby to strávil. Neřekl už nic.

Pilot Haynes pomalu přisunoval loď blíž ke stanici, až se zámky konečně dotkly. „Zastavte všechny motory.“

„Zastavit motory, rozumím, pane.“

„Uzavřete jistící západky na přídi a na zádi.“

„Příďové západky upevněny, pane.“

„Záďové západky upevněny, pane.“ To byl Vax ze svého stanoviště u komory na zádi.

„Začněte kotvit, poručíku. Otevřete vnější vrata.“ V podpalubí lodník ve skafandru přitiskl kódovanou vysílačku k ovládání zámku. Jak se tlustá transplexová vrata otevřela, rozsvítilo se indikační světlo na mém pultě.

„Na zádi připravena vnitřní vrata, pane.“

„Otevřete vnější vrata. Připravte kotevní lano. Kontrola tlaku.“

Pauza, zatímco lodník pod bedlivým Vaxovým dozorem konal svou práci. „Lano upevněno, pane. Tlak jedna atmosféra.“

„Jak to tam vypadá, pane Holsere?“

„Klidně, pane.“

„Tak dobře, otevřete vnitřní vrata.“ Opřel jsem se, ramena nahrbená. Právě jsem vydal svůj poslední důležitý rozkaz. I když byla Hibernia formálně stále pod mým velením, ve skutečnosti už teď podléhala veliteli stanice.

Stiskl jsem interkom. „Pane Leemane, spojte mě s planetárním sídlem Admirality, prosím. A budu potřebovat co nejdřív dopravu.“

„Žádný problém, kapitáne,“ zavrčel generál Tho. Zůstal na lince. Pravda, náš přílet byl přinejmenším neobvyklý.

Z reproduktoru se ozývalo cvakání a pípání, „Admiralita.“

„Hlásí se velitel U.N.S. Hibernia. Chtěl bych nejvyššího důstojníka, který je ve službě, prosím.“

Na lince slabě chraptěla statická elektřina. „To je kapitán Forbee, pane. Moment.“ Čekal jsem a moje napětí rostlo. To, co mě čekalo, nebylo nic příjemného.

„Forbee.“

„Hlásí se kapitán Nicholas Seafort, pane. U.N.S. Hibernia“

„Tuhle cestu měl plánovanou kapitán Haag.“

„Kapitán Haag během plavby zemřel, pane. Já jsem nejstarší důstojník.“

„Můžete přijít do Admirality, nebo mám já letět nahoru?“ Takový návrh od pozemního velitele byl dost neobvyklý. Admirál a jeho štáb nechodí na návštěvy, ti si předvolávají.

„Budu tam, hned jak mi stanice zařídí dopravu, pane. Přinesu deník.“

„Dobře, kapitáne.“ Přerušili jsme spojení. Vrátil jsem se do své kajuty. Uvažoval jsem, jestli si mám obléknout slavnostní uniformu, a rozhodl se, že ne; tím na nikoho dojem neudělám. Vyhrabal jsem z lodního pytle nepoužívanou peněženku a

přesvědčil se, že jsou v ní ještě peníze. Protože jsem se chystal na břeh, připnul jsem si na uniformu všechny odznaky za výsluhu a přesvědčil se, že mám dobře nablýskané boty.

Na druhé úrovni se pasažéři tlačili kolem přední komory, aby se podívali na stanici, i když vyloďovat se měli začít až za několik hodin. Šel jsem k přednímu průlezu, kde posádka už začala vykládat kargo. Narovnal jsem si sako a s holovidem v ruce jsem vykročil ven. „Tudy, kapitáne Seaforte. Lodník mě vedl neznámými širokými a nablýskanými chodbami a komorami orbitální stanice do kanceláře velitele. Stanice vypadala hodně podobně jako náš disk, i když byla ve všech ohledech větší. Vyšší stropy, širší chodby, větší sekce.

V tomto živém dopravním uzlu žily a pracovaly stovky lidí. Kargo pro Odbočku, Důlní tábor a Zemi se překládalo tady na orbitální stanici. Cestující tu vystupovali a zase nastupovali do jiných lodí, jimiž měli letět. Raketoplány denně křižovaly mezi stanicí a planetou. Typické orbitální zařízení pro naše mezihvězdné lodní linky.

„Já jsem generál Tho.“ Drobný muž s úhledným knírkem nad tenkými rty a zvyšujícím se čelem, které ještě podtrhovaly vlnité černé vlasy. Pochybovačně si mě prohlížel. „Vy velíte Hibernii?“

„Ano.“ Mluvil jsem stejně úsečně jako on. „Váš raketoplán bude připravený za pár minut.“ Po chvilce se trochu uvolnil. „Co se stalo s vašimi důstojníky?“

Povzdechl jsem. Tohle teď budu muset dost často opakovat. Vysvětlil jsem mu to. Když jsem skončil, zavrtěl hlavou. „Bože dobrý!“

„Ano. Proto se chci ohlásit admirálovi co nejdřív,“ Nestačil už odpovědět, protože ve dveřích se objevil desátník. „Raketoplán je připravený, pane.“

Generál pokrčil rameny. „Radši jděte, kapitáne. Pustím vás před pasažérské spoje.“

„Díky,“ Šel jsem za desátníkem o tři úrovně níž do doku kyvadlového raketoplánu. Dost se podobal kotvišti barkasy Hibernie, ovšem byl mnohem větší. Byl určen k přijímání

velkých létajících autobusů, které přepravovaly cestující na planetu a zpátky.

Usmál jsem se pro sebe; kdybych byl Vaxovi přikázal naleštit tenhle dok, byl by vyskočil z přechodové komory. Úsměv mě přešel; vzpomněl jsem si, jak komoru mou vinou opustil někdo jiný. Udělalo se mi zle a zavřel jsem oči. Raketoplán byl malý a sportovní, se šesti sedadly a zatahovacími křídly; o ten kousek prostoru na zádi se dělily tryskové a vakuové motory. Přikrčil jsem se a vlezl dovnitř.

„Připoutejte se, kapitáne.“ Pilot měl na sobě neformální kombinézu a snímací helmu. Dobře se připoutal; větší starost mu zřejmě dělaly turbulence v atmosféře než možná dekomprese. Následoval jsem jeho příkladu. Mačkal tlačítka a kontroloval přístroje s jistotou získanou dlouhým cvikem a čekal, až se z kotviště odčerpá vzduch.

„Máte tady hodně živo?“ zeptal jsem se, aby řeč nestála.

„Trochu. Před tou nemocí toho bylo víc,“ Stiskl interkom. „Letová kontrolo, Adam Felix 309 připraven ke startu.“

„Momentík.“ Za okamžik se hlas vrátil. „Startujte...“ Veliká vrata kotviště se otevřela. V propasti se zatřpytila Naděje národů, zelená a lákavá.

Naše palivo začalo bubnovat na ochranné obložení kotviště a raketoplán vyklouzl ven. Jakmile byl pilot z doku venku, pustil motor naplno. Řítili jsme se čím dál rychleji pryč od stanice a v ostrém úhlu jsme se blížili k Naději národů, dokud jsme nenarazili na první náznaky atmosféry. Pilot si pobrukoval melodii, kterou jsem neznal, a přehazoval páky, sledoval radary, obrátil své plavidlo krátkými záběry pozičních trysek, aby byl připraven odpálit retrorakety.

Zeptal jsem se hodně hlasitě: „Jak jste to myslel, před tou nemocí?“ Plášť raketoplánu drnčel první turbulencí.

Pilot se po mně podíval. „Vy jste o tom neslyšel? Před časem jsme tady měli epidemii, ale už je pod kontrolou.“ Nastavil automatické odpočítávání, ruce měl přitom připravené nad tlačítky, aby mohl motory odpálit sám, kdyby je čítač nespustil. „Co to bylo za -“

„Teď ne. Počkejte!“ Pilot se plně soustřeďoval na údaje z čítače. Retromotory se zařváním naskočily přesně v okamžiku, kdy odečítání dospělo k nule. Pilot položil ruku stranou. „U takovýchhle lodiček člověk nikdy neví!“ Musel překřičet stále sílící hluk. „Nejsou tak spolehlivé jako ty almary, co na nich létáte vy!“

Jak jsme klesali, Naděje národů ztratila vypouklý tvar. Roztrhanými vrstvami mraků bylo občas vidět zem. Tu a tam jsem zahlédl šachovnici obdělaných polí, ostatně většina planety se zdála být zelená a úrodná.

I když jsem něco takového čekal, stejně jsem žasl při pohledu na planetu ležící tolik světelných let od domova jejíž ekologie byla založena na uhlíku stejně jako ta naše. Stromy a rostliny na Naději národů sice neposkytovaly žádné proteiny ani uhlovodíky, které bychom mohli trávit, ale rostly klidně bok po boku s těmi našimi, dovezenými ze Země.

Nebyla tu samozřejmě žádná místní zvířata. Nikdo nikdy nenašel žádná mimozemská zvířata kromě těch primitivních ryb bez kostí na Zeta Psí.

„Promiňte,“ přeřval pilot hluk motoru. „Na co jste se to ptal?“

„Co jste tady měli za epidemii?“

„Nějaký mutovaný virus. Zabilo to dost lidí, než jsme našli vakcínu. Moc o tom nevím, jenom to, že každý, kdo se objeví v Ústředním městě, dostane injekci.“

„Tam přistaneme?“

„Jasně. Všichni, co se vylodí na stanici, létají tam. Celnice, karanténa, všechno je v Ústředním.“

„Jo. Samozřejmě.“ Našel jsem si to ale celou kulturu těžko vstřebáte za hodinu z holovidu.

„Poslyšte, jak se vlastně stalo, že jste kapitán?“ Povzdechl jsem si. Tohle bude dlouhá dovolená. O pár minut později zručně převedl raketoplán na klouzavý let a vedl jí nad planinou k pobřeží omývanému třpytící se vodou. Tryskové motory naskočily vzápětí po obrátce, takže se z nás stalo obyčejné letadlo.

Pilot přirozeně uviděl ranvej mnohem dřív než já. Byl tady koneckonců doma. Jak jsme ztráceli rychlost, krátká křídla se připravila k vertikálnímu přistání. Pilot načasoval náš přílet nad dráhu dokonale; když jsme lehce dosedli, skoro jsme se už nehýbali. Trysky pod břichem raketoplánu změkčily náš dopad.

„Vítejte na Nadějí národů, námořníku!“ Usmál se na mě a vypnul motory. „A hodně štěstí.“

„To budu potřebovat.“ Otevřel jsem dveře a vylezl ven. Narovnal jsem se a poprvé se nadechl vzduchu jiné sluneční soustavy. Byl čistý a voňavý; byla to vůně, kterou jsem nedokázal nikam zařadit, něco jako čerstvé bylinky v nějakém exotickém jídle. Slunce typu G2 jasně zářilo a bylo možná o něco žlutější než to naše.

Zíral jsem jako pozemská krysa na první dovolené v Lunapolis. Můj krok byl lehký a pružný v důsledku gravitace, která tady na Naději národů dosahovala jen 0,92 gravitace pozemské. Planeta byla ve skutečnosti o dvanáct procent větší než Země, ale měla o dost nižší hustotu.

Se svým námořním průkazem jsem prošel celnicí bez problémů. Karanténa byl zchátralý barák těsně vedle ranveje, mezi loděmi a shlukem budov. Ošetřovatel byl přátelský a šikovný; obnažil jsem si ruku, on se jí dotkl očkovací pistolí a bylo to.

Sáhl jsem po peněžence. Na téhle planetě jsem byl zelenáč. Neměl jsem ponětí, kam vlastně jedu a jak se tam dostanu, ale předpokládal jsem, že měna Spojených národů problém vyřeší. „Jak se dostanu k Admiralitě?“

„No.“ Ošetřovatel zamžoural do jasného odpoledního slunce. „Můžete dojít támhle do toho terminálu, vyjít ven na druhé straně a půjčit si elektromobil. Tedy jestli jim tam nějaký zbyl, je jich jen sedm. Na konci cesty pak zahnete doleva, dojedete k prvnímu semaforu, znova zahnete doleva a jedete ještě dva bloky.“

„Díky.“ Vykročil jsem.

„Nebo můžete přejít přes ranvej támhle k té budově. To je Admiralita.“ Ukázal na dvoupatrový dům asi sedmdesát metrů vzdálený.

„Aha.“ Připadal jsem si jako pitomec. Pak jsem jeho vtip ocenil úsměvem; nejspíš si ho zdokonalil už na mnoha nováčcích. „Ještě jednou díky.“ Vykročil jsem přes ranvej s holovidem v ruce.

Začal jsem si přát, abych si byl přece jen oblékl bílou uniformu, ale pak jsem si uvědomil, že je to hloupost. Stevin Johanson, admirál velící základně na Naději národů, se přece nenechá ohromit bílou uniformou zdobící nešikovného praporčíka.

Velká betonová budova byla obehnaná kovovým plotem. Otevřel jsem bránu; vyšlapaná cesta mě vedla přes neposečený dvůr k přednímu vchodu. Emblém námořnictva – kotva s křídly – a slova „Námořní služba Spojených národů/Admiralita“ mě přivítala na mosazné tabulce, která byla připevněna na sloupek vedle dveří.

Odlili tu tabulku tady, nebo ji sem přivezli ze vzdálenosti desítek světelných let jen proto, aby dodala na majestátnosti fasádě koloniálního velitelství námořnictva?

Na konci krátkých schodů byly vysoké dřevěné dveře se skleněnými výplněmi. Narovnal jsem si uniformu a projel si vlasy rukama. Zhluboka jsem se nadechl a vešel.

Mladý muž v bílé uniformě diktoval v chodbě u pultu do čítače. „Přejete si, pane?“

„Nicholas Seafort, Hibernia, k admirálu Johansonovi.“

„Jistě, pane, čekáme vás; generál Tho sem volal. Kapitán Forbee vás hned přijme.“ Vedl mě vzhůru po schodech s červeným kobercem a chodbou ke kanceláři, z jejíchž otevřených oken byl výhled na sluncem zalité pole. „Kapitán Seafort, pane.“

Postavil jsem se do pozoru. „Hlásí se Nicholas Seafort, pane. Nejstarší důstojník na palubě Hibernie.“

Mladý kapitán za stolem rychle vstal a zasalutoval. Zamžoural zmatenýma očima. Byl to poměrně mladý muž, ale začínal tloustnout. „Dáme si pohov, ne?“ To byla dost zvláštní formulace, ale koloniální zvyklosti jsou možná jiné. Pokynul mi, ať si sednu.

„Díky. Mám podat hlášení vám nebo přímo admirálu Johansonovi?“

Smutně se usmál. „Admirál Johanson zemřel při epidemii.“

„Zemřel, pane?“ Sedl jsem si. Tolik smrti.

„Chytil ten virus. Jednou se prostě zhroutil jako všichni ostatní, co ho dostali,“

„Bože dobrý!“ Nevěděl jsem, co jiného mám říci.

„Ano.“ Vypadal nešťastně. „Od té doby to tady řídím já. Poslal jsem zprávu s poslední lodí, co odtud odlétala. Bude trvat dva roky, než za něj pošlou náhradu.“

„Dobře, pane. Podám zprávu vám. Mrzí mě, že to nemám nějak přehledně připravené, ale většina je toho v lodním deníku.“ Bál jsem se, že mě zarazí dřív, než ze sebe celou tu pochmurnou historii vysypu. Slova se ze mě jen valila. Shrnul jsem, co všechno se na Hibernii stalo. Nijak jsem se nešetřil, byl jsem rád, že to mám za sebou. „Ztráta kapitána Haaga a smrt poručíků byla dílem Boha Pána,“ skončil jsem. „Ale beru na sebe plnou zodpovědnost za smrt praporčíka Wilského, členů posádky a cestujících.“

Dlouho mlčel. „Strašné.“

„Ano, pane.“

„Ale to nevíte ještě zdaleka všechno.“ Vstal a obešel stůl k židli, na které jsem seděl s čepicí na koleni. Naklonil se a zamžoural na délku mé řádky odznaků za výsluhu. Jako by si chtěl moje vyprávění ověřit, zeptal se: „Kdy jste říkal, že zemřel váš poslední poručík?“

„12. března 2195, pane.“

„Je to v deníku?“

„Ano, pane.“ Zasunul jsem čip do holovidu a podal mu ho.

Posadil se ke stolu a listoval jednotlivými zápisy, dokud nedošel k březnu. Když našel příslušné pasáže, zavrtěl hlavou. „Nebylo to v červnu, že ne? Stal jste se kapitánem v březnu.“

„Ano, pane,“ odpověděl jsem zmateně.

„Tak to bychom měli.“ Kapitán Forbee se obrátil k oknu. S odvrácenou tváří řekl: „Naděje národů je pořád ještě malá kolonie. Moc velká námořní základna tu není; nejsme dost velcí, aby to bylo potřeba. Admirál Johanson se tady o to staral

a měl dostatečnou senioritu pro případ, že by byla někdy potřeba; třeba kdyby musel rozhodovat spor mezi dvěma kapitány. Nebo jmenovat náhradníka za kapitána, který buď zemře, nebo je těžce nemocný a nemůže se plavit dál.“

„Ano, pane.“

„Měl v soustavě tři kapitány. Jeden z nich, kapitán Grone - je to trapná záležitost a dělali jsme, co se dalo, abychom to ututlali - ten se asi před rokem vrátil k přírodě. Se svou snoubenkou ukradl vrtulník a odletěli do pohoří Ventura. Zmizeli tam. Nedokázali jsme je najít. Druhý z nich je kapitán Marceau z Telstaru. Seniorita šestnáct let.“

Výborně. On nebo Forbee mě nahradí. Moje noční můra skončila. „Ten je kde, pane?“

„Ten blázen se musel na dovolené vypravit na horolezecký výstup. Po šesti měsících je pořád ještě v bezvědomí. Admirál Johanson dal loni na jaře Telstar kapitánu Eatonovi. Plavili se na Odbočku a pak dál k Důlnímu táboru a k Zemi.“

„Na Důlní tábor nedorazili.“

„Ano, to je z vašeho deníku jasné.“ Povzdechl si. „Eaton je spolehlivý člověk. Jestli minul Důlní tábor, tak k tomu musel mít důvod.“

Jestli ho minul, pomyslel jsem si v duchu. Když měla švábyDarla, kdoví, kolik dalších čítačů je má také? Zahnal jsem tu myšlenku. „Pane, kolik důstojníků tu má mezihvězdnou kvalifikaci?“

Zachmuřeně zavrtěl hlavou. „Vždyť jsem vám říkal, že nevíte ještě zdaleka všechno. Nikdo. Máme meziplanetární kapitány, to ano, ale proč by kdokoliv, kdo má mezihvězdnou, zůstával v téhle stojaté vodě?“

„Můžete letět vy sám, pane. Hibernia potřebuje skutečného kapitána.“

„Říkal jsem vám, že tu nikoho nemám, pane Seaforte. Víte, jak jsem se dostal na Naději národů? Letěl jsem jako poručík. Moje žena Margaret byla mezí cestujícími. Načasoval jsem to tak, aby mi vypršela služba a abych mohl po přistání z námořnictva odejít. Sedm let jsem byl civilista, ale když

admirál Johanson poslal Eatona s Telstarem, znova mě povolal, aby byl ve štábu někdo, kdo má za sebou mezihvězdný let.“

Čekal snad Forbee, že za něj budu řešit jeho problémy? „Můžete jmenovat mého poručíka - chci říct mého prvního poručíka - kapitánem, pane, a pak mě vystřídat.“

Unaveně se zvedl. „Vy to pořád ještě nechápete. Admirál Johanson mi udělil hodnost kapitána, když mě znova povolal do služby. Přesněji řečeno 6. června 2195. Pane.“

„Ne!“ Vyletěl jsem a srazil židli. Bylo to, jako by se lodník Tuak vyšoural z přechodové komory právě ve chvíli, kdy jsem si už myslel, že jsem v bezpečí.

„Ano, pane. Jste nejvyšší důstojník v soustavě Naděje národů.“

23.

Seděl jsem v hlubokém zoufalství a den za oknem zatím bez povšimnutí temněl.

Prošli jsme řády nejméně desetkrát. Žádnou únikovou cestu jsem nenašel.

„Guvernér Williams -“

„Je civilista, pane. Námořnictvo pod jeho pravomoc nespadá.“ Kapitán Forbee nejspíš prostudoval řády do posledního písmene stejně jako já, protože v nich doufal najít způsob, jak se zbavit nevítané zodpovědnosti. Jak se mu asi muselo ulevit, když zjistil, že mám odslouženo víc mezihvězdného času než on. „Guvernér Williams může dosadit kapitána asi tak jako vy určovat rychlostní limity na místních silnicích,“ dodal.

„Tak to pořád nerozvádějte!“ Zahanbeně jsem ztišil hlas. „Můžu odstoupit.“

„Ano, pane. V tom vám nikdo nemůže zabránit.“ To řekl správně. Rezignovat z jakéhokoli jiného důvodu než pro fyzickou nemoc či zranění znemožňující službu nebo pro nemoc mentální znamenalo zpronevěřit se své povinnosti. Řád, jehož dodržování jsem odpřísáhl, mi ukládal být vykonavatelem pravomoci vlády na své lodi, dokud nebudu vystřídán rozkazem nadřízeného, dokud nezemřu nebo dokud nebude úředně potvrzena moje neschopnost služby.

Ale nikdo mi nemohl zabránit v tom, abych svou přísahu porušil.

„Já se s tímhle nespokojím!“ Zamračil jsem se na Forbeeho. „Na Naději národů přece musí být někdo, kdo má mezihvězdnou třídu, sakra!“ Byl jsem tak vzteklý, že jsem se málem dopustil rouhání a bylo mi to jedno. „Bohužel ne, pane. Věřte mi, hledal jsem dobře.“ „Máte kapitány meziplanetární třídy. Kterýkoli z nich bude mít odslouženo víc než já.“

„To jistě, pane. Ale kterýkoli mezihvězdný kapitán je nadřazený meziplanetárnímu. To přece jistě víte,“

„Nevykládejte mi, co vím a nevím!“ vyjel jsem na něj.

„Promiňte, pane,“ řekl chlácholivě. Mlčky jsme seděli. Konečně jsem řekl: „Hibernia nemůže letět dál pod mým velením. To je příliš nebezpečné. A jestli se ztratil Telstar, tak se možná nedostal ani na Odbočku; takže tam letět musíme, naše zásoby tam budou potřeba víc než kdy jindy.“ Forbee založil ruce na prsou. „Souhlasím s vámi.“

„Budete po Telstaru pátrat?“

Podíval se na mě překvapeně. „To musíte rozhodnout vy, pane. Vy tady velíte.“

„To je přece... Já - při Bohu Pánu -“ S velkým úsilím jsem ovládl svou řeč. „Moje instrukce znějí: Řiďte základnu přesně tak, jako bych nebyl přiletěl! Je to jasné?“

„Ano, pane. Rozkaz, pane.“

„Budete hledat Telstar, Forbee?“ Byl jsem tak rozzlobený, že jsem nepoužil ani jeho hodnost. „Nemáme za ním co poslat, pane. Žádná z našich místních lodí nemá fúzní pohon,“ A bylo to. Pátrání a záchrana byly nemožné.

Nemohli jsme jen tak přehlédnout fakt, že se Telstar ztratil. Bylo nutné poslat zprávu Admiralitě na Lunu, ale Hibernia byla nejbližší loď, která se tam měla vracet - a vlastně jediné fúzní plavidlo v systému. Šla mi z toho hlava kolem. To znamenalo, že musím -

Co je moc, je moc. „Při Bohu Pánu, já odstoupím!“

„Opravdu, pane?“ Řekl to jakoby bez otazníku. „Ano. Hned teď. Dejte mi můj lodní deník, napíšu to tam.“ Bylo načase osvobodit se z tohoto šílenství. Jestli mě bude Admiralita soudit pro zanedbání povinností, tak ať; aspoň už svou hloupostí nezabiju víc cestujících a posádky. Jestli řády vyžadují, abych zůstal kapitánem, tak se řády mýlí. Budu se řídit svým svědomím.

Nalistoval jsme v holovidu konec posledního zápisu a vyťukal na klávesnici: „Já, Nicholas Eving Seafort, kapitán, tímto rezig-“ Zarazil jsem se, chloupky na krku se mi zježily. Pomalu jsem se otočil za tím povědomým dotekem otcova dechu z dob, kdy sledoval, jak zápolím se svým učením.

Den za dnem, v podmračených a chladných velšských odpoledních jsem se propracovával učebnicemi, snažil jsem se zvládnout nová slova a nové myšlenky, zapisoval odpovědi do ohmataných sešitů, které mi přikázal používat. Když byla odpověď správná, dal mi další problém. Když jsem udělal chybu, řekl jen: „To je špatně, Nicholasi," a podal mi stránku zpátky, abych na ní našel chyby. Pak trpělivě čekal za mou židlí, dokud se mi to nepodařilo.

Teď, ve Forbeeho kanceláři, za mnou nikdo nestál, dech, který jsem ucítil, byl jen závan větru. Zachvěl jsem se, zahnal vzpomínky a obrátil se zpátky k holovidu. „- tímto rezignuji na svou funkci s okamžitou platností." Přiložil jsem hrot pera k obrazovce, abych svůj záznam podepsal.

Čas ubíhal.

Po chvíli mi tužka vypadla z ruky a nepovšimnuta se skutálela na podlahu.

Nedokázal jsem to udělat. Věděl jsem, co je správné a co ne; i když se otec nedíval, bylo to, jako kdyby tu byl. „Já, Nicholas Ewing Seafort, přísahám na svou nesmrtelnou duši, že budu ctít a chránit Chartu Valného shromáždění Spojených národů, ze po dobu svého povolání budu věren Námořní službě Spojených národů a budu jí poslušen a že uposlechnu všech jejích zákonných rozkazů a řádů, k tomu mi pomáhej Bůh Pán všemohoucí." Stejnou přísahu do mých rukou složili Paula Treadwellová a Derek Carr. Byl jsem připraven je oběsit, kdyby svůj slib porušili. Nemohl jsem ho porušit sám.

Stejně mě však na krátkou chvíli rozhodnost opustila. Stojí moje sebeúcta za to, abych riskoval Hibernii a její posádku? Stojí za to dokonce i má nesmrtelná duše? Otec v dálce čekal na mou odpověď. Jistě by mě přinutil slíbit, že se raději nechám zničit, než abych odpřísáhl něco, co nesplním. Moje přísaha je všechno, co jsem.

Zakryl jsem si tvář, protože jsem se styděl za své slzy. Když jsem se znova ovládl, odtáhl jsem zvlhlou paži a zamrkal nad tou spoustou světla.

Vymazal jsem zápis. Kapitán Forbee seděl bez hnutí.

„Mrzí mě to. Moc mě to mrzí."

Kývl, jako by to chápal.

„Už o tom nebudeme mluvit.“ Mé zahanbení bylo bolestné, ale zasloužil jsem si ho. „Vrátím se na svou loď. Pokračujte se zásobováním a vykládkou. Hlaste se jen v případě nutnosti.“ Vstal jsem.

„Rozkaz, pane.“ Zvedl se se mnou. „Jestli vám můžu v něčem pomoci…“

„Potřebuji zkušené důstojníky. Je mi jedno, kde je vezmete. Najděte mi ještě aspoň dva poručíky.“

„Rozkaz, pane.“ Když jsem vycházel z místnosti, vzal do ruky interkom. „Připravte pro velitele raketoplán k Admiralitě.“

Za dvě hodiny jsem prošel spojenými komorami na palubu Hibernie. Vax Holser, který čekal u vrat, se mnou srovnal krok. „Jste v pořádku, pane?“ zeptal se úzkostlivě. „Přijali vaši zprávu?“

„V pořádku.“ Vykročili jsme po schodech na první úroveň.

„Svolají vyšetřovací komisi?“

„Ne.“

„Víte, kdo vás nahradí, pane?“

Proč do mě pořád ryje? „Pane Holsere, máte jiné povinnosti. Přestaňte se mi pořád plést pod nohy!“

Vax se okamžitě zastavil a bylo na něm vidět, že se ho to dotklo a že ho to ohromilo. „Rozkaz, pane.“ Rychle odešel. Pokračoval jsem na můstek. Nešťastně jsem se svezl do křesla. Vax měl o mě starost a já jsem po něm vyjel jako neandrtálec. Copak se nikdy nepoučím? Kolikrát se k němu můžu zachovat takhle, aniž bych ho zase nezměnil v chladného, bezcitného násilníka?

Rozpis dovolených jednotlivých členů posádky, který připravil šéfinženýr, čekal na mé schválení. Podepsal jsem ho. Během třiceti dnů, které Hibernia povinně stráví na Naději národů, přesune se prakticky celá posádka na planetu kromě základního personálu, který se bude střídat tak, aby všichni měli co nejvíc volna. Na palubě vždycky zůstane aspoň jeden důstojník, i když nemusí držet službu.

Pasažéři už se všichni vylodili, dokonce i ti, kteří měli namířeno na Odbočku.

„Pan Tamarov na můstek.“ Položil jsem interkom a čekal. Za chvilku se Alexi objevil. „Vyšla na vás služba třetí týden,“ řekl jsem mu. „To znamená, že máte volno dva týdny ode dneška a ještě týden na konci.“

„Rozkaz, pane!“ Oči mu zářily vzrušením a nadějí.

„Ještě něco.“ Jeho úsměv zmizel. „Jako nejstarší praporčík máte na starosti kadety. Nehodlám je držet na palubě a nemůžeme Rickyho a Paulu pustit bez dozoru do neznámé kolonie. Vezměte je s sebou a dejte na ně pozor.“

„Rozkaz, pane.“

Vypadal tak schlíple, že jsem ho musel trochu utěšit. „Nemyslel jsem, abyste je hlídal každou minutu, Alexi. Klidně si můžete vyrazit do města. Buď je vezměte s sebou, nebo je zažeňte do postele, než půjdete. Hlavně je bez úhony přiveďte zpátky na loď.“

Rozveselil se. „Rozkaz, pane. Kdy letíte dolů, pane?“

„Zítra.“

„Uvidím vás ještě, než vás přeloží?“ Samozřejmý předpoklad; nový kapitán nebude stát o to, aby mu jeho předchůdce koukal přes rameno. Přeložili by mě na jinou loď, než dorazí následující mezihvězdný koráb.

„Uvidíte mě,“ zavrčel jsem. Najednou jsem se ho chtěl co nejrychleji zbavit. „Odchod.“

Seděl jsem ve svém koženém křesle na tichém můstku. Konečně jsem si uvědomil, že už nemám důvod tu zůstávat. Sešel jsem dolů na druhou úroveň, kde se námořníci v hloučcích kupili u přechodové komory, smáli se a žertovali a čekali na povolení opustit loď. Abych kolem nich nemusel projít, vrátil jsem se po schodišti nahoru. Minul jsem ubikaci, Vaxovu kajutu, kajutu, která patřívala paní Dagalowové. Zastavil jsem se před obydlím poručíka Malstroma. Chvilku mě to ponoukalo jít dovnitř a rozložit šachovnici.

Můj přítel se navěky vznášel v prázdném vesmíru, kdežto já jsem se dostal do bezpečného přístavu Naděje národů. Vzpomněl jsem si na všechno, co jsme spolu plánovali a co jsme si naslibovali. Drink, který mu koupím, výlet do pohoří Ventura, na který mě vezme. Oči mé pálily. Rozhodl jsem se, že

to všechno udělám i za něj. Ráno poletím raketoplánem dolů. Půjdu do prvního baru, který uvidím, a objednám si asteroid s ledem. Pak se podívám, jak to vypadá s dopravou, a zařídím si výlet přes moře do Ventury.

Cestou zpátky do své kajuty jsem si uvědomil, jak osamělá to bude dovolená. Chvilku jsem váhal, pak jsem tiše zaklel a vrátil jsem se k ubikaci. Zaklepal jsem. Ricky otevřel a strnul v pozoru. „Pokračujte.“ On a Paula Treadwellová si balili pytle, šaty měli poházené po postelích. Derek Carr měl pytel už připravený, seděl na lůžku a čekal, až ho budou volat k raketoplánu.

„Pane Carre, chci s vámi mluvit, prosím.“ Vzal jsem ho ven do chodby. Naslouchal poslušně, ale odtažitě. „Napadlo mě - totiž, chystám se podniknout takovou cestu z, ehm, ze sentimentálních důvodů. Do pohoří Ventura. Kdysi mě tam někdo chtěl vzít.“ Znovu jsem zaváhal, nechtělo se mi tak se otevřít. „Napadlo mě, jestli byste třeba neměl chuť jet se mnou jako můj host.“

„Děkuji, kapitáne,“ odpověděl chladně. „Mám jiné plány. Hodlám navštívit plantáže svého otce a pak si prohlédnu Ústřední město. Lituji, pane.“ Slyšel jsem i to, co neřekl. Derek dokázal snést všechno, pro co se rozhodl, ale to neznamenalo, že mi odpustí nezasloužené ponížení, které jsem mu způsobil jen proto, že jsem se přestal ovládat. Chlapec tak hrdý jako on mi něco takového nikdy nezapomene.

„No nic, pane Carre. Bavte se dobře.“ Odvrátil jsem se. „Díky, kapitáne,“ řekl za mnou. Pak dodal: „Vy taky.“ Cítil jsem se pak trochu líp.

+ + + + +

Druhý den časně ráno se Hibernia až přízračne podobala vraku Celestiny. V opuštěných chodbách zářila světla Nehybné ticho nerušil žádný zvuk. Někde na palubě nejspíš ve své kajutě - byl šéfinženýr, který si svou službu odbýval hned první týden, ale většina posádky byla pryč kromě jednoho kuchaře a pár údržbářů.

Přehodil jsem si lodní pytel přes rameno, prošel komorami a rázoval rušnými chodbami stanice do malé kanceláře velitele.

„Můžu pro vás něco udělat, pane?“ Desátník vzhlédl od čítače.

„Rád bych odletěl dolů.“

„Ano, pane. Počkejte chvilku, prosím.“ Za několik okamžiků mě uvedl do kanceláře generála Tho. Tentokrát se choval podstatně srdečněji než při mé první návštěvě.

„Můžete klidně počkat tady, kapitáne, než připraví raketoplán. Kávu?“ Dal jsem si s ním šálek a klábosili jsme, dokud nebylo plavidlo připravené. Když jsem odcházel, řekl: „Kdybych pro vás mohl udělat ještě něco, dejte mi vědět.“ Svým chováním naznačoval, že jsme dva nejvyšší důstojníci, kteří si vyměňují zdvořilosti. Nejspíš měl pravdu.

Raketoplán byl mnohem větší než ten, kterým jsem letěl na břeh poprvé, ale byl jsem jediný pasažér; malý člun zřejmě nebyl k dispozici a generál Tho rozhodl, že mě nenechá čekat. Měl jsem jiného pilota, který neměl moc chuť se bavit.

Když jsem se znovu ocitl na zemi, několikrát jsem se zhluboka nadechl čistého svěžího vzduchu pod jasným ranním sluncem. Bylo teplo a příjemně; v této zeměpisné šířce a na úrovni moře měla Naděje národů dlouhá léta a mírné zimy. Jeden ze dvou měsíců Naděje byl slabě viditelný nad hlavou. Vypadal o něco větší než Luna z povrchu Země.

Rozhodl jsem se, že se nestavím v Admiralitě. Kdyby měl Forbee nějaké novinky, byl by zavolal. Kdybych se tam teď objevil, přehodil by na má bedra rozhodnutí, která může udělat sám. Šel jsem přímo k budově terminálu a vyšel na druhé straně ven, jak mi včera poradil ten ošetřovatel z karantény.

Uvítala mě veliká obrazovka připevněná na kovovém sloupu. „Vítejte v Ústředním městě. Populace 89 267.“ Chvíli jsem se díval a uvažoval, jak často se to číslo asi mění. Podle průvodce byla obrazovka napojená přímo na čítače místní nemocnice; každé narození nebo úmrtí se vzápětí projevilo na vítací tabuli. Ústřední město bylo největší a prakticky jediné město na Naději národů; zbytek dvousettisícové populace kolonie žil v několika

malých městech a na mnoha rozsáhlých plantážích, které byly důvodem existence kolonie.

Představoval jsem si prašné silnice, čerstvě vymýcené kopce, zchátralé budovy postavené kolem primitivní hlavní ulice. Byl jsem zklamaný a musel jsem si připomenout, že Naději národů otevřeli už v roce 2081, tedy před víc než sto lety. Od té doby kolonie vstřebala značný příliv materiálu i osadníků.

Silnice byly upravené a moderní a ve srovnání s přeplněnými a špinavými ulicemi velkých pozemských měst vypadaly velmi čistě. Rozhlédl jsem se po hlavní třídě. Shluky budov lemovaly ulici směrem na jih k centru Ústředního města, ale v opačném směru už po několika blocích mizela silnice v kopcích překypujících nepěstěnou vegetací.

Zahlédl jsem na konci terminálu pronájem aut. Beze spěchu jsem se doloudal ke vchodu. „Hlasitě klepejte a pojďte dál," hlásala cedule přilepená na dveřích. Uvnitř byla malá čekárna a pult. Zabouchal jsem na něj.

Za záclonou v zadní části místnosti vykoukla mladá žena. „Ahoj, vy jste určitě z Hibernie." Vypadalo to, že je jí asi dvacet. Dlouhé hnědé vlasy jí nespoutaně padaly na ramena.

Položil jsem pytel. „To jsem."

„Chcete auto, co?"

„To chci." Pozorně jsem si ji prohlédl. Jestli byla typickou představitelkou zdejšího obyvatelstva, tak se tady obchodovalo podstatně méně formálně než doma.

„Možná se tu něco objeví." Pokrčila rameny. „Včera si námořníci rozebrali všechno, co jsem měla. Jedno se má vrátit dneska odpoledne." Pochybovačně se na mě podívala. „Abyste si ho mohl pronajmout, musí vám být jedenadvacet. Hranice dospělosti. Vy tak starý nevypadáte."

„Jsem námořní důstojník." Vytáhl jsem služební průkaz, ve kterém jsem měl stále hodnost praporčíka. „Jsem dospělý."

„Snad jo," řekla nepřesvědčeně. „Stavte se tu během odpoledne; podívám se, jestli se už něco vrátilo."

„Můžu si dát rezervaci?"

„Jako jestli vám to auto podržím? Jasně. Jak se jmenujete?"

„Nick Seafort."

„Jasně. Když tu nebudu, tak se po mně zeptejte v té restauraci vevnitř.“

„Jak se jmenujete?“

„Darla.“ Trhl jsem sebou. „Co se děje?“ zeptala se.

„Nic. Kdysi jsem znal jednu dívku jménem Darla.“

Usmála se. „Byla milá?“

„Měl jsem ji rád. Někdy, když si vzala něco do hlavy, bylo dost těžké jí to rozmluvit.“

„No, taková já nejsem.“ Mohlo to být pozvání.

„Co se tady dá dělat, když člověk chodí pěšky?“

„Na terminálu je restaurace. Jestli se chcete napít, je o pár bloků dál Bar Ranvej. Jenom si tam neobjednávejte nic dvojitého.“

„Dobře. Díky.“ Vyšel jsem ven. Bar mi připomněl můj slib poručíku Malstromovi: drink v prvním baru, na který narazíme. Povzdechl jsem si. Bylo absurdní pít tak brzo po ránu, ale nevěděl jsem, co lepšího bych měl dělat, a slib je slib. Loudal jsem se ulicí kolem přistávací plochy, až jsem konečně narazil na otlučenou budovu s oplechovaným i bočními stěnami.

„Šťastná hodina po celý den!“ hlásala reklamní tabule. „Pití je pořád za polovinu!“ Když je pití pořád za polovinu, čeho je to pak polovina? Pokrčil jsem rameny.

Uvnitř byl bar cítit zvětralým alkoholem a smaženým jídlem. Barevné reflektorky vrhaly své paprsky na stěny v rytmu řvoucí elektronické hudby, takže jsem skoro nic neviděl. Zezadu se ozývala směsice hlasů, naznačující, že tam jsou lidé.

Čekal jsem, až si moje oči zvyknou na tmu. Byl to ten druh baru, kde člověk zachmuřeně drží v ruce sklenici a hledí do ní; pro astronauty jako dělaná. „Co si dáte?“

„Asteroid s ledem.“ Barman byl zkušený a věděl, co znamená moje uniforma: že jsem dospělý a že mi tedy může nalít, aniž by si prověřil můj věk. Za nalévání mladistvým byly přísné tresty jak pro barmana, tak pro mladistvého.

Vzal jsem si nápoj a vklouzl do potemnělého boxu. Sako jsem odhodil na sedadlo vedle sebe. Upil jsem a skoro jsem se udusil. Alkohol měl drsnou chuť a bylo ho hodně. Nebylo divu, že mě Darla varovala před dvojitými porcemi.

Asteroid s ledem. Whisky, směs ovocných šťáv a hobarthské olejíčky, importované ze vzdáleného Hobarthu nebo syntetické, V tomhle případě spíš syntetické; v baru Ranvej pravděpodobně drahé dovážené alkoholy nevedli.

Nápoj vlastně nebyl špatný, jen silný. Tiše jsem pozvedl sklenici k prázdnému sedadlu proti mně a pozdravil Harva Malstroma. Bylo by to báječné, Harve, sedět tady naproti vám. Vy byste na ten drink udělal nějaký vtip a já bych se zasmál, šťastný, že jsem tu s vámi, a vzpomněl bych si na naši poslední šachovou partii. Z alkoholu mi slzely oči. Dal jsem si další doušek. Pálil mě v krku. Napil jsem se znova, abych si uvolnil hrdlo. Po chvíli jsem už seděl, poťukával prstem na prázdnou sklenici, zachmuřeně se díval na volné sedadlo a na světla, tančící na stěnách.

„Ještě jednu?“

„Ne.“ Podíval jsem se na hodinky. Ještě bylo brzo. „Nebo ano. Malou.“

„Jasně.“ Nevesele se usmál a podal mi sklenici, kterou už měl s sebou. Komik. Patřil by do holovidu.

Asi v polovině druhé sklenice mě napadlo, že by mi bylo líp, kdybych zavřel oči, a to se snáze provedlo, když jsem si opřel hlavu o stůl. Zůstal jsem tak a poklimbával jsem, zatímco bar se plnil a hluk vzrůstal.

„Na Odbočku! Sedm tejdnů na Odbočku a pak další tejden dovolená.“ Ženský hlas. Paní Edwardsová, náš dělostřelec.

„Hele, měli byste dělat tady na Naději. Tady je člověk z přístavu pryč nejvýš pět tejdnů. Jedna snadná trasa za druhou.“ Oči už jsem měl otevřené, ale hlavu jsem nechal na stole. Poslouchal jsem.

„A kdo ti o to stojí? Teprve na hloubce se něco děje!“ Smích.

„No jasně, kočko!“ Hlas byl posměšný. „Není nad to uváznout na čtrnáct měsíců na mezihvězdný trase s kapitánem tyranem.“

„Hele, neotírej se o našeho kapitána, ty chytrej!“

„No jo. Slyšel jsem, že už vám brzo vyroste z plenek.“

„Tak koukej, radši poletím s naším starým mladým než s některým z těch vašich srabíků, co by se podělal do kalhot,

kdyby neviděl slunce.“ Zamrkal jsem, snažil jsem se zaostřit na prázdnou sklenici.

„Starej mladej? Když udělá chybu, tak mu naplácáte, ne?“

„Poslechni, Seaforta nech bejt! Je fakt, že starej mladej má občas plameny u zadku - kterej důstojník je nemá? Ale náhodou ví, co dělá. Úplně sám rozebral čítač, protože přišel na to, že se nás chystá zabít. Kdyby ty její švábý nenašel, tak jsme teď někde na druhým konci galaxie a ženem se k Andromedě, ani nevíme jak.“ Přidal se další hlas: „A ukaž mi ve flotile jednoho kapitána, co je větší tvrďák než Seafort. Měli jsme tam dva chlapy, co zmlátili loďmistra. Byli to pěkný grázlové, feťáci a ještě leccos horšího, ale vždycky jim to prošlo. A on je osobně pověsil, ani okem nemrkl. A o Důlním táboře jsi slyšel, jak se nám pokusili unést loď?“

No, jen jim povídejte, co jsem napáchal na Důlním táboře. Zavřel jsem oči a připravil se na nejhorší.

„Ti syčáci si prostříleli cestu na palubu a kapitán šel proti nim sám, v každé ruce laser, a udržel je, dokud nepřišla pomoc. Když to skončilo, tak jednoho z nich vyprovodil rovnou z komory ven a dal mu čuchnout k vesmíru, a když se vracel na můstek, tak se celou cestu smál! Starej mladej je náhodou tvrďák S tím si nikdo hrát nebude! Radši budu na lodi s ním než s nějakým starým prďolou, co už netrefí ani na záchod!“

Kdoví proč jsem se cítil lépe. Bylo načase jít, než si mě všimnou a zjistí, že je špehuji. Opatrně jsem zvedl hlavu. Točila se mi, ale fungovala. Sebral jsem sako, nechal jsem na stole pár unidolarů a co nejtišeji vyrazil ke dveřím. Nikdo mě neviděl. Vyklouzl jsem ven a dychtivě se nadechl čerstvého vzduchu.

„Proboha, kapitán!“ Dva námořníci Hibernie rychle zasalutovali. Neohrabaně jsem jim pozdrav oplatil a šel jsem dál. Dalo mi dost práce přimět nejisté nohy ke spolupráci. Táhl jsem pytel k letišti a s každým dalším krokem se mi vracel kousek ztracené stability. U terminálu už jsem byl zase skoro normální. Vykročil jsem k půjčovně aut.

„Haló, kapitáne, počkejte!“ Otočil jsem se. Derek Carr v civilních šatech mával z druhého konce budovy. Rozběhl se, aby mě dohonil. Zastavil se, tvář zardělou během. „Pane, já,

ehm -“ Najednou vypadal zahanbeně. Netrpělivě jsem se zeptal: „Co je, Dereku?“ „Vaše pozvání. Je už moc pozdě ho přijmout?“

Prohlížel jsem si jeho tvář a nebyl jsem si jistý, co mám odpovědět.

Oči měl sklopené. „Omlouvám se za to, jak jsem s vámi včera mluvil. Pořád se ještě občas chovám jako kluk. Moc rád bych s vámi jel, pane, jestli mě vezmete.“ Přinutil se zvednout hlavu a podívat se mi do očí.

Smutně jsem se usmál: „Proč jste změnil názor, Dereku?“

„Byl jsem naštvaný, že jste mě poslal k šéfovi, i když ten den jsem si o to vysloveně koledoval. Pak jsem si vzpomněl na dvě věci: že jsem vám slíbil, že snesu cokoliv, a že jste byl jediný, kdo byl ke mně laskavý, když jsem to potřeboval nejvíc.“ Tvář se mu rozzářila úsměvem. „To byla ta nejdůležitější věc, kterou kdy pro mě někdo udělal. Tak je ode mě hloupost mít vám něco za zlé. Omlouvám se, pane.“

Oplatil jsem mu úsměv, tentokrát upřímně. „A co vaše cesta na plantáž?“

„Napadlo mě, pane, jestli byste třeba nechtěl jet se mnou.“ Jeho úsměv zmizel. „I když si nejsem jistý, že tam budeme vítaní. Otec říkal, že ten správce, že…“ Pokrčil rameny. „V každém případě můžeme potom jet do hor.“

Uvažoval jsem o tom a melancholie mě opouštěla, „To zní dobře. Najmu auto.“

„Já už jedno mám, pane. Najal jsem ho včera.“ Zarděl se. „Já jsem tady čekal, až přiletíte dolů…“

„Tak jo.“ Následoval jsem ho k elektromobilu, malé tříkolce s permabateriemi, které mohly vozítko pohánět celé měsíce. Rychle jsem uvažoval. „Dereku, dokud budeme na zemi, chci, abyste mi říkal pane Seaforte, jako bych pořád byl starší praporčík. A nemusíte říkat pořád ‚pane‘. Jenom se k tomu nezapomeňte vrátit, až zase budeme na palubě.“

„Rozkaz, pa - chci říct, děkuju, pane Seaforte.“ Nasedli jsme. Sundal jsem si sako a kravatu a lodní pytel jsem nacpal na zadní sedadlo.

„V kufru mám stan a zásoby," řekl Derek. „Jestli jste připravený, můžeme vyrazit. Jsou to dva dny cesty."

Pohodlně jsem se opřel a zavřel oči. „Vzbuďte mě, až tam budeme."

+ + + + +

Pár hodin cesty od Ústředního města jsme narazili na takovou Naději národů, jak jsem si ji původně představoval. Tříproudová silnice přešla v dvouproudovou a ta pak v jeden a půl proudu. Nebylo tu dláždění, jen štěrk. Domů bylo málo a stály daleko od sebe. Občas směrem k Ústřednímu městu rachotil náklaďák. Krátili jsme si cestu povídáním a žertováním; oba jsme byli v dobré náladě.

Jeli jsme souběžně s pobřežím, které leželo několik kilometrů od nás. Občas jsme z nějaké vyvýšeniny zahlédli třpyt moře; častěji byla cesta prosekána hustou džunglí pokroucených stromů neobvyklých purpurových odstínů.

Na oběd jsme se zastavili v Oáze šoférů, motorestu vzdáleném asi dvě hodiny cesty od zóny plantáží. V přístavku byly veřejné sprchy. Pak jsme prošli kolem ohrady s krůtami, kuřaty a prasaty ke vchodu do restaurace. Na blátivém parkovišti stálo několik náklaďáků.

Oáza šoférů si vyráběla vlastní elektřinu z malého reaktoru za domem, vodu čerpala z hlubokých studni a většinu potravy si pěstovala sama. Pole s pšenicí a kukuřicí poskytla obilniny – pěstovaly se tu hybridy, které nepotřebovaly opylení. Na Naději národů nehrozila pozemským plodinám žádná zkáza a také tu nebyl žádný hmyz, který by obtěžoval zvířata, takže všechno rychle rostlo a bylo zdravé.

Po obrovském jídle (vepřový steak, kukuřice, fazolky, domácí chléb, spousta mléka) jsme se doloudali k autu a pokračovali v cestě.

Během odpoledne jsme často zastavovali, abychom si prohlédli tu nezvyklou krajinu. Les byl podivně tichý. Nad hlavou nekroužili žádní ptáci; neozývala se žádná zvířata. Jen slabý větřík šustil v neuvěřitelně hustém porostu.

Půda nebyla oplocená, ale každá plantáž měla vlastní identifikační značku přitlučenou na stromy a na sloupky u cesty – dost se to podobalo cejchům, které se kdysi dávaly dobytku. Ta první, na kterou jsme narazili, nás provázela mnoho kilometrů, než ustoupila další.

Jak padal večer, obloha se zbarvila do temné červeni a pak vybledla do jemně levandulové. Oba měsíce, Velký a Malý, pluly důstojně nad roztrhanými mraky. To už jsme oba byli unavení a já jsem se začal rozhlížet po ukazatelích u cesty. Řekl jsem: „Měli bychom si vybrat nějakou plantáž, než bude moc pozdě."

Podle holovidových průvodců bylo na Naději národů mimo Ústřední město jen málo hostinců, takže plantáže samy poskytovaly jídlo a ubytování turistům, kteří na ně zavítali. Byla to stará tradice, dnes v podstatě povinnost. Majitelům plantáže jídlo ani ubytování problémy nedělalo; mohli si to dovolit a cestující přinášeli kontakt s okolním světem, který izolovaní pěstitelé oceňovali.

Derek chvíli řídil mlčky. Pak řekl: „Pane Seaforte, já jsem si to rozmyslel. Pojďte se na noc někde utábořit."

„Proč?"

„Nechci si prohlížet plantáže."

Zvedl jsem tázavě obočí a čekal.

„Říkal jsem vám, že náš statek vedou správci. Neuvidí mě tam rádi. Budou se ke mně chovat blahosklonně, a když se na něco zeptám, odbudou mě. Nemusíme se ani obtěžovat s návštěvou."

„To není dobrý nápad."

„Vám to může být jedno, ne?"

„Je lepší se k tomu postavit čelem, než se tím užírat celý zbytek vaší dovolené. Kromě toho Carr je ještě nejméně den jízdy vzdálený. Zastavíme se na noc někde blíž."

Nevrle řekl: „A k čemu je mi koukat se na državy jiné rodiny? Mně záleží na těch mých."

„Tak moc vám na nich záleží, že se obrátíte a utečete?" I v měsíčním světle jsem viděl, jak se zarděl. „Nejsem zbabělec."

„Nic takového jsem neřekl.“ Ale řekl. V duchu jsem povzdechl. „Já to zařídím, Dereku.“

„Jak?“

„Mluvit budu já a neřekneme jim, jak se jmenujete.“ Před námi byla brána a prašná cesta vedoucí do hustého lesa. Nad branou byla dřevěná tabule s nápisem „Plantáž Branstead“.

„Zpomalte. Támhle pojedeme.“ Neochotně zahnul. „Pane Seaforte, připadám si jako žebrák, co prosí o almužnu.“

„Tohle je tady zavedený systém. Jen jeďte.“ Dobré dva kilometry nic než les. Pak mýtina se zbytky velikých hromad podrostu a po ní už zoraná pole, která se táhla, kam až oko dohlédlo.

Cesta se narovnala a vedla podél pole. Po dalších asi třech kilometrech jsem začal pochybovat o tom, že ta cesta vůbec vede k nějaké farmě. Právě v té chvíli se před námi náhle vynořil shluk budov postavených kolem široké kruhové cesty. Stodoly, sýpky. Heliport. Ubytovny pro dělníky. To všechno obklopovalo veliký dům ze dřeva a kamene, který usedlosti dominoval.

Vystoupili jsme a protáhli se. Z kamenného domu se vynořil mohutný muž v pracovních šatech a šel k nám. „Co pro vás můžu udělat, chlapci?“

„Jsme na cestě,“ řekl jsem.

„Dům pro hosty je támhle.“ Ukázal k čisté, ale prosté budově, která se zdála být dobře udržovaná. „Hostům nepodáváme jídlo zvlášť; budete jíst s námi tady v domě. Večeříme v sedm.“

„Moc děkujeme,“ řekl jsem, ale už se obrátil k odchodu. „Není zač.“ Neohlédl se.

Odnesli jsme si pytle do domu pro hosty. U jedné stěny stála řada postelí, na protější stěně byly police a věšáky. Za rohem sprcha. Chybělo tu soukromí, skoro jako v ubikaci.

Derek udiveně podotkl: „Vůbec se o nás nezajímal. Na nic se neptal.“

„Vy jste nevěděl, jak se tady cestuje?“

„Můj otec se tady narodil. Já ne.“

„Tak si přečtěte holovidové průvodce, vy turisto.“

Otevřel jsem pytel.

Derek přehraboval šaty. „Nejsem turista.“ Hlas se mu chvěl. „Tohle je můj domov. Země nikdy nebyla.“

„Já vím, Dereku.“ Budu si muset zapamatovat, že z některých věcí si nemám dělat legraci.

Umyli jsme se a převlékli, V modrých námořnických kalhotách a bílé košili jsem vypadal stejně jako kterýkoli mladý civilista. Krátce před sedmou jsme se vydali po cestě kolem obilného pole k hlavní budově. Už na dřevěném zápraží jsme slyšeli hlasitou konverzaci a cinkání nádobí.

Derek rozpačitě přešlápl. Já jsem zaklepal.

„Pojďte dál.“ Dobře živený mladý muž, tak třicátník. „Já jsem Harmon Branstead.“ Ustoupil nám z cesty. Vstupní hala nebyla nijak uhlazená, ale pohodlná a dobře zařízená solidním nábytkem.

„Nick, ehm, Rogoff, pane.“

Derek se na mě užasle podíval. Polkl jsem a v duchu jsem se omluvil Bohu Pánu. Proč jsem si vybral zrovna jméno člověka, kterého jsem zavraždil? Rychle jsem dodal: „A můj přítel Derek. Jsme námořníci.“

„Místní loď?“

„Hibernia, pane. Ten mezihvězdný-“

„Všichni jsme slyšeli, že Hibernia přistála. To je tady veliká událost.“ Podal nám ruku. „Vítejte na plantáží Branstead. Jak dlouho tu zůstanete?“

„Jenom jednu noc. Ráno jedeme dál.“

„Dobře. Teď se s námi pojďte najíst,“

Byli jsme jediní hosté. Večeřelo se u dlouhého dřevěného stolu v jídelně, která byla veliká, ale přesto útulná. U stolu s námi seděl plantážník a jeho manželka, jejich malé děti a dva správci farmy. Kolovaly veliké mísy domácí stravy.

Derek se zeptal: „To vy jste to tady postavil, pane?“ Rozhlédl se po štukovaných stěnách, po pohodlném nábytku.

„Ne, můj dědeček,“ odpověděl Branstead. „Ale já jsem přidal asi čtyři tisíce hektarů obdělávané půdy a postavil pár nových budov.“

„Působí to impozantně,“ řekl jsem.

„Jsme čtvrtí největší na Východním kontinentě.“ Říkal to hrdě. „První je Hopewell, pak Carr, pak Triforth a pak my.“ Branstead podal zadělávanou kukuřici svému staršímu synovi, chlapci přibližně devítiletému. „Jen co splatíme stroje, zkultivuju další kus. Pak se uvidí. Než to předám Jerencovi, budeme možná největší.“ Usmál se na syna.

„Já jsem myslel, že takovéhle statky se během generací spíš zmenšují,“ řekl Derek. „Že se rozdělují mezi děti.“

„Rozdělují? Bože Pane, to ne! Platí právo primogenitury. Prvorozenství.“ Branstead kývl na své mladší dítě. „O každého je samozřejmě dobře postaráno, ale půda zůstane nedotčená. Jinak se to dělat nedá.“

„Jak velká je vaše plantáž?“ zeptal jsem se.

„Máme jen sto třicet dva tisíc, ale rosteme. Ještě třicet a předhoníme Triforth. Hopewell má tři sta dvacet tisíc hektarů.“ Pauza. „Carr má dvě stě osmdesát tisíc, ale ti se vlastně nepočítají, protože už vlastně nejsou rodinná plantáž.“

Přidal jsem si kukuřici a poslal ji dál. „Co je Carr?“ řekl jsem to bez důrazu.

„To je jeden z našich sousedů. Plantáž patřila starému Winstonovi, než umřel. Mysleli jsme všichni, že budou stagnovat, ale musím připustit, že Plumwell si vede docela dobře, i když se povídá, že -“ Nedořekl. Derek si hrál s jídlem.

Branstead se pohodlně opřel. „Tak vy jste od námořnictva?“

„Ano, pane.“

„To je od vás chytré, že nemáte uniformy, pane - Rogoffe, že? Já osobně bych vám to za zlé neměl, ale jsou takoví…“

„Mám dovolenou. Jinak-“ Na uniformu jsem byl hrdý a vadilo mi, když někdo naznačoval opak. Dotčeně jsem se narovnal.

„Nemusíte se urážet. Jsou lidí, co vidí modrou uniformu a viní ze všeho námořníky.“

„Z čeho všeho?“

„Obvyklé věci; na to, co nám posíláte, uvalujete exportní přirážku a my naši produkci nemůžeme vyvážet jinak než v námořních lodích. Je to nefér a my na to těžce doplácíme.“

Derek přejel pohledem po pohodlném domě.

Branstead pohrdlivě pokrčil rameny. „Myslím jako národ. Jsme obilnice všech kolonií. Víte vy, kolik potravin vyváží Naděje národů na Zemi? Miliony tun. Jak to jednou dostanete z atmosféry, nestojí skladování ve vakuu ani dolar. Odkud vy vlastně jste?“

„Ze Země,“ odpověděl jsem. „Pokračujeme dál na Odbočku.“

„Tak až dorazíte domů, tak jim tam řekněte, že chceme novou vyhlášku o tarifech.“ Hovor se stočil na politiku a současné události - nebo aspoň na ty, které byly současné před osmnácti měsíci naší plavby.

Po večeři jsme se s Derekem usadili v domě pro hosty. S úlevou jsem se svalil na postel. „Proč ze mě vyletělo to jméno Rogoff? Neměl jsem to dělat. Celou večeři jsem ho cítil za sebou.“

„Já myslel, že jste říkal, že to zvládnete,“ podotkl vyčítavě.

„Plantáž jste viděl, ne?“

Ušklíbl se, ale nijak hořce. Zalezl jsem do postele a zhasl.

Derek se celé hodiny převaloval a házel sebou, takže mě vzbudil pokaždé, když jsem už usínal. Hodně brzo ráno se tiše zvedl, oblékl se a vyklouzl ven. Právě když svítalo, vplížil se zpátky do postele a vzbudil mě znova. Ráno jsem se rychle oblékal. Nemohl jsem se už dočkat prvního šálku kávy. Derek přecházel tam a zpátky. „Podívejte, pane, my prostě nemůžeme jet na Carr.“ Zvedl jsem obočí. „A proč?“

„Správce s námi nebude mluvit.“ Postavil se a okamžitě si znova sedl. „Nic se nedozvíme. A na své vlastní půdě přece nebudu škemrat.“

Snažil jsem se ho uchlácholit. „Jednu věc jsem se jako kapitán naučil, Dereku. Člověk má dost problémů, i když si nedělá hlavu s těmi, které teprve přijdou. Sehrajeme to podle situace.“

Tvářil se pochybovačně. Po chvíli vzdychl. „Tak jo. Řekněte jim, že jsem váš bratranec nebo tak něco.“

Díky Derekovým nočním toulkám jsme spali skoro do půl desáté. Chtěli jsme odjet bez snídaně, ale hospodyně trvala na tom, že nám připraví něco malého, z čehož se vyklubala gargantuovská hostina.

Seděl jsem nad zbytkem kávy, když dovnitř nakoukl Harmon Branstead. „Kam jedete teď, chlapci?“

„Na sever, směrem na Carr. A možná ještě dál.“

„Zastavte se na Hopewellu, jestli budete mít čas. Jejich automatický mlýn a výtah jsou ohromné.“ Derek odstrčil židli. „Můžeme, pane Seaforte?“

„Ano.“ Vstal jsem. „Dojděte pro auto. Já přinesu pytle.“

„Ještě moment,“ řekl v té chvíli Branstead jednomu z dělníků. „Randalle, dones jejich věci.“ Když jsme byli sami, podíval se na mě znechuceně.

„Co se děje, pane?“

Tvářil se chladně. „Na Naději národů je pohostinnost věc tradice, ne zákona. V duchu té tradice jsem vám otevřel svůj dům. Posadil jsem vás ke stolu se svými vlastními dětmi.“

„A?“

Vyjel na mě: „Kdo jste?“

„Nick. Nick Rog-“ Nedořekl jsem.

„Seafort vám myslím říkal. Nevím, proč jste se rozhodl lhát, ale je to odporné. Byl jste náš host! Zmizte a už se nevracejte!“

Zrudl jsem. „Omlou-“

„Ven!“

„Ano, pane.“ Vykročil jsem ke dveřím tak důstojně, jak jsem dokázal. Za nimi v mlze se na mě nesouhlasně zamračila otcova tvář.

Zastavil jsem se s rukou na klice. Zaváhal jsem. „- Pane Bransteade, prosím vás.“ Podíval jsem se na jeho tvář, ale nezaznamenal jsem žádnou změnu. „Udělal jsem chybu. Odpusťte mi. Jmenuju se Nick Seafort. Jsem -“

„Jste opravdu z Hibernie?“

„Ano.“

Jeho skepticismus byl zjevný. „Nevypadáte jako ti námořníci, co tady vídáme.“

„Jsme důstojníci.“

„A tomu mám věřit?“

Vytáhl jsem peněženku, podal jsem mu průkaz.

Podíval se na mou tvář a zpátky na legitimaci. „Praporčík?“

„Už ne. To je starý průkaz.“

„Nechtěli vás?“

„Neměli na vybranou. Jsem teď, ehm, kapitán.“

„Tak to jste vy!“ Prohlížel si mě. „Všichni o tom mluvili, ale jméno myslím nikdo nevyslovil. Ale proč jste lhal, pro všechno na světě?“ To už řekl jen zvědavě.

Musel jsem říci něco, abych napravil svou chybu. „Můj přítel Derek.“

„Ano?“

„Derek Carr.“

„Je příbuzný - Proboha!“ Posadil se.

Vděčně jsem udělal totéž; kolena se mi podlamovala, „Je teď praporčík a popluje s námi. Než odletíme, chtěl vidět,..“ Těžko se mi zvedaly oči. „Pane Bransteade, stydím se.“

„No, jsou horší věci než přetvářka,“ Řekl to nevrle.

„Takže jedete na Carr?“

„Ano. Je z toho hrozně nervózní. Co udělá správce -Plumwell jste myslím říkal -, když se tam objevíme?“

Poklepával prsty na stůl. „Všechny naše plantáže jsou v rodinném vlastnictví. Nikdy ještě nenastal případ, že by majitel na svých državách nebydlel. Až teď. Vrátí se Derek nastálo?“

„Na to se spolehněte.“

„Winston nebyl posledních pár let zdravý. Hodně se spoléhal na Plumwella. Nebýt Andyho… Mohli přijít skoro o všechno, když bylo tak těžké sehnat úvěr. Plumwell možná statek zachránil.“ Pauza. „Takže pokud ho teď víceméně považuje za svůj…“

Čekal jsem.

„Hodně mu na tom záleží. Poslali petici guvernéru Williamsovi a žádali o přiznání práv správcům, kteří na takových statcích žijí, taková změna může ale trvat celé roky. A když se teď objeví dědic…“ Podíval se na mě, jako by se rozhodoval. „Ano, možná bude skutečně nejlepší použít jiné jméno.“

„Není nebezpečné tam jet?“

„Pane… ehm, Seaforte, Naděje národů je daleko od Země; osadníci si už celá léta vyřizují svoje záležitosti sami. Panuje tu

určitý duch nezávislosti, který návštěvník zvenčí těžko chápe. Když se nám do cesty postaví problém…, odstraníme ho.“

„Mohl by -“

„Nevím. Nezmíním se o vás, jestli narazím na Plumwella.“ Branstead vstal.

„Díky. Omlouvám se ještě jednou, že jsem lhal. Teď vidím, že to nebylo potřeba.“

„To jste nemohl vědět.“ Poněkud obměkčený Branstead mě vyprovodil ke dveřím. „Povězte mi, byl vůbec někdy v námořnictvu kapitán vašeho věku? Jak k tomu vlastně došlo?“

Zasloužil si, abych mu vyprávěl nejen tohle, ale všechno, co si přál. Nuceně jsem se usmál. „No, to bylo tak…“

+ + + + +

V časném odpoledni proměnil déšť vyjeté koleje a díry v rybníčky. Ve vodotěsném elektromobilu nám nic nehrozilo a bručeli jsme si to kolem dlouhých hektarů obdělané půdy. Po Bransteadu následoval Volksteader, pak Palabee. Derek se nervózně zeptal: „Pane, co uděláte?“

„Nedělejte si starosti.“ Rozhodl jsem se neříci Derekovi o Bransteadově varování, protože strach by jen zvětšil jeho nervozitu. Bude můj bratranec. Právě jsem si v duchu sestavoval věty, kterými ho představím, když se na dřevěném sloupku objevila nová značka. O několik kilometrů dál jsem narazili na přístupovou cestu, označenou malovanou plechovou tabulí: „Plantáž Carr. Nejlepší na Naději národů.“

Zpomalil. „Nechtěl byste se radši vrátit? Budeme mít víc času na Ventu-“

„Ale no tak.“ Ukázal jsem na cestu.

Jeli jsme dlouho - kolem stád dobytka pasoucího se na šťavnatě zelené trávě s hlavami skloněnými před deštěm. Pak mezi nekonečnými lány obilí. Nakonec se před námi otevřelo údolí a v něm impozantní komplex budov asi kilometr před námi.

Zastavili jsme se u strážní budky se spuštěnou závorou. Strážce se vyklonil ven. „Hledáte něco?“

„Jedeme na výlet tady po pobřežní silnici. Můžeme tu přespat?“

Neochotně kývl. „Takové je hostinské právo. Má ho každá plantáž. Ale proč zrovna tady?“

Zasmál jsem se. „V Oáze šoférů nám říkali, že si můžeme nechat ujít všechno, jenom ne plantáž Carr, protože ta je největší a nejlepší na celé Naději.“

Ušklíbl se, ale zdálo se, že ho to obměkčilo. „Největší ne. Aspoň zatím ne. Jeďte dál, brnknu jim, že jste na cestě.“

Zamával jsem a jeli jsme dál. Déšť ustal a mraky prosvitl žlutý paprsek slunce. Derek se zachmuřeně hrbil na sedadle.

„Vaše druhé jméno je Anthony?“ zeptal jsem se, když z domu vykročil jeden z dělníků.

Derek sebou trhl. „Ano, to je. Proč -“

Obě křídla mohutného sídla zdobily sloupy. Kolem se táhla upravená příjezdová cesta a nízký bílý plot. V hustém, nakrátko posekaném trávníku byly rozesety záhony neznámých květin.

„Vy jste ti dva turisté?“ zeptal se dělník.

Vystoupil jsem z auta. „To jsme my. Nick Ewing.“ Podal jsem mu ruku. No, koneckonců jsem řekl pravdu.

Aspoň částečně.

Usmál se. „Fenn Willny. Moc lidí sem už nejezdí, protože se rozneslo, že to šéf nemá rád. Ale pro děti má slabost. Sám žádné nemá.“ Ukázal k domu. „Loni na jaře jsme strhli dům pro hosty. Cestující bydlí nahoře. Jíst budete v kuchyni. Pojďte, vezmu vás k šéfovi.“

Šli jsme za ním dovnitř. Sídlo to bylo mohutné. Leštěné dřevo se složitým vyřezáváním na stěnách vypovídalo o náročné práci za vysokou cenu. Nábytek v hale byl elegantní, drahý a vkusný. Fenn Willny nás vedl do velké kanceláře v chodbě mezi jídelnou a obývacím pokojem zařízeným pozemskými starožitnostmi z období „švédské moderny“, které musely stát celé jmění.

Správce se na nás díval chladně a podezíravě. Ani nevstal, aby nás přivítal. Pohlédl jsem na Dereka a žaludek se mi sevřel obavou. Co když správce položí nějakou otázku, na kterou

nedokážu odpovědět? Proč jsem kdy souhlasil, že představím Dereka jako bratrance?“

„Pane Plumwelle, tohle jsou ti dva turisté, Nick a…“

„Můj bratranec Anthony.“ Popadl jsem Dereka za paží a postrčil jsem ho dopředu. „Řekni panu Plumwellovi dobrý den, Anthony.“ Sevřel jsem mu paži.

Derek mě probodl zuřivým pohledem. „Dobrý den, pane,“ zamumlal.

Naklonil jsem se vpřed a dodal jsem jakoby důvěrně a jen tak hlasitě, aby to Derek slyšel: „Musíte Anthonyho omluvit. Je trochu pomalejší. Já se o něj postarám.“ Cítil jsem pod rukou, jak se Derekovi napjaly svaly.

Správce plantáže s pochopením kývl. „Vítejte na plantáž Carr. Ráno odjíždíte?“ To bylo výmluvné.

„Ano, pane, asi ano.“ Zatvářil jsem se zklamaně. „Vlastně jsem doufal - ne, já vím, to byla hloupost.“

„Co, mladý muži?“ Tvářil se rozmrzele.

„Máme už jen dva dny dovolené, pane Plumwelle, Já pracuju a Anthony je ve zvláštní škole.“ Derek vydal přidušený zvuk. Pokračoval jsem. „Nikdy jsme ještě neviděli velkou plantáž a doufal jsem, že by nás tu někdo mohl provést. Můžu samozřejmě zaplatit.“ Plumwellův výraz byl nevyzpytatelný, takže jsem rychle pokračoval. „Říkali nám, že se máme podívat buď na Carr, nebo na Hopewell, protože jsou nejlepší. Ale Hopewell je moc daleko a já nevím, kdy se zase dostaneme ven takhle spolu.“ Hlasitě jsem oslovil Dereka: „Anthony, možná příští rok, jestli dostanu o pár dnů víc dovolené, pojedeme na Hopewell. To je ta větší plantáž.“ Derek zrudl. Bylo vidět, že zatíná zuby. Plumwell se zamračil. „Vy jste předpokládám kluci z města a neznáte zdejší zvyky. Nabídnout na plantáži za pohostinství peníze je urážka; pohostinnost patří k půdě. Ostatně Hopewell stejně není nijak zvláštní. To my jsme nejmodernější.“

Odmlčel se a prohlédl si nás. „Na turisty tu nejsme zařízení, ale jednoho dělníka na pár hodin obětovat můžu, zvlášť, když je váš bratr retardovaný. Ale moc to nevykládejte v Ústředním městě, nebo se nám sem přivalí mraky vyžírků.“

„Drsný!“ Šťouchl jsem do Dereka. „Slyšel jsi? Ukáže nám opravdovou plantáž, Anthony.“ Derek pohnul rty, ale odvrátil se, takže jsem nepoznal, co to říkal. „Je moc rád, pane. V Ústředním nemluvil o ničem jiném.“ Obrátil jsem oči v sloup.

Plumwell zamrkal, jako že chápe. „Dejte si věci do pokoje, chlapci. Řeknu Fennovi, aby vám ještě před večeří ukázal hlavní komplex.“

„Skvělé, pane!“ Potřásl jsem si s ním rukou. „Podej ruku panu Plumwellovi.“ Derek na mě upřel podivný pohled. Postrčil jsem ho vpřed. „Anthony, chovej se slušně! Jak jsme tě to učili!“ Derek byl bez sebe vzteky. Podal Plumwellovi ruku a ten ji blahosklonně stiskl, „Hodný chlapec.“ Poplácal jsem Dereka po zádech.

Fenn nás vedl po širokém schodišti do prvního patra a po menším pak dál do druhého. Pokoje byly čisté a dostatečně velké, ale méně okázalé než ty dole. „Počkám na vás vepředu v hale.“ Bral schody dolů po dvou. Zavřel jsem za námi dveře, hodil pytel na postel, Derek byl smrtelně bledý a propaloval mě laserovými pohledy.

„Děje se něco?“ přehraboval jsem se ve svých věcech, Bez varování se vrhl přes postel a šel mi po krku. Padl jsem na záda, ale stačil jsem ho chytit za zápěstí. Dopadl na mě a snažil se mě zaškrtit.

„Poslouchejte mě!“ Nic. Pokoušel se mi vykroutit. „Dereku!“ Divoce sebou házel, až si uvolnil zápěstí.

„Nechtě toho a poslouchejte mě!“ Konečně se mu povedlo sevřít mi hrdlo rukama.

Nemohl jsem dýchat, kroutil jsem se a házel sebou, škubal jsem boky a vyhazoval ho nahoru a dolů. Když nadskočil dost vysoko, vší silou jsem vykopl kolenem vzhůru. To ho zarazilo. S bolestným výkřikem se odkutálel stranou a rukama se držel za varlata. Překulil jsem se na něj. Sedl jsem mu na záda, zkroutil jsem mu ruku na lopatky a čekal jsem.

Procedil mezi zuby: „Pusťte mě! Zabiju vás!“ Ostře jsem ho uhodil přes ucho. Rval se ještě víc. Kdykoli sebou hodil, přitlačil jsem mu paži ještě výš na záda. Konečně to vzdal. „Pusťte mě!“ Následoval řetěz kleteb.

„Až mě budete poslouchat.“

„Pusťte mě, vy hajzle!“

Udeřil jsem ho znova, ještě víc. Měl jsem ho rád, ale co je moc, je moc.

Konečně zůstal nehybně ležet. „Tak jo. Budu poslouchat, když mě pustíte.“

Pustil jsem ho a sedl jsem si na postel. „Něco vám vadí, Dereku?“

Vztekle vyskočil. „Váš retardovaný bratranec Anthony? To si dovolíte říct v mém vlastním domě?“

„Stojíte tedy o společnost, Dereku?“ Moje klidná reakce ho zarazila.

„Moc ne. Proč?“

„A co jsem zařídil?“ Mlčel. „Prohlídku s průvodcem,“ odpověděl jsem si sám. „Prohlídku celé plantáže. Ostatně jste sám říkal, že mám prohlásit, že jste můj bratra-“ „A jsem trochu pomalejší? ZVLÁŠTNÍ ŠKOLA? Co si to DOVOLUJETE!“

Mluvil jsem trochu ostřeji. „Tak uvažujte trochu! Můžete se ptát, na co budete chtít, a nikdo se neurazí. Dokonce ani nebudou vědět, proč se ptáte.“ Jak mu to došlo, posadil se pomalu na postel. „Dotáhl jsem vás sem, když jste k tomu sám neměl dost odvahy. Zařídil jsem prohlídku s průvodcem. Slyšel jsem, jak vám Vax říkal, že jste retardovaný, a vy jste to snesl. Tak co to s vámi pro všechno na světě je?“

„To bylo v ubikaci,“ zamumlal. „Ne v mém vlastním domě.“

„Jaký je v tom rozdíl?“

„To byste musel být jeden z nás, abyste to pochopil. Ve vlastním domě musíte mít úctu. A důstojnost.“

Pokrčil jsem rameny. „Jste jenom praporčík. Důstojnost budete mít, až se stanete poručíkem.“

Myslím, že v té chvíli na námořnictvo úplně zapomněl. Podíval se na otisky na krku svého kapitána a polkl. „Moc mě to mrzí, pane.“ Řekl to ustrašeně.

„Já mám taky právo na důstojnost,“ řekl jsem mu. „A podívejte, co jste mi s ní provedl.“

„Vůbec jsem se vás neměl dotknout.“ Klopil oči k podlaze.

No budiž, sám jsem mu přece říkal, aby se ke mne choval jako k staršímu praporčíkovi a ne ke kapitánovi. A takhle to dopadlo. „A bude vás to mrzet ještě víc. Sedm důtek, až se vrátíme na loď.“ Kupodivu se mu tím ulevilo. A mně taky. Krk mě bolel. Zasmál jsem se. „Připouštím ovšem, že jsem si o to koledoval.“ Rozesmál jsem se, když jsem si vzpomněl, jak v Plumwellově kanceláři tiše zuřil. Čím víc jsem na to myslel, tím směšnější se mi to zdálo. Když Derek viděl, jak se bezmocně válím po posteli a chechtám se, nejdřív se znova zamračil, ale pak si nemohl pomoci a začal se smát také. Když jsme se konečně zarazili, otřel jsem si oči.

„Je mi líto, pane, ale vy jste plebejec. Vy nevíte, co je to důstojnost.“ To nás znova rozesmálo. Když jsme se podruhé zarazili, bylo mezi námi všechno v pořádku.

„Tak pojďte, aristokrate, jdeme si prohlédnout vaše državy.“ Vyšli jsme z pokoje a spěchali po schodech dolů. „Hlavně nezapomeň na svou roli,“ šeptl jsem mu v poslední chvíli. Drze mě šťouchl do paže, těsně než jsme doběhli do přízemí.

24.

Helikoptéra se vznášela nad hustým živým plotem označujícím hranici plantáže a postřikovače vytvářely v ranním slunci třpytivou mlhu. Prohlíželi jsme si vzdálenější části usedlosti - hlavní komplex jsme už obešli včera večer.

„Kolik pšenice tady pěstujete?“ Derek musel křičet, aby ho bylo slyšet přes hluk motoru. „Hodně.“

„Ne, vážně, kolik?“ naléhal Derek. Fenn na sedadle pilota stiskl rty.

Naklonil jsem se k němu zezadu. „Řekněte cokoliv. On to nepozná.“

Fenn se zamračil nad mou necitlivostí. „Ne. Já mu to řeknu. Jedna celá dva milionu bušlů, už celé roky.“

Derek nakrčil čelo. „Je to hodně?“ Od včerejší večeře se do své role skutečně vžil.

Fenn se usmál. „Dost. A pak máme ještě šest set tisíc bušlů kukuřice. A čirok.“

„Kukuřici mám rád!“ oznámil Derek šťastně. Šťouchl jsem ho, protože jsem se bál, aby to nepřehnal. „Nicky, proč do mě strkáš?“ řekl ustrašeným tónem. „Otravuju ho moc?“ Nicky? Byl bych ho zabil.

„Moc se vyptáváš, Anthony.“

„Mě to neobtěžuje“ řekl Fenn.

Derek se na mě triumfálně podíval. „Vidíš, Nicky?“ Obrátil se k Fennovi. „To všechno je vaše a pana Plumwella?“

„Kéž by bylo!“ Fenn přistál na betonové ploše před velkou budovou s kovovou střechou. „Já pracuju pro pana Plumwella a ten je sám jenom správce.“ Jeho tón se změnil. „Samozřejmě tady bydlí skoro celý život.“

„A majitel tu nežije?“ zeptal jsem se.

„Starý Winston umřel před šesti lety, ale předtím byl dlouho nemocný. Tady tu farmu už založil hodně dávno původní Randolph Carr. Ten ji odkázal Winstonovi,“

„A ten předpokládám neměl děti.“

„Děláte si legraci? Pět jich měl.“ Fenn otevřel vrata. „Slyšel jsem, že jeho nejstarší kluk se moc pěkně vyvedl, Randolph II. Nadělal starému Winstonovi tolik potíží, že ho poslal na vysokou školu až na Zemi. Za Winstonova života se sem nevrátil.“ Derek pozorně poslouchal. „A vrátí se vůbec?“ zeptal jsem se. „Randy měl být na té lodi, co tenhle týden přistála, a všichni jsme čekali, že teď budeme pracovat pro něj. Ale on cestou umřel, takže je to všechno ve hvězdách.“

„A co se teď stane?“

Fenn ukázal na budovu, do které jsme se chystali vejít, „Tohle je druhý největší mlýn na krmivo na planetě. Je úplně automatizovaný. Na obsluhu stačí tři lidi.“ Nahlédli jsme dovnitř. „Randy měl syna, nějakého frocka narozeného v Horním New Yorku. Prý byl taky na té lodi. Ten kluk tady nikdy ani nebyl, takže o zemědělství nemá ani páru. Nejspíš ho pošlou zpátky na Zemi, do školy. Ale to nevím; to zařizoval pan Plumwell. Ten kluk stejně nemůže do ničeho mluvit, dokud mu nebude dvaadvacet.“

„A co potom?“ V Derekově hlase se ozvalo napětí. Fenn se usmál. „Mezi námi, chlapci, mě by vůbec nepřekvapilo, kdyby tou dobou bylo účetnictví plantáže Carr v takovém stavu, že bude pana Plumwella potřebovat víc než dřív.“

Zasmál jsem se. „Však tu Carrovi mohli zůstat, jestli chtěli plantáž řídit.“

Fenn se tvářil vážně. „Máte víc pravdy, než tušíte. Jednou tu budeme mít zákon o nepřítomných majitelích. Mají samozřejmě nárok na zisky, ale správce, který tu celý život bydlí a všechno řídí, by taky měl mít svá práva. Správa by se měla dědit v jeho rodině, ne v rodině majitele. Kdyby -“

„Tak mome-“ přerušil ho Derek.

Rychle jsem ho zarazil. „Anthony, nepřerušuj!“

„Ale on -“

„Neumíš se chovat?“ Pořádně jsem Dereka postrčil.

„Omluv se!“ Zatvářil se zarputile. Stiskl jsem mu paži.

„No tak!“ Derek zamumlal omluvu a já jsem si oddechl.

Až se uklidní, snad si uvědomí, že nás málem prozradil. Fenn se zeptal: „Nejste na toho chlapce moc tvrdý?“

„Občas to potřebuje," řekl jsem podrážděně. „Jeho otec ho udržoval v přesvědčení, že na nějakou kázeň je moc dobrý." Derek na mě vrhl vražedný pohled, ale mlčel.

„Znáte to," pokračoval Fenn. „Pan Plumwell tu žije třicet let a zná na téhle plantáži každý centimetr. Loni jsme měli čistý zisk třicet milionů unidolarů, a to i když jsme otevírali novou výměru. Plantáž Carr musí řídit profesionál."

„A kam dáváte všechny ty peníze?" Derek byl už zase zpátky v roli.

Fenn se nevesele usmál. „Něco z toho jde na účty Carrových u banky Branstead. Ze zbytku se platí mzdy a náklady."

„Takže ten mladý Carr se dostane aspoň k penězům, i když nebude moci poroučet na plantáži," podotkl jsem.

„Ne tak docela. Účet je na jméno Carr, ale kontroluje ho pan Plumwell až do té doby, než se objeví některý Carr, který bude mít právo plantáž řídit. A pan Plumwell se stará o to, abychom měli na své straně ty správné lidi a tak. Ty peníze pomáhají chránit náš způsob života." Podezřívavě se na mě podíval. „Jak jsme se k tomuhle tématu vůbec dostali?"

„Sám nevím," odpověděl jsem vesele a nevinně. „K čemu je tady tenhle běžící pás?"

Ten večer nás pozvali, abychom povečeřeli s Plumwellem a jeho lidmi. Úmyslně jsem Dereka okázale peskoval za jeho chování u stolu a on mi to oplácel tím, že mi říkal „Nicky". Derekův pronikavý pohled celou dobu zkoumal olejomalby nad velkým kamenným krbem, jemný porcelán, křišťálové sklo, chutné jídlo a pití. Na pana Plumwella, sedícího v čele stolu, se díval se značnou nechutí.

Po večeři v našem pokoji ležel v posteli a mračil se. Když jsem šel zhasnout, zeptal jsem se: „Co ti dělá starost, Anthony?"

„Nechtě toho, prosím vás, pane Seaforte," odpověděl tiše.

„Co se stalo, Dereku?"

„Tohle je můj dům. V čele stolu jsem měl být já."

„Jednou budete."

„Ale do té doby…" zachmuřil se ještě víc. „Fenn říkal, že tu vypěstují jedna celá dva milionu bušlů obilí. Ale v těch

zprávách, které posílal otci, bylo jen sedm set tisíc. Někdo si hrabal pro sebe. Kdo ví, co ještě tady Plumwell nakradl? Musím něco udělat.“

„Proč?“

Překvapilo ho to. „Jsou to moje peníze.“

Nesoucítil jsem s ním. „Máte svůj žold. Chybí vám něco?“

„O to nejde,“ odsekl pohrdlivě. „Má snad tomu - tomu zloději projít, že si přivlastňuje něco, na co nemá právo?“

„Ano, když vám váš statek zvelebuje.“ To ho tak šokovalo, že mlčel. „Přeháníte to, Dereku. Jste tak bohatý, že to, co si ukradne, ani nepoznáte. A přitom vám přidává další výměru a z toho má vaše plantáž trvalý prospěch. Dělá dobrou práci, ať krade, nebo ne.“

„Vám se to snadno řekne,“ podotkl Derek hořce. „Vy jste nikdy nic neměl a ani mít nebudete!“

Zhasl jsem, rozhodnut nepromluvit s ním dřív než ráno. Toužil jsem po samotě kapitánské kajuty.

Za chvíli řekl: „Omlouvám se.“ Ignoroval jsem ho a pěstoval jsem si svou ublíženost.

Po chvilce si odkašlal. „Omlouvám se, pane Seaforte.“ Neodpověděl jsem. Rozsvítil. „Mluvím teď s kapitánem, nebo s bývalým praporčíkem panem Seafortem?“

Dobrá otázka. Když jsem k němu chtěl být fér, musel jsem přiznat, že v té chvíli nejsem kapitán. „S bývalým praporčíkem.“

„Tak se nebudu stavět do pozoru. Nemyslel jsem vážně, co jsem před chvílí říkal. Měl jsem vztek a chtěl jsem vám ublížit. Prosím vás, nechtějte, abych škemral.“

Nechal jsem se obměkčit. „No dobře. Ale opakuju, co jsem vám už říkal. Řídí a zvětšuje plantáž Carr dobře, i když si ze zisků nechává něco pro sebe.“

„Co kdybych mu těsně před tím, než odjedeme, řekl, kdo jsem? To by mu ukázalo, že nemůže -“

Z ničeho nic mě zamrazilo. „O tom ani neuvažujte, Dereku.“ Kolem obdělaných polí ležely hektary a hektary lesa a do některých míst snad ani nevstoupila lidská noha.

Otřásl se. „No dobře, tak třeba ne, dokud tady budeme. Ale až se vrátím do města, tak ho budu žalovat.“

„Ne.“

„Nemůže mu to přece projít. Když zasáhnu rychle, tak zachráním -“

„Řekl jsem ne.“

„Proč ne?“

Podrážděně mě to. „Plánujete snad zůstat na Naději národů a vést proces?“

„To asi těžko můžu, leda byste mi dovolil opustit námořnictvo, ale -“

„Tak aby bylo jasno, pane Carre! Po příští čtyři roky jste praporčík námořnictva Spojených národů! Půjdete tam, kam vás námořnictvo pošle. Jasné? Složil jste přísahu, což bych gentlemanovi neměl být nucen připomínat. Ten život, který tu vidíte - ten ještě neexistuje.“

„Ale -“

„Je to něco jako cestování časem. Jednou tady možná budete žít a lámat si hlavu svým bohatstvím, ale teď ne. Vzal jsem vás na návštěvu do budoucnosti. Nemůžete na nic sahat a nikdo vás neslyší!“ Bylo ticho. „Rozumíte?“

Neodpověděl. Překulil jsem se a zhasl. Za chvíli jsem slyšel, jak Derek Anthony Carr, potomek Carrů z Naděje národů, pláče po kapitánově kázání tak dlouho, až ho přemůže spánek.

+ + + + +

Ráno jsem si vyčítal, že jsem s ním hovořil tak ostře. Donesli jsme si pytle s sebou k snídani. Přiměl jsem Anthonyho, aby všem kolem poděkoval. Dokonce i Plumwell se usmíval, když jsme ve svém elektromobilu odjížděli.

„Co teď?“ zeptal jsem se, když jsme byli z dohledu.

Derek hašteřivě odpověděl: „Plantáží jsem už viděl až dost, jestli to-“ zabubnoval prsty na opěradle; když se ozval znovu, mluvil tlumeným hlasem. „Promiňte, pane. Pořád mě ještě chcete vzít do Ventury?“

„Ano.“

„Těším se na to.“

Směřovali jsme zpátky k Ústřednímu městu, cestou jsme jednou tábořili. Když jsme se vrátili, byl už Derek v dobré náladě a já jsem k svému překvapení zjistil, že mi organizovaný život na lodi začíná chybět.

Rozhodl jsem se na pár dní odletět na Hibernii a pak teprve vyrazit do Ventury; Derek chtěl zůstat v Ústředním městě. Plebejec a aristokrat se s rozpačitým studem rozloučili.

Převlékl jsem se znova do uniformy, pokusil jsem se zkrotit své rozcuchané vlasy a stavil jsem se na Admiralitě. Forbee mi potvrdil, že v celém systému Naděje národů není jediný mezihvězdný kapitán. A ještě pět měsíců ani žádný nedorazí, leda by se nečekaně objevil Telstar. Mezitím poslali rádiem zprávu na všechny místní lodi se žádostí o praporčíky a poručíky. Pokud se nikdo nepřihlásí dobrovolně, Forbee mi nové důstojníky prostě přidělí a místní flotila bude muset vystačit s menším počtem lidí.

Když jsem se nalodil, dal jsem si ve své kajutě pořádnou horkou sprchu, nastrkal všechny šaty do ultrazvukové čističky a našel na orbitální stanici holiče. S vlasy ostříhanými na délku obvyklou v námořnictvu jsem si připadal jako nový člověk. Obcházel jsem po lodi, jako bych něco hledal, ale nevěděl jsem co. Když jsem narazil na Vaxe, přivítal mě jako ztraceného bratra. I jemu připadalo ticho na lodi znepokojivé a přízračné. Šel jsem dokonce až tak daleko, že jsem si s ním zahrál partii šachů, což ho potěšilo. Nebyl to ale žádný soupeř.

K Vaxovi se už z tamtamů doneslo, že zůstávám na Hibernii. K mému ohromení z toho neměl obavy, ale radost. Myslel jsem, že má dost rozumu a nebude se těšit na plavbu s nekvalifikovaným kapitánem, který má navíc tak podivínské emocionální poruchy jako já. Nepřipomněl jsem mu, že podle toho, jací důstojníci budou na Hibernii převeleni, on může být naopak odeslán pryč, aby je nahradil. Na to je dost času, až jestli k tomu dojde.

V depresi, jejíž původ jsem si nedokázal vysvětlit, jsem odletěl nejbližším raketoplánem do Ústředního města. V celnici i v karanténě mě bez kontroly poslali dál; začínal jsem být

pravidelný návštěvník. Život v malém městě byl obdivuhodně uvolněný například ve srovnání s Lunapolis.

Měl jsem ještě dva dny času, než s Derekem vyrazíme do hor. Obešel jsem centrum města, prohlédl si místní muzeum a najedl se ve dvou z doporučených restaurací. Tu a tam jsem potkal některého člena posádky nebo bývalého cestujícího. Přespal jsem v typizovaném hotelu s obvyklým plastikovým nábytkem a výzdobou. Koupil jsem si novinový čip a zastrčil ho do holovidu; na straně tři byl inzerát oznamující setkání Anabaptistické obnovy. Paní Donhauserová nemarnila čas. Uvažoval jsem o tom, že se tam půjdu podívat, ale nakonec jsem usoudil, že nestojím o to setkat se s ní jako s profesionálkou.

Myšlenka na naše cestující mi připomněla, že jsem slíbil Amandě Frowelové, že se za ní zastavím. Okamžitě jsem se rozhodl, že to neudělám. Pak jsem velkou část odpoledne strávil bezcílnou toulkou po ulicích a hádal jsem se sám se sebou. Nakonec jsem zahanbeně vyhrabal v pytli její adresu. Po večeři jsem došel na druhý konec města, na adresu, kterou mi dala.

„Nicky!“ Šťastně se usmála ve dveřích. Kolem pasu měla zástěru, vypadala starosvětsky a domácky a mně okamžitě začalo být líto, že musím z kolonie brzo odletět. „Pojď dál.“ Její byt byl v zadní polovině pohodlného dřevěného domu v klidné postranní ulici na okraji města. Najala si ho od vdovy, která se měla co ohánět, aby vyšla s penězi.

„Šel jsem náhodou kolem,“ zakoktal jsem hloupě.

„Ale já jsem doufala, že přijdeš. Koukej, knížky mám úplně všude.“ Odsunula stranou hromádku holočipů rozházených po stole. „Před třemi dny jsem začala pracovat. A představ si, oni chtějí, abych nejenom učila přírodopis, ale abych vůbec dala dohromady celé osnovy přírodních věd! Nikdy žádné neměli. Nepřipadá ti to divné?“

„To tam nikdo neučil geologii a biologii?“

„Učil, ale nijak organizovaně. Chodili tam prostě lidi, co o některém tom předmětu něco věděli, a vykládali jim o něm. Divné, co?“

„To ano.“ Řekl jsem to kysele. Náš svět na Hibernii mi náhle připadal vzdálený celé světelné roky.

„Nechtěl by ses projít? Ukážu ti školu.“ Byla tak nadšená, že jsem souhlasil, a přál jsem si, abych sem nebyl vůbec chodil. Přehodila si přes sebe lehké sako, které ji mělo chránit proti večernímu chladu, a vykročili jsme ke škole, vzdálené asi kilometr. Nejdřív vesele povídala, ale postupně vycítila mou náladu a ztišila se. Šli jsme ruku v ruce pod dvěma měsíci. Z jejich křížících se stínů se mi začínala točit hlava.

Škola byla jednopatrová budova obložená plechem, což byl zřejmě oblíbený zdejší stavební materiál. Amanda odemkla a vedla mě dovnitř. „Tady pracuju.“ Ukázala mi třídu. Klávesnice na lavicích ve mně nevyvolaly žádné vzpomínky, protože já sám jsem se učil doma s otcem. Amandin stůl a hlavní ovládací pult byly stranou, na místě, odkud viděla jak na velkou obrazovku, tak na studenty.

„Nový školní rok začíná za tři týdny. Nicky, hrozně se na to těším! Ty děti budou úplně jiné než ty severoamerické.“

„Myslíš?“

„Musejí přece být jiné, když vyrostly v takovémhle divokém a svobodném světě.“

„Asi máš pravdu.“ Propadal jsem čím dál hlubší depresi. „Amando, já musím jít. Mám schůzku.“

„Nemůžeš se chvíli zdržet?“ Řekla to zklamaně. Hruď se mi sevřela.

„Pojď, doprovodím tě domů.“ Chtěl jsem zároveň odejít i zůstat. Na lodi jsem si vedle ní nikdy nepřipadal tak trapný a neobratný. Většinou mlčky jsme procházeli potemnělými ulicemi; Velký zapadl a jen Malý nás doprovázel.

Před svým rustikálním domem zaváhala. „Uvidím tě ještě, než odletíš?“

„Asi ne. Zítra beru Dereka do Ventury a pak se musím vrátit na palubu.“ Nezmínil jsem se o tom, že pořád ještě velím.

„To poručík Malstrom ti slíbil, že tě do Ventury vezme, vid?“

„Ano.“ Byl jsem vděčný, že si na to vzpomněla. „Život není vždycky takový, jak si ho plánujeme, viď, Nicky.“ Jemně mi políbila hřbet ruky.

„Ne," odpověděl jsem nešťastně. Přinutil jsem se k úsměvu. „Na shledanou, Amando."

„Na shledanou, Nicky." Než se obrátila k odchodu, podívali jsme se jeden druhému do očí. Jakoby ohromeně řekla: „Už se nikdy neuvidíme."

„Ne." Nemohl jsem se na ni vynadívat.

„No… tak na shledanou." Přešla přes dvůr.

„Amando?"

Zastavila se. „Co je?"

„Nic. Jen jsem - ne, nic." Když otevírala dveře, vyhrkl jsem: „Nechtěla bys jet se mnou?"

„Do hor? Nemůžu, Nicky. Mám práci."

„Já vím. Myslel jsem, že bys třeba…"

„Škola začíná za tři týdny. Jestli nebudu mít připravené osnovy…"

„Tak tě vyhodí?"

Zasmála se. Čekali na ni tři roky; tři další by trvalo, než by mohli poslat pro náhradu. „Nadšení by nebyli." Zamračila se. „Ale mně je to jedno. Chci vidět Venturu."

„Vážně?" řekl jsem hloupě.

„S tebou. Chci ji vidět s tebou."

Oči mě pálily. Připadal jsem si zároveň opilý štěstím a zoufalý. Rozběhl jsem se k ní, objali jsme se. „Ty vážné pojedeš? Bože můj, můžeme vyrazit hned?"

„Dej mi tuhle noc, abych se připravila. A musím to vysvětlit paní Potterové." Po chvíli se jí podařilo přimět mě k odchodu.

+ + + + +

Když jsem Derekovi řekl, že jsem pozval Amandu, zřejmě mu to nevadilo. Pomohl mi koupit druhý stan a naložit další jídlo a jiné zásoby do tryskové helikoptéry, kterou jsme si pronajali. Musel jsem v helislužbě slíbit asi třikrát, že ani nesáhnu na odpovídač; po zmizeni kapitána Gronea byli zřejmě nedůvěřiví.

Krátce po snídani jsme vyrazili na západní kontinent.

Byl jsem jediný, kdo mohl stroj řídit; na Akademii jsme měli helipiloláž, ale Derek a Amanda se to nikdy neučili. Permabaterie měly v sobě dostatečný náboj na několik měsíců. Čas od času jsem zapnul autopilota, abych se mohl pohodlně opřít a nechat odpočinout oči. Letoun byl tak velký, že si v něm mohli Amanda a Derek za letu vyměňovat místa; než se konečně usadili, udělali to několikrát.

Při rychlosti čtyři sta padesát kilometrů v hodině nám trvalo přes osm hodin, než jsme se dostali k západnímu pobřeží. Mohutné podmořské stromy, vyrůstající ze dna Dalekého oceánu, vysílaly zkoumavá tykadla k hladině, aby tam vstřebávala světlo. Na hladině pluly rostliny trochu podobné leknínům a houpaly se s vlnami nahoru a dolů. Oceán byl jako rozsáhlé tekuté pole, na němž spolu soupeřily nejrůznější rostlinné organismy.

Rozeklané vrcholky Západních hor se tyčily na obzoru dávno předtím, než jsme se na kontinent vůbec dostali; primitivní síla, která z nich čišela, brala dech. Nízké kopce a jemně formovaná údolí Východního kontinentu byly krotké v porovnání s mohutností tohoto mnohem mladšího pohoří.

Derek se zahloubal do mapy. „Chcete přistát na nějakém hotovém tábořišti, nebo si najdeme vlastní?“

„Radši vlastní,“ řekl jsem, Amanda souhlasně kývla. Připravená tábořiště budou dostatečně odlehlá, ale my jsme se s nimi nemuseli spokojit. I po sto letech byla na tomto kontinentu místa, kam lidská noha ještě nevstoupila.

I na Západním kontinentu byla lidská sídla, hodně dole na jihu, ale tady na severu pokrývaly zemi panenské lesy. U pobřeží se šiky kopců vrhaly do moře a nořily se do vířící pěny. Dál ve vnitrozemí se pod ostrými vrcholy Ventury skrývaly obrovské propasti. Helislužba nám na mapě vyznačila nejzajímavější místa. Podle údajů z navigačních satelitů jsme nad hustým porostem směřovali k západu.

Když se blížil soumrak, dosedl jsem na travnatou planinu vysoko v horách. Na jedné straně byl hluboký les; asi o tři sta metrů níž planina končila a dolů do zeleného a žlutého údolí pokračovaly prudké svahy. Na druhé straně údolí se tyčil vrchol

tak strmý, že na něm skoro nic nerostlo. Z rýh ve svahu se řítily vodopády.

Vytáhli jsme stany a skládací tyče. Pomohl jsem je Derekovi zatlouci do měkké země. Připnuli jsme pres tyče tenkou a pevnou látku a stany byly hotové. Amanda do nich začala stěhovat naše věci.

Derek přinesl z helikoptéry mikro a bateriovou ledničku. Prohrábl se v ní a vytáhl limonády. Já jsem tu svou vypil na dva doušky. Derek pak rozpačitě kopl do trávy. „A co takhle jít na to úplně primitivně?“

„Jak?“ zeptal jsem se.

„Táborák.“ Opojná myšlenka. V Cardiffu stejně jako na většině území u nás doma bylo dřevo vzácné a znečištění tak velké, že málokdo dostal povolení spalovat něco venku. Dokonce i komín nad otcovým krbem musel být vybaven čističem a zvlhčovačem.

Tady jsme takové starosti mít nemuseli, stačilo, abychom si dávali pozor. Začal jsem připravovat ohniště.

Tuhé domácí trávy moc vytrhat nešly; potřeboval jsem na ně rýč. Mělký, propletený kořenový systém se táhl hned pod povrchem a musel jsem se pořádně opřít, abych kořínky odtrhl.

Derek a Amanda se čas od času vraceli s náručemi dříví. Uvažoval jsem, jestli chtějí, aby náš oheň bylo vidět až v Ústředním městě. Tady v horách byl večer chladný, ale zahřáli jsme se prací. Když jsme skončili, hned jsme rozdělali oheň.

Seděl jsem u jámy na polštáři a přikládal, kdežto Derek a Amanda probírali večeři jako dva šéfkuchaři v jedné kuchyni. Potěšilo mě, že spolu tak vycházejí.

Jedli jsme u ohně, při svitu dvou laskavých měsíců. Jediné zvuky, které jsme v noční tmě slyšeli, bylo praskání ohně a tlumené šplouchání vodopádu na protější straně údolí. I když jsem věděl, že tu nežije žádný hmyz a ptáci, pořád jsem podvědomě napínal uši a hledal jejich volání.

Naděje národů mi připadala příliš tichá. Věděl jsem, že ekologové se chystají sem zavést několik druhů ptáků a pozemského hmyzu. Například včely, které by klasickým způsobem opylovaly plodiny.

„Je to nádhera, Nicky.“ Amanda seděla mezí námi. Shltali jsme večeři a odpočívali jsme u ohně. Naše zpočátku obrovské zásoby dřeva se rychle zmenšovaly, ale bylo zřejmé, že vydrží, než půjdeme spát.

Házel jsem do plamenů větvičky. „Co z toho udělají lidé, až se tu usadí?“

„Takovéhle místo by přece nezničili.“

Ušklíbl jsem se. „To bys měla vidět Cardiff.“ Viděl jsem fotografie, jak vypadal domov za starých časů, než tamní terén vylepšily skládky odpadků, spalovny a další odpady moderní civilizace. Dodneška tam však zůstaly některé malebné staré slévárny, obvykle jako trosky.

Přisedl jsem blíž k ohni a sledoval jsem hezkou tvář svého praporčíka, když si povídal s Amandou. Pohnuly se ve mně vzpomínky - vybavil jsem si Jasona, jaký kdysi dávno býval. Násilím jsem se vrátil do reality. „Už jste někdy s kamarádem tábořil, Dereku?“

Zasmál se. „Na střechách Horního New Yorku?“

Dívali jsme se do ohně.

Po chvíli řekl do plamenů; „Nikdy předtím jsem kamaráda neměl, pane Seaforte.“

Nevěděl jsem, co mám odpovědět. V Cardiffu jsem měl společníky ve svém věku. Společně jsme běhali po ulicích a tropili hlouposti. Otec, který bedlivě dohlížel na mé chování, mi neochotně odsouhlasil výběr přátel. Zvlášť s Jasonem jsme si byli blízcí, až do té výtržnosti na fotbale v devadesátém roce.

Ticho se prodlužovalo.

„Pane Seaforte, chci, abyste věděl jednu věc,“ řekl Derek ostýchavě. „Tohle byl nejlepší den v celém mém životě.“

Nevěděl jsem, co mám říci nebo udělat. Natáhl jsem se a poplácal ho po rameni.

Po chvíli Amanda zívla a já jsem zjistil, že dělám totéž. „Byl to dlouhý let. Jdu do postele.“ Vstal jsem a Amanda sebrala svou přikrývku.

Trapná chvilka. Vykročili jsme s Amandou k většímu stanu, ale v rozpacích jsme se zastavili. Derek předstíral, že si toho nevšiml. Schoulil se blíž k ohni a v jeho teple si svlékal košili.

Zatahal jsem Arnandu za ruku a ukázal ke stanu. Impulsivně mi pustila prsty a šla k Derekovi. Naklonila se k němu a políbila ho na tvář. V blikotavém světle jsem viděl, jak se zarděl až po kořínky vlasů. „Dobrou.“ Utekl do svého stanu.

S úsměvem jsem následoval Amandu do našeho vlastního přístřeší. Začali jsme se svlékat, v stísněném prostoru jsme jeden do druhého šťouchali a strkali. Zachvěl jsem se, když jsem se pokožkou dotkl studené pěnové matrace. Amanda vklouzla ke mně.

Snad to bylo tou první nocí v exotické divočině Západního kontinentu. Byl jsem vzrušený jako ještě nikdy a snažil jsem se zmocnit se Amandy úplně. Mé prsty a jazyk jí bloudily po těle, hladily, zkoumaly, dotýkaly se, vnímaly její teplo a přivlastňovaly si ho. Dychtivé jsem sál její šťávy a její horečné prsty mě jemně vedly. Když jsem do ní nakonec vstoupil, bylo to, jako bych byl náhle celý; naše těla se divoce zmítala v touze po naplnění společné vášně.

Když bylo po všem, ležel jsem, úplně vyčerpaný a cítil, jak se tlukot srdce pod mým uchem pomalu uklidňuje. Odpočívali jsme, ale v průběhu noci jsme se znovu a znovu stávali divokými zvířaty, která ožívala v horečce mládí a touhy. Když konečně přišlo ráno, spal jsem v Amandině náručí, klidný, spokojený, naplněný. Úplný.

Nikdy už to nebylo tak krásné. Snad zmizela novota, snad do sebe nezapadla nějaká drobná kolečka. V nočním tichu jsme se spojovali s láskou a něhou, s touhou uspokojit. To, co jsme si dávali, bylo dobré a příjemné. Ale ta první noc nám zůstala nedostižnou vzpomínkou, na kterou jsme mysleli s láskou.

Derek musel vědět, co prožíváme. Přinejmenším musel slyšet Amandu křičet. Ale během dne jsme byli přátelská trojice, užívali jsme si navzájem své společnosti, odpočívali jsme. Teprve když padla noc, my dva jsme se rozpačitě vzdálili do svého útočiště a Derek zalezl na své osamělé lůžko.

Přišel úsvit, kdy jsem se smutně vzbudil s Amandinou hlavou na rameni a uvědomil si, že naše společné dny se blíží k závěru, Amanda se ze spánku zavrtěla. Vyklouzl jsem z lůžka tak tiše, jak jsem dokázal, posbíral šaty a vykradl se ze stanu.

Bylo chladno; hodil jsem na uhlíky pár větviček a ty mě nakonec odměnily prskajícím plamínkem. Přikládal jsem tak dlouho, až oheň poskytl trochu tepla. Dal jsem do mikra šálek kávy, když se ohřál, držel jsem ho v obou dlaních a vdechoval jeho vůni.

Neklidně jsem došel na kraj tábořiště směrem k světlajícímu nebi a našel jsem si místo na hřebeni s výhledem do údolí. Upíjel jsem blahodárně horkou kávu a sledoval jsem, jak se rozespalé žluté slunce vyhouplo za protějšími vrcholky a do bledé šedi úsvitu vrhlo růžové tóny. Mlha dole v údolí se začala zvedat. Za propastí se čtyřistametrový vodopád donekonečna vrhal ze skály do cekajícího údolí.

Nikdy jsem neviděl tak nádherné místo. Úsvit se rozzářil v den. Jak se ztrácela noční mlha, začaly být dole vidět i další, menší vodopády. Zelené, žluté a modré tóny porostu se rozzářily do denní nádhery.

Musel jsem opustit tuto mírumilovnou planetu a s ní i Amandu. Musel jsem plout na Odbočku, krátce se vrátit na Naději národů, kde naložím cestující, pak přečkat tu dlouhou únavnou cestu domů a čelit nelítostné Admiralitě v Lunapolis. Věděl jsem, že už mi nikdy nesvěří velení. Věděl jsem, že se sem už nikdy nevrátím. Věděl jsem, že ztratím Amandu za světelnými roky zapomnění. Mým osudem bylo vyhnání z ráje. Uprostřed divoké krásy pohoří Ventura mě přepadlo zoufalství. Truchlil jsem pro Sandyho Wilského, pro pana Tuaka, pro kapitána Malstroma, pro otce, navěky ztraceného ve své podmračené tvrdosti. Pro krásu, kterou jsem neznal a už nikdy znovu nepoznám. Proklínal jsem svou slabost, svou malichernost, nedostatek moudrosti, který změnil v tragédii můj pokus velet Hibernii. A pak z paseky přišla Amanda, sladká Amanda, objala mě, hladila, tiskla, houpala a poskytla mi útěchu, kterou mi mohla dát jen ona.

Po chvíli jsme se vraceli k táboru a moje duše se křečovitě přimykala k vlídnému teplu jejího dotyku. Derek, v krátkých kalhotách a bez košile, právě odcházel k potoku s mýdlem. Když nás viděl, šel dál a naštěstí mlčel.

„Nicky, ty hrozné věci, co se staly na Hibernii, to nebyla tvoje chyba.“

Seděl jsem zachmuřeně u ohniště a čekal jsem, až mi mikro přihřeje kávu. „Ne? Já mám nadání lidem ubližovat. Zabil jsem Tuaka a Rogoffa; víš sama, že to nebylo nutné. V Důlním táboře jsem zabil vzbouřence Kerwina Jonese a jeho lidi, ale jeho společníky na stanici jsem ušetřil, dokonce jsem je hájil. Ale jaký byl mezi nimi rozdíl?“

„Jsi na sebe zbytečně přís-“

„K Vaxovi jsem byl krutý celé měsíce. Chudáku Derekovi jsem nechal dát výprask pro nic za nic. Dokonce i Alexi - kdybych uměl lépe vést, nebyl bych ho musel poslat na lavici. O tom, jak jsem jednal s pilotem, nemůžu ani mluvit. Pořád na ně myslím, Amando. Bože Pane, jak sám sebe nenávidím za to, že jsem tak nemožný a neschopný!“

„Nejsi, Nicky.“

„To vykládej Sandymu Wilskému,“ odpověděl jsem sžíravě.

Chvíli mlčela. „Musíš vždycky všechno udělat správně?“

„Vždycky ne. Ale málem jsem ztratil loď, zabíjím svoje praporčíky a zacházím brutálně s posádkou!“ Znovu mě obklopil temný mrak zoufalství.

Amanda si sedla ke mně a položila mi ruku kolem ramen. „Dělal jsi, co jsi mohl. Smiř se se sebou.“

„To nedokážu.“ Mlčky jsem seděl, dokud se Derek nevrátil. Tvář měl vydrhnutou do růžova.

„Páni, ta voda je studená!“ Přidřepl k ohni a ohříval se u plamenů. Pak se na mě starostlivě podíval. „Není vám nic, pane Seaforte?“

„Ne.“ S námahou jsem nasadil veselejší tón. „Tak co máte chuť dělat dneska?“ Měl to být náš poslední celý den na Západním kontinentě.

Při snídani jsme se rozhodli, že si uděláme výlet přes údolí k vodopádu. Sbalil jsem si batoh a vykročil s ostatními. Doufal jsem, že fyzická námaha mi pomůže zahnat melancholii.

Sestup po naší straně údolí zabral jen pár hodin. Ale údolí bylo širší, než shora vypadalo, a museli jsme se proplétat mezi padlými stromy a popínavými rostlinami, které se uchytily v

každé štěrbině. Unaveni jsme konečně došli na opačnou stranu rokle. Odtud už to bylo jen kousek k vodopádu, kde jsme k svému potěšení objevili v hustém porostu jezírko. Bylo mi horko a potil jsem se. Okamžitě jsem se začal svlékat. Amanda po chvilce udělala totéž. Derek zaváhal, zjevně nesvůj.

„Tak honem, praporčíku. Je to totéž jako v ubikaci!“ V hlase mi bylo slyšet podráždění. Jeho ostýchavost pocházela z jeho aristokratické minulosti, ne z jeho námořnické přítomnosti. Možná, že po třech týdnech na pevnině už zapomněl, že sdílel ložnici, záchod a sprchu s Paulou Treadwellovou a ostatními praporčíky. Zčervenal, svlékl si šaty a vlezl do vody.

Už jsem zapomněl, jak nádherná mohou být prostá potěšení. Chladná koupel po dlouhé námaze v horku měla úžasně osvěžující účinky. Vyváděli jsme a cákali po sobě jako malé děti, až nám došla energie. Konečně jsme se oblékli, dali jsme si svačinu a připravovali se na návrat.

„Hele!“ ukázal Derek na zem u jezírka, kde se otiskla nějaká noha v sandálu.

„Nejsme tady sami.“ Amandu to rozesmutnilo.

Mávl jsem rukou: „Další turisté.“ Přišli si prohlédnout tenhle nádherný vodopád stejně jako my.

„Nikoho jsme neviděli.“

„Teď tu nejsou,“ vysvětloval jsem netrpělivě. „Kdo ví, jak dávno už tady tu stopu nechali.“

Derek si stopu pozorně prohlížel. Pak tiše řekl: „Před dvěma dny v noci hodně pršelo.“ Chloupky na krku se mi zježily, jak mi fantazie vykreslila nějaké mimozemské stvoření, jak pije vodu právě z tohohle jezírka. Pak jsem se zasmál vlastní pošetilosti. Mimozemšťané nebudou nosit stejné sandály jako my.

„No, tak je tu ještě někdo jiný,“ řekl jsem. Nezáleželo na tom.

Derek nadskočil nadšením. „Vsadím se, že jsou támhle dole!“ Ukázal k zalesněné oblasti za nezarostlým polem kousek dál v údolí. „Pojďte je najít!“

Nechtěl jsem rušit soukromí té druhé skupiny, ale neměl jsem na vybranou: buď jsem musel jít také, nebo využít své autority a trvat na tom, abychom šli zpátky. Moje špatná nálada se

vrátila. Lezli jsme pres balvany a přes popínavé rostliny s velikými listy, až jsme se dostali k houštině. Po okraji pole jsme směřovali k lesu.

„Dobré nebe, to je přece kukuřice!“ Amanda se zastavila, aby si ji prohlédla zblízka. Několik řad se tyčilo nad nízkou vegetací pokrývající louku. „To není možné; žádná místní kukuřice tu neroste.“

„Neuč mě poznávat kukuřici, Nicky.“

Derek si našeho rozhovoru nevšímal a pospíchal dopředu, až se nám ztratil z dohledu.

„Počkejte!“ volal jsem, ale marně. Nervózně jsem spěchal za ním. „Pojď, Amando.“

Zastavil jsem se tak prudce, že do mě narazila. Derek měl ruce zdvižené nad hlavu a pomalu couval od otrhaného muže mávajícího laserem. „Vy všichni! Stůjte, kde jste!“ Ten strašák zamával paží mezi Derekem a námi dvěma. Nenápadně jsem se postavil mezi Amandu a laser. Muž přejížděl očima z jednoho na druhého. Byl do tmava opálený a na sobě měl krátké kalhoty s otrhanými okraji.

Odkašlal jsem si. „Dobré odpoledne, kapitáne Grone.“

Zbraň se zachvěla. „Kdo vám řekl moje jméno?“

„Kolik osadníků se ještě tady ve Ventuře skrývá?“

„Může jich být víc. Odkud znáte moje jméno?“

„V helislužbě nám o vás říkali.“ To nebyla tak úplná lež, skutečně se o něm mezi řečí zmínili.

Zamával laserem a mrzutě řekl: „Nemůžu vás nechat jít, když víte, kde mě najít.“

Bylo načase riskovat. „Když jste utíkal z Ústředního města, vzal jste si na tu pistoli nabíječku?“

Zamračil se, pak sklopil oči i zbraň. „Už je vybitá celé měsíce“ připustil. „Zatracená práce.“

„Je to dobré, Dereku,“ řekl jsem. „Můžete dát ruce dolů.“ Praporčík zahanbeně spustil ruce. Udělal jsem několik kroků vpřed. „Nick Seafort, U.N.S. Hibernia.“

Podal jsem mu ruku. Bývalý kapitán ji po chvilce přijal. „Dovolte, abych představil slečnu Frowelovou a praporčíka Dereka Carra. Praporčíku, kapitánovi se salutuje!“ Derek

zasalutoval, jak nejpředpisověji uměl a uprchlý námořník v odrbaných kalhotách a roztržené košili pozdrav po chvilce opětoval.

„Miláčku, pojď ven!“ zavolal přes rameno. Za okamžik se objevila štíhlá, opálená mladá žena. Amanda si ji tiše prohlédla a vrhla po mně rychlý pohled; předstíral jsem, že to nevidím.

„Tohle je moje manželka Jana, Jano, to je Nick Seafort a jeho přátelé Derek a Amanda.“

„Ahoj!“ Janu Groneovou naše návštěva zřejmě potěšila. „Dejte si s námi kávu.“ Obrátila se a vedla nás do lesa, jako by se tu podobné věci děly každý den. Došli jsme k prosté chatě, schované pod listnatým příkrovem. Na jedné straně se tyčil hliněný komín, který vypadal, že každým okamžikem spadne. Vzala z kovového roštu konvici a nalila kávu do několika sklenic. Slavnostně nám je podala.

„Na naše první hosty,“ řekla.

„A taky poslední.“ Její manžel byl mrzutý. „Udají nás a oni si pro mě přijdou.“

„Jestli chcete slyšet můj názor,“ vyhrkl jsem k svému překvapení, „tak jste nějaký blázen, který si myslí, že je ztracený kapitán Grone. Dokud neuvidím nějaký důkaz, nemám Admiralitě co hlásit.“

V očích se mu objevila jiskra naděje. „To byste vážně udělal?“

Chvilku jsem si pohrával s myšlenkou donutit Gronea k návratu do služby a předat mu Hibernii, ale pak jsem usoudil, že to už bude loď bezpečnější dokonce i se mnou. „Vy jste místní problém. Já s tím nemám nic společného.“

„To myslíte vážně?“ Zkoumavě se mi zahleděl do tváře. „Tak to máme ještě šanci! Ale stejně myslím, že se budeme muset přestěhovat dál do vnitrozemí. Vy jste už druhá skupina, co tady na dohled od vodopádu tábořila.“

„Můžeme se odstěhovat příští jaro,“ navrhla Jana.

„Osít nové pole někde dál.“ Smutně dodala: „K jezírku si můžeme občas zajít.“

Amanda si prohlížela svou sklenici. „Mám dvě otázky. Kde jste vzali kávu?“

„Pěstujeme si ode všeho trochu," řekl Grone, jako kdyby byl pyšný, že se může pochlubit svými úspěchy. „Pár kávovníků jsme si, ehm, vypůjčili z Hopewellu a ostatní rostliny taky. Docela dobře tu rostou. Vidíte je? Támhle v sedmé řadě." Podíval jsem se tam. Všechno mi to však připadalo stejné.

„A další vaše otázka?"

„Co tady vlastně děláte?"

Podívali se na sebe. Jana ho pobídla: „Řekni jí to."

Opatrně se rozhlédl kolem sebe a ztišil hlas. „Meteory."

„Jaké meteory?" zeptali se Derek a Amanda zároveň.

Grone už šeptal. „Bylo to v noci. Pilotoval jsem desetimístný raketoplán, zaskakoval jsem za kamaráda. Byl jsem už skoro venku z ionosféry, když se objevily. Byly jich desítky."

„Meteority," řekl jsem. Potřeboval hormonální vyvážení. Patřil do blázince.

„Jo, meteority. Některé opravdové, ale taky ty druhé. Ty, co postřikovaly."

„O čem to sakra mluvíte?" V lopatkách mě zašimral stejný přízračný pocit, jako když jsem se setkal s Darliným švábem.

„Moje trajektorie se skoro shodovala s dráhou těch meteoritů. Dost dlouho jsem je sledoval. Viděl jsem je něco rozstřikovat."

„Ale prosím vás!" A to jsem chvilku vážně uvažoval o tom, že bych ho postavil na můstek Hibernie. Otřásl jsem se.

„Ne, vážně! Dlouhé stopy páry. Víte, co mi to připomínalo? Insekticid." „Tak jste vyskočil z lodi a odjel sem?"

„Vypadnul jsem, jak nejrychleji to šlo. Jen jsem přistál, sebral jsem Janu, vzali jsme si helikoptéru a spoustu zásob, stavili jsme se na Hopewellu, sehnali si pár sazenic a zmizeli." Doslova to ze sebe chrlil. „Odpovídač jsem rozbil, aby nás nemohli vystopovat."

„Ale proč?"

„Kdybyste viděl ten postřik, tak byste to věděl!" Už mě začínal nudit. „Co bych věděl?"

„Povídám vám, že nás postřikovali. A víte, co se stalo hned potom? Ta epidemie. Nějaká potvora, co nikdy nikdo neviděl, co ničí buněčné stěny a zabije každého, koho zasáhne. Slyšeli jsme to v rádiu, než přestalo fungovat."

„A kdo vás postřikoval?“ Amanda teď byla nervózní a napjatá.

„Oni,“ odpověděl temně.

„Vodní pára,“ řekl jsem chlácholivě. „Led v meteoritech se zahřál a vypařil. To je všechno.“ Prohlédla si mou tvář, trochu se uklidnila.

Grone rázně vrtěl hlavou. „Tenhle oblbovák na mě nezkoušejte; myslíte si, že jsem pozemská krysa a nepoznám to? Mám za sebou tři mezihvězdné lety a předtím jsem pět let létal meziplanetárně. Kolik je vám, šestnáct? Vy kluci si myslíte, že víte všechno!“ Odmlčel se a jen si něco pro sebe mumlal. Jeho žena ho povzbudivě poplácala po ruce. Po chvilce se na ni usmál.

„Tady jsme bezpečnější,“ řekl tiše a už klidněji Grone. Vzhlédl k nebi, jako by hledal další meteority. „Když si budou myslet, že dostali všechny, přestanou postřikovat.“

Zavrtěl jsem hlavou. „Tak si myslím, že tohle už není normální.“

„Myslíte?“ Zatvářil se lišácky. „Tak v tom případě nemá cenu nás udat, ne?“

Jana sevřela jeho paži. „Místo aby Peter utíkal do bezpečí hned, našel si ještě čas zachránit mě. Tak moc mě miluje.“ Stiskla mu biceps a on ji odměnil pochvalným úsměvem.

„Epidemie skončila,“' řekl jsem. „To jste neslyšeli? Už máme vakcínu.“

„Tentokrát se přepočítali. Příště to bude horší.“

Uvědomil jsem si, že vůbec není přístupný logice, a změnil jsem téma. Jak se jím podařilo přežít v divočině? To je oba pobídlo. Střídavě mi s pýchou líčili, co všechno si vymysleli a zařídili. Po chvíli jsem usoudil, že už můžu bez nebezpečí navrhnout odchod.

„Slibuju, že se o vás nikomu nezmíním,“ ujistil jsem ho. „Hodně štěstí. Doufám, že zvládnete zimu.“ Na Západním kontinentu přinášela zima ledový vítr a spoustu sněhu.

„Budeme muset,“ podotkla Jana. „Čekáme dítě.“ S tím jsme se rozloučili.

Vystup zpátky k našemu táboru nás připravil skoro o všechen dech. Když jsme konečně shodili batohy u ohně, byla skoro tma. Derek a Amanda se radili o večeři na rozloučenou a vytáhli láhev vína, kterou si schovávali. Měli jsme steak s brambory, teplý chléb, kávu a víno. Báječné jídlo.

Věděl jsem, že je to naše poslední společná noc, a tak jsme později ve stanu byli s Amandou oba něžní a pozorní, ale naše vášeň byla němá. Hořkosladký okamžik, ale i tak jsem si ho vychutnával.

Ráno jsme sbalili stany a výbavu do helikoptéry, pečlivě udusili poslední uhlíky a vydali se na dlouhou zpáteční cestu. Zase jsem byl jediný pilot. Čas od času jsem Dereka pustil k pákám a on byl šťastný jako dítě.

Když jsme už byli skoro doma, stočil se rozhovor na kapitána Gronea a politováníhodný stav jeho myslí. Amanda podotkla: „Představte si, jak se ti dva snaží v zimě v horách postarat o dítě."

„Nic se jim nestane," pokrčil jsem rameny. „Jednou už tím prošli."

„Zdá se, že tě to vůbec nedojímá."

„Myslíš? Třeba to je tím, že jsem v námořnictvu. Tam jak si člověk ustele, tak si lehne." Vzpomněl jsem si, že totéž jsem říkal pilotu Haynesovi, a rychle jsem změnil téma. „Vidíte, jak to dopadá, když je kapitán pod moc velkým tlakem. Sedí sám ve své kajutě, přemýšlí a představuje si, že se proti němu všichni spikli." Derek se na mě zamyšleně podíval a já jsem rychle pokračoval: „Nejhorší je, že nemá s kým promluvit. Proto asi taky Groneovi přeskočilo."

„Chudák."

„Proto mám takový strach z toho, že musím pokračovat."

„Z čeho?"

Měl jsem být opatrnější. Místo toho jsem znechucené řekl: „To jsem ti neříkal? Nemůžou najít žádného kapitána, který by mě nahradil. Pořád jsem tu nejstarší. Budu se muset plavit na Odbočku a zpátky domů."

„To nemůžeš!"

„Budu muset," řekl jsem. „Je to moje práce."

Hrozivým tónem se zeptala: „Jak dlouho už to víš, Nicky?“

„Od té doby, co jsem se ohlásil na Admiralitě.“ Bezmocně jsem rozhodil ruce. „Nevede z toho žádná cesta ven.“

„Mohl bys dobrovolně složit funkci!“ S námahou potlačila vyčítavý tón. „Já vím, že jsi dělal, co jsi mohl, Nicky. Ale měl jsi obrovské štěstí, to přece sám víš. Mohl jsi loď ztratit.“

„Nejen jednou.“

„Ale i tak poletíš? To je pro tebe sláva tak důležitá?“

„Sláva ne,“ odpověděl jsem úsečně. „Víš, že nemůžu porušit přísahu.“

Zdálo se, že ji to rozzlobilo ještě víc. „Celou tu dobu jsi věděl, že pokračuješ jako kapitán, a neřekl jsi mi to?“

„Proto jsem byl celý týden tak vyvedený z míry!“

„Vyvedená z míry bych měla být já! Nenávidím nečestnost.“

„Nečest-, Amando, byl bych ti to řekl, kdybych si na to vzpomněl. Myslel jsem, že to v Ústředním městě ví každý. A ostatně jsem neměl na vybranou. Přece -“ „Měl jsi jednu čestnou možnost! Složit funkci!“ „Je tu nejvyšší důstojník,“ vysvětloval Derek. „Je zodpo-“

„Praporčíku, nepleťte se do toho! Amando, to není fér.“

„Když si představím, že jsem s tebou jela na základě falešné domněnky!“ Amanda mluvila ostře. „A tebe nenávidím za to, že jsi mě oklamal! Už o tom nehodlám mluvit!“

Naštvaně jsem šlápl na plyn tolik, kolik jen motor dovolil, bez ohledu na opotřebení. Asi po hodině uraženého mlčení jsem zahlédl pobřeží a letěl podle něj na sever k Ústřednímu městu.

Amanda se mnou pořád ještě nemluvila. Popadla věci a vydala se hledat taxi. Zůstal jsem s Derekem; museli jsme přebrat svá zavazadla a vrátit helikoptéru. Pozdě večer jsem doprovodil Dereka k raketoplánu a stopem jsem dojel k Amandinu domu na okraji města.

Bylo zhasnuto, ale i tak jsem zaklepal. Po chvíli přišla ke dveřím v noční košili. „Co se děje?“ zeptala se přes sklo.

Zhluboka jsem se nadechl. Zasloužila si, abych s ní mluvil upřímně, bez ohledu na to, jaké následky to bude mít, „Amando, miluju tě. Už tě nikdy neuvidím a chci si s sebou

odnést lepší vzpomínku. Mrzí mě ty chyby, co jsem udělal. Mrzí mě, že jsem ti to neřekl. Odpusť mi, prosím tě.“

Povzdechla. „Nicky. Proč to musí být takhle?“ Vyšla na malé zápraží.

„Promiň,“ řekl jsem otupěle. „Chtěl jsem, abys byla šťastná. Je mi s tebou hrozně dobře.“

Oči se jí vlhce zaleskly. „Bude se mi stýskat, Nicku. Budu na tebe myslet.“

„Hrozně rád bych zůstal, ale nemůžu. A nemyslím, že se kdy budu moci vrátit.“

„Já vím.“ Pokusila se usmát, ale nedokázala to. Něžně mě políbila na čelo. „Sbohem, Nicky. Hodně štěstí ve všem, co podnikneš. Bůh Pán ať tě provází.“

„Nevím, jak to bez tebe zvládnu.“ Cítil jsem, jak mi do očí stoupají slzy. „Bůh Pán ať je vždycky s tebou.“ Rychle jsem se odvrátil. Odešel jsem bez ohlédnutí, protože jsem se bál, že kdybych se na ni ještě podíval, nedokázal bych ji už opustit.

25.

Když jsem ráno vyšel z Admirality a vyrazil přes dvůr k terminálu, opíralo se do houževnaté trávy horké slunce. Zamžoural jsem; hlava mě bolela po těch několika sklenicích, které jsem do sebe nalil, když jsem odešel od Amandy. Elektrolytický vyvažovač by mě rychle uvedl do normálního stavu, ale neměl jsem ve zvyku nosit s sebou prášky proti kocovině a hrdost mi nedovolila si o něj říct na Admiralitě.

Forbee měl dobré i špatné zprávy: dobrovolně se na Hibernii přihlásil jen jeden poručík, ale dalšího povolali z bauxitské linky. Bauxite, třetí planetu systému Naděje národů, obsluhovaly lodě námořnictva bez fázového pohonu. S příslušnou lodí se setkáme za letu a důstojníka si vyzvedneme.

Budu se tedy plavit se třemi poručíky včetně Vaxe Holsera. Měl jsem také čtyři praporčíky a kadety, ale z nich jen Alexi měl dost zkušeností. Kdybych se rozhodl Alexiho povýšit, znamenalo by to, že v ubikaci bude velet Derek Carr, ale ten na to ještě neměl. Přikázal jsem Forbeemu, ať mi sežene zkušeného praporčíka, ber kde ber. A rychle; vyplout jsme měli během tří dnů.

Když jsem teď kráčel k čekajícímu raketoplánu, vynořil se ze stínu budovy terminálu námořník z Hibernie a přeběhl přistávací dráhu ke mně. Dohonil mě těsně u schůdků a zasalutoval. Chladně jsem kývl.

„Lodník Porfirio, pane. Ehm, mohl bych s vámi mluvit, prosím?“ Olízl si rty.

„Proč ne. Nastupte.“

„Rozkaz, pane.“ Ale nepohnul se. „Mohlo by to být tady dole, prosím? Je to důležité, pane.“ Pilot raketoplánu čekal, připraven zavřít dveře.

Povzdechl jsem si. „Tak rychle, námořníku.“

Porfirio se rozhlédl kolem, jako by hledal podporu. „Šel byste se mnou?“

Nejspíš to melo něco společného s nějakou holkou. Tyhle problémy, které na pevnině pravidelně vznikaly, si měli správně vyřídit naši poddůstojníci, ale v dohledu žádný nebyl. Já jsem byl ten poslední člověk, ke kterému by si měl nervózní námořník přijít pro radu, ale z nějakého důvodu se upnul zrovna na mě. „Tak dobře, co se děje?“

Couvl ještě dál od raketoplánu. „Tudy, kapitáne. Potrvá to jenom chvilku.“ Jeho chování mi začalo připomínat kapitána Gronea. „Tak ven s tím, námořníku. Nikdo nás neslyší.“

„Chtěl bych vám něco ukázat, pane.“ Znovu o pár kroků ustoupil. „U terminálu.“

Co je moc, je moc. „Co je to za nesmysly, Porfirio?“ Stál jsem na místě.

Gesty naznačoval, abych mluvil tišeji. „Prosím, kapitáne. Rád bych, abyste se s někým setkal.“ Takže to byla holka. Jestli si myslí, že ode mě dostane povolení přivést ji na palubu, tak to při Bohu Pánu rychle zjistí, jak moc se plete. Nejrychlejší způsob, jak celý ten nesmysl zarazit, bylo udělat to hned. Vykročil jsem za ním k terminálu.

K mému překvapení mě Porfirio vedl skrz budovu a na druhé straně zase ven. Ještě chvilku a zmeškám raketoplán, a kdoví, kdy poletí další. Námořník spěchal přes cestu. Šel jsem za ním až k vítací tabuli Ústředního města, ale nezdálo se, že by se hodlal zastavit. Svým nejchladnějším tónem jsem se zeptal: „Kam mě to vedete, námořníku?“

„Už jsme skoro tam, pane. Vážně.“ Ukázal na zalesněný kopeček za silnicí.

„To už je vrchol drzosti, neposlušnosti a bláznovství!“ Neznal jsem se vzteky. „Tam jste ji schoval? V lese?“

Zatvářil se ohromeně. „Vy o ní víte, pane?“

„To si myslíte, že jsem idiot? Jak se opovažujete táhnout mě přes půl města kvůli své zábavě?“

V tváři se mu zračily obavy a zmatek. „Prosím, kapitáne. Neměl byste o ní mluvit takhle nahlas, někdo vás může slyšet!“ Ten člověk se zbláznil. Tady snad je něco ve vzduchu.

Všechno se ve mně vařilo, ale šel jsem za ním. Hned za okrajem letiště dosahoval porost skoro až k cestě, takže les za

ním nebylo vidět. Porfirio spěchal úzkou stezkou mezi křovinami.

Zaváhal jsem. Mohli by mě přepadnout, nebo dokonce zabít. Moji mrtvolu by nikdy nikdo nenašel. Málem jsem se už obrátil a odešel, pak jsem tiše zaklel a vyrazil za ním. Když jsem už došel až sem, dotáhnu to do konce. Raketoplán už jsem stejně zmeškal.

Neušli jsme ještě ani třicet metrů a cesta za námi úplně zmizela. Prodírali jsme se mezi nízkými větvemi pod hustou klenbou stromů. Porfirio se zastavil, strčil prsty do úst a ostře hvízdl. Prudce jsem se otočil a zaujal obranný postoj. V té chvíli jsem věděl jistě, že mě vlákali do pasti.

Křoví zašustilo. Z něj vyšel Alexi, špinavý a neupravený. Za ním se objevili oba kadeti, Paula Treadwellová a Ricky Fuentes, v pomačkaných a špinavých uniformách. Zuřivost ve mně bojovala s úlevou. Zahřímal jsem: „Proč se pro všechno na světě schováváte v lese?“ Nedal jsem Aleximu čas odpovědět. „Takhle mě tady honit! Zmeškal jsem kvůli vám raketoplán! Pošlu vás na lavici, jen co budeme na palubě, pane Tamarove! Deset důtek! Dvanáct!“

Alexi chlácholivě zvedl ruku. „Musel jsem s vámi mluvit o samotě, pane. A tohle byl jediný možný způsob.“

Zařval jsem: „O samotě? Zbláznil jste se nebo co?“

Vytáhl z kapsy špinavého saka zmačkaný papír. „Prosím, pane. Přečtěte si to.“

Popadl jsem papír. „Co je to za nesmysl?“

„Soudní příkaz, pane. Jared a Irene Treadwellovi požádali o vazební výslech kadeta Treadwellové. Tvrdí, že jste Paulu odvedl proti její vůli. Prohlašují, že si to rozmysleli, že nechtějí letět na Odbočku, ale že zůstanou tady. Soud vydal předběžné opatření, které ji až do výslechu svěřuje pod dohled rodičům. Výslech se má konat za dva týdny. Pane.“

Přejel jsem očima listinu, jejíž obsah mi Alexi právě shrnul. Lodník Porfirio nervózně přešlapoval. Ricky mě fascinovaně sledoval. Paula se tvářila zahanbeně. Alexi dodal: „Všichni piloti raketoplánů jednu kopii dostali, pane. A taky všichni naši důstojníci na pevnině.“

„Ale - to je - chci říct -“ Zarazil jsem se.

„Ano, pane. Dal jste mi rozkaz, že mám na kadety dohlédnout a přivést je v pořádku zpátky na loď. Měl jsem štěstí, když mi ten příkaz předali, pane. Ricky a Paula - chci říct kadet Fuentes a kadetka Treadwellová - byli ve městě, když jsem na letišti rozkaz dostal. Našel jsem je a schoval je tady. Každou noc jsme spali venku a já jsem se vždycky tajně vypravil do města pro jídlo.“

Hlava mi z toho šla kolem. „A pan Porfirio…“

„Asi deset našich námořníků dává pozor, až se objevíte, pane. Všichni odpřísáhli, že neřeknou ani slovo.“

Ohromil mě Alexiho zdravý rozum a organizační schopnosti. Nebyl v postavení, kdy by mohl zpochybňovat své rozkazy; věděl, že o tom, zda předáme Paulu Treadwellovou soudu, musím rozhodnout já. On měl pokyn kadety hlídat.

Jakmile by se dívka jednou dostala zpátky pod dozor svých rodičů, už bychom ji nikdy neviděli; to bylo jasné už z toho, že výslech byl plánován deset dní poté, co jsme měli odletět.

Alexi mi obdivuhodným způsobem zachoval možnost volby.

Otočil jsem se k námořníkovi. „Chválím vás, pane Porfirio. Za plavby uvážím, jak vás odměnit.“ Povýším ho a dám mu zvláštní odměnu za odvahu, s jakou oklamal svého kapitána. Námořník se při mých slovech vesele usmál.

„Pane Tamarove, ty důtky, o kterých jsem se zmiňoval, ruším. Odvedl jste dobrou práci. Vynikající. Zmíním se o tom v deníku.“ Tvář se mu pomalu rozsvítila potěšeným úsměvem. „Pokud jde o vás dva…“ Zamračeně jsem se obrátil ke kadetům, kteří se zatvářili poněkud vyděšeně. „S vámi si to vyřídím, až se vrátíme na loď.“ Jestli jsou tak hloupí, že si s tím budou dělat hlavu, je to jejich problém.

Chvilku jsem mlčel a snažil se srovnat si myšlenky. „Tak dobře, už vím, jak budeme postupovat. Všichni tu zůstaňte schovaní, než se vrátím.“

Za pár minut jsem už byl na Admiralitě, ve Forbeeho kanceláři, a vysvětloval jsem mu situaci. „Co si o tom myslíte vy, pane Forbee?“

Zdálo se, že ho možnosti celé věci zaujaly. „No, pane, Okruhový soud Spojených národů zastupuje vládu Spojených národů na Naději národů. Protože jsme tak daleko od domova, je možné se odvolat jedině ke guvernérovi, který je také civilista. Je zplnomocněným zástupcem vlády Spojených národů. Za plavby máte vy jako velitel lodi rovněž plné moci. Ale na pevnině kapitán podléhá civilnímu soudu.“

Namítl jsem: „Zpochybňují jmenování, ke kterému došlo za plavby. Nemají právo rozhodovat o tom, jestli bylo platné, nebo ne.“ „Ne, pane. Ale oni to možná vidí jinak.“ Přemýšlel jsem o tom. „Admirál Johanson měl neomezenou pravomoc v záležitostech námořnictva, i když sídlil na planetě. Jeho rozkazy nepodléhaly rozhodnutí soudu, že ne?“

„Ne, pane.“ Forbee mrkl.

„Já jsem nejvyšší důstojník námořnictva a velím Admiralitě. Nemám Johansonovu hodnost, ale jeho povinnosti a zodpovědnost přešly na mě, a to po celou dobu, co budu v systému Naděje národů. Jako nejvyšší představitel Admirality mám tedy plnou pravomoc nad záležitostmi námořnictva.“

Uvažoval o tom. „To by se dalo obhájit, pane.“

„Obhá-“ zařval jsem a vyletěl ze židle. „Nezkoušejte na mě tenhle oblbovák! Paula Treadwellová je zákonně odvedená na základě pravomoci námořnictva. Zastávejte a hajte toto stanovisko tak neústupně, jak bude potřeba! Říkám to dost jasně?“

„Rozkaz, pane!“

S vypětím všech sil jsem promluvil klidně. „Tak dobře. Připravte obecný rozkaz a já ho podepíšu. Jako nejvyšší důstojník systému Naděje národů schvaluji a potvrzuji odvod kadeta Pauly Treadwellové kapitánem Nicholasem Seafortem z U.N.S. Hibernia a přikazuji veškerému námořnímu personálu, aby toto přijetí hájil a podporoval.“ Forbee ťukal do holovidu.

Za další větu mě mohli oběsit, „Dále nařizuji veškerému personálu, aby chránil a bránil slečnu Treadwellovou před jakoukoli civilní mocí včetně zástupců Okruhového soudu Spojených národů, která by se jí snažila zabránit ve výkonu jejích povinností.“

Opřel jsem se pohodlněji. „A dál, pane Forbee, sežeňte všechny zdejší důstojníky, kteří mají děti. Pokud nejsou v přístavu, sežeňte jejich manžely nebo manželky. Všechny děti místních důstojníků jsou zvány zítra dopoledne na prohlídku Hibernie. Postarejte se, aby to pozvání všichni přijali. Objednejte pro exkurzi raketoplán. Dnes večer vyzvednete ve svém elektromobilu několik mých přátel - máte vůz, ne? - a vezmete je s sebou domů na noc. Ráno se připojí k exkurzi v čistých civilních šatech. Rozuměl jste?“

Nešťastně odpověděl: „Rozkaz, pane.“

+ + + + +

Před zrcadlem ve své kajutě jsem si narovnal kravatu. Vlasy jsem měl pečlivě učesané, boty se mi leskly, kalhoty slavnostní bílé uniformy měly puky jako podle pravítka, na sako jsem si připnul všechny výslužné odznaky. Stiskl jsem tlačítko rozhlasu. „Poručík Holser k záďové komoře, prosím.“

Šel jsem chodbou na druhé úrovni ke komoře. Vax Holser už tam čekal.

Uplynuly dva dny od chvíle, kdy jsem opustil na Admiralitě vylekaného kapitána Forbeeho; Hibernia měla zítra odletět. Asi polovina naší posádky se už vrátila z dovolené a ostatní se hodinu za hodinou postupně trousili zpátky. Raketoplán dopravoval na stanici cestující na Odbočku. Paula a Ricky byli bezpečně na palubě. ale vydal jsem rozkaz, že do odletu nesmějí opustit první úroveň, Paula se mi omluvila za potíže, které působila její rodina; přijal jsem její omluvu a ignoroval jsem, že se odvážila mě oslovit přímo a porušila tím zavedené zvyklosti. I okolnosti byly neobvyklé.

Děti důstojníků se při exkurzi na loď výborně bavily.

Jakmile poslední z nich vystoupilo zpátky na stanici, pan Vishinsky se svou četou uzavřel obě komory a postavil k nim ozbrojenou stráž. Ta měla rozkaz nepustit na palubu nikoho kromě námořníků a cestujících na Odbočku. Všechna zavazadla byla před naložením prohledána, zda v nich nejsou zbraně, a doklady cestujících se pečlivě kontrolovaly. Kromě toho jsem

nařídil postavit ozbrojené stráže i ke schodišti vedoucímu na první úroveň.

Generál Tho byl příslušníkem Ozbrojených sil Spojených národů, nikoli námořnictva. Jakmile mu pilot raketoplánu ohlásil, že vezl na orbitální stanici o dvě děti víc než zpátky, bylo mu jasné, co jsem udělal. Požadoval, abych slečnu Treadwellovou vydal. Odmítl jsem. Napětí vzrůstalo, až jsem prohlásil, že druhý den - to jest dnes - odletím na planetu a budu vypovídat před Okruhovým soudem ve věci kadeta Treadwellové.

Teď ta chvíle nadešla. Uvažoval jsem, jestli kdy ještě uvidím Hibernii. Mohl jsem také klidně strávit příštího půl roku v místním vězení a čekat na loď, která mě odveze v železech zpátky do Lunapolis. No, ale v tom případě by mě aspoň Amanda chodila navštěvovat do vězení.

„Pane Holsere, přikazuji vám bránit loď proti proniknutí neoprávněných osob. Tím je míněna jakákoli osoba kromě členů posádky a cestujících. Pokud se nevrátím do čtyřiadvaceti hodin, předpokládejte, že jsem byl zadržen proti své vůli a že se nevrátím. V tom případě se prohlásíte kapitánem a budete pokračovat v plavbě na Odbočku. Potvrďte přijetí rozkazu.“

„Rozkaz, pane. Rozumím a provedu. Mohu s vámi letět na pevninu?“

„Samozřejmě, že ne. Otevřete vrata, prosím.“ Čekal jsem v průlezu. Vnitřní vrata se za mnou zavřela. Po chvíli se otevřela vrata stanice. Vykročil jsem ven a zamířil k nástupišti raketoplánů.

Do cesty mi vstoupil voják U.N.A.F. „Generál Tho vás žádá, abyste šel se mnou, kapitáne.“ Byl jsem už zatčen? Byl jsem nesvůj, ale nemohl jsem nic dělat. Následoval jsem ho do generálovy kanceláře.

Oplatil jsem generálu Tho formální pozdrav. Počkal, až jeho pobočník odejde, a prsty si nervózně popotahoval za maličký knírek. Když se dveře zavřely, naklonil se ke mně. „Bylo už načase, aby to někdo soudci Chelseymu vytmavil.“ Mluvil tiše. „Už léta si o sobě moc myslí. Hodně štěstí!“

Povzbudilo mě to. Stiskl jsem mu ruku. Raketoplán byl největší, jaký jsem zatím viděl. Řady sedadel byly prázdné; na palubě byl jen pilot, stevard a já. Generál Tho mi dával najevo svou podporu jediným způsobem, který měl k dispozici.

Cítil jsem se jako královský vyslanec. Posadil jsem se doprostřed raketoplánu, mezi prázdná akcelerační sedadla, a mohutný letoun se mnou spěchal k pevnině. Raketoplán byl tak velký, že vstup do atmosféry jsem skoro nepostřehl. Pilot sklouzl k ranveji, hladce klesl a jemně dosedl přesně ve chvíli, kdy vypnul motory.

Skvělý výkon.

Stevard otevřel dveře a já jsem vyšel ven.

„Pozor!“ Na přistávací dráze byli nastoupeni kapitán Forbee a řady důstojníků a námořníků v uniformách tak čistých a nažehlených, jako by byli připraveni na inspekci. Překvapeně jsem se zarazil s rukou na dveřích. Tohle představení jsem nenařídil. Forbee tím zřejmě chtěl demonstrovat, že námořnictvo stojí za mnou, a podtrhnout mé postavení nejvyššího důstojníka.

„Pohov, pánové.“ Vykročil jsem k terminálu podstatně sebejistěji, než jsem se doopravdy cítil. Forbee mě dohonil.

„Vůz stojí támhle, pane.“ Ukázal na luxusní moderní elektromobil.

Ocenil jsem jeho snahu úsměvem. „Výborně, pane Forbee.“

„Když dovolíte, devět naších důstojníků požádalo o povolení být u soudu s vámi, pane.“

„Kolik důstojníků teď momentálně máte na pevnině, kapitáne Forbee?“

„Devět.“

„Dobře.“ Do auta se mnou nastoupil jen Forbee. Ostatní se naskládali do dvou starších aut. Naše kolona vyrazila do města. Budova Spojených národů byla staromódní stavba ze skla a oceli, která měla vyvolávat dojem síly a moci.

Zastavili jsme se. Vyrazil jsem k budově, doprovázen všemi našimi důstojníky v modrých uniformách.

Mělo to být zvláštní zasedání. Soudce už seděl v jednací síni a netrpělivě poklepával prsty na leštěnou desku stolu. Byl sice

starý, ale ve volném nachovém rouchu a bílé paruce působil impozantně. Za ním visela na zdi bílomodrá vlajka Spojených národů. Jared a Ireně Treadwellovi seděli se svou advokátkou na místě žalobce. Námořní důstojníci usedli do lavic pro diváky a doplnili už tak značný dav. Ignoroval jsem soudního sluhu i úředníky, obešel jsem naleštěné dřevěné zábradlí a zastavil se u neobsazeného stolu, „Vy jste kapitán Seafort z Hibernie?“ zeptal se soudce. „Ne, pane, nejsem,“ odpověděl jsem pevně. Ohromeně vzhlédl. „Jsem Nicholas Ewing Seafort, nejvyšší důstojník námořnictva Spojených národů na Naději národů a velitel Admirality. Zároveň také velím U.N.S. Hibernia“

Neusmíval se nijak přátelsky. „Zapište, že obžalovaný uvedl svou totožnost.“

Přešla mé chuť jednat smířlivě; spustil jsem tak nahlas, že to v soudní síni zadrnčelo. „Nejsem obžalovaný, pane soudce. Přišel jsem vás z titulu své oficiální funkce varovat, že jste překročil svou pravomoc.“

Z lavic pro diváky se ozvalo několik překvapených výkřiků. Soudce udeřil kladívkem do stolu. „Co si to dovolujete, kapitáne? Ještě jednou se mnou budete mluvit tímto způsobem a já vás nechám uvěznit pro pohrdání soudem, kterým jste se ostatně stejně už provinil, protože i nadále vězníte slečnu Treadwellovou!“

Odsekl jsem: „Ještě jednou se mnou budete mluvit tímto způsobem, pane, a já vyhlásím stav ohrožení a ujmu se vojenské vlády na Naději národů až do doby, kdy bude obnoven pořádek!“

Vylétlo mi to z úst dřív, než jsem si to stačil rozmyslet. Teď jsem za sebou definitivně spálil mosty.

V soudní síni se strhla vřava. O soudce se pokoušela mrtvice. Překřičel jsem všechny; „Vy stejně jako všichni ostatní zde přítomní víte velmi dobře, že jsem zákonitý kapitán U.N.S. Hibernia, že jsem za plavby přijal Paulu Treadwellovou do Námořní služby Spojených národů a že její odvedení nemůže žádný civilní soud zpochybnit.

„Tenhle kus papíru, který se vydává za příkaz,“ vytáhl jsem zmačkaný papír, který mi dal Alexi, „tvrdí, že Paula

nenastoupila k námořnictvu dobrovolně a že by měla být vrácena Treadwellovým. Zní vaše tvrzení takto?“

Obrátil jsem se k Treadwellovým a jejich advokátce.

Právnička vyskočila. „Ano, vaše ctihodnosti, to tvrdíme,“ řekla. „Důkazy jasně svědčí o tom, že nezletilé dítě neznalo všechna fakta, která -“

„Děkuji vám,“ přerušil jsem ji chladně. „Tento soud by si měl povšimnout právního znění námořního řádu. Nedobrovolný odvod je povolen, když to podle kapitánova názoru vyžaduje bezpečnost lodi. Kadetka Treadwellová tak byla odvedena. Zůstane v Námořní službě po celou dobu svého závazku. Vy, pane, nemáte nejmenší právo měnit rozhodnutí, která jsem učinil jako kapitán Hibernie nebo jako nejvyšší důstojník námořnictva na Naději národů. Překvapuje mě, že to nevíte, nebo, což by bylo ještě horší, že jste se rozhodl to ignorovat. Doporučím vládě, aby na základě těchto faktů zvážili vaše okamžité odvolání.“ Obrátil jsem se k odchodu.

Udělal jsem jen dva kroky, když do ticha zazněl přiškrcený soudcův hlas:

„Zatkněte toho muže!“

Příslušníci soudní stráže udělali několik kroků vpřed. Ukázal jsem na soudce a vyštěkl na kapitána Forbeeho: „Zatkněte toho muže!“

To je zarazilo. Nepříčetný soudce a já jsme si vyměnili vražedné pohledy. Po chvilce výhružného ticha jsem řekl klidně: „Nechcete se se mnou uchýlit do své kanceláře, abychom celou záležitost vyřešili?“

Přejel pohledem z mých neozbrojených důstojníků na své soudní strážce a zpět. Pak krátce kývl, vstal a zmizel za dveřmi po své pravé ruce. Zabouchl za sebou dveře.

Zastavil jsem se přede dveřmi. „Volno,“ řekl jsem do šokovaného ticha. Následoval jsem soudce do jeho kanceláře.

Soudce se třásl vzteky, když se za svým stolem obrátil čelem ke mně.

„Chtěl byste se z té kaše dostat se ctí?“ Snažil jsem se mluvit tak rozumně, jak to šlo. Nejdřív zuřil tolik, že ani neodpověděl. Po chvilce kývl. Zřejmě znal zákon stejně dobře jako já.

„Tak dobře. Za prvé, veřejně se u soudu omluvím za nedostatek úcty a za nevhodné chování vůči vám. Za druhé, tenhle výslech se nikdy nekonal. Záznam o něm bude zničen. Nebo se ztratí. Za třetí, zamítnete žalobu jako nepodloženou, což zjistíte, jakmile si dnes přečtete příslušné materiály."

Bylo to samozřejmě typicky námořní řešení. Spor, jako byl ten náš, byl nepřípustný, takže nesmíme dovolit, aby k němu došlo. Neuznáme jeho existenci, stejně jako kapitán nevidí monokl na oku svého praporčíka. Moje omluva uspokojí jeho hrdost, ale žádný jiný účinek mít nebude; bude zanesena do zápisu, který je určen ke zničení.

Zamračil se. „Vy chytráku zatracený."

Ignoroval jsem jeho rouhání. „Zkusil jste chytrý tah, ale nevyšel," řekl jsem. „Kdybych ji vydal, byl byste ji tu držel, dokud bychom neodletěli, a celá záležitost by pak byla sporná. Ale za téhle situace jsem vyhrál já. Proč se vlastně pro Treadwellovy tak angažujete? Nejsou ani místní."

Soudce odtáhl židli a těžce na ni dosedl, „Jejich právnička," odpověděl tiše. „Slečna Kazaiová. Pomohla mi."

„No, přinejmenším viděla, že jste dělal, co se dalo." Vyhrál jsem, takže jsem si mohl dovolit tvářit se smířlivě.

Na tváři se mu objevil neveselý poloúsměv. „Nikdy se na Naději národů nevracejte jako civilista. Aspoň dokud budu naživu."

Můj triumfální pocit byl ten tam. Vzpomněl jsem si na Amandu. „Ne," zavrtěl jsem hlavou. „Nevrátím se."

Vrátili jsme se do soudní síně a sehráli domluvenou komedii. Pokorně jsem se omluvil za nevhodné poznámky. Soudce vymazal záznam. Pak si prohlédl materiály a žalobu Treadwellových zamítl jako nepodloženou.

Když jsem cestou ven míjel paní Treadwellovou, vyskočila: „Ono vám to neprojde!" rozkřikla se. „Soudy na Odbočce nám pomůžou! Ještě se tam uvidíme!" Pokrčil jsem rameny. „Snad."

26.

I když výslech se oficiálně vůbec nekonal, po lodi se celá věc rychle roznesla. Vax se celý den hloupě usmíval, dokonce i ve službě. Alexi šel dokonce tak daleko, že mi otevřeně poblahopřál; spolkl jsem ostré pokárání.

Zbytek posádky se vrátil z dovolené. Poslední cestující byli dopraveni na loď a ubytováni ve svých kabinách.

Mezi posledními byli Treadwellovi. Nechal jsem je odvést přímo na můstek.

„Uvažoval jsem o tom, že vás odmítnu přijmout na palubu," řekl jsem jim. „Ale nechci Rafa a Paulu rozdělit dřív, než to bude nutné. Vezmu vás, ale stačí jeden protest, jedna petice, jediný zásah do chodu mé lodi - a tím myslím i obtěžování Pauly - a strávíte zbytek cesty ve vězení. Je to jasné?"

Tak snadné to nebylo. Musel jsem jim pohrozit, že je nechám vyhodit zpátky na stanici, než konečně souhlasili.

Naložili jsme poslední zásoby pro vrchního stevarda. Poručík Holser pod mým úzkostným dohledem bezpečné zakotvil novou barkasu, náhradu za to nešťastné plavidlo, ve kterém zahynuli naši důstojníci. Darla přepočítala základní hmotnost bez poznámek.

Ulevilo se mi při zjištění, že se všichni námořníci vrátili z dovolené; žádné dezertéry jsme neměli. Sedmnáct cestujících na Odbočku se rozhodlo dál neletět; to mi starosti nedělalo. Ostatní zaujali svá místa. Na téhle části cesty budeme mít na palubě devadesát pět cestujících.

Derek mě zavolal rozhlasem ze svého stanoviště u záďové komory. „Přišel nový praporčík a hlásí se do služby, pane."

„Dobře. Pošlete ho na můstek." Najednou jsem byl v duchu zase na stanici Země, uhlazoval jsem si vlasy, nervózně jsem svíral lodní pytel a doufal jsem, že udělám dobrý dojem, až se budu hlásit kapitánu Haagovi. Teď jsem byl v opačné roli.

„Dovolte mi vstoupit, pane." Neznámý hlas.

„Vstupte," řekl jsem, aniž bych se otočil.

„Hlásí se praporčík Phillip Tyre, pane.“ Postavil se do vzorného pozoru s pytlem u nohou.

Obrátil jsem se k němu a nezmohl jsem se na slovo. Nebyl hezký – byl krásný. Hladká pleť bez poskvrnky, vlnité světlé vlasy, modré oči, jemné inteligentní rysy. Vypadal jako vystřižený z náborového plakátu.

Vzal jsem si od něj doklady a zatímco jsem si je prohlížel, nechal jsem ho stát v pozoru. Nastoupil ve třinácti letech a teď měl za sebou tři roky služby. To znamenalo, že je služebně starší nejen než Derek, ale také než Alexi. Alexi bude zklamaný, ale to se nedá nic dělat. S Alexim jsem ostatně měl své plány a hodlal jsem je brzo realizovat. „Pohov, pane Tyre.“

„Děkuji, pane.“ Mluvil klidným, zvučným hlasem. „Vítejte na Hibernii.“ Málem jsem mu podal ruku, ale zarazil jsem se včas. Kapitán si musí udržovat odstup. „Minulý rok jste se plavil v meziplanetární službě?“ Chlapec na mě vrhl okouzlující úsměv. „Ano, pane.“

„A byl jste na Odbočce.“

„Ano, pane. Na Hindenburgu, než mě přeložili.“ Tyre měl za sebou poměrně hodně dlouhou službu, delší, než jsem měl já, když mě přidělili na Hibernii. „Jak to vypadá, budete první praporčík.“ „Kapitán Forbee mě informoval, pane.“ Pořád se příjemně usmíval. „Myslím, že to zvládnu.“

„Dobře. Chvíli byl služebně nejstarší pan Tamarov, ale myslím, že vám nebude dělat potíže.“

„To jistě nebude, pane.“ Řekl to poněkud důrazněji, než bylo nutné?

„Dobře, pane Tyre, Ubytujte se v ubikaci a prohlédněte si loď.“

„Rozkaz, pane.“ Zasalutoval a sebral pytel s nenucenou elegancí. „Děkuji, pane.“ Otočil se a odpochodoval. Udělal jsem si poznámku, že musím ujistit Alexiho, že nebyl sesazen úmyslně.

V duchu jsem porovnával nástup nového praporčíka s příchodem pana Chantira. Náš nový poručík se objevil na palubě předešlého večera. Ohlásil se na můstku a vesele

zasalutoval. Na mé uvítání odpověděl přátelským, vřelým úsměvem. „Díky, pane. Jsem rád, že jsem na palubě.“

„Tady se píše, že máte obzvláštní nadání pro navigaci.“

„Obzvláštní, to bych neřekl, pane,“ odpověděl skromně. „A já rád řeším výpočetní problémy.“

„Tak to vám dám na starost výcvik praporčíků.“

Znova se usmál. „Dobře. Hrozně rád učím.“ Okamžitě jsem věděl, že ho budu mít rád. Vzpomněl jsem si na zahořklého a tyranského poručíka Cousinse a na to, jakou hrůzu jsem míval z jeho lekcí.

Byli jsme připraveni k odletu. Pilot převzal velení. Odpoutali jsme se, vzdálili se dostatečně daleko od stanice a téměř okamžitě jsme fúzovali. Měl jsem tolik práce, že jsem se zapomněl dívat, jak se Naděje národů na obrazovkách zmenšuje - a pak byly náhle prázdné.

Nepotrvá dlouho, než se hvězdy zase objeví; měli jsme před sebou jen krátkou cestu na Bauxite, kde jsme měli vyzvednout našeho třetího poručíka. S konvenčním pohonem to byla cesta na pět týdnů, ve fúzi jsme to zvládli za necelý den. Domanévrovat k U.N.S. Brezia a spojit se s ní nám trvalo déle než ve fúzi překonat vzdálenost mezi oběma planetami.

Brezia byl malý křižník, který se plavil tam a zpátky mezi planetami systému Naděje národů a používal se pro orbitální záchranné práce nebo pro jiné potřeby civilní důlní flotily a místních obchodních plavidel. Brezia neměla fúzní motory, a plula tedy jen podsvětelnou rychlostí. Její kapitán měl bohužel jen meziplanetární třídu, jinak bych ho byl donutil nastoupit na Hibernii stejně jako jeho poručíka.

Při přistávání pracovali pilot Haynes a Lars Chantir společně. Pilot dodržoval slovo a nedělal nejmenší potíže. Jak sám řekl, byl ve své práci dobrý. Když jsme objevili Brezii, šikovně s ní srovnal rychlost. Abychom se vyhnuli nepříjemné dřině se spojováním komor, přiblížili jsme se asi na sto metrů k Brezii a já jsem poslal námořníka v T-skafu, aby k jejich zámku donesl pružné lano. Náš nový důstojník pak po něm přeručkoval, lodní pytel přivázaný na zádech skafandru.

Neměl jsem co dělat, a tak jsem mu šel ke komoře naproti. Správně se nejprve svlékl ze skafandru a pak se teprve postavil do pozoru. „Hlásí se poručík Ardwell C. Crossburn, pane.“ Byl to malý, podsaditý muž na prahu čtyřicítky.

„Pohov, poručíku. Vítejte na palubě.“

„Děkuji, pane,“ Rozhlédl se po své nové lodi. „Jen co si uložím věci, můžu se ujmout svých povinností, pane. Pokusím se být vám užitečný.“

„Není spěch, pane Crossburne,“ řekl jsem v dobré náladě. „Můžete počkat až po večeři.“

„Dobře, pane. Když na tom trváte.“ To byl dost neobvyklý výrok, ale v tom člověku vůbec bylo něco divného. Podle záznamů to ovšem byl schopný a zkušený důstojník. Vrátil jsem se na můstek a netrpělivě čekal, až pilot Haynes a poručík Chantir spočítají koordináty fúze a vzájemně si je porovnají. Pracně jsem prošel všechny výpočty sám a nenašel žádnou chybu. Fúzovali jsme.

Za sedm týdnů jsme měli být na Odbočce. Byla to mladší kolonie než Naděje národů a tamní prostředí bylo k lidem méně vlídné. Ve vzduchu tam bylo méně dusíku a trochu víc kyslíku, ale dýchat se dal. Muselo se tam poměrně dost teraformovat, aby se snížil podíl sloučenin síry v ovzduší, než se mohla Odbočka začít osídlovat. Teď už byla planeta otevřena pro kolonizaci a dorazilo sem prvních přibližně šedesát tisíc osadníků.

Lars Chantir byl můj první poručík. Pan Crossburn se šesti lety zkušeností byl druhý. Vax byl poslední v radě, ale na tom mezi poručíky záleželo méně než mezi praporčíky, ledaže by kapitán zemřel. Lavice se přestěhovala do kajuty poručíka Chantira; to byla tradiční povinnost staršího poručíka.

Měl jsem dost času na to, aby se mi stýskalo po Amandě. Naše společné noci v horách Západního kontinentu představovaly můj první delší důvěrný vztah. Amanda věděla, jak jsem neschopný, a přesto mě měla ráda. Toužil jsem po její přítomnosti.

Na lodi zase zavládla běžná rutina. Chyběli mi známí cestující: paní Donhauserová, pan Ibn Saúd a samozřejmě

Amanda. Několik lidí z původní skupiny s námi pokračovalo dál; bohužel mezi nimi byli i Treadwellovi.

Jednoho dne přišel na můstek znepokojený Vax. „Pane, myslím, že byste měl něco vědět.“

„A co?“

Zaváhal, protože byl v obtížné situaci. „Poručík Crossburn, pane. vyptával se posádky na ten útok v Důlním táboře. Nejdřív jsem si myslel, že se ptá jen tak, aby řeč nestála, ale on speciálně vyhledává ty naše lidi, kteří s tím měli nejvíc společného.“

Rozhodl jsem se zvolit nejsnazší východisko. „Měl byste mít rozum a nestěžovat si na nadřízeného důstojníka.“

„Ano, pane. To nebyla stížnost. Jen jsem vás informoval.“

„Nemusíte. Je mi jedno, na co se ptá.“ Neměl jsem před svým novým poručíkem co skrývat. Moje jednání podrobí přísnému zkoumání Admiralita, jen co se vrátíme domů, a já jsem věděl, že nemám šanci dostat se z toho bez pořádné degradace, pokud mě nečeká ještě něco horšího. Vyptávání pana Crossburna nemohlo mou už tak zničenou kariéru nijak víc poškodit, i když bylo rozhodně neobvyklé.

Víc mě znepokojila poznámka poručíka Chantira, když jsem při jedné klidné službě studoval šachový manuál. „Překvapuje mě, že vaši praporčíci se víc nesnaží smazat si důtky, pane.“

„Jak to myslíte?“

„Včera jsem dal jednomu z nich výprask, protože jich měl deset. Člověk by si myslel, že se bude aspoň trochu namáhat a odcvičí si je. Na jednu přece stačí jen dvě hodiny.“

„Kterého praporčíka?“ zeptal jsem se nepřítomně; myslel jsem spíš na dámský gambit.

„Pana Carra. Dost jsem přitlačil, když je tak líný. Jaký názor na to máte vy, kapitáne? Mám být tvrdý, nebo spíš naopak?“

„Ani to, ani to,“ odpověděl jsem znepokojeně. „Podle vlastního uvážení,“ Dal jsem Derekovi sedm důtek za to, že se mě pokusil uškrtit - a nezapomněl jsem je zapsat, když jsme se vrátili -, ale teď už by měl být tak zacvičený, že by neměl sbírat další. „Kolik jich měl?“

„Jedenáct.“ Divné. Neřekl bych, že by Derek udělal tolik chyb.

„Radši si je najdu.“ Zapnul jsem deník, ale měl jsem nepříjemné tušení, že odpověď znám předem. Kdyby chtěl dát Derekovi výprask některý poručík, nemusel by se namáhat s důtkami - mohl ho rovnou poslat k poručíku Chantirovi s příkazem, že ho má položit na lavici. První praporčík naopak takový rozkaz vydat nemohl. Mohl jen udílet důtky, ale když to dělal dost rychle, byl výsledek stejný.

Listoval jsem denními záznamy, které pořizoval každý službu konající důstojník. „Pan Carr, nesprávné uloženi výstroje, jedna důtka, udělil pan Tyre. Pan Carr, neposlušnost, dvě důtky, udělil pan Tyre.“ Proč si je Derek neodcvičil? „Pan Carr, neupravená uniforma, dvě důtky, udělil pan Tyre. Pan Carr, nepozornost ve službě, dvě důtky, udělil pan Tyre.“

Tak tady to bylo. Tyre kupil na Dereka důtky rychleji, než si je stačil smazávat.

Rozhodl jsem se, že se do toho nebudu plést. Derek měl zkrátka smůlu, že si z něj Tyre udělal odstrašující příklad; nový první praporčík prosazoval svou autoritu. Ale i když jsem tu záležitost zahnal z mysli, moje zkušenost z ubikace byla ještě příliš čerstvá, než abych si nedával pozor, jestli se neobjeví nějaké další potíže. Když jsem se potkal s Alexim při službě, zdál se mi váhavější a jakoby duchem nepřítomný. A co bylo ještě významnější, mimo službu jsem ho nevídal vůbec, leda při večeři. Uvědomil jsem si, že všichni moji praporčíci jako by se propadli do země. Doufal jsem, že mi Alexi něco naznačí, ale byl příliš dobrý námořník, než aby něco takového udělal. Co se děje v ubikaci, to se také v ubikaci řeší.

Já jsem moc práce neměl. Ve fázi se nemusely provádět navigační kontroly, na obrazovkách se neobjevovaly žádné údaje, jediné, co jsme měli na práci, bylo hlídat naše životní systémy: recyklování, hydroponii, energii. Situace v ubikací mi nešla z hlavy. Začal jsem si dávat pozor na nové zápisy v deníku.

Derek, Alexi a oba kadeti rychle sbírali důtky. Pro Alexiho sedm za tři dny, pro Dereka ještě o dvě víc. Paula a Ricky jich měli dohromady šestnáct.

Odchýlil jsem se od pravidel natolik, že jsem se Phillipa Tyra přímo zeptal: „V ubikaci je všechno v pořádku, pane Tyre?“

Usmál se. „Ano, pane. Mám to pod kontrolou.“ Jako vždycky byl dokonale upravený. Byl štíhlý a nevelký a jeho tvář byla ve své dokonalosti jaksi znepokojivá.

„Pracujete s dobrými důstojníky, pane Tyre.“

„Ano, pane. Bylo potřeba jim připomenout, kdo velí, ale to jsem zvládl.“ Tázavě se na mě podíval modrýma očima. „Děje se něco, pane?“

„Ne, nic,“ zavrtěl jsem rychle hlavou, protože jsem věděl, že jsem překročil nepsanou hranici, která kapitánovi brání plést se do toho, co se děje v ubikaci.

Pak za mnou přišla dr. Uburuová, Zastavila mě před jídelnou, když jsem se vracel od večeře. „Víte,“ zeptala se vážně, „že jsem tento týden ošetřovala Paulu Treadwellovou?“

„Ne, nevím.“

„Já jsem si to myslela.“ Na konci schodů se zastavila.

„Co jí bylo, paní doktorko? Pokud po vás nežádám porušení profesionální etiky?“

„Hysterie.“ Podívala se mi do očí.

„Dobrý Bože.“ Čekal jsem, že bude pokračovat. Neřekla nic.

„A příčina?“

„Přísahala jsem, že vám to neřeknu,“ odpověděla. „Moje pacientka na tom trvala, než o tom vůbec byla ochotná mluvit.“

Sevřel jsem zábradlí. „Mohl bych vám to nařídit,“ podotkl jsem.

„Ano, ale neposlechla bych.“ Řekla to klidně. Usmála se a její snědá tvář zvlídněla. „Nechci působit problémy, kapitáne. Ale myslím, že byste to měl vědět.“

„Děkuju.“ Šel jsem do své kajuty a lehl jsem si na postel. V té chvíli jsem si přál, aby mě šéfinženýr dosud chodil večer navštěvovat. Od té doby, co jsem po Sandyho smrti naše sedánky ukončil, choval se přátelsky a ochotně, ale udržoval si odstup.

Další službu jsem měl s poručíkem Crossburnem. Po dlouhém mlčení se pokusil o rozhovor. Myslel jsem na něco jiného a nechal jsem ho povídat. Brzo zabrousil na ten útok v Důlním táboře. „Když ti vzbouřenci vtrhli na palubu," zeptal se, „kdo se nejvíc zasloužil o jejich odražení?"

„Pan Vishinsky byl doslova neocenitelný," řekl jsem, protože jsem si přál, aby mi dal pokoj. „A Vax Holser,"

Jeho příští otázka mě okamžitě vytrhla z letargie. „A proč jste vůbec pouštěl na palubu deset mužů ve skafandrech?"

Ostře jsem se zeptal: „To mě vyslýcháte, poručíku?"

„Vůbec ne. Ale byla to neuvěřitelná událost, kapitáne. Píšu si deník. Snažím se do něj zahrnout všechny důležité věci, které se v mém okolí stanou. Změním téma, pokud vám to vadí."

„Ne," odpověděl jsem nevrle. „Pustit je na palubu byla chyba. Moc toho lituji."

Zdálo se, že ho moje důvěra potěšila. „Musel to být strašný den." „Ano."

„Píšu každý večer," svěřil se. „Všechny své myšlenky a pocity vkládám do deníku."

„To musí být velká útěcha," řekl jsem. Byl mi krajně nesympatický.

„Nikdy ho samozřejmě nikomu neukazuji, i když se čte docela dobře. Kromě mě ho viděl jedině můj strýc."

Ze zdvořilosti jsem se zeptal; „Váš strýc je literární kritik?"

„Ne, ale rozumí námořnictvu. Možná jste o něm slyšel. Admirál Brentley."

Jestli jsem o něm slyšel? Admirál Brentley velel operačnímu oddělení v Lunapolis a tenhle chlap byl jeho ucho! Nebylo mi dobře po těle.

„A v tom svém deníčku píšete i o Důlním táboře, poručíku?"

„Nejistě." Choval se skromně. „Je to velice dramatické. Strýce to bude jistě zajímat."

S obavami jsem se odmlčel. Po chvíli jsem pokrčil rameny. Admiralita nebude potřebovat sešitek pana Crossburna, aby se dozvěděla, jak špatně jsem si vedl.

Ale po třech týdnech plavby jsem pochopil, že musím zasáhnout. Pan Crossburn se přestal zajímat o Důlní tábor a

vyptával se na popravy lodníků Rogoffa a Tuaka. V téže době morálka mých praporčíku a kadetů značně poklesla. Alexi chodil po lodi bez sebe vzteky; ke mně se choval slušně, ale jinak z něj potlačovaný hněv přímo čišel. Derek se zdál být unavený a deprimovaný.

„Měl jsem tu dvakrát pana Tamarova," řekl mi poručík Chantir. „Byl jsem k němu celkem mírný, ale něco jsem mu dát musel." Už jsem to věděl; dost pečlivě jsem teď sledoval lodní deník. Také jsem se začal pravidelně stavovat v tělocvičně, protože jsem si uvědomil, že jeden z důvodů, proč své poručíky a kadety skoro nevidím, je to, že si obvykle odcvičují důtky.

Nevěděl jsem, co mám dělat, a šel jsem se poradit k šéfinženýrovi McAndrewsovi. Nijak jsem se nerozpakoval přiznat svou nevědomost. Moje hranice už beztak znal.

„A co jste čekal?" zeptal se bez obalu. „Požádal jste námořní základnu, aby vám dodala důstojníky. Kde myslíte, že je vzali?"

„Já vám nerozumím." Přešlápl jsem. Připadal jsem si mladý a hloupý, ale potřeboval jsem to vědět.

Povzdechl si. „Kapitáne, pan Chantir se přihlásil dobrovolně, je to tak? Ostatní dva důstojníci byli převeleni. Kdyby vám Admiralita řekla, že máte přilétající lodi poskytnout jednoho poručíka, koho byste vybral?"

„Pana Crossburna," odpověděl jsem bez zaváhání.

„A kterého praporčíka?" Pomalu a procítěně jsem zaklel. „Poskytl jste lidem z meziplanetární flotily příležitost zbavit se svých nejhorších nočních můr."

Proklínal jsem svou hloupost, svou slepotu. „Jak jsem mohl být tak tupý? Požádal jsem o důstojníky a ani jsem si neprohlédl jejich záznamy, abych viděl, koho mi to posílají!" Opravdový kapitán by ten trik prokoukl.

„Klid, pane. Co myslíte, že byste v těch záznamech asi našel?"

Zarazil jsem se. Dobrá otázka. Bylo dost nepravděpodobné, že v osobním záznamu pana Tyra by se objevila poznámka „tyran" nebo „sadista". Pokud jde o deník pana Crossburna - to, co si psal ve své kajutě ve svém volném čase, nepodléhalo lodním řádům. I když jeho nabubřelé soukromé vyšetřování

působilo potíže, těžko se to dokazovalo, a kromě toho by byla sebevražedná odvaha pokárat člověka, který byl uchem velitele flotily. Nebylo divu, že se ho jeho kapitán rád zbavil.

Vrátil jsem se do své kajuty, abych si to rozmyslel. Nijak jsem nesoucítil s lidmi, kteří zneužívali námořních tradic k vlastním cílům, ale nevěděl jsem, jak bych mohl pana Tyra zarazit, aniž bych tyto tradice porušil sám. A pokud šlo o pana Crossburna, těžko jsem mu mohl přikázat, aby si nepsal deník. Žádné řešení jsem prostě nenašel.

Mezitím jsem nařídil Aleximu pokračovací kurs navigace, následovaný praxí ve strojovně pod vedením šéfinženýra McAndrewse. To by mu mělo poskytnout trochu odpočinku od pana Tyra.

Nestalo se. Alexi sbíral důtky i dál. Znovu dosáhl deseti a byl poslán do kajuty poručíka Chantira.

O dva dny později jsme spolu sloužili. Svezl se opatrně do křesla a bolestně se ušklíbl. Vyhrkl jsem: „Buďte trpělivý, Alexi.“

„V čem, pane?“ Hlas se mu chvěl. Bylo mu teď sedmnáct, skoro už osmnáct, a měl právo očekávat lepší zacházení, než jakého se mu dostávalo. Ale měl dobrý výcvik z Akademie. Neměl v úmyslu si kapitánovi stěžovat na svého nadřízeného.

Úmyslně jsem porušil nepsaný zákon. „Buďte trpělivý. Vím, co se děje.“

Pohlédl na mě a místo obvyklé přátelskosti jsem v jeho očích uviděl chlad. „Někdy námořnictvo nenávidím, pane.“

„A mě také?“

Po chvíli jeho výraz změkl. „Ne, pane. Vás ne.“ Tiše dodal: „Hodně lidem se ubližuje.“ Bylo jasné, že víc mi toho o ubikaci neřekne.

Mezitím si pan Crossburn i nadále vedl své zápisky. Během služeb listoval lodním deníkem a zkoumal zápisy učiněné před jeho příchodem. Rozebíral Alexiho obhajobu těch nešťastných námořníků při vojenském soudu. Zeptal se mě, jak si podle mého názoru Alexi vedl.

„Poručíku, vaše otázky a zprávy, které píšete, poškozují morálku na lodi. Přeji si, abyste toho nechal.“

„Je to rozkaz, pane?“ zeptal se zdvořile.

„Žádost.“

„Se vší úctou, pane, nemyslím, že by můj deník podléhal pravomoci námořnictva. Zeptám se na to strýce Teda, až ho uvidím. Pokud jde o kladení otázek, samozřejmě s tím přestanu, když mi to přikážete.“

„Dobře, tak vám to tedy přikazuji.“

„Rozkaz, pane. Protože váš příkaz je neobvyklý, žádám, abyste mi ho dal písemně.“

Chvíli jsem o tom uvažoval. „No nic. Můžete pokračovat,“ Písemný rozkaz, posuzovaný bez znalosti jeho neustálého vyzvídání, by se zdál být diktátorský nebo paranoidní. Ten, kdo poručíka Crossburna sám nezažil, by to nepochopil, a já už jsem i bez toho mohl na Admiralitě očekávat velké potíže.

S Phillipem Tyrem jsem měl trochu větší štěstí. Zavolal jsem ho do své kajuty, kde jsme mohli hovořit méně formálně než na můstku.

„Kontroloval jsem lodní deník, pane Tyre. Proč považujete za nezbytné udílet tolik důtek?“

Seděl u mého dlouhého stolu a opíral se o něj paží, jako to dělával šéfinženýr, než jsem se sám izoloval. Jeho modré oči na mě hleděly tázavě. „Uposlechnu vašich rozkazů, pane. Chcete říct, že mám ignorovat zjevné přestupky?“

„Ne, nic takového. Ale nacházíte nedostatky, nebo je hledáte?“

„Kapitáne, dělám, co umím. Myslel jsem, že můj úkol je dohlédnout, abyste se o ubikaci nemusel starat, a snažil jsem se o to. A protože já jsem vás rozhodně na žádné problémy neupozorňoval, musel to udělat někdo jiný.“ Řekl to tak rozumně a zpříma, že jsem mu nemohl nic vyčíst.

„Nikdo si nestěžoval,“ zavrčel jsem. „Ale vy rozdáváte důtky rychleji, než si je oni stačí odmazávat,“

„Ano, pane, všiml jsem si toho. Radil jsem panu Fuentesovi a panu Carrovi, aby trávili víc času v tělocvičné. Dokonce jsem jim šel sám se cvičením pomoci. Lepší řešení by ovšem bylo, kdyby přestali důtky dostávat.“ Klidně se mi podíval do očí.

„A jak to podle vás mají udělat?“

„Tak, že budou respektovat předpisy, pane. Můj předchůdce musel být neuvěřitelně laxní. Ostatně i v jeho vlastním chování pozoruji značné nedostatky. Není divu, že ostatní nic nenaučil. Snažím se vypořádat se s tím.“

Povzdechl jsem si. Toho chlapce se nedotklo nic. „Nebudu vám říkat, jak máte vést ubikaci. Řeknu vám ale, že se mi nelíbí, jaké účinky to má na morálku.“

Tyre vážně odpověděl: „Děkuji, že jste mě na to upozornil, pane. Postarám se, aby vás jejich problémy s morálkou nadále neobtěžovaly.“

„Chci, abyste ty problémy odstranil, ne zakryl! To je všechno!“

Praporčík předpisově zasalutoval a odešel. Přecházel jsem po kajutě a dělalo se mi zle. Budiž, varoval jsem ho. Dám mu čas do doby, než opustíme Odbočku. Jestli se situace nezlepší - no, pak si pan Tyre bude muset lehnout, jak si ustlal.

Při příští návštěvě tělocvičny jsem tam našel Dereka a Rickyho. Derek cvičil na bradlech, kadet na žíněnce bojoval s kliky. Alexi tam nebyl. Oba zpocení chlapci tiše cekali, až odejdu.

Nenarazil jsem na Alexiho celé tři dny, až jsme spolu zase sloužili, „V poslední době jsem vás neviděl v tělocvičně, pane Tamarove.“

Bezvýrazně se na mě podíval. „Ne, pane. Mám domácí vězení s výjimkou služeb a večeře v jídelně.“

„Dobrý bože! Jak dlouho?“

„Dokud se moje postoje nezlepší, pane.“ Z očí jsem mu nevyčetl nic, ale tváře mu zrudly.

„A zlepší se, Alexi?“

„Těžko, pane. Bylo mi řečeno, že nejsem pro námořnictvo vhodný. Začínám tomu věřit.“

„Ale jste vhodný.“ Snažil jsem se ho potěšit. „Ono to přejde. Na mém prvním stanovišti se s nejstarším praporčíkem dalo dost těžko vyjít, a nakonec se z nás stali přátelé.“ Uvědomil jsem si, jaké nesmysly vykládám. Jethro Hager nebyl ani zdaleka tak krutý jako ten chlapec, kterému osud vložil do rukou nadvládu nad mými praporčíky.

„Ano, pane. Mně to tak moc nevadí, leda když Ricky večer pláče tak dlouho, než usne.“ To mě vyděsilo. „Ricky pláče?“

„Jen dvakrát nebo třikrát, pane. Když tam nebyl pan Tyre.“ Tak to bylo zlé. Ricky Fuentes byl veselý, dobromyslný chlapec; jestli plakal, dělo se něco hodně ošklivého. Krátce jsem si vzpomněl na lekci, kterou jsem udělil Vaxi Holserovi, když jsem se stal kapitánem - v případě našeho nového praporčíka jsem se rozhodl podobný postup nepoužít. Ve Vaxově případě jsem krátce předtím žil v ubikaci sám a osobně jsem znal jeho chování. Kromě toho byl Vax dobrý důstojník, který se upřímně snažil bojovat proti svému osobnímu problému. Phillip Tyre ne.

Za tři týdny budeme defúzovat kvůli navigační kontrole a pak už nám na Odbočku zbude jen pár dnů. Mohl jsem počkat.

Ale o pár dnů později začal pan Chantir mluvit na toto téma otevřeně. „Pane, v ubikaci se něco stalo. Měl jsem tady znova pana Carra a pana Fuentese. Deník je plný důtek.“

„Já vím.“

„Nemůžete něco udělat?“

„Co byste navrhoval, pane Chantire?“

„Odstraňte prvního praporčíka nebo nějak odveďte jeho pozornost. Bože, jak by mě potěšilo, kdyby ho za důtky poslali ke mně! Zvlášť když vím, co provedl ostatním.“

„Takhle by z nás ze všech nadělal sadisty, pane Chantire. Ne, neodvolám ho. Neviděl jsem v jeho chování nic, proti čemu by se daly vznést námitky. Je úzkostlivě zdvořilý, plní moje rozkazy do písmene, v navigačních cvičeních i dalším výcviku je výborný. Nemůžu ho sesadit prostě proto, že ho nemám rád.“

„To by přece nebyl ten důvod, kapitáne.“

„Ne, ale Admiralita by to tak pochopila. Oni nevědí, že mu Derek a Alexi nedělají potíže.“

„Co tedy čekáte ode mě, jestli někoho z nich znova dostanu na lavici?“

„Očekávám, že splníte svou povinnost, pane Chantire,“ Rychle začal mluvit o něčem jiném.

Jak čas běžel, pan Crossburn zapomněl na veškerou opatrnost. Dvakrát se zmínil, jak už se těší, až se setká se svým

strýcem admirálem Brentleym a popovídá si s ním. Ignoroval jsem ho, ale byl jsem čím dál víc nesvůj.

Abych se rozptýlil, vyhlašoval jsem cvičení. Posádka v náhodných intervalech trénovala bojový poplach, obecný poplach, požár v předním nákladovém prostoru. Ta náhlá horečná činnost mi vždycky přinesla úlevu.

Konečně přišel den, kdy pilot Haynes zaujal své místo na můstku spolu s Alexim a poručíkem Chantirem. Vyvedl jsem loď z fúze a na simulbrazovky naskočily hvězdy tak jasné, že to bralo dech. V dáli zářilo veliké slunce Odbočky. Ještě na čtyři dny fúzujeme a pak se doufejme vynoříme těsně za oběžnou dráhou planety.

Netrpělivě jsem čekal, až navigační kontrola skončí. Náš kurs počítali zároveň pilot Haynes, Alexi a poručík Chantir, takže jsem sám výpočty kontrolovat nemusel, ale přesto jsem to udělal. Když jsem byl konečně spokojený, přikázal jsem strojovně, aby fúzovala.

Ten večer někdo zaklepal na dveře mé kajuty. Phillip Tyre stál v pozoru, na měkkých rtech příjemný úsměv. „Pane, odpusťte, že ruším, ale jeden pasažér si přeje s vámi mluvit. Pan Treadwell.“ Cestující do důstojnické oblasti nesměli; když se mnou chtěl mluvit, mohl mě buď zastavit v jídelně, nebo si sehnat doprovod.

„Řekněte mu, ať napíše - nebo ne.“ I když jsem mohl odmítnout se s Jaredem Treadwellem setkat, celkem jsem si zasloužil další kázání o jeho dceři za to, jak bezohledně jsem ji odvedl. „Přiveďte ho.“ Praporčík zasalutoval, otočil se na podpatku a odpochodoval. Přecházel jsem stále podrážděněji tam a zpátky a děsil jsem se toho rozhovoru.

Další zaklepání. „Dál,“ vyštěkl jsem. Pan Tyre ustoupil. Do mé kajuty váhavě vešel Rafe Treadwell. Vyhrkl jsem: „To jste vy? Čekal jsem…“ Phillipovi jsem dal odchod mávnutím ruky.

Hubený třináctiletý chlapec se zdvořile usmál. „Děkuju, že jste mě přijal, pane.“

„Není zač. Jde o vaši sestru?“

„Ne, pane.“

Vyčkával jsem. Stál strnule s rukama podél těla.

„Doufám, kapitáne Seaforte, že mi dovolíte nastoupit k námořnictvu také.“

Na chvilku jsem nebyl mocen slova. „Cože?“ vypravil jsem ze sebe. „Cože chcete udělat?“

„Přihlásit se k námořnictvu, pane. Jako kadet.“ Když viděl můj výraz, rychle pokračoval: „Myslel jsem, že chci zůstat s rodiči, ale situace se změnila. Nevím, jestli ještě potřebujete praporčíky, ale chci se dobrovolně přihlásit. Chtěl bych být ještě chvíli se svou sestrou a kromě toho ani nemůžu uvěřit, jak moc jí námořnictvo prospělo.“

Podezřívavě jsem se na něj podíval. Jestli si ze mě ten chlapec dělá legraci, tak ho pošlu na lavici, ať je civilista, nebo ne.

„Myslím to vážně, pane. Vždycky si za mnou chodila pro pomoc. Teď na mě nemá ani čas, a když už ji přece jen vidím, je to jako mluvit s dospělým. Je teď asi o tři roky starší než já.“ Udiveně zavrtěl hlavou.

„A co vaši rodiče?“

„My jsme s Paulou byli vychováni v opatrovně. Ve veřejné opatrovně v Arkansasu. Znal jsem naše rodiče, ale moc času jsem s nimi netrávil. Vzali nás z opatrovny, když se rozhodli emigrovat. Oni to bez nás přežijí.“

„Nechovají se tak.“

Usmál se. „Oni si myslí, že rodina je něco, co můžou vyhlásit. Neuvědomují si, že v ní musí člověk vyrůst. Oni si zvyknou, že nás nemají.“

„A co disciplína? Ta vás bude těšit?“

„Ne, tu budu pravděpodobně nenávidět. Ale může mi prospět.“ Mluvil sice, jako by mu na tom nezáleželo, ale rukou nervózně poklepával do stehna.

Zase jsem začal přecházet tam a zpátky. Další praporčík by se hodil, i když ho nutně nepotřebuji. Kdyby byl v ubikaci Rafe, docela jistě by to prospělo Paulině morálce. Ale přijmout obě Treadwellovy děti bez souhlasu jejich rodičů, to by se vůbec nelíbilo doma na Admiralitě, o Treadwellových ani nemluvě. No, ale už teď jsem byl v tak velkém průšvihu, že o jednu chybu víc nebo míň.

„Dám vám vědět.“ Otevřel jsem dveře.

„Ale já mám jenom -“

„Odchod!“ Čekal jsem.

„Ano, pane.“ Řekl to poslušně, a prošel tak mou první zkouškou.

Tu noc přišel pan Tuak, poprvé po mnoha měsících. Zíral na mě skrz přepážku kajuty, ale nepokusil se mě popadnout, až jsem se nakonec vzbudil. Byl jsem znepokojený a nesvůj, ale skoro jsem se nepotil. Osprchoval jsem se a zase jsem beze strachu usnul.

O tři dny později jsme defúzovali naposledy při cestě tam. Nastartovali jsme přídavné motory pro přiblížení k Odbočce. Pilot Haynes, pan Tyre a Alexi měli službu; samozřejmě jsem byl na můstku s nimi.

Phillip Tyre seděl prkenně u ovládacího pultu a hledal případné překážky. Všiml jsem si, že drží Alexiho hodně zkrátka, přikazuje mu, aby se posadil rovně, když si Alexi trochu ulevil, a pečlivě sleduje Alexiho práci. Tyre nikdy nezvýšil hlas, nikdy nechtěl nic nesmyslného a nikdy mu nic neuniklo.

Stanice Odbočky se na simulbrazovkách zvětšovala, jak nás k ní pilot přibližoval. Konečně se gumová těsnění obou komor spojila. Přistáli jsme.

Stiskl jsem tlačítko rozhlasu. „Pane Holsere, zařiďte raketoplán. Poletím na planetu.“

„Rozkaz, pane.“

Obrátil jsem se k Phillipu Tyrovi. „Kde je pan Carr?“

„Myslím, že spí.“

„Ve dne?“

„Ano, pane. Včera v noci jsem ho nechal stát řád. Pak trochu cvičil.“ Velké modré oči se na mě nevinně dívaly. „Mám ho vzbudit?“

„Chtěl jsem ho vzít s sebou dolů.“

„Ano, pane. Řekl jsem mu, že pro neposlušnost nesmí po dobu našeho přistání opustit loď, ale vaše přání je samozřejmě přednější.“

„Tak vezmu pana Tamarova…“

„Pro něj platí totéž, pane. Ledaže byste moje příkazy zrušil.“ Vzhledem k tomu, že to řekl před Alexim, nemohl jsem to udělat. Disciplína se musí zachovávat. Obrátil jsem se k Aleximu. „Co jste udělal, pane Tamarove?“

„Byl jsem drzý, pane,“ řekl bezbarvě. „Aspoň tak jsem byl informován.“

Krutý trest. Praporčíci měli dlouhou dovolenou na Naději národů, takže v podstatě neměli právo odjet na pevninu, ale letět tak daleko a pak být připraveni o možná jedinou životní šanci vidět kolonii, to bylo skutečně tvrdé.

„No dobře. Je mi líto, pane Tamarove. Zůstanete na palubě. Poletím sám.“ Když jsem odcházel z můstku, pomohla mi ta do nebe volající nespravedlnost dospět k rozhodnutí. Viděl jsem poručíka Crossburna, jak přichází nahoru po schodech z druhé úrovně.

„Pane Crossburne, najděte mladého pana Treadwella – Rafa Treadwella - a odveďte ho do své kajuty. Tam ho nechte, dokud vám nenařídím něco jiného.“

Crossburn na mě jen zíral. „Rozkaz, pane. Copak cestující dneska nevystupují?“

„Začnou během odpoledne. Udělejte, co jsem vám řekl.“ Šel jsem dál do své kajuty.

Za pár minut už jsem nastupoval do raketoplánu v kotvišti stanice. Na Odbočce bylo všechno menší než na Naději národů: mnohem méně personálu, užší chodby, nižší stropy. Dokonce i menší raketoplán. Tenhle byl jen pro dvanáct pasažérů a vypadal dost opotřebovaně.

„Ohlásil jsem dole rádiem, že tam letíme, kapitáne,“ podotkl pilot raketoplánu, když jsme se vzdalovali od stanice.

„Díky.“

„Loď zvenčí, to je tady velká událost. Naposledy tu byl před půl rokem Telstar.“

„Tak Telstar se sem dostal?“

„Samozřejmě.“ Čekal, až svá slova vysvětlím.

„Na Důlní tábor už nedoletěl.“

„A kde je?“

„To nikdo neví.“ Zachmuřeně jsem se mu díval přes rameno.

Pilot pokrčil rameny. „On se objeví. Mimochodem, přivezli jste nám linku na syntézu polyesterů?“

Pokoušel jsem se vzpomenout si, co máme v nákladových listech. „Myslím, že ano. Proč, máte nedostatek šatů?“

„Trochu. Naučili jsme se za ty roky vystačit s bavlnou, ale všechny módní novinky se dělají z polyesteru a dámy jsou trochu nervózní. Pozor, začíná atmosféra.“ Za chvilku už jeho pozornost plně zaujaly údery, které letounu uštědřovaly kapsy s hustší atmosférou.

Odbočka byla podstatně menší než Naděje národů, dokonce menší než Země, ale hustší, takže přitažlivost tu byla skoro pozemská. Vyhlédl jsem okénkem. Většina planety byla dosud pustá a na výběžcích holých skal se držely jen lišejníky a mech. Když jsem je mohl vidět z téhle výšky, musely být obrovské a svědčily o mohutném teraformování.

Klesli jsme tak, že jsme mohli přejít do horizontálního letu. Teď už jsem viděl i nějaké ty rostliny a brzo i šachovnici polí. Mezi nimi v náhodných seskupeních rostly vysoké stromy. Objevil jsem silnici, pak druhou. Blížili jsme se k místu, kde se soustřeďovala všechna obydlí této nedávno ještě pusté planety.

Pilot brzdil před přistáním. Klouzali jsme nad ranvejí, křídla připravená ke kolmému přistání, a chvíli jsme zůstali ve vzduchu, než jsme se pomalu snesli. Náhle bylo ticho. Pilot se usmál. „Vítejte v centru civilizace, kapitáne.“

Oplatil jsem mu úsměv. „Díky. Jsem rád, že jsem tady.“ Dveře se otevřely a já jsem se zhluboka nadechl. Výrazně sírový pach. Oči mi zaslzely. „Br. Na tohle jste zvyklí?“

Vypadal překvapeně. „Na co jestli jsme zvyklí? Myslíte vzduch? Jasně, aklimatizace trvá nejvýš týden nebo tak nějak. S tím si nedělejte starosti.“

Vystoupil jsem z raketoplánu. U křídla stálo asi dvacet mužů a žen a čekalo. Jeden z nich popošel vpřed vysoký, prošedivělý muž, z něhož vyzařovala autorita.

„Kapitán Seafort? Vítejte na Odbočce.“ Podal mi ruku. Kolem krku mu visela modrobílá stuha, na níž byla zavěšena bronzová plaketa jeho úřadu.

Stiskl jsem mu ruku a pak zasalutoval. „Guvernér Fantwell? Je mi ctí.“

Guvernér kolonie se usmál. „Když dovolíte, představím vám ostatní. Reuben Trake, starosta hlavního města Nova. Walter Du Bahn, ředitel Banky Odbočka.“ Začal jsem s maratónem podávání rukou. „Předseda městské rady Ellie Bayes, Jock Vigerua, který tady nedaleko vlastní doly. Vy si neuvědomujete, kapitáne, jaká událost pro nás je, když přiletí loď; máme tu jen dvě do roka. Slečna Preakesová, šéfredaktorka Slunce Odbočky,“

Představování konečně dospělo k závěru. Vedl mě k elektrobusu; všichni jsme se dovnitř vešli a měli si kam sednout. „Naobědváme se na radnici,“ řekl guvernér žoviálně. „Pak vám ukážeme město.“

„Předpokládám, že tu nemáte nikoho z námořnictva, že?

„Nikoho,“ odpověděl guvernér Fantwell vesele, „Ani živou duši. Máte málo lidí?“

„Mám jedno místo, které bych potřeboval doplnit.“ Své vlastní. Ale věděl jsem, že na Odbočce žádná základna není, a tak mě to nepřekvapilo.

Radnice byla obyčejná budova v centru města obložená plechem, Okamžitě mí bylo jasné, že je to radnice; hlásala to veliká tabule nad vchodem. Jinak vypadala přesně stejně jako domy vedle ní.

Když jsme seděli u stolu přikrytého pěkným ubrusem a nazdobeným nablýskanými příbory, řekl jsem guvernérovi tiše. „Vlastně jsem se s vámi přišel poradit, než vám předhodím jeden problém. Vám a soudci.“

„Ano?“ Nadzvedl obočí. Napadlo mě, jestli by ho vůbec vyvedl z míry jakýkoli problém, s kterým bych přišel, „Momentík. Přivedu Carnovu.“ Kývl přes místnost na drsně vyhlížejícího muže, který si k nám vzápětí přišel přisednout. „Tak co nám to chcete předhodit?“

Stručně jsem jim vysvětlil situaci kolem Treadwellových. „Rozhodl jsem, že chlapci dovolím nastoupit, a až se to dozvědí rodiče, tak puknou. Na Naději národů se jim podařilo způsobit dost velký rozruch.“

„Tady nejsme na Naději," odpověděl zpříma soudce Carnova. „Tady to děláme jinak. Námořnictvo nespadá pod mou pravomoc. Ani jim neposkytnu slyšení."

„A já vás podpořím," kývl guvernér. Pak se s veselým úsměvem obrátil na mě. „Tak vidíte, máte po problému."

Hrál jsem si s miskou čerstvého ovoce. Pomeranče a hrozny, kiwi, banány a ještě další druhy, které jsem nedokázal identifikovat. „Kdyby tak všechno šlo takhle snadno."

„Povězte mi," požádal mě guvernér, „stárnu já, nebo jste ještě na kapitána trochu mladý?"

Povzdechl jsem si a začal vykládat známý příběh.

27.

Když jsem se vrátil na loď, zavolal jsem na můstek Rafá Treadwella. Vešel váhavě; navenek byl klidný, ale prsty popotahující za košili ho prozrazovaly.

„Jsem připraven přijmout vás k námořnictvu.“

„Děkuji.“ Zjevně se mu ulevilo. „Bál jsem se, že si to na poslední chvíli rozmyslíte.“

„Posaďte se tady. Napište svým rodičům dopis, že jste nastoupil dobrovolně. Vysvětlete jim své důvody. Až to uděláte, můžete složit přísahu.“

„Ano, pane.“

„Ale než to uděláte, musím vás varovat. Podmínky jsou právě teď, ehm, trochu napjaté. Budete vystaven neobvykle silnému šikanování, dokonce i na kadeta.“

Polkl. „Ano, slyšel jsem.“ No ovšem, sestra mu to samozřejmě řekla. Sklonil se ke klávesnici a napsal dopis.

Poté, co jsem přijal jeho přísahu, stiskl jsem tlačítko rozhlasu. „Pane Tyre, přiveďte na můstek pana Tamarova.“

Za chvilku se objevili. Alexi byl zardělý a těžce dýchal; nejspíš jsem ho vyrušil při cvičení.

„Pane Tyre, pověřuji pana Tamarova na dva dny zvláštním úkolem. Bude hlídat našeho nového kadeta, dokud neopustíme přístav. Buďte tak laskav a uvolněte ho ze všech ostatních povinností.“

„Samozřejmě, pane.“ Tyre se mile usmál. „Budou spát v ubikaci?“

„Ne dřív, než opustíme Odbočku.“ Protože jsem Treadwellovy znal, nehodlal jsem nic riskovat, dokonce ani na oběžné dráze daleko od planety. Nechal jsem Alexiho a Rafá Treadwella ubytovat v jedné ze soukromých místností posádky na třetí úrovni. Alexi nedokázal skrýt úlevu nad tím, že unikne panu Tyrovi, i když jen na krátkou dobu.

Zdálo se, že Tyre si ničeho nevšiml. „Pomůžu jim se stěhováním, pane,“ řekl. „Můžu být ještě nějak užitečný?“

Poslal jsem je pryč a uvažoval o té ironii. Nebýt chorobné touhy zničit své podřízené, byl by Phillip Tyre vynikající praporčík, nadšený, ochotný, pilný při studiu. Byl jsem si jistý, že nepociťuje nejmenší vinu nad tím, jak mučí ostatní.

Znechuceně jsem mávl rukou. Derek, a stojí řád, v jeho věku. Směšné. Přemýšlel jsem o tom, jak asi Phillip prošel psychotesty a jak s ním zacházeli, když byl kadetem. Také nějak brutálně? Ani to by nebyla nejmenší omluva pro jeho chování. I tak by mě to však zajímalo.

U večeře se poručík Crossburn zeptal: „Vy toho mladého Treadwella necháváte na palubě?“ Připravil jsem se na nejhorší; ta otázka byla nepochybně jen úvod.

‚Ano.“ Další aféra, do které může šťourat.

„Mohl bych vám pomoci s Treadwellovými staršími, pane. Myslím, až zjistí, že jejich syn nepoletí na pevninu.“

Uměl jsem si představit, jak by mi Crossburn asi s Treadwellovými pomohl. Například by se jich mohl vyptávat na jejich pocity, aby si jejich reakce mohl zapsat do toho svého deníčku.

„Ne, děkuji. To vyřídím sám.“

„Co myslíte, ke kolika odvodům bez rodičovského souhlasu asi tak v námořnictvu došlo, pane?“ Tvářil se nevinně.

„Tak to by stačilo, pane Crossburne.“ I tohle moje pokárání si určitě najde cestu do toho jeho deníku. Ale bylo mi to jedno. Byl jsem unavený, osamělý, znepokojený tím, jak moji noví důstojníci působí na posádku. Stýskalo se mi po Amandě a za několik týdnů u ní budu mučivě blízko - naposledy v životě. To bude skoro nesnesitelné.

Myslel jsem na domov. Možná mě otec přijme zpátky, až budu nucen od námořnictva odejít. Neřekne samozřejmě nic. To je jeho způsob.

Když mi končila služba, naši první odjíždějící cestující se naskládali do malých raketoplánů obsluhujících stanici Odbočky. Bude potřeba několika cest, aby se tam vešli všichni. Treadwellovi měli odjet ráno; dnes večer si jistě všimnou nepřítomnosti svého syna. Šel jsem si lehnout a přál jsem si přitom, abych věděl, jak se nadcházející hádce vyhnout.

Vzbudil jsem se hlukem z chodby. Natáhl jsem si kalhoty, rozrazil dveře a vyhlédl ven, Irene Treadwellová se bezúspěšně snažila vykroutit z pevného sevření Vaxe Holsera.

Zahlédla mě. „Řekněte tomu zvířeti, ať mě pustí!“

„Sem nahoru nesmíte, madam,“ řekl Vax. Omluvně se na mě podíval. „Snažila se dostat do ubikace, pane.“

„Kde je můj syn?“ Paní Treadwellová už skoro křičela. „Co jste udělali s Rafem? Šla jsem ho hledat, ale není k nalezení! Chcete mi ukrást ještě i druhé dítě?“

„Nikoho nekra-“

„Zbláznili jste se všichni?“ Konečně se Vaxovi vytrhla a mnula si zčervenalé zápěstí. „Zkoušela jsem to u vrchního stevarda, ale ten mi nechtěl nic říct. Šla jsem do klubovny a Rafe tam nebyl. Zkusila jsem to v ubikaci - dobře, já vím, že tam nemám chodit - a tam stál na židli skoro dospělý mladík v trenýrkách a recitoval nějakou knihu! Dokonce toho ani nenechal; zavřeli mi prostě dveře před nosem! Co jste udělali s mým Rafem?“

Uvažoval jsem o tom, poslat pro poručíka Crossburna. Vzal jsem holovid, vložil jsem do něj Rafův čip. „Vraťte se do své kajuty a přečtěte si tohle.“

„Stojí tam, že jste nám sebral Rafa? Vy netvore!“ Chodba duněla jejím křikem. „Mého chlapce ne! To nesmíte!“

„Poručíku, odveďte ji!“ Pokusil jsem se zavřít dveře, ale strčila do nich nohu. Vax ji odtáhl do chodby. Rychle jsem zavřel a opřel se o dveře, dokud křik neutichl. Kolena se mi podlamovala. Lehl jsem si do postele, ale k spánku jsem měl daleko.

Jak často docházelo k podobným scénám na Zemi? Když byl konečně rozpoznán původ melanomu T a námořnictvo snížilo věk pro přijímání kadetů na třináct, smířili se rodiče se ztrátou svých dětí bez výčitek svědomí? Kolik matek reagovalo hystericky jako Ireně Treadwellová? Námořnictvo požadovalo souhlas jen jednoho z rodičů. Myslel jsem na svou vlastní hostitelskou matku v Devonu, kterou jsem nikdy neviděl. Co by na to říkala?

Převaloval jsem se na posteli až do rána, pak jsem se oblékl a šel jsem do důstojnické jídelny na snídani. Seděl jsem u dlouhého stolu jen s poručíkem Chantirem, upíjel kávu a čekal na míchaná vejce a topinku. Postupně se objevovali ostatní důstojníci, sedali si. Šťoural jsem se ve svém jídle.

„Slyšel jsem, že před vašimi dveřmi byl včera v noci nějaký rámus.“ Poručík Crossburn se posadil vedle mě.

„Hmm.“

„Paní Treadwellová byla v prvním raketoplánu, který dnes ráno letěl dolů.“ Pauza. „Říká se, že když se obrátila na soud na Naději národů, pohrozil jste soudci, že ho necháte zavřít.“ Crossburn si nabral na vidličku vejce.

Kysele jsem podotkl: „Říkal jsem vám, abyste s ní nemluvil.“

„Ale my jsme si povídali před několika dny, ještě než jste ten rozkaz dal. A jenom jsem poslouchal.“

„Další voda na váš mlýn, pane Crossburne?“

„Pane, já nechápu, jaké námitky máte proti mému deníku. Upřímně řečeno hodlám celou záležitost probrat se svým strýcem, až se dostaneme domů.“

Jen jsem zíral. Žádný poručík si nemůže dovolit takhle mluvit se svým kapitánem.

Zasáhl pan Chantir. „Ardwelle, přikazuji vám, abyste mlčel. Nechtě kapitána být!“

„Rozkaz, pane.“ Crossburn stiskl nesouhlasně rty. Chvilku přemýšlel, pak vytáhl z kapsy kus papíru a udělal si poznámku. Uvažoval jsem o tom, že mu chrstnu do tváře kávu, ale pak jsem se rozhodl, že to neudělám.

„Dovolíte, pane, můžu si přisednout?“ Phillip Tyre. Kývl jsem nevlídně, ale i tak se posadil. „Dobré ráno.“ Odpověděl jsem zavrčením. „Pane, myslíte, že bych mohl večer odletět na pevninu? Na Odbočce jsem byl naposled před rokem.“ Stydlivý úsměv, „Loni v zimě jsem se tam seznámil s jednou dívkou, ale nejspíš na mě už zapomněla.“ Typický bezstarostný mladík. Vzpomněl jsem si na poníženého Dereka, který musel stát řád, když do ubikace včera večer vtrhla paní Treadwellová. Měl jsem chuť odmítnout, ale rozmyslel jsem si to. Sehraji to tak,

jak jsem měl v úmyslu. „Povoluje se, pane Tyre. Ale nejdřív chci s vámi mluvit.“

Odvedl jsem ho do nedaleké klubovny pro cestující, abychom měli soukromí. „Pane Tyre, myslím, že jste na praporčíky příliš tvrdý.“

Uvažoval o tom. „Uposlechnu každý rozkaz, který vydáte, pane. Řekněte mi prosím přesně, co mám dělat.“

„Buďte na ně mírnější.“

Zamračil se. „Obávám se, že vám nerozumím. Mám jejich přestupky ignorovat?“

Ztratil jsem trpělivost. „Ne, jen buďte mírnější. Berte to jako varování. Jestli na nich budete i dál takhle sedět, dočkáte se překvapení, které se vám líbit nebude.“

Zachmuřil poplašeně tvář. „Hrozně mě mrzí, že jsem vás urazil, pane.“ Rozčileně si prohrábl rukou vlasy. „Tak se snažím,“ zamumlal napůl pro sebe. „Opravdu se snažím, ale lidé si to špatně vykládají. Kdybych přišel na to…“

Jeho pohled se prudce vrátil do přítomnosti. Narovnal se a skoro se postavil do pozoru. „Nemyslím, že jsem na nich seděl moc tvrdě, ale budu se ze všech sil snažit dělat to, co po mně chcete. Opravdu mě to mrzí, pane.“ Zdálo se, že nemá daleko k slzám.

Nechal jsem ho tam a odešel na můstek.

Celý den vystupovali cestující a vykládalo se kargo. Podíval jsem se do nákladových listů: polysyntetizér jsme na palubě skutečně měli a bude se vykládat s přísti dávkou. Zůstal jsem na můstku, ani jsem sám nevěděl proč. Mám zůstat na palubě vzhledem k napětí v ubikaci a problémům s Ardwellem Crossburnem?

Ne, kotvíme ve vzdáleném přístavu. Ať se propadnu, jestli si od těch dvou nechám zkazit volno. Oblékl jsem si čistou uniformu a chystal se na pevninu. Škoda, že mě nemůže doprovázet Derek. Nebo Alexi.

Zatímco jsem čekal, až se otevře záďová komora, prudce jsem se obrátil a polekaný lodník už s otevřenou pusou hleděl jen na má vzdalující se záda.

Došel jsem na třetí úroveň, do soukromé místnosti posádky, kde mi po zaklepání otevřel Alexi. Zdál se svěží a odpočinutý. Kadet Rafe Treadwell se v nové šedé uniformě hrdě postavil do pozoru.

„Pohov, kadete. Pane Tamarove, pojďte se mnou. Pane Treadwelle, myslíte, že dokážete přesně splnit rozkaz?“

„Rozkaz, pane.“

„Teď jste měl říct „ano, pane“,“ opravil ho znechuceně Alexi.

Rafe vypadal zaraženě. „Totiž ano, pane.“

„Vaše instrukce zní: až odejdeme, zamkněte dveře a otevřete je jen tehdy, když uslyšíte hlas můj nebo pana Tamarova… Rozuměl jste?“

„Ano, já - co mám teď říct?“ zeptal se Rafe.

„Rozkaz, pane.“

„Rozkaz, pane!“ Rafe přejížděl úzkostným pohledem z jednoho na druhého.

Proti své vůli jsem se musel usmát. „Dobře.“ Vykročil jsem zpátky ke schodišti. Alexi mě ustaraně následoval. U komory jsem vyťukal kód na interkomu. „Můstku, tady kapitán. Jdu na pevninu, sám.“

„Dobře, pane.“ Poručík Chantir mě v deníku odepíše.

„Pojďte se mnou,“ vyštěkl jsem na Alexiho. Strážný zíral s otevřenou pusou. Zamračil jsem se na něj. „Nějaký problém, lodníku?“

„Ne, pane!“

„Jdu na pevninu, sám. Poznamenejte to do své zprávy.“

Myslelo mu to pomalu. „Ale tady praporčík…

Probodl jsem ho chladným zamračeným pohledem. „Jaký praporčík?“ Konečně se muž nejistě usmál. Prošli jsme komorou.

Nastoupili jsme do čekajícího raketoplánu. Když jsme si sedali, řekl jsem Aleximu: „Odbočka je docela zajímavá. Kdybyste mohl opustit loď, provedl bych vás po městě.“ Konečně pochopil a tvář se mu potěšené rozsvítila.

Po zbytek dne jsme se toulali po Nově. Odbočka měla jen šedesát tisíc obyvatel, byla mnohem méně rozvinutá než Naděje národů, ale rychle se rozrůstala.

Krajina nesla čerstvé stopy výstavby, jaké jsem čekal v Ústředním městě. Rostla tu spousta keřů a stromů, které tu po tisících vysázeli teraformovači. Ti také přivezli hmyz a žížaly, které provzdušnily půdu, a semena našich plodin. Po sedmdesáti šesti letech práce začínal terén kolem Novy konečně připomínat domov.

Napadlo mě, jak velkou část potravního řetězce se jim asi podařilo tady zavést. Jsou v Nově krysy nebo myši? Švábi? Nikdy jsem se to nedozvěděl, ale všiml jsem si nad hlavou několika hejn ptáků. Viděli jsme také mezi poli obrovská ptačí krmítka, ve kterých bylo nasypáno zrní.

Alexi se během dne trochu uvolnil, vděčný za mou společnost i za oddech od té noční můry na palubě. „Je tu krásně, pane. Jenom vzduch kdyby se lépe dýchal."

„Pracují na tom." Mohutné čističky nasávaly vzduch do odsiřovačů, které odstraňovaly ze vzduchu kysličníky síry. Také rostliny se už činily celá desetiletí a množství síry v ovzduší Odbočky se podstatně zmenšilo.

Nevěděl jsem, jak mám začít. Po několika neúspěšných pokusech jsem vyhrkl: „Mrzí mě, co teď musíte snášet."

Ztuhl. „Mám rozkaz o tom nemluvit, pane. Bylo mi řečeno, že to škodí morálce."

„Ten rozkaz ruším."

„Rozkaz, pane. Jak já ho nenávidím! Chtěl bych ho zabít!"

Šokovaně jsem se na něj podíval. Myslel to vážně. „Nedělejte to, Alexi."

„Je to netvor! Vy toho nevíte ani polovinu, a já vám to vykládat nebudu."

„Vydržíte to ještě?"

Smutně se usmál. „Já jsem jako Derek, pane. Vydržím všechno."

„Doufám, že se změní. Jestli ne, tak uvidíme." Nebylo by k Phillipovi fér říci jeho podřízenému, jaký termín jsem si stanovil.

„Až doletíme domů, vyzvu ho na souboj."

Prudce jsem se nadechl. Alexi skutečně hodlal Phillipa Tyra zabít. „Tak proč ho nevyzvete v ubikaci?"

Káravě se na mě podíval. „Věřím v zákon a pořádek stejně jako vy, pane. Ubikaci má vést první praporčík. Musím být loajální k lodi a taky k vám. Dokonce i k němu.“

Zaťal jsem pěsti. Phillip tohohle chlapce třikrát poslal na lavici. „Ale tradice přece výzvy v ubikaci umožňuje.“

„Vždycky jsem byl přesvědčený, že to je pro mladší kluky. Uleví si tím, když už to nedokážou snášet. Já věřím v námořnictvo a jeho pravidla. Řád přece nemůže dovolit, aby tohle pokračovalo. Kdybych si to myslel, musel bych ze služby odejít. Buď to přežene a bude potrestán, nebo se najde nějaké jiné řešení. Proti systému bojovat nebudu.“

Tiše jsem řekl: „Alexi, jste ten nejlepší důstojník, jakého jsem kdy poznal.“ Polekaně sebou trhl. „Byl jste můj přítel od té doby, co jsem přišel na loď. Jste neuvěřitelně slušný. Nikdy jsem nezažil, že byste byl zlý nebo nevraživý.“

Zavrtěl hlavou. „Jen počkejte, jestli si to s ním budu někdy moci vyřídit!“

„I tak. Ohromně si vás vážím. Mám vás rád jako přítele a kolegu.“ Odvrátil se, ale stačil jsem ještě zahlédnout vlhký lesk v jeho očích. Položil jsem mu ruku na rameno. „Pojďte se někam najíst, než se vrátíme.“ Po chvilce kývl. Našli jsme restauraci. Po jídle Alexi trval na tom, že zaplatí za oba.

O dvě hodiny později jsme byli zpátky na palubě. Alexi se vrátil ke svým opatrovatelským povinnostem a já jsem šel na můstek.

+ + + + +

Sloužil jsem s Vaxem, když se ozval lodní rozhlas. „Kapitáne, měl byste - hlásí se praporčík Tyre. Máme tady, ehm, takovou situaci a -“ zavrčel jsem; „Hlaste se pořádně, praporčíku. Dvě důtky.“ Jestli si ten kluk myslí, že může ostatní honit kvůli každé drobnosti, a jemu samotnému že pak projde-

„Rozkaz, pane. Hlásí se praporčík Tyre z klubovny na druhé úrovni. Ricky Fuentes je - totiž Jared Treadwell má nůž; drží kadeta Fuentese jako rukojmí a říká, že jestli nedostane svoje děti zpátky, tak -“

Už jsem byl na půl cestě ke dveřím. „Vaxi, sežeňte pana Vishinského a pošlete ho do klubovny! Tři námořníky s omračovači. Rychle!“ Vyrazil jsem ven.

Nevzpomínám si, že bych použil schodiště, ale nejspíš jsem se řítil po třech schodech najednou. Zastavil jsem se před klubovnou na druhé úrovni, opřel se o přepážku a lapal po dechu.

Phillip Tyre vykoukl ven, uviděl mě, vyklouzl do chodby a zasalutoval. „Jsou vevnitř, pane. Na druhém konci. Snažil jsem se s ním mluvit, ale -“

Odstrčil jsem praporčíka stranou a vešel. Dveře se za mnou zavřely.

Rickymu bezvládně visela pravá ruka. Jared Treadwell, Rafův otec, měl paži omotanou kolem chlapcova krku a držel ho skoro ve vzduchu. Ricky měl hlavu pevně přitisknutou k Treadwellově hrudi. Zdravou rukou se kadet sápal po ruce, která ho škrtila, ve snaze získat víc vzduchu.

Špička nože byla jen milimetr vzdálená od Rickyho oka.

Treadwell spíš vrčel, než mluvil. „Chcete se vsadit, že mu to oko vypíchnu dřív, než mě stačíte omráčit?“ Snědá tvář se mu leskla potem.

„Klid, pane Treadwelle. Nechte -“

„Myslíte, že jsem to takhle chtěl, Seaforte?“

„Ne, to jistě ne -“

„Dejte mi mého syna! A Paulu!“ Nůž se zachvěl. Ricky sykl hrůzou.

Z chodby se ozval dusot.

„Pane Treadwelle, Ricky Fuentes nemá nic společného -“

„Zkoušeli jsme žádat. Zkoušeli jsme se soudit. Ale vy jste vždycky musel prosadit svou!“ Škubl paží; Ricky zaječel, „Zavolejte sem Rafa, nebo přísahám, že ho oslepím.“

Dveře se rozlétly. Prudce jsem se obrátil: „Ven, dokud vás nezavolám!“

„Ale -“ Profous.

„Ven!“

Vishinsky vycouval ze dveří. Znova jsem se obrátil k Jaredovi Treadwellovi, „Poslechněte, pane. Já vím, že jste rozčilený -“

„Žádné řeči! Vypíchnu mu nejdřív jedno, abyste viděl, že to myslím vážně!“

Zařval jsem: „Při Bohu Pánu, necháte mě dokončit větu?!“

Bylo to tak směšné, že ho to ohromilo. Mě ostatně také, ale věděl jsem, že kvůli Rickymu si musím udržet iniciativu. Shodil jsem sako. „Kadeta nepotřebujete. Máte tu mě.“

„Zmizte!“ Nůž se pohnul; Ricky zasténal.

„Já jsem vaše rukojmí.“ Přistoupil jsem blíž.

„Nedělejte to, pane!“ řekl za mnou Phillip Tyre. Neviděl jsem ho vejít.

„Způsobil jsem to já.“ Je tedy jen vhodné, abych nesl následky.

„Pane, to nesmíte!“

„Ještě jedno slovo, pane Tyre, - jedno jediné - a jste propuštěn z námořnictva.“ Hovořil jsem ledově. „Tak, pane Treadwelle…“

„Sledujte to oko.“

„Udělejte to a já vás zabiju. Holýma rukama.“ Řekl jsem to tak, že se zarazil. Udělal jsem další krok.

Nasadil téměř konverzační tón. „Irene letěla dnes ráno dolů, volala tři právníky, všechny, které sehnala. Ten první jí řekl, že se nedá nic dělat; že jste už nařídil soudci, aby případ vůbec neprojednával. Ostatní s ní ani nechtěli mluvit.“

Další krok. „Necháte toho chlapce běžet. Jeho místo zaujmu já.“ Už jsem byl dost blízko.

„Vidíte, nenechal jste nám nic. Žádný zákon, žádný soud, žádné odvolání.“ Najednou zmučeně vykřikl: „Kdo vás jmenoval Bohem Pánem?“

Polkl jsem. Kdo vlastně?

Paní Donhauserová mě před mnoha měsíci varovala, do jakého nebezpečí se řítím. Chránit děti je základní lidský instinkt. A já jsem si ho popudil proti sobě.

„Pane Treadwelle," řekl jsem vlídněji. „Nejdřív pusťte toho chlapce. Já zaujmu jeho místo. Pak zavoláme Rafa a Paulu. Jestli s vámi budou chtít odejít, dovolím to. Jinak tu zůstanou."

„A k čemu to bude, když jste jim už stačil vymýt mozek?"

„Chcete je držet násilím?"

„Ne. Ano. Já nevím-Bože můj, pomoz mi!" Chraplavý dech, podobný vzlyknutí.

Vrhl jsem na vyděšeného kadeta úsměv, který, jak jsem doufal, byl chlácholivý. „Ricky, pan Treadwell vás za chvíli pustí. Pane Tyre, až si sednu na tuhle židli, odveďte kadeta Fuentese ven na chodbu a vysvětlete situaci panu Vishinskému. Pak přiveďte do klubovny kadety Rafa a Paulu Treadwellovy."

„Pane, jestli z vás udělá rukoj-"

„Rozkaz, pane! okamžitě to řekněte!"

„Rozkaz, pane!"

Sedl jsem si a odsunul se i s židlí na dosah k Jaredu Treadwellovi.

Na chvíli jsme všichni ztuhli jako živý obraz úzkosti.

Ricky s bolestným výkřikem padl na palubu. Treadwell mě popadl za vlasy, sevřel mi bradu, škubl vzhůru.

Špička nože se mi zaryla do krku. Stálo mě veškerou sílu, abych se nepohnul. Prosím, pane. Nenech ublížit dětem. Koutkem oka jsem zahlédl Rickyho tvář. Byla nezraněná. „Phillipe, odveďte ho -"

„Mlčte, kapitáne." Nůž se přitiskl víc. „- ven na chodbu. Rychle."

„Rozkaz, pane." Tyre se vrhl vpřed, pomohl Rickymu na nohy. Oba vyklopýtali ven.

Ticho. Pak se ozvalo Treadwellovo zasyknutí; „Nenávidím vás. Nenávidím vaši aroganci, vaši jistotu, že jednáte správně, ať to ostatním ubližuje sebevíc. Nebýt mých dětí, tak bych vám podřízl krk a bylo by to!" Vydal jsem zvuk. „Cože?"

„Řekl jsem, udělejte to."

„Ježíši, vy jste blázen." Nevěděl jsem, co mám na to říci. Zaklepání na dveře. „Jste v pořádku, pane?" Nůž se přitiskl víc. „Žádné triky!"

„V pořádku, pane Vishinsky. Zůstaňte venku.“ Když teď byly kostky vrženy, pociťoval jsem takový klid, jaký jsem nepoznal celé měsíce. Čekal jsem a díval se na dveře. „Myslím, že tu za chvilku budou. Chtěl bych vám něco navrhnout.“

„Pch. Mně je úplně jedno, co -“

„Chcete, aby vás vaše děti viděly s nožem?“

„Rozhodně vás nenechám -“

„Dávám vám svoje slovo, že budu klidně sedět.“ Brada mě bolela. Těžko se mi mluvilo, když mi zarýval prsty do krku. „Chcete jejich sympatie nebo jejich strach?“ Nic. „Pane Treadwelle, nemáte šanci je přesvědčit, když uvidí, jak mi ubližujete.“

„Zbláznil jste se? Proč byste mi pomáhal?“ Dlouho jsem přemýšlel: „Aby ta zkouška byla spravedlivá.“

Ruka se mu zachvěla. „Mlčte. Já vámi chci pohrdat.“

Zaklepání. Rozechvělý hlas: „Hlásí se kadet Rafe Treadwell, pane.“

Tiše jsem řekl: „Odložte ten nůž, pane Treadwelle. Zůstanu sedět vám na dosah.“

Musel se rozhodnout. Nůž pomalu klesl a zmizel. „Tak si poslužte. Zraďte mě.“ Byla v tom nesmírná hořkost.

„Pojďte dál, kadete.“

Rafe vešel, neohrabaně zasalutoval. Neměl moc času si to trénovat. „Pane, slyšel jsem - co…“ Vzdal to a postavil se do jakéhosi pozoru.

„Pohov, Rafe. Jak to vypadá, váš otec si přeje, abyste s ním odletěl na břeh. Jsem ochoten vás pustit.“

„Ne!“

Za mnou se ozvalo syknutí.

Chlapec naklonil hlavu a vrhl na svého otce podivný pohled. „Jarede, proč to děláš? Já jsem teď kadet. Jsem tam, kde chci být.“

„Nemůžeš jen tak utéct od rodiny,“ chraptěl Treadwell. „Je ti sotva třináct,“

„To jsem dost starý, abych mohl nastoupit.“

„A nechal jsi mi jenom dopis. Neměl jsi dost odvahy ani zdvořilosti, abys mi to řekl do očí!“

Chlapci se objevily v očích slzy. „A byl bys mě poslouchal?“

Vložil jsem se do toho. „Rafe, mohla to být chyba. Rozhodl jste se velice rychle. Nebylo by nejlepší, kdybyste-“

„Říkal jste, že je to na pět let a že si to nemůžu rozmyslet!“

Kývl jsem.

Rafe vykřikl: „A to právě chci, nemít možnost couvnout! Myslíte si, že bylo jednoduché nechat se odvést?“ Zaťal zuby. „Vidíš, co jsi provedl, Jarede? Teď dostanu výprask pro drzost. Nemůžeš nás nechat být?“

Zaklepání na dveře.

„Synku, já…“ Pan Treadwell hovořil váhavě. „Tvoje matka a já, mysleli jsme si -“ Hlas se mu zlomil. „Rafe, proč jsi od nás utekl?“

„Protože nejsem váš syn!“ Rafe zkřivil tvář. „Jsem kluk z opatrovny. Sheila byla moje chůva, a Martine. Měl jsem čtyřicet bratrů a sester. Hrozně se mi po nich stýská!“ Projel si prsty nakrátko ostříhané vlasy. „To vy jste se rozhodli dát nás do opatrovny ještě jako mimina. Když jste nás odtamtud brali, oba jsme vás s Paulou varovali: Nejsme žádná opravdová rodina. Irene nás vůbec neposlouchala a ty taky ne.“

„Je to vaše matka!“

Od dveří se ozval tichý hlas: „Kdysi byla.“ Paula. Očima přejížděla z jednoho na druhého. „Jsi v pořádku, Jarede?“

„Já - ano, snad ano.“ Její otec vypadal nejistě.

„A vy, kapitáne?“

„Nejsem zraněný.“

Udělala dva kroky do místnosti, zarazila se. V tváři měla tak vyčítavý výraz, že Jareda přímo přibila k přepážce. „Proč jsi zlomil Rickymu ruku?“

„Snažil se utéct a já jsem potřeboval -“

„Ten chudák kluk teď sedí v chodbě a brečí. Nechce jít k doktorce, dokud nebude pan Seafort v bezpečí. Rickymu by nikdo neublížil. Je hrozně milý. Jak jsi to mohl udělat ty?“

„Já -“ Chyběla mu slova.

Obrátila se ke mně, postavila se do pozoru. „Pane, pan Tyre říkal, že mi chcete položit nějakou otázku.“

„Chcete, abych anuloval váš odvod do námořnictva?“

„Ne, pane.“

Podívala se svému otci do očí. V jejím pohledu byl soucit, ale i něco přísnějšího. „Je mi líto, Jarede, věř mi to. Ale je to jinak, než sis myslel.“

V ústech mi vyschlo. Neodjedou z Hibernie se svým otcem. To znamenalo, že ten se teď soustředí na mě. Budiž tedy. „Kadeti, můžete odejít.“

Paula zasalutovala, obrátila se ke dveřím. Rafe její pohyby nešikovně napodobil. Protože jsem seděl, nemohl jsem jim oplatit stejným; místo toho jsem kývl.

„Než odejdete…“ Byl jsem na ně hrdý a pravděpodobné nebudu mít další šanci jim to říci. „Vedli jste si dobře. Není to vaše chyba. Ať se stane cokoli -“ To nebylo to pravé. Odkašlal jsem si a začal znova, „Námořnictvo se o vás postará. To je všechno.“

„Ano, pane.“ Paula zaváhala. „Smím?“ Kývl jsem. „Jarede, mrzí mě to. Že jsem ublížila tobě, Irene, nám všem. Prosím, nezhoršuj to ještě víc.“ Znova zasalutovala a byla pryč. Její bratr ji následoval.

Na zátylku jsem ucítil ruku. Škubl jsem sebou a připravil se na nejhorší.

„Nezbylo už nic. Jen vy.“ Treadwell mluvil přerývaně. „Aspoň se můžu postarat o to, abyste už nezničil nikomu dalšímu život.“

„Ano.“ Zvedl jsem hlavu, odhalil hrdlo. „Jestli…“

Po chvilce mě pobídl: „Co?“

Hlas se mi chvěl. „Jestli si pro vás přijdu, myslím potom… Je to jenom sen. Dříve nebo později zase odejdu.“

„Bože Pane.“ Zašeptal to. Pak vzlykl.

Po chvíli jsem sklonil hlavu. Začínal jsem dostávat křeč.

+ + + + +

Vax tiše zuřil. Dělal jsem, co jsem mohl, abych to neviděl. Po chvíli jsem to vzdal. „Tak ven s tím, poručíku.“

„Jak jste ho mohl pustit!“

„Bylo by vám milejší, kdybych ho pověsil? A pak obědval v jídelně s jeho dětmi?“

„Ohrožoval vás nožem!“

„Nic se mi nestalo. On je na pevnině, Irene také, a celá věc je uzavřená.“

Vax zavrtěl hlavou se zarputilým nesouhlasem. „Jestli to smím tak říct, tak jste vlastně -“

„Ne, to stačilo. Pochopil jsem, že to neschvalujete.“ Vax ustoupil, ale dál si něco mručel pro sebe. Předtím, ve ztichlé klubovně, jsem sebral nůž, který vypadl Jaredovi Treadwellovi z ruky, a odhodil jsem ho stranou. Stačilo pět šest kroků a byl jsem u dveří. „Všechno je v pořádku, pane Vishinsky. Váš oddíl může odejít.“

„Pane, je pan-„

„Pomozte mu odstěhovat věci z jeho kajuty a odveďte ho k přechodové komoře.“ Obrátil jsem se k Rickymu. „Všechno bude dobré, chlapče. Na ošetřovnu. A už.“

„Rozkaz, pane. Ublížil - kapitáne, moc mě to -“ Phillip Tyre na něj vyštěkl: „Kadete, dvě důtky. Čelem vzad, pochodem vchod. Když vám kapitán dá rozkaz, splníte ho okamžitě. To si s vámi vyřídím v ubikaci!“

Podařilo se mi mlčet, dokud nebyl Ricky z dohledu. Pak jsem se na Tyra obořil: „Pane Tyre, vy jste odporoval svému kapitánovi, a to dokonce dvakrát!“ Třásl jsem se vzteky. „Že zdravím poručíka Chantira, a řekněte mu, že jsem nespokojen - ne, řekněte, že jsem naprosto znechucen vaším chováním a že ho má náležitě napravit!“ Phillip zbledl. „Nechtěl jsem - rozkaz, pane!“

„Jděte!“

Později jsem se opřel o přepážku. Rafe a Paula byli v ubikaci, profous s Jaredem Treadwellem, Ricky si nechával ošetřit paži. Phillip odešel za svým potrestáním.

Zastavil jsem se ve své kajutě, převlékl jsem si košili, na chvíli jsem se posadil na naškrobenou přikrývku.

Můj život byl ohrožen a já jsem necítil nic. Ne, to nebyla tak docela pravda. Když nůž upadl na zem, pocítil jsem úlevu. Ale ne velkou.

O tom budu přemýšlet později. Bylo načase vrátit se na můstek.

Ve svém sedadle před prázdnými obrazovkami jsem si prohlížel lodní deník. Pan Chantir do něj zaznamenal bití. Phillip Tyre měl domácí vězení a nesměl opustit ubikaci. Povzdechl jsem si. Teď půjde svým podřízeným po krku ještě víc než dřív. A z nich ze všech byl pod největším tlakem Derek.

Stiskl jsem tlačítko rozhlasu. „Pan Carr na můstek."

O chvíli později se objevil Derek, uniformu bez poskvrny, vlasy pečlivě učesané. „Ano, pane?"

Ukázal jsem mu židli vedle Vaxe. „Dnes v noci vás tu potřebuji, pane Carre. Pomůžete panu Holserovi. Zdvojená hlídka." Kotvili jsme u orbitální stanice a něco takového naprosto nebylo nutné.

„Rozkaz, pane." Derek měl tolik rozumu, že se na důvod nevyptával. Nemohl bych to nijak vysvětlit. V očích se mu okamžitě objevil výraz vděčnosti, když si uvědomil, že jsem ho odvedl z dosahu Phillipa Tyra.

„Pan Carr má za sebou těžký den, poručíku. Kdyby usnul, nechte ho."

„Rozkaz, pane." Vax se rozzářil. „My to zvládneme."

Spokojeně jsem si šel lehnout.

Druhý den se začali naloďovat cestující na Naději národů a na Zemi a nakládat kargo - kovy a zboží. Při prohlídce seznamu cestujících jsem si všiml, že povezeme domů na Zemi olympijský tým Odbočky pro meziplanetární olympiádu, pořádanou každých deset let. Předpokládal jsem, že v tělocvičnách bude nával.

+ + + + +

„Záďové lano staženo, pane." Poručík Holser u záďové komory.

„Příďové lano staženo, pane." Poručík Crossburn u příďové komory.

Poklepával jsem prsty a čekal jsem, až proběhne celý rutinní postup.

„Příďová komora připravena k odpojení, pane.“

„Záďová komora připravena k odpojení, pane.“

„Rozumím.“ Třikrát jsem rozezněl lodní sirénu. „Vyplouváme! Převezměte velení, pilote Haynesi.“

Pod pilotovým jistým vedením uvolňovaly naše boční trysky drobné výtrysky paliva a rozhoupaly nás ze strany na stranu. Odpojili jsme se.

V rozhlase se ozval poručík Crossburn. „Příďová vrata uzavřena, pane.“

„Uzavřena, rozumím.“ Přecházel jsem tam a zpátky po můstku, zatímco pilot udržoval trysky v plné akceleraci a vzdaloval nás stále víc od stanice a od gravitačního pole Odbočky. Za dvě hodiny budeme tak daleko, že budeme moci fúzovat.

Naše zpáteční cesta začala. Sedm týdnů na Naději národů a pak dlouhá chmurná cesta domů. Nějak to vydržím. Musím. Usedl jsem do židle a chystal se připravit koordináty.

Konečně bylo všechno připraveno. „Strojovna připravena k fúzování, pane.“

Pohlédl jsem na pilota, pozvedl tázavě obočí. Kývl. „Fúzujte.“ Přejel jsem prstem po obrazovce a motor naskočil. Ze simulbrazovek zmizely hvězdy. Vstoupili jsme do subéterické říše neprostoru a plavili se od Odbočky na hřebeni N-vlny, kterou jsme vytvořili.

Ten večer jsem byl u večeře hostitelem několika mladých členů olympijského týmu. I když byli přátelští a hovorní, zřejmě na ně neudělalo žádný zvláštní dojem, že mají tu čest sedět u kapitánského stolu. Živě si povídali mezi sebou a mne do svých rozhovorů zapojili jen občas, ze zdvořilosti. Po dlouhých měsících mezi pasažéry, kteří brali sezení u kapitánského stolu tak vážně, mi jejich přístup připadal osvěžující.

Později jsem se neklidně toulal lodí, kde nadšení pasažéři zkoumali chodby, klubovny a tělocvičny, které jim budou brzo připadat až příliš známé. Vrátil jsem se na první úroveň. Před ubikací stál čelem k přepážce v pozoru Rafe Treadwell. No, sám to chtěl. Nastoupit k námořnictvu se rozhodl dobrovolně.

Spal jsem špatně, pořád ještě rozčilený tím ruchem kolem odletu. Věděl jsem, že potrvá celé dny, než se zase všechno vrátí k únavné rutině fúze. I tak jsem však trávil hodně času na můstku, protože jsem neměl co dělat.

„Díval jste se do deníku, pane?“ Poručík Chantir ukázal na zápisy z posledních dvou dnů. „Pan Tamarov, lenost, tři důtky, udělil pan Tyre. Pan Tamarov, nedostatečná čistota, dvě důtky.“

Takže to začalo znova. Bez komentáře jsem vypnul deník, opřel jsem se.

„Jak dlouho to potrvá, pane?“

Otevřel jsem jedno oko. „Dokud neurčím jinak, poručíku Chantire.“

Zarděl se. „Promiňte, pane.“

„Jste dobrý důstojník,“ řekl jsem. „Ale nevyptávejte se pořád.“

Nejistě se usmál. „Rozkaz, pane.“ Změnil téma. „Hrál jste někdy šachy, pane?“

Probral jsem se. „Ano proč?“

„Moc to neumím, ale hraju rád. Ale vsadil bych se, že váš čítač je tvrdý soupeř.“

„Děkuji,“ řekla důstojně Darla.

„Nemůžu hrát na můstku, Larsi. To přece víte.“

„Skutečně? Kapitán Halstead hrál pořád. Hrozne rád jsem se díval. Jednou čítač dokonce porazil.“

Z reproduktoru se ozvalo: „To musel mít špatný den.“

„Nech toho, Darlo,“ zavrčel jsem. Pak jsem se zeptal: „On skutečně hrál při službě?“ Probudila se ve mně jiskřička naděje.

Chantir odpověděl: „Jistě, když jsme byli ve fúzi. Co jiného se tady dá dělat?“

„Není to proti předpisům?“

„Než jsem o tom začal, znova jsem si je přečetl, pane. Říká se v nich, že musíte dávat pozor. Neříká se tam, že si nemůžete číst nebo hrát hru. Ostatně všechny alarmy mají zvukový signál.“

„Já bych vás varovala, kdybychom měli nějaký problém,“ potvrdil ochotně čítač.

„To má být spiknutí? Darlo, ty jsi někdy hrála s důstojníkem při službě?“

„Hodně nás to dělá. Janet říkala, že občas nechává Halsteada vyhrát, aby ho potěšila.“

„Pro tebe „kapitána Halsteada“. Janet je předpokládám jejich čítač? Kdy jsi s ní mluvila?“

„Když její loď přistála na Naději národů a přivezla vám vašeho jediného inteligentního důstojníka, prapor- chci říct, kapitáne Seaforte. Samozřejmě jsme si vyměnily paprsky, to je běžná rutina.“ „S kým ty jsi hrála šachy, Darlo?“

„No přece s kapitánem Haagem. Ale to nebyl žádný soupeř.“ Znělo to nešťastně.

Byl jsem ohromený. Justin Haag že zabíjel čas hraním šachů s čítačem? Uvažoval jsem. „Tak dobře, postav je.“ Vyhrála v sedmatřiceti tazích. Potěšilo mě to tolik, že jsem si bral dvojité hlídky, abych mohl být s ní. Po týdnu jsem si povolil jen jednu partii denně; kdybych hrál víc, úplně bych tomu propadl. Když partie skončila, studoval jsem své tahy.

Jednoho šťastného dne jsem si vynutil remízu. O pár hodin později se do služby hlásil Alexi, který vystřídal poručíka Crossburna. Ten byl během mé hry přímo ztělesněním mlčenlivého nesouhlasu.

Pořád jsem byl dobře naladěný. „Posaďte se, pane Tamarove.“

Sevřel opěradlo židle. „Omlouvám se, pane, ale nemůžu sedět.“ Na čele mu pulsovala žíla.

Moje spokojenost byla ta tam. „Byl jste u pana Chantira?“

„Zrovna jsem se vrátil z jeho kajuty.“ Díval se přímo před sebe na potemnělou obrazovku.

„Proč?“

„Pro nic, pane. Absolutně pro nic.“ Uběhla dlouhá chvíle ticha. „Pane, chci odejít z námořnictva.“

„Nepovoluje se,“ odpověděl jsem okamžitě. „Mrzí mě to, Alexi,“ Nevěděl jsem, co víc bych měl říci.

„Ano, pane.“ Mluvil bezvýrazně. Pak dodal. „Máte k tomu nějaký důvod?“

„K čemu?“

„K čekání. K tomu, že s ním nic neděláte."

„Přeháníte to, pane Tamarove."

„Myslím, že je mi to už jedno, pane."

Zapomněl jsem na své pokárání. „Ano. Mám k tomu důvod." Kývl jsem směrem ke dveřím. „Můžete odejít, Alexi. Lehněte si na chvíli."

„Jestli vám to nevadí, pane, radši bych zůstal tady." Pochopil jsem, na můstku byl před prvním praporčíkem v bezpečí.

„Dobře." Nechal jsem ho dokončit službu. Pak jsem mu přikázal, aby si došel k doktorce Uburuové pro hojivou mast. Nemohl dělat nic jiného, než tam jít. Myslím, že mi byl vděčný.

Několik dní jsem šachy nehrál.

Pan Crossburn vykonával své povinnosti uspokojivě jako vždycky. Ve volném čase obcházel loď a kladl otázky. Konečně vyčerpal téma Treadwellových.

První mi tu zprávu donesl pan Vishinsky. „Kapitáne, vyslýchal mě jeden z naších důstojníků." Stál v pozoru vedle mé židle.

„O čem, pane Vishinsky?" Kdo to byl, na to jsem se ptát nemusel.

„O smrti kapitána Haaga, pane. O tom, jak se stalo, že člun vybuchl, a proč měl čítač šváby. Bylo přitom naznačováno, že nešlo o náhodu."

Srdce mi bušilo. „Máte mít rozum a nedonášet na svého nadřízeného, pane Vishinsky. Musím vás pokárat."

„Ano, pane." Zdálo se, že ho to nevyvedlo z míry. „Co mám dělat, když se mě bude vyptávat, pane?"

„Pokud vám přikáže, abyste odpověděl, udělejte to. Uposlechněte všech rozkazů nebo se dejte do hlášení."

„Rozkaz, pane. Můžu jít?"

„Ano." Díval jsem se, jak odchází. „Děkuju," dodal jsem, když se za ním zavíraly dveře. Vůlí jsem přinutil své srdce, aby mi přestalo bušit do žeber. Crossburn byl šílenec. Ještě krok a ohrozí loď.

Jak mi skončila služba, šel jsem do své kajuty. Podíval jsem se na sebe do zrcadla, „Ty jsi kapitán," řekl jsem svému obrazu. Neodpověděl mi. „Ty máš moc. Vzpomínáš si na ten Vaxův

příběh o jeho strýci advokátovi? Ten si musel připomínat, že jeho klienti nemají potíže proto, že on je zklamal, ale protože sami provedli něco špatného.“

Zamračil jsem se na sebe do zrcadla. „Tak proč máš výčitky svědomí?“

Řečnická otázka; odpověď jsem znal předem. Kdybych byl schopný, byl bych našel nějaký způsob, jak se téhle šlamastyce vyhnout.

„Ale i tak, neříkali si o to snad?“ Dlouho jsem se na sebe díval a pak jsem povzdechl. Pořád jsem se ještě cítil provinile.

+ + + + +

U oběda jsem se posadil kousek od poručíka Crossburna a ne k malému stolku, kde by mě nikdo nevyrušoval,

Začal skoro okamžitě: „Jaký člověk byl kapitán Haag, pane?“

„No, tehdy jsem byl jenom praporčík. Mně připadal přísný a povznesený. Ale říká se, že byl vynikající navigátor a pilot.“ Ukousl jsem si sendviče a rozhodl se hodit panu Crossburnovi udičku, „Jeho smrt byla tragická ztráta.“

Chopil se příležitosti. „Jak se mohlo stát, že šváb v čítači zůstal tak dlouho neobjevený, až zničil barkasu? Tedy pokud jste si jistý, že se o tom dřív nevědělo.“

Řekl jsem velmi tiše: „To vám teď nemůžu vykládat. Přijďte za mnou po obědě; promluvíme si. Mám pro vás úkol.“

„Rozkaz, pane.“ Jedli jsme mlčky. Předstíral jsem, že nevidím jeho zkoumavý pohled.

Čekal jsem na něj ve své kajutě. Když zaklepal, vyšel jsem ven a zavřel za sebou. „Pojďte se mnou, poručíku.“ Odvedl jsem ho dolů na druhou úroveň do kotviště barkasy, kde čekalo naše nové plavidlo. „Tady to bylo,“ řekl jsem. Vypadal zmateně. Samozřejmě věděl, kde to bylo. Kam jinam by se dala umístit lodní barkasa?

„Potřebuji někoho, komu můžu věřit.“ Fascinovaně a vzrušeně se naklonil dopředu. „Mohla to být sabotáž,“ řekl jsem s důrazem, „Bomba ukrytá v jednom ze sedadel. Mohlo by se to stát znova. Potřebuji, abyste sedadla zkontroloval.“

„Myslíte, abych sedadla rozebral? Všechna je odmontoval a vytahal?“

„Přesně tak.“ Chvilku jsem čekal, než si to promyslel. „Vím, že vám můžu věřit, poručíku Crossburne. Při svých konexích na Admiralitě jste neocenitelný.“

Ve tváři se mu objevil spokojený výraz. „Hned zorganizuji pracovní četu.“

„Ne, ne!“ Zatvářil jsem se polekaně. „Nikdo to nesmí vědět. Jestli to skutečně je sabotáž, nesmíme je upozornit, že to víme. Udělejte to sám.“

„Sám?“Vypadal znepokojeně. „To potrvá celý den, pane.“

„Já vím. Nedá se nic dělat. Odmontujte všechna sedadla, vytáhněte je ven, rozeberte, prohlédněte. Ještě se tady zastavím, abych se podíval, jak vám to jde. Nebudeme dávat sedadla zpátky, dokud si nebudeme jistí, že jsou v pořádku.“

„Rozkaz, pane.“ Řekl to pochybovačně. „Jestli jste si jistý, že to tak chcete…“

„No ovšem,“ řekl jsem. „Úplně jistý.“ Nechal jsem ho tam.

Na vrata kotviště jsem nalepil rozkaz, že nikdo nesmí dovnitř, a šel jsem po svém. Asi hodinu před večeří jsem ho šel zkontrolovat.

Asi polovina ze čtrnácti sedadel byla odmontovaná a jejich součástky rozložené po celém kotvišti. Crossburn si přes opěradlo jednoho z nich přehodil sako a povolil si kravatu. Našel jsem ho v barkase na zádech pod jedním ze sedadel, jak se snaží uvolnit šrouby. „Dobrá práce, poručíku. Už jste něco našel?“

„Ne, pane. Všechno je v pořádku.“ Vysoukal se zpod sedadla.

„Ne, zůstaňte, kde jste. Ještě se vrátím.“ Šel jsem na večeři. Pochutnal jsem si.

Už bylo po půlnoci, když dal barkasu zase dohromady. Potkal jsem ho, když vycházel z kotviště, tvář umazanou, sako přehozené přes ruku.

Zašeptal jsem: „Jste si úplně jistý, že tam nic nebylo, poručíku?“

„Naprosto jistý, pane.“

Uměl jsem si představit, jak asi bude vypadat noční zápis v deníku.

„Já věděl, že se na vás můžu spoléhat.“ Vyprovodil jsem ho z přechodové komory. „Teď víme, že barkasa je v bezpečí, aspoň teď. Chci, abyste ji zítra zkontroloval znova.“

Zbledl

„Děje se něco?“

„Ale pane,“ koktal, „teď jsme zrovna rozebrali všechna sedadla. Víme, že tam žádná bomba není.“

Naklonil jsem se blíž. „Teď není. Ale v noci ji tam někdo může zkusit uložit.“

„Pane, to není -“

„Musíme to vědět jistě.“ Můj tón značně ochladl. „Odmontujte a rozeberte sedadla hned zítra ráno. To je rozkaz.“

„Ale, pane -“

Už jsem byl doslova ledový. „Co řekne důstojník, když slyší rozkaz, pane Crossburne? Nebo vám to váš strýc neřekl?“

„Rozkaz, pane. Ráno začnu znova, pane.“ Měl dost rozumu, aby ustoupil. Vrátil jsem se do kajuty.

Druhý den jsem ho zkontroloval kolem oběda. Sedadla byla znovu rozložená po celém kotvišti. Šel jsem se naobědvat s temným uspokojením. Změřil jsem mu čas. Poručíku Crossburnovi trvalo něco přes dvanáct hodin rozebrat a zase složit všechna sedadla barkasy. Začal hned po snídani a hotový byl před desátou večer.

Druhý den ráno jsem mel hlídku. Přišel pan Crossburn, který ji měl držet se mnou. „Poručíku, uvolňuji vás ze služby. Mám pro vás důležitější práci. Rozeberte a zkontrolujte znova sedadla barkasy.“ Pomalu vstal. „Kapitáne, jste si jistý, že vám nic není?“

„Je mi výborně.“ Labužnicky jsem se protáhl. „Proč se ptáte?“

„Nemůžete přece chtít, abych rozebíral sedadla třetí den po sobě, pane.“

„Nemůžu? Potvrďte rozkaz, poručíku.“

Zarputile zavrtěl hlavou, „Pane, trvám na tom, abyste mí ten rozkaz dal písemně.“ Řekl to sebejistě, protože věděl, že nic takového neudělám.

„Ovšem.“ Zapnul jsem deník a vzal do ruky laserovou tužku. „Přikazuji poručíku Ardwellu Crossburnovi odmontovat a rozebrat všechna sedadla lodní barkasy a zkontrolovat je, zda v nich nejsou ukryty výbušniny, načež je znovu namontovat, jako to dělal v obou právě uplynulých dnech. Podpis Nicholas Seafort, kapitán.“ Ukázal jsem mu to. „Má to správnou formu, poručíku?“ Byl v pasti. „Rozkaz, pane. Nemám na vybranou.“ Když jsem na můstku osaměl, zahrál jsem si s Darlou šachy. Byl jsem právě na tahu, když se ozval rozhlas.

„Pane, poručík Chantir.“ Mluvil vztekle. „Mám ve své kajutě pana Tamarova s jedenácti důtkami. Je mi líto, ale než přikročím k obvyklému postupu, žádám vás o písemný rozkaz.“ Byl to slušný člověk a měl toho dost.

Chvíle rozhodnutí se blížila. „Jistě, poručíku. Přijďte hned na můstek.“ Když přišel, podal jsem mu papír. Pohlédl na něj. „Pane, protestuji proti vašemu rozkazu,“

„Rozumím. I tak ho ale splňte.“

„Můžu se zeptat proč, pane?“

„Zítra u večeře, jestli si to ještě budete přát.“ To ho zmátlo; zasalutoval a odešel. S Darlou jsem prohrál.

Než jsem si šel ten večer lehnout, znova jsem se postavil před zrcadlo. Tvář, kterou jsem v něm viděl, se mi nelíbila. Říkal jsem sám sobě, že dělám to, co je nezbytné, ale sám jsem tomu nevěřil.

Neklidný a nesvůj jsem vyšel znovu ven z kajuty. Přešel jsem kolem kajuty poručíka Crossburna, která kdysi patřila panu Malstromovi. Z náhlého popudu jsem zašel na ošetřovnu. Byla tam doktorka Uburuová a četla si holovid.

„Dobrý večer, kapitáne.“ Uviděla mou tvář. „Co vás trápí?“ Podobnou otázku mohl kapitánovi položit právě jen lodní lékař. Možná právě proto jsem za ní šel.

Svezl jsem se do židle. „Zneužil jsem přítele, manipuloval jsem s ním a jsem sám ze sebe znechucený.“

„Vaše práce přináší hodně osamělosti," řekla. „Občas člověk nemůže udělat přímo věc, která se udělat musí. Je to pro dobro lodi?"

„Myslím, že ano," odpověděl jsem. „Nejsem si jistý."

„Člověk si je málokdy jistý, Nick - kapitáne. Pokud jste přesvědčený, že je to pro dobro lodi, tak to snad stačí, ne?"

„Tak proč je mi tak mizerně?"

„To mi řekněte vy." Řekla to tak tiše a klidně, že v tom byla pobídka.

Nevyužil jsem jí. „Nejspíš kvůli tomu, jak jsem slabý. Kéž bych byl dost moudrý, abych našel jiný způsob."

„Uděluji vám rozhřešení!" usmála se na mě. „Dobře se v noci vyspěte."

„Nechci prášek."

„Ani vám ho nenabízím." Vykročil jsem ke dveřím. „Kéž bych vám mohla nějak pomoci, kapitáne,"' dodala. „Ale musíte si pomoci sám." Zmateně jsem se vrátil do kajuty. Šel jsem do postele a klidně jsem spal.

Další den ráno jsem se u snídaně setkal s Derekem a Alexim, Oba se pečlivě vyhýbali mému pohledu. V poledne jsem zaujal své místo na můstku. Seděli jsme s Vaxem Holserem mlčky. Když služba skončila, stiskl jsem tlačítko rozhlasu. „Pane Tyre, přiveďte na můstek pana Tamarova." Vax se na mě zvědavě podíval.

Praporčíci dorazili. „Dovolte mi vstoupit, pane." Phillip to řekl pevným a zvučným hlasem. Vystřihl vzorný pozdrav.

„Vstupte." Postavili se do pozoru. „Darlo, prosím, zaznamenávej. Já, kapitán Nicholas Seafort, jmenuji a povyšuji praporčíka Alexiho Tamarova do hodnosti poručíka námořní služby vlády Spojených národů, z milosti Boží." Alexi byl ohromený.

Phillip Tyre polkl a tvář mu zpopelavěla.

„Pane Tyre, můžete odejít. Poručíku Tamarove, vy tu zůstaňte." Phillip Tyre trhavými pohyby zasalutoval, obrátil se a opustil můstek. Jen se zavřely dveře, Vax zahalekal a vyskočil. Bouchl Alexiho do zad.

„Pozor, pane Holsere, vždyť ho zabijete!“ Vaxovy bratrské štulce mohly člověku zlomit žebra.

„Gratuluju, Alexi!“ Vax se ke mně obrátil se širokým úsměvem. „To je skvělé, pane.“ Alexi se nepohnul.

„Jste volný, Alexi,“ řekl jsem mu tiše. „Zbavil jste se ho.“

„Ano?“ Alexi to řekl bezvýrazně. „Zbavím se ho vůbec někdy?“ Bez vyzvání se posadil a bolestně se přitom ušklíbl. Začal vzlykat.

Šokovaný Vax o krok ustoupil. Gestem jsem mu naznačil, že má počkat na chodbě.

Za chvíli se Alexi zase ovládl. „Proč jste mě tam nechal tak dlouho?“

„Abyste si byl jistý.“ Pohrdal jsem sám sebou.

„Čím?“

„Mám už tři poručíky; moc povinností mít nebudete. Svěřuji vám na starost praporčíky. Nastolte znovu pořádek.“

Uvažoval o tom. Ticho trvalo přes minutu. „Nedělejte to,“ řekl nakonec nešťastně. „Moc vás prosím; nesvěřujte mi velení nad ním.“

„Už se stalo. Takové máte rozkazy.“

„Sám sobě jsem přísahal, pane Seaforte. Nedokážu přestat.“

„Chtěl jsem, abyste si byl jistý, s kým máte co do činění.“ Vstal jsem. „Tak jsem čekal, dokud to nebylo úplně jasné. Možná až moc dlouho. Omlouvám se, jestli vám to nějak prospěje.“ Příliš jsem se styděl, než abych se mu podíval do očí, takže jsem přecházel tam a zpátky a očima přejížděl po přepážkách. „Cesta domů je dlouhá. Musím se postarat i o ostatní praporčíky. Chraňte je, Alexi. Udělejte to, co musíte.“

Položil si hlavu do dlaní, pak si zamnul obličej. Nejisté se usmál. „Promiňte, pane. V poslední době jsem trochu… rozrušený. Je to, jako bych se vzbudil ze zlého snu.“

„Já vím, jaké to je,“ řekl jsem. „Věřte mi.“

28.

Druhý den jsem zavolal strojovnu a vydal šéfinženýru McAndrewsovi soukromě několik příkazů. Pak jsem zavolal pana Crossburna a předal mu písemný trvalý příkaz, aby každý den rozebíral a kontroloval sedadla barkasy, dokud neurčím jinak.

Rozhlédl se divoce kolem, jako by hledal únik. „Kapitáne, to nemůžu. To přece nemůžu dělat každý den!“

Byl jsem neoblomný. „Můžete a budete to dělat.“

„Protestuji, kapitáne!“

„Beru na vědomí. Pusťte se do práce.“

„Ne, to je šílenství!“

„Co jste říkal?“

„Řekl jsem ne! To nemůžete myslet vážně.“

„Pane Crossburne, pojďte se mnou.“ Za neustálých protestů jsem ho vedl po schodech do strojovny, až na spodní úroveň k fúzní šachtě. Přes ni leželo prkno, které jsem tam přikázal šéfinženýrovi připravit; pan McAndrews stál vedle a tvářil se zachmuřeně.

„Postavte se do pozoru a podívejte se na tu šachtu.“ Crossburn to udělal.

„Tady jsem pověsil pana Tuaka a pana Rogoffa. A ty vzbouřence, kteří se pokusili unést loď. Byla to těžká cesta a teď se vracíme k Důlnímu táboru, kde jsme už jednou byli napadeni. Na Hibernii vládne výjimečný stav, pane Crossburne, a platí tu válečné zákony. Říkám vám, že pokud neuposlechnete rozkazu, oběsím vás. Mlčte a rozmyslete si to.“

Dal jsem mu deset minut. Pak jsem mu dal odchod. „Jděte do kotviště barkasy.“

Otřeseně poslechl. „Rozkaz, pane.“ Pak vztekle dodal: „Můžete si být jist, že o tomhle se dozví můj strýc!“

„Pokuta ve výši dvouměsíčního platu, pane Crossburne, za drzost a porušení subordinace. Ještě něco?“

„Ne, pane!“ Prchl.

Podíval jsem se na šéfa, vydechl jsem si. Zeptal se: „Co kdyby byl odmítl, pane?“

„Tak bych to musel udělat.“ Najednou mě něco napadlo. „Byl byste to připustil?“

„Podle řádů bych vám v tom nemohl zabránit.“

„To není žádná odpověď.“ Rozhodl jsem se nenaléhat. Nahoře jsem si už znepřátelil všechny. Proč bych měl proti sobě popudit ještě i šéfa?

Za několik dní jsem sloužil s Phillipem Tyrem. Vypadal bledý a otřesený. Neřekl jsem nic. Vax se rozhodl, že mě bude informovat sám. „Alexi na něm pořádně sedí, pane. Důtky za chování, za lenost, za nepozornost. A navíc ho dvakrát poslal rovnou na lavici.“

„Já vím. Čtu deník.“

„Ano, pane. Phillipa čeká zajímavá plavba.“ To byla rozhodně pravda. Alexi se nerozzlobil rychle, ale pochyboval jsem, že by rychleji odpouštěl. Pokrčil jsem rameny. Phillip Tyre si ustlal sám. „Kdy ho z toho hodláte dostat, pane?“

„Nehodlám.“

Vax vypadal ohromeně. „Celou cestu domů? Osmnáct měsíců?“

„Sedmnáct a půl.“ Napadlo mě, kdy už asi budu moci začít počítat dny.

Olympionici obsadili druhou úroveň, donekonečna běhali obvodovou chodbou, houpali se na bradlech v tělocvičně, dělali kliky na žíněnkách. Čas od času se k nim připojil Phillip Tyre, zpocený a udřený, pod dohledem přísného a pozorného poručíka.

Už brzo budeme defúzovat k navigační kontrole. To už bude zbývat jen pár dnů na Naději národů, kde zakotvíme. Zůstaneme tam dva dny - nalodíme jen pasažéry na cestu domů. Někde pode mnou bude Amanda, ale já už ji neuvidím. Na můstek si se mnou přišla promluvit dr. Uburuová. „Kapitáne, poručík Crossburn má pochybnosti o vašem duševním zdraví. Chce, abych ho podpořila a spolu s ním vás sesadila.“

„A má pravdu?“

Zamyšleně se na mě dívala. „Myslím, že ne. Jste možná mstivý, ale ne šílený.“

„To vám pěkně děkuju.“

Usmála se, „Kapitáne, vzpomínáte si, když jsme se tehdy sešli - pilot, šéfinženýr a já - a hledali cestu, jak vám zabránit převzít velení?“

„Ano.“

„Ani se mi nechce věřit, jak moc jsme se tenkrát pletli, Tohle je prokletá plavba, kapitáne. Hibernia vejde do námořních legend. Co zlého se mohlo stát, to se taky stalo. A vy jste to všechno zvládl. Vedl jste si lépe, než od vás měl kdokoli právo očekávat.“

Podíval jsem se na ni, abych zjistil, jestli to myslí vážně. Její slepá hloupost mě rozčilila. „Okamžitě opusťte můstek, paní doktorko! To je rozkaz!“

„Rozkaz, pane.“ Zasalutovala a odešla. Můj hněv ji zřejmě z míry nevyvedl. Možná o mně skutečně smýšlela v dobrém, stejně jako ti pošetilí námořníci v baru na Naději národů. Ale já jsem věděl svoje. Teď jsem si ke svému dlouhému seznamu neúspěchů mohl připočíst ještě i Phillipa Tyra a Ardwella Crossburna.

O několik dnů později mi poručík Chantir oznámil, že k němu byl znovu poslán Phillip Tyre. Lars byl zjevně nešťastný.

„Nepotřebuji od vás denní hlášení, poručíku. Konejte svou povinnost.“

„Konám, pane. Ale příjemná není.“

„Dokonce ani u Phillipa Tyra?“

„Ani u něj, ať už si to zasloužil, nebo ne.“

„Je to prostě úkol staršího poručíka.“ Usmál jsem se. „Ovšem pokud máte potíže s paží, omlouvají vás lékařské důvody.“

Uvažoval o tom. „Paže mi trochu potíže dělá, pane. Ne tolik, abych s tím šel k doktorce, ale znát to je.“

„Dobře.“ Přivolal jsem Alexiho. „Pane Tamarove, starší poručík má potíže s paží. Přestěhujte lavici do své kajuty. Převezmete tuto povinnost, dokud neurčím jinak.“ Pan Chantir lítostivě zavrtěl hlavou. Alexi na sobě nedal znát nic, zasalutoval a odešel.

Nepravidelně, ale každý den jsem se stavoval v kotvišti barkasy. Poručíka Crossburna jsem vždycky našel v plné práci.

Sloužil jsem s Phillipem Tyrem. Vešel na můstek dost opatrně a pomalu se posadil. „Dobré ráno, pane.“ Mluvil pokorně, oči nespouštěl z klávesnice.

„Dobré ráno. Dnes chci, abyste absolvoval výcvik v přistávání, pane Tyre.“

„Rozkaz, pane.“ Našel si příslušné cvičení a začal počítat. Když byl asi v polovině, zarazil se a vzhlédl. „To není fér, pane.“

„Co není fér?“

„To, co mi dělá. Já to nevydržím. Prosím.“

„O čem to mluvíte, pane Tyre?“

„O panu Tamarovovi. Pořád na mě sedí!“

„Stěžujete si snad na svého nadřízeného, pane Tyre?“ Neměl dost rozumu, aby to popřel. „Ne že bych si přímo stěžoval, pane. Jen vám to říkám.“

„Tak to ne, pane Tyre. Takhle by to nešlo. Že pozdravuji pana Tamarova. Řekněte mu, že mě rozčililo vaše chování. Jděte.“

„Teď jsem tam byl!“ zakvílel. „On mě zase bude bít! Prosím, pane! Prosím!“

Trochu jsem zesílil hlas: „A šest důtek za neposlušnost, pane Tyre. Ještě slovo a bude to dalších šest.“ Prchl z můstku vstříc svému osudu. Žádnou další stížnost už jsem od Phillipa neslyšel. Při těch několika málo příležitostech, kdy jsem ho viděl, vypadal nešťastný. Nedělalo mi to nejmenší starosti.

+ + + + +

Konečně přišel čas navigační kontroly před závěrečným skokem k Naději národů. „Můstek strojovně, připravte se k defúzování.

„Připravit k defúzování, rozumím, pane.“

Čekal jsem.

„Strojovna připravena k defúzování, pane. Řízení předáno na můstek,“ ohlásil klidně z reproduktoru známý šéfinženýrův hlas.

„Předáno na můstek, rozumím.“ Položil jsem ukazováček na obrazovku. Derek mě sledoval. „Tak se podíváme, kde to jsme.“ Přejel jsem od ukazatele „Plný“ na „Nula“.

„Potvrďte cestu bez překážek, Dereku.“ Běžná kontrola, prakticky zbytečná, ale součást zavedeného postupu. Pohlédl na své přístroje.

„Hele! Překážka, pane, kurs dvě stě deset, vzdálenost padesát dva tisíc kilometrů!“

Trhl jsem sebou. „Cože?“

„Překážka, pane. Něco tam je.“

„To je nesmysl. Jsme v mezihvězdném.“ Uvažoval jsem. „Možná zatoulaný asteroid. Jak je to velké?“

„Podle mých odečtu dvě stě šestnáct metrů, pane.“ To řekla Darla.

„Na planetoid malé. Z čeho to je?“

„Z kovu,“ odpověděla Darla. „Je to moc daleko, takže tam nevidím, ale vysílá to v pásmech kovů.“

Stiskl jsem tlačítko rozhlasu. „Pan Haynes na můstek. A pan Chantir,“ Ne, Lars Chantir měl horečku a ležel na ošetřovně. „Ruším rozkaz, pane Chantire, vy chodit nemusíte. Pan Holser na můstek.“

Vax se přiřítil vzápětí. Zastavil se a obhlédl situaci. Vzápětí se objevil i ztěžka oddechující pan Haynes. Pilot se svezl na své obvyklé místo. „Dobré ráno, pane.“ Podíval se na senzory. „Chcete se na to doletět podívat?“

„Dobré ráno, pilote. Nejspíš ano.“

Vax kývl. „Když už jsme takhle blízko, tak to můžeme obhlídnout.“ Neptal jsem se ho na jeho názor, ale toho si zřejmě nevšiml. „Nejspíš je to jenom kus rudy a kazí Darle výpočty.“

„Tak pozor, mladíku!“ rozzlobila se Darla. „Ještě jsem nezapomněla, jak jste mě naposled urazil!“

„Uklidni se, Darlo. Nemyslel to zle. Pilote, naveďte nás tak, abychom tomu protnuli dráhu.“

„Rozkaz, pane. Okamžik," Pilot Haynes si dával záležet, aby se choval přátelsky. Pocítil jsem výčitky svědomí. Stiskl tlačítko rozhlasu. „Strojovno, pomocné motory."

„Pomocné motory v pohotovosti."

„V pohotovosti, rozumím. Všechny vpřed jedna polovina. Kurs dva deset, sklon dvacet stupňů."

„Všechny vpřed jedna polovina, rozkaz, pane. Dva deset a dvacet stupňů."

Po dvou hodinách začal pilot konečně s brzdnými manévry.

Odkašlal jsem si. „Pane Holsere, začněte počítat koordináty pro další skok, prosím. Nemusíme ztrácet čas."

„Rozkaz, kapitáne." Vax neochotně odtrhl oči od simulbrazovky a začal ťukat do klávesnice.

Rychle jsme se blížili. „Maximální zvětšení, Darlo."

„Jak račte, veliteli." Obrazovka zablikala.

Nezaměnitelný obrys lodi.

„Bože dobrý!" Pilot vyskočil.

Vax vzhlédl od svých výpočtů a ztuhl.

Pilot zašeptal: „Někdo z našich!"

Polkl jsem. To přece ne. Tolik lidí. „Zaostři na disk, Darlo." Nebylo to k ničemu, už teď jsme měli maximální zvětšení.

Jak jsme se blížili, obraz postupně rostl. Darla poslušně zúžila pohled na disk lodi.

Přes všechny tři úrovně se táhla trhlina až dolů ke strojovně, jako by se část pláště roztavil. Celý disk byl otevřený do vakua.

Na šedém kovu pláště bylo jasně vidět jméno.

„Telstar!" zašeptal Vax. „Zničený, tak jako Celestina. Bez světla, bez elektřiny. Bez signálu."

Někdo mohl přece jen přežít. „Pilote, doveďte nás k němu. Pane Holsere, zorganizujte výsadek. Tři námořníky. Vezmeme si můj člun."

„Rozkaz, pane. Mám letět s nimi?"

„Ne."

„Tak poručík Tamarov?"

„Ne. Já." Viděl jsem, jak se Vax zatvářil, a dodal jsem: „Musím se sám přesvědčit, co se stalo." Na okamžik jsem si vzpomněl na kapitána Von Walthera a na davy cestovatelů

navštěvujících památník, který zanechal na Celestině. Zastyděl jsem se a zahnal jsem to srovnání.

Vax si nedal říci. „Může to být nebezpečné, pane. Neopouštějte loď."

„Tentokrát je v dobrých rukou. Pan Chantir, Alexi, vy. Poletím; nehádejte se se mnou."

Nedal jsem mu na vybranou. „Rozkaz, pane."

Opakoval jsem to ještě jasněji. „Poručíku Holsere, vy zůstanete za všech okolností na palubě."

„Rozkaz, pane." Řekl to nabručeně.

Usmál jsem se. „Kromě toho se mi nic nestane. Vezmu si s sebou dozimetr a k tomu rozervanému kovu se přibližovat nebudu. Nedělejte mi chůvu." To ho přimělo k váhavému úsměvu.

Pilot nás opatrně domanévroval na vzdálenost asi dvou set metrů od U.N.S. Telstar. Jemnými doteky trysek nás zastavil tak, že zasažená loď a my jsme byli navzájem v klidu.

„Vaxi, připravte všechno tak, abychom mohli fúzovat, jakmile se vrátím. Dereku, pojďte mi pomoci do skafandru."

Šli jsme dolů na druhou úroveň. Ze skříňky v komoře u kotviště jsem vytáhl svůj obvyklý skafandr a začal jsem se do něj soukat. Pak jsem se zarazil; co kdybych si chtěl Telstar prohlédnout zvenčí. „Doneste mi T-skaf, Dereku."

Tryskový skafandr byl nepohodlný, ale měl výhodu větší mobility. Ve svém vlastním skafandru a magnetických botách jsem se mohl krok za krokem pohybovat po vnějším plášti Telstaru, ale v T-skafu jsem se mohl z pláště vznést a obletět ho, což bylo samozřejmě lepší. Na Akademii jsem pravidelná cvičení ve skafandrech nesnášel, ale kursy v T-skafech jsem miloval.

Vlezl jsem do polotuhého skafandru, vyztuženého hlislitovou kostrou. Derek mi podal helmu; zasadil jsem ji do příslušných otvorů a otočil o půl kruhu. Derek mi zaklapl bezpečnostní západky; pro jistotu jsem si je všechny prověřil i sám. Neměl jsem ani v nejmenším úmyslu nadechnout se omylem vakua.

Derek s heknutím zvedl těžkou soustavu nádrží a připnul ji na hlislitové vzpěry na zádech skafandru. Nádrže s palivem jsme

dotáhli, jak patřily. Senzory v mé helmě se zeleně rozsvítily; byl jsem připraven na cestu. Derek položil ruku na mou paži a chvilku ji tam nechal. „Buďte opatrný, pane," řekl tiše. „Prosím."

Vytrhl jsem mu ruku. „Nezapomínejte, že jste námořní důstojník, pane Carre." Myslel to dobře, ale praporčík musí mít rozum a nedotýkat se svého kapitána, bez ohledu na to, kolik dovolených spolu strávili. Derek občas ztrácel smysl pro slušné chování.

Tři námořníci už byli ve skafandrech a čekali na mě. Prošli jsme komorou a nastoupili do člunu. „Otevřete vrata, Vaxi," řekl jsem do rádia ve svém obleku.

„Hned, pane." Nadskočil jsem; jeho hlas zněl ve sluchátkách hodně hlasitě.

Všichni námořníci museli projít výcvikem na malých člunech; pokynul jsem lodníkovi, o němž jsem věděl, že má větší zkušenosti. „Vezměte si to, pane Howarde. Odvezete nás tam."

S několika výtrysky jsme pomalu vypluli z vrat. Klouzali jsme prázdnotou. Z můstku Hibernie se vzdálenost k Telstaru zdála malá, ale pro malý člun byla obrovská.

Blížili jsme se k tiché lodi. „Obleťte disk, pane Howarde." Téměř zanedbatelnou rychlostí jsme míjeli trhlinu v plášti Telstaru. Okraje jako by se roztavily a stekly. Co mohlo způsobit takový žár? „Co radiace, pane Brante?" Lodník držel v ruce dozimetr. „Žádná, pane. Vůbec nic." Divné. Kdyby Telstaru vybuchl motor, zůstaly by po něm dost podstatné emise. Když došlo k potížím, nemohl být motor Telstaru zapnutý, protože jinak bychom ho v normálním prostoru vůbec nenašli. Telstar defúzoval na obvyklém místě, stejné jako my sami, aby si ověřil svou pozici, než bude pokračovat na Naději národů a Důlní tábor. Při šestiprocentní přípustné odchylce mohl defúzovat asi tak v okruhu dvanácti milionů kilometrů od místa, kde jsme se vynořili my. Že jsme na něj narazili, to byla čirá náhoda. Ale jestli byl motor Telstaru vypnutý, jak se mohl kus jeho pláště prostě vypařit? Neuměl jsem na to odpovědět. Ale ať se stalo cokoli, musel jsem to zjistit, jinak se totéž může

stát nám nebo kterékoli jiné lodi flotily. Vzpomněl jsem si na Darliny šváby a otřásl se. „Pane Howarde, přibližte člun metr od lodi. Pane Brante, otevřete dveře a proveďte další odečet zblízka.“

Brant po chvíli odložil dozimetr. „Pořád nic, pane. Plášť je studený.“

„Mohl to být tlak na plášť, pane.“

Nadskočil jsem. „Kruci, Vaxi, mluvte tišeji, nebo z vás dostanu infarkt. A tohle není tlakový zlom. Uvidíme, co najdeme vevnitř.“

Nechal jsem pana Branta přestoupit na plášť Telstaru. Umístil na něj magnetickou bóji z našeho člunu, aktivoval ji a připnul na ni naše poutací lano. Když teď někdo z nás při vystupování člun odstrčí, nebude nám plavidlo moci odplout a neuvízneme tu.

Vystoupili jsme na plášť Telstaru. Komory měl zavřené zevnitř; nejsnazší způsob, jak se dostat na palubu, bylo prostě skočit trhlinou do některé kajuty. Okraje trhliny byly hladké a zaoblené, takže riziko, že si své odolné skafandry roztrhneme, bylo minimální.

„Vy první, pane Ulaku. Vezměte si s sebou světlo,“ Lodník proskočil dírou do Telstaru. „Co vidíte?“

„Jenom nepořádek.“ Otevřel dveře kajuty, vyhlédl do chodby. „Pojďte dolů, pane. Docela dobře se tu dá chodit.“

„Buďte opatrný, pane,“ řekl ustaraně Vax. Vlezl jsem do otvoru v plášti a skočil dolů. Byla to kajuta nějakého cestujícího. Všechno, co leželo volně, vyletělo při dekompresi ven. Zůstala postel, přišroubovaná k palubě. Z jednoho rohu viselo opuštěné prostěradlo. Polkl jsem.

„Vaxi, jsme na druhé úrovni. Chodby jsou tmavé, ale máme všichni světlo. Pane Brante, prozkoumejte druhou úroveň. Pane Howarde, pane Ulaku, jděte dolů do strojovny; rozhlédněte se, jestli byste nepřišli na to, co mohlo způsobit tu škodu. Vaxi, nevypadá to, že by některá sekce disku byla uzavřená. Půjdu nahoru na první úroveň a pokusím se dostat na můstek.“

„Vezměte si s sebou ještě někoho, pane.“

„Neotravujte pořád, maminko.“ Prolézal jsem chodbou zavalenou nepořádkem. Trosky, které tu létaly v okamžiku dekomprese, se teď usadily všude kolem, takže to vypadalo, že je na lodi příšerný nepořádek. Šel jsem pomalu a cestou kontroloval dveře. Mnohé z nich byly zavřené, ale žádné zamčené zevnitř. Vyšplhal jsem po schodišti na první úroveň. Prošel jsem kolem ubikace, kolem klubovny poručíků. Dveře byly pootevřené. Otevřel jsem je, nakoukl dovnitř.

„Bože Pane!“ Zařval jsem tak, že přilba skafandru zadrnčela. Zamával jsem pažemi a v hrůze couvl. „Kapitáne! Co je?“ Vax byl málem šílený. Polykal jsem a horečně jsem se snažil nezvracet. „Br Bože. Nic mi není, Vaxi. Mrtvola. Někdo ve skafandru, s rozbitou přilbou. Hlava je poškozená, jako okousaná. Něco muselo proniknout do přilby.“ Měl jsem ji pár centimetrů od nosu.

Znovu a znovu jsem zhluboka dýchal ve snaze zpomalit bušení svého srdce. Po tom návalu adrenalinu jsem se celý třásl. Opřel jsem se o přepážku. „Omlouvám se.“

„Dovolte mi letět za vámi, pane!“

„Zamítá se. Zůstaňte na můstku. Nic mi není; jen jsem se vyděsil.“ Vykročil jsem k můstku Telstaru. „Snažím se přijít na to, co se tady stalo. Teď jsem v disku asi devadesát stupňů od trhliny.“ Když budu pořád mluvit, nebudu muset myslet na to, co jsem viděl. „Kajuta, kde jsem našel mrtvolu, není zvenčí poškozená. Nejspíš se něco odráželo v chodbě a zasáhlo ho to, zrovna když otevíral dveře. Tak, už jsem u můstku.“

Stiskl jsem ovládací panel, ale bezúspěšně. „Můstek je zamčený; bez nástrojů se dovnitř nedostanu. Zkontroluji zbývající kajuty za rohem,“ V slabém pohotovostním světle se pohnula nějaká postava. „Pane Ulaku, jste to vy?“ Spěchal jsem k němu. „Co jste našel do-“ Ztuhl jsem. „Kapitáne?“ Vax.

Otevíral jsem ústa, ale nevyšel z nich žádný zvuk. „Pane, jste v pořádku?“

Zakňučel jsem jako dítě, které má zlý sen. Po noze mi stékala moč.

„Řekněte, co se stalo!“ zařval Vax. Zašeptal jsem: „Ulaku, Brante, Howarde! Zpátky k člunu, rychle! Pane Holsere,

vyhlaste obecný poplach! A bojový!“ Pokusil jsem se couvnout. Ale nohy jako bych měl přilepené k palubě. Postava v chodbě se zachvěla. Měla na sobě cosi jako průsvitný skafandr, který měl místo nohou jakýsi nepravidelný podstavec. Celé to bylo asi stejně velké jako já.

Po obleku jako by se válely chuchvalce nějaké hmoty. Nerovná skvrna na obleku ve výši asi jednoho metru se smršťovala a zase rozpínala. Barvy přecházely jedna v druhou.

Přinutil jsem se couvnout. „Něco tu je! Je to živé a není to člověk.“ Proč jsem šeptal, když ve vakuu stejně není nic slyšet? Udělal jsem ještě krok. „Bože Pane.“ Prosíme té o milost v této své poslední hodině.

„Poplach! Do bojových postavení!“ řval Vax rozkazy do rozhlasu. „Pane Carre, uzavřete můstek!“

Stvoření se pohnulo. Neviděl jsem jak. Prostě to… teklo to ke mně. Udělal jsem další krok zpátky, pak ještě jeden.

Znovu se to pohnulo. Jak to teklo, měnilo to tvar, pak se to znovu vytáhlo do původní výšky. Zdálo se, že se to trochu změnilo.

Náhle jsem pochopil.

„Ach Bože Pane, ono to nemá skafandr! To je jeho vlastní kůže; může to žít ve vakuu! Vaxi, mění to tvar!“ Návaľ adrenalinu mi konečně uvolnil nohy. Stvoření se vrhlo chodbou opačným směrem. Pohybovalo se to ohromující rychlostí.

Obrátil jsem se a utíkal. „Ulaku, Brante! Kde jste?“

„Ve člunu, pane! Honem!“

Klopýtal jsem po schodech dolů, schody mě chytaly za magnetické boty.

„Hlásí se Howard, pane. Jsem ve člunu. Kde je to?“

„Nevím!“ Lapal jsem po dechu a dupal chodbou. Odvážil jsem se ohlédnout. Nic.

„Bože Ježíši! Leze to z pláště!“ zaječel někdo z lodníků. „Startujte!“ vykřikl jsem. „Zpátky k lodi! Nečekejte!“ Vax zařval: „Neopovažte se! Naložte nejdřív kapitána!“

„Leťte!“ Lapal jsem po dechu a hnal jsem se do kajuty, kterou jsem vešel. Moment. Zastavil jsem se tak prudce, až mi podklouzly nohy. Jestli jedna z těch bytostí vylézá z trhliny v

lodi, musí být v některé téhle kajutě. Nemůžu ven stejnou cestou, jakou jsem vešel.

„Odlepili jsme se od pláště! Kapitáne, pojďte ven, pokusíme se vás sebrat!“

Vax: „Osádky k laserům! Uzavřít všechny sekce!“

Stiskl jsem interkom. „Pane Howarde, zpátky k lodi!“ Hnal jsem se ke schodišti vedoucímu na třetí úroveň. „Vylezu dole!“

„Jsme třicet metrů daleko, pane! Kde jste?“

„Ve strojovně!“ Prudce jsem přejel kuželem světla po potemnělé místnosti. Trhlinou v plášti zářily hvězdy. Dohrabal jsem se k ní, protáhl jsem se ven. Za chvilku už jsem stál na plášti a snažil se najít člun v temnotě mezihvězdného prostoru.

Támhle, asi padesát metrů k zádi.

„Tady!“ Zamával jsem světlem.

„Ano, pane.“ Lodník Brant manévroval s člunem blíž. „Ta… věc je napůl z pláště venku, za vámi.“ Prudce jsem se obrátil; mimozemské stvoření se chvělo v trhlině v plášti Telstaru nad jednou z kajut. Měl jsem husí kůži.

Vzpomněl jsem si na trysky, dotkl se ovládání na boku. Odrazil jsem se. Jak jsem se odlepil ze zamořené lodi, jak byl aspoň kousek prostoru mezi mnou a tím, co tam pobíhalo po chodbách, udělalo se mi úlevou až špatně. Ale pořád jsem se vznášel sám ve vesmíru a jediná moje ochrana byl skafandr. Dokonce mě ani nenapadlo si vzít na Telstar s sebou zbraň.

Hibernia se znatelně zmenšila. Zachvěl jsem se. Vax s lodí ustupuje, aby mohl fúzovat. Opouští nás. Bezmocné jsem počítal vzdálenost. Moje panika ustoupila. Obrací jen loď, aby mohl zamířit lasery. „Darlo, záznam!“ vykřikl jsem. „I vizuální!“

„Zaznamenávám, pane,“ odpověděla klidně. „Od chvíle, co jste nastoupili do člunu.“

Zapnul jsem trysky, odrazil se k siluetě člunu. Někdo zasténal.

Nějaký hlas; jeden z námořníků ve člunu. „Otče náš, jenž jsi na nebesích, posvěť se jméno tvé; přijď království tvé, buď vůle tvá jako v nebi, tak i na zemi…“

Pomocí postranních trysek jsem se obrátil k Telstaru. Za mrtvou lodí vyplouval široký oválný tvar. Vypadalo to, Bože mě netrestej, jako obrovská zlatá rybka s krátkým ocasem. Bylo to velké nejméně jako polovina Telstaru.

Pulsovalo to. Z otvoru u ocasu vystříkla nějaká mlha. Plulo to kolem pláště Telstaru k nám. Na povrchu se měnily barvy. Po stranách z toho trčely nějaké boule s hrubým povrchem.

Našel jsem zase slova. „Člun, zpátky k Hibernii! Okamžitě!“ Stiskl jsem ovládání trysek, zacouval od Telstaru, obrátil se ke své lodi.

Stvoření, které jsem našel v Telstaru, se přikrčilo na plášti a vrhlo se k rybě, když plula kolem. Dotklo se jejího boku, chvíli tam zůstalo a zmenšovalo se. Povrch mohutného tvora jako by tekl. Stvoření venku bylo pohlceno a zmizelo.

Jedna z hrubých boulí zlaté rybky se protáhla a začala se otáčet v pomalých, stále se rozšiřujících kruzích. Nabývala na rychlosti. Najednou se odpojila a vrhla se přímo na člun. „Pozor!“ Mé varování přišlo pozdě. Projektil se rozplácl na plášti člunu, stekl po něm. Hlislitový plášť člunu zaprskal a roztavil se.

Zdušený výkřik, náhle přervaný. Motor člunu zakašlal a ztichl. Boule užírala plášť člunu. Horečné pohyby v kokpitu. Kov kápl na skafandr a propálil ho. Viditelný únik vzduchu. Krev, divoké kopnutí, pak nic.

Podíval jsem se zpátky na zlatou rybu. Začal se kolem ní otáčet další, mnohem větší projektil.

„Vaxi!“

„Ano, pane, blížím se!“

„Fúzujte!“

„Leťte sem, pane! Honem!“

„Fúzujte! Leťte na Naději národů! Zachraňte loď!“

„Už jste skoro na palubě, kapitáne!“ Příď Hibernie se pomalu otáčela.

Ledový klid mi zpomalil bušící srdce. „Pane Holsere, okamžitě fúzujte loď. Potvrďte rozkaz!“

„Kapitáne, rychle! Leťte sem!“

Rybí bytost vystřelila projektil. Hmota se řítila k Hibernii. Zasáhla pavučinkové laserové štíty trčící z její špice. Rozpadly se v potůčcích kovu.

Vax zařval: „Pal!“ Záměrný paprsek laseru Hibernie se zastavil na zlaté rybě, plující teď mimo Telstar. Bod na jejím boku se rudě rozzářil. Barvy na kůži zavířily. Zlatá ryba sebou škubla jako v křeči.

Kůže toho tvora se zkroutila a vytvořila několik malých otvorů. Z nich vystříkly kapky tekutiny. Zlatá ryba sklouzla zpátky pod ochranu pláště Telstaru. Laser ji následoval, znova se zaměřil na bok ryby. Protoplasma vystříkla z dalších děr. Tvor se náhle schoval za Telstar.

Jakoby zpomaleně jsem se pohyboval prázdnotou. Hibernii bylo třeba zachránit bez ohledu na můj osud. „Fúzujte! Pro Boha živého, Vaxi! To je rozkaz!“ Byl jsem zoufalý.

„Honem, pane! Použijte příďovou komoru! Alexi, otevřete ho!“

Byl jsem od lodi moc daleko. Nepřítel se mohl každou chvíli vrátit. Vzlykal jsem vzteky a bezmocí. „Vaxi, fúzujte!“

„Rychle, kapitáne!“

Byl jsem bez sebe vzteky. „VAXI, FÚZUJTE UŽ TU LOĎ, DO PRDELE!“

Odpověděl tiše, ale slyšel jsem ho jasně. „Ne, pane. Dokud nebudete na palubě, tak ne.“ Zaklel jsem a zrychloval, až jsem byl skoro u lodi, pak jsem se prudce obrátil a plným tahem brzdil, jak nás to před lety naučil seržant na Akademii.

Čekal jsem příliš dlouho. Vletěl jsem do komory nohama napřed a pořád jsem ještě brzdil. Nohama jsem narazil do vnitřních vrat právě ve chvíli, kdy jsem vypnul trysky. Prudce jsem dopadl na palubu.

Vnější vrata se zavřela. Vyhrabal jsem se na nohy a netrpělivě čekal, až se komora natlakuje. Transplexem na mě úzkostlivě zírala Alexiho tvář. Dveře se otevřely. Vklopýtal jsem na palubu.

„Kapitán je na palubě!“ Alexi zabouchl dveře. Vax zařval: „Strojovno, fúzujte!“ Cítil jsem jak motory zapředly. Alexi mi

sundal trysky ze zad a já jsem otevíral západky na přilbě. Bledý Rafe Treadwell a jeden z lodníků mi pomáhali ze skafandru.

Mokré kalhoty se mi lepily na nohy. „Jsme ve fúzi?“ Alexi popadl rozhlas. „Pane Holsere, kapitán se ptá, jestli jsme fúzovali.“

„Ano, pane. Energetické údaje normální. Fúze odstartována.“

Třásl jsem se vzteky. „Všichni důstojníci na můstek. Všichni! Budu tam hned.“ Vytrhl jsem i druhou ruku z T-skafu a napůl utíkal po schodišti do své kajuty.

Uvnitř jsem si v bezhlavém spěchu strhal mokré kalhoty a prádlo a natáhl suché. Vyklopýtal jsem z kajuty, kalhoty jsem si dopínal ještě cestou na můstek. Udeřil jsem do ovládání; dveře se otevřely.

Derek, Alexi, Vax a pilot stáli o pultu. Za nimi byli šéfinženýr a pan Crossburn. Phillip Tyre nejistě čekal u dveří.

Došel jsem ke svému křeslu. Chvíli jsem u něj stál a držel opěradlo. Přišel pan Chantir, byl bledý a těžce dýchal. V patách mu byla dr. Uburuová.

Vax udělal pár kroků ke mně. „Jste v pořádku, pane?“

„Nechoďte ke mně!“ Odstrčil jsem ho.

„Bože Pane.“ Všichni jsme se obrátili k doktorce Uburuové. Sklonila hlavu. „Všemocný Bože Pane, děkujeme ti za vysvobození od zlého. Prosíme tě, abys nám požehnal, abys požehnal naší plavbě a abys dal zdraví a spokojenost všem, kdo jsou na palubě.“

„Amen.“ Zamručel jsem to hojivé slovo s ostatními a cítil jsem, jak na mě přechází doktorčin klid a síla. „Dobré nebe.“ Mluvil jsem už klidněji. Svezl jsem se do židle. „Darlo, máš to?“

„Do poslední tečky,“ odsekla vztekle.

„Přehraj to.“

„Rozkaz, pane.“ Díky Bohu, že aspoň nezačala být sarkastická.

Obrazovky se rozsvítily. Fascinovaně jsme sledovali její záznam rozervaného pláště Telstaru, zatímco z reproduktorů se ozývaly naše minulé rozhovory. „Půjdu nahoru na první úroveň a pokusím se dostat na můstek.“

Dlouhá pauza. Můj děsivý výkřik a Vaxovo volání: „Kapitáne! Co je?“

Přes nahranou odpověď jsem řekl: „Tu přilbu mu musel rozbít jeden z těch - jedna z těch věcí. Pak mu to něco provedlo s hlavou.“ Snažil jsem se nezvracet.

Z reproduktoru jsem zafňukal. Pak: „Bojový poplach!“ Vaxovy příkazy. Na obrazovce se chvíli nic nezměnilo. Objevil se muž ve skafandru a škrábal se do člunu. Pak druhý. Po chvilce třetí.

Z reproduktoru se ozvalo: „Bože Ježíši! Leze to -“

„Stop!“ Obraz se na můj rozkaz zastavil. „Maximální zvětšení.“ Na celé obrazovce se objevil amorfní tvor, napůl vylézající z trhliny v plášti Telstaru. Na kůži se přelévaly skoro náhodné barevné skvrny.

„Kriste, to vypadá jako améba!“ řekl poručík Chantir.

„Nerouhejte se!“ prohlížel jsem si obrazovku. „Nemůže to být přece jednobuněčné. Na to je to moc velké.“

„Já to snad ani nechci vědět,“ zamumlal Alexi. Zamračil jsem se na něj, až zmlkl.

„Pokračuj, Darlo.“ Obraz se začal pohybovat. Člun na můj rozkaz odstartoval, vznášel se podél mrtvé lodi a čekal, až se vynořím. Letěl jsem k člunu, proti obrovskému plášti mrtvé lodi jsem vypadal drobounký. Bizarní zlatá ryba se vynořila zpoza pláště. Já ve vesmíru jsem se otočil, abych se na ni podíval. Dělalo se mi špatně, když jsem sledoval zkázu člunu uprostřed mého vlastního horečného křiku na Vaxe. „Fúzujte! Leťte na Naději národů! Zachraňte loď!“

Reproduktory řvaly. „Fúzujte! Pro Boha živého, Vaxi! To je rozkaz!“ Proti své vůli jsem poslouchal své zoufalé zapřísahání a Vaxovy opakované žádosti, abych si pospíšil. Pak tichý hlas Vaxe Holsera řekl onu větu, která ho neodvratně odsoudila k záhubě. „Ne, pane. Dokud nebudete na palubě, tak ne.“

Složil jsem hlavu do dlaní. „Vypněte to.“ V náhlém tichu zněla moje slova bezvýrazně. Uběhla dlouhá chvíle. Ztěžka jsem vstal. „Darlo, prosím záznam.“ Kamery se rozsvítily.

Obrátil jsem se k Vaxovi. „Poručíku Holsere, záměrně jste neuposlechl rozkaz svého kapitána, abyste fúzoval. Není

pochyb o tom, že nejste způsobilý ke službě v námořnictvu Spojených národů. Pozastavuji výkon vaší služby po zbytek cesty. Nebudu vás soudit, protože nejsem schopen vás posoudit objektivně. Už teď jsem došel k názoru, že byste měl být oběšen.“ Dr. Uburuová potlačeně vykřikla; šéfinženýr zavřel oči a zavrtěl hlavou.

„Při návratu ovšem doporučím vojenský soud a budu proti vám svědčit. Po zbytek cesty nesmíte nosit uniformu ani se stýkat se mnou a s ostatními důstojníky. Budete okamžitě přestěhován do kajuty pro cestující. Ven z můstku!“

Vax zkřivil tvář. Pokusil se něco říci, ale nedokázal to; pokusil se o to znovu. Mohutnou masitou pěstí se udeřil z boku do nohy - jednou, dvakrát, třikrát -, jak se pokoušel ovládnout. Pak se zhluboka nadechl. „Rozkaz pane,“ zašeptal. Tvář měl popelavou. Obrátil se, šel ke dveřím. Alexi mu je otevřel a Vax byl pryč.

Nikdo nepromluvil, nikdo se nepohnul. „Já jsem tady kapitán,“ cedil jsem mezi zuby. „Nikdo, nikdo z vás, už nikdy neporuší můj rozkaz. Ani teď, ani nikdy jindy!“ Díval jsem se jim do tváří. „Měl jsem ho nechat pověsit pro vzpouru.“ Prošel jsem kolem nich a před každým jsem se zastavil. „Vás jsem taky nepověsil, pane Crossburne, když jste odmítl splnit svou povinnost. Tu chybu ale už podruhé neudělám, s nikým z vás. Všechny vás varuji.“

Bylo naprosté ticho. „Až do příletu domů budeme držet ztrojené hlídky. Budete se jich účastnit všichni. Vy ne, paní doktorko, ale jinak všichni. Jsme ve válce. Nepřipouštím žádnou nepozornost, žádné zbytečné řeči.“ Ušklíbl jsem se. „Žádné šachy. Pilote, pane Chantire, pane Tamarove, máte službu. Ostatní odchod.“

Postupně zamručeli: „Rozkaz, pane.“

Čtyři důstojníci, kteří neměli službu, odešli. Chvíli jsem sledoval pilota a poručíka Chantira u pultů a pak jsem odešel také.

Šel jsem do své kajuty, zavřel za sebou. Mechanicky jsem svlékl sako a košili. Pak jsem si stáhl kalhoty. Vstoupil jsem do sprchy a stál pod horkým proudem čtvrt hodiny. Pak jsem se

osušil a sedl si na postel. Čekal jsem na reakci, která musela přijít.

Žaludek se mi zvedl. Utíkal jsem na záchod a dostal jsem se tam na poslední chvíli. Bezmocně jsem zvracel, znova a znova, i když jsem už dávno neměl co. Došoural jsem se zpátky do postele a držel jsem se za rozbolavělé břicho.

Když se v chodbě Telstaru objevil ten mimozemšťan, byl jsem příšerně vyděšený. Ale ať už mi mohl provést cokoli, bylo by snazší čelit tomu než žít po tom všem dál.

29.

Zůstal jsem ve své kajutě celý večer a ještě příští den dopoledne. Pro jídlo jsem si posílal. Když jsem se objevil na chodbě, šel jsem jen na můstek. Odbyl jsem si hlídku bez jediného slova a pak jsem se vrátil do kajuty.

Druhý den jsem s nechutí zašel do jídelny, protože to byla moje povinnost. U mého stolu se moc nemluvilo; vypadal jsem tak, že každý, kdo mě chtěl oslovit, si to rychle rozmyslel.

Po večeři jsem prošel po lodi - kolem ubikace, kolem kajut poručíků, kolem můstku. Sešel jsem po schodech na druhou úroveň. Šel jsem stále stejným tempem a s nehybným výrazem. Minul jsem kajutu, kam byl poslán do vyhnanství Vax. Cestující, které jsem potkal v chodbě, ustoupili stranou.

Sešel jsem na třetí úroveň, kolem kójí posádky. V chodbách stály hloučky námořníků, kteří si tiše povídali. Ignoroval jsem je. Vešel jsem do kójí, rozhlédl se. Zkontroloval jsem tělocvičnu posádky, jejich klubovnu. Ve strojovně se šéf i jeho tým poklidně postavili do pozoru. Rozhlédl jsem se a odešel.

Vrátil jsem se na druhou úroveň. V chodbě se postavil do pozoru kadet Fuentes. „Jsme v bezpečí, pane? Nepronásledovalo nás nic?“

„Kadete, jděte za poručíkem Tamarovem. Zasloužíte potrestání,“ řekl jsem nevlídně. „Nemluvte s kapitánem, dokud on nepromluví na vás!“

Zaklepal jsem na dveře ubikace. Derek otevřel. Paula Treadwellová ležela v trenýrkách na posteli a dřímala. Phillip Tyre vzhlédl z postele. Na dece měl rozložený výtisk lodního řádu. Obrátil jsem se k odchodu a srazil se s Rafem Treadwellem, který se právě vracel. Postavil se do pozoru. Ignoroval jsem ho.

Vrátil jsem se ještě jednou na druhou úroveň a prošel průlezem do kotviště barkasy. Poručík Crossburn právě nesl sedadlo dovnitř. Neřekl nic, ale tvářil se vztekle. Otočil jsem se na podpatku a odešel jsem.

Šel jsem na ošetřovnu. „Dneska v noci nedokážu usnout, paní doktorko. Co mi dáte?“ zeptal jsem se úsečně.

Chvíli se na mě dívala. „Já bych radši, abyste nejdřív zkusil usnout sám.“

„Je mi jedno, co byste radši. Dejte mi něco.“ Pořád ještě váhala. „Proč nemůžete spát, kapitáne Seaforte?“

„Protože budu přemýšlet.“

„O čem?“

„Říkala jste, že tohle je prokletá loď, paní doktorko. Ale ta kletba jsem já. Já jsem nevyvolal vzpouru v Důlním táboře ani nestvořil toho živého tvora, co jsme potkali, ale když se něco stane, tak lidem kolem ubližuju. Kdybych byl pořádný velitel, Vax by mě poslechl a nepřišel by o kariéru. Teď jsem ho zničil. A Phillipa a pana Crossburna a Alexiho a další. Dejte mi prášek.“

Zaváhala, pak ho vytáhla z lékárny. Podala mi ho. „Neberte si ho dřív, než budete v posteli. A ne před půlnocí.“

„Dobře.“

„Slibujete?“

Kysele jsem se usmál. „Slibuju.“ Strčil jsem prášek do kapsy a vrátil se do kajuty.

Sundal jsem sako a kravatu a posadil se na židli, abych nějak přečkal večer. Vax je dole sám ve své kajutě; zavřel jsem oči a čekal, až bolest ustoupí. Po chvíli jsem se rozhlédl po svém prostorném bytě.

Nenáviděl jsem tuhle kajutu. Nenáviděl jsem loď.

Uvažoval jsem, proč to stvoření na Telstaru nehodilo ten svůj chuchvalec taky po mně. Hibernii by to rozhodně jen prospělo. Neměl jsem už důvod žít dál. Moje kariéra byla v troskách. Od ženy, kterou miluji, mě měly brzo dělit celé světelné roky. Neměl jsem přátele. A co bylo nejhorší, za to všechno jsem si mohl sám.

Zaklepání. To vyrušení mě rozčililo. Rozrazil jsem dveře. Čekal tam šéfinženýr McAndrews. „Co je, šéfe?“

„Potřebuji s vámi mluvit, pane. Soukromě.“

„Teď ne. Chci mít pokoj.“

„Je to důležité“

Ten má ale drzost. Jsem přece kapitán. „Jindy. Jděte dolů.“

„Ne.“ Protáhl se dovnitř a zavřel za sebou dveře. Nevěřil jsem svým očím. Tiše řekl: „Takhle to dál nejde, Nicku.“

Vzbudila se ve mně jiskřička naděje: „Přišel jste mě odvolat?“

Zvedl obočí. „Ne. Přišel jsem vám promluvit do duše.“

„To je vzpoura! Dám vás pověsit!“

„Udělejte, co uznáte za vhodné,“ řekl chladně. „Až skončím.“ Postrčil ke mně židli. „Sedněte si.“ Otupěle jsem si sedl. Přitáhl si druhou židli. „Chodíte po lodi jako živá mrtvola a všichni z vás mají husí kůži. Proč?“

Sklopil jsem oči. „Protože nedokážu snášet, jak špatně dělám svou práci. Protože se nenávidím,“

„A proč se nenávidíte?“

„Dělal jsem, co jsem mohl, a zklamal jsem. My dva jsme byli kdysi přátelé. Pak jsem to skončil. Choval jsem se brutálně k Aleximu, ke kadetům, dokonce i k Derekovi. Místo abych uměl lidi nadchnout, vyhrožuji, že je pověsím. Občas to i dělám. Zavinil jsem Sandyho smrt, a nejen jeho. Zlomil jsem pilota a zničil jsem Vaxe. Co ještě chcete víc slyšet? Ničím Phillipa Tyra a Ardwella Crossburna. Pro vlastní potěšení jsem rozbil Treadwellovu rodinu. Zabil jsem tři muže v tom člunu, protože jsem byl tak hloupý, že jsem Telstar ani neobletěl, než jsme na něm přistáli. A nejhorší na tom je, že to bude pokračovat. Buď poruším přísahu, složenou před Bohem Pánem, nebo budu všechno jenom zhoršovat!“ Oči mě pálily.

Jakoby zmateně se zeptal: „Proč se k sobě musíte chovat takhle?“ „Jak?“

„Vidět všechno v nejhorším možném světle. Proč nikdy neuznáte, že se vám něco podařilo?“ Pohrdlivě jsem mávl rukou.

„Co například?“

„Přišel jste na to, že má Darla švába, a zachránil jste nás před katastrofou. Dovedl jste loď k Naději národů včas a podle plánu a neměl jste přitom jediného zkušeného důstojníka. Měl jste dost odvahy, abyste dotáhl do konce popravy nařízené

kapitánem Malstromem, a uklidnil jste posádku. V Důlním táboře jste nás všechny zachránil. Copak to nevidíte?“

„Zabil jsem Sandyho! Zabil jsem pana Howarda a ty ostatní! Copak to nevidíte?“

Rozkřikl se: „Ne! To nevidí nikdo, jenom vy!“ vyvedl mě z míry tak, že jsem se odmlčel. „Sakra, Nicky, vy jste stejně dobrý kapitán jako každý, kterého kdy Hibernia měla! Co to s vámi u všech čertů je?“

„Nic takového nejsem! Kapitán vede! Podívejte se na Justina Haaga - nikoho by ani nenapadlo neudělat něco, co nařídil. Já musím každého zastrašovat! Proto mě taky nemají rádi.“

„Kdo?“

„Třeba Vax. Od té doby, co jsem s ním v ubikaci tak brutálně zacházel!“

„Vax by pro vás umřel,“ řekl tiše.

„To nemůže být pravda!“ Po tváři mi stekla slza. „On a všichni ostatní. Derek - z toho jste udělal muže a on vás zbožňuje. Neumíte si představit, jak silně. Pro Alexiho jste idol. Šel by za vámi kamkoliv.“

„A podívejte se, co jsem mu provedl!“

„To jste neudělal vy!“ zahřímal šéf. „To Phillip Tyre!“

Byl tak rozhněvaný, že jsem si instinktivně odsedl. „No tak Phillip. Ale já jsem ho připravil a pak jsem ho vydal Aleximu do rukou,“

„Zaslouží si to. Alexi se mstí. No a?“

„Mohl jsem Phillipa zarazit, nějak ho získat.“

Masitou pěstí udeřil do stolu. „Toho nemohl zarazit nikdo! Proto ho poslali k vám!“

Náhle jsem si uvědomil, že je to pravda. Moje znechucení začaly pomalu nahlodávat pochybnosti.

„Ricky Fuentes,“ pokračoval šéf. „Když o vás mluví, tak se tváří jako oddaný pejsek. Paula a Rafe. Proč asi myslíte, že se rozhodli odejít od rodičů a dát se odvést, vy pitomče? Ne kvůli námořnictvu. Kvůli vám!“ Křičel na mě tak, že mi to skoro vyrazilo dech. Polkl jsem.

„Proč musíte být dokonalý, Nicky?“

„Proto jsem přece tady!“ Viděl jsem naši bezútěšnou, ošoupanou kuchyni, bibli otevřenou na rozviklaném stole, a otce, který nade mnou stál a čekal.

„Můžete být dokonalý?“ zeptal se šéfinženýr jakoby zdaleka.

„Ne, ale musím se snažit!“

„A snažit se - stačí to?“

Jeho hlas se vytratil. Otec se zamračil. Vzdorovitě jsem mu to oplatil. Ať jsem se snažil, jak jsem chtěl, nikdy jsem ho nepotěšil, protože jsem nebyl dokonalý. Jen Bůh Pán může být dokonalý; jen Bůh Pán může být dost dobrý. Ať jsem dělal, co jsem chtěl, nikdy jsem se od něj nedočkal uznání. Ano, mohl jsem být dobrý. Mohl jsem být vynikající.

Nikdy jsem nemohl být dokonalý.

„To není fér!“ rozkřikl jsem se v úzkosti na otce. Udeřil mě; hlava mi odskočila stranou. Ale nebylo to fér. Bůh Pán nemůže čekat, že budeme dokonalí, ať už po mně otec chtěl cokoli. Hruď se mi sevřela bezmocným zoufalstvím. Když to nemůže očekávat Bůh, proč musím já?

Otcova tvář se zachvěla; začal jsem konečně chápat. Vyžadoval jsem dokonalost, protože otec by se s ničím menším nesmířil. Hledal jsem důkazy své vlastní nedokonalosti, jako to dělal otec.

Otevřel jsem oči. Byl jsem ve své kajutě, s šéfinženýrem McAndrewsem. Otec na palubě nebyl. Pokud jsem si ho s sebou nepřinesl já.

Podíval jsem se na šéfa. „Ale neumím vést. Podívejte se na Vaxe. Odmítl splnit řádný rozkaz. Musel jsem ho zničit.“

„Proč neposlechl?“

„Protože byl blázen. Chtěl, abychom se stačili vrátit na palubu. Riskoval všechny, aby zachránil nás pár.“

„Proč?“

„Já nevím!“ odpověděl jsem ztrápeně. „Kdybych to věděl, byl bych ho dokázal zarazit.“

„Protože vás má rád.“ Vzlykl jsem.

„Věděl, co dělá,“ pokračoval šéf nemilosrdně. „Byl ochoten obětovat pro vás svou kariéru. A možná i svůj život.“

„Ale proč, po tom, co jsem mu provedl?“ Hadr a leštidlo v kotvišti; předtím ty brutální ledové sprchy.

„Zachránil jste ho před tím, aby se z něj stal Phillip Tyre. Vy jste byl jediný, kdo to mohl udělat. Za to vás miluje.“

Vzpomněl jsem si na svá nenávistná slova na můstku. „Bože můj.“

„Přestaňte se mučit, Nicku.“

„Všechno jsem to tak strašně zkazil!“

„Protože jste nebyl dokonalý.“ Jeho slova jako by zůstala viset ve vzduchu.

Po dlouhé době jsem se přinutil podívat se mu do očí. Zhluboka jsem se nadechl. „Ano. Protože jsem nebyl dokonalý.“

„Ale jste dobrý kapitán.“

Pokusil jsem se usmát. Moc se mi to nepovedlo. „Myslíte?“

Mohl jsem zahnat otce. Pana Tuaka jsem přece taky zahnal, ne?

„Ano, jste dobrý kapitán.“

Otec mi bude chybět. Možná se naučím bez něj žít.

„Jednou jsem vystrčil člověka z komory,“ řekl jsem.

„Jednou jsem podřízl člověka,“ odpověděl.

„Bože můj, proč?“

„To vám neřeknu.“

Mlčeli jsme. Konečně jsem se zeptal: „Co mám dělat s Vaxem?“

„To rozhodněte sám.“

Povzdechl jsem. „Jsem sám. Vždycky jsem byl strašně sám.“

Vstal, udělal krok vpřed. Jeho ruce vylétly ke mně, pak zaváhaly, klesly. „Dotknu se vás,“ řekl; poprvé za celou dobu byl nejistý.

Otupěle jsem kývl. Položil mi velké, silné ruce na ramena. Stiskl. Rozplakal jsem se. Po chvíli jsem přestal. Šéf se znova posadil.

„Myslíte,“ řekl jsem po chvíli a s obavami čekal na jeho odpověď, „myslíte, že byste třeba občas měl chuť si se mnou zase na chvíli sednout? S vaší dýmkou na kouření?“

„Jestli chcete, pane,“ odpověděl tiše.

„Moc rád bych.“

+ + + + +

„Přistáli jsme, pane,“ hlásil Alexi.

„Dobře.“ Otočil jsem se na židli. „Kdy sem přijdou?“

„Myslím, že je můžeme čekat každou chvíli, pane,“ odpověděl pan Chantir. „Jestli si vzpomínáte, ohlásili jsme se včera večer rádiem.“ Když jsme se dostali do systému Naděje národů, zavolal jsem předem orbitální stanici a požádal o naléhavou konferenci s generálem Tho, guvernérem Williamsem a kapitánem Forbeem. Konference se měla konat na palubě Hibernie.

„Pane Tyre.“ Chlapec vyskočil ze sedadla a postavil se do vzorného pozoru. „Ano, pane.“ Světlé vlasy měl ostříhané víc nakrátko než dřív. Ruce a tvář měl do růžová vydrhnuté.

„Dojděte do kanceláře velitele a zjistěte, kdy přijdou.“

„Rozkaz, pane!“ Otočil se a vypochodoval. Podíval jsem se na Alexiho. Lhostejně můj pohled opětoval.

Pohodlně jsem se opřel. „Tak jsme zase bezpečně dorazili do jednoho přístavu. Pilote, vynikající práce jako obvykle.“

Překvapilo ho to a potěšením se až zarděl. „Děkuji mnohokrát, pane.“

„Alexi, velíte naloďování. Vyplouváme za čtyřiadvacet hodin. Ujistěte se, že se všichni nastupující pasažéři dozvědí, že startujeme o dva dny dřív. Postarejte se, aby nám včas naložili zásoby.“ Nic z toho by nemělo představovat problém; instrukce jsme už dali rádiem předem.

„Rozkaz, pane. Když dovolíte, začnu hned.“

Kývl jsem. „Poručíku Crossburne.“

„Ano, pane?“ Byl pokorný a zkrotlý a zřejmě byl rád, že se zbavil své nucené práce. Když jsme nebyli ve fúzi, barkasa musela být provozuschopná.

„Jděte dolů a přiveďte na můstek Vaxe Holsera.“

„Rozkaz, pane.“

Stiskl jsem tlačítko interkomu. „Šéfinženýr McAndrews na můstek.“ Čekal jsem na něj s pilotem a poručíkem Chantirem.

Phillip bez dechu hlásil: „Pane, s dovolením… Guvernér je už na stanici, generál Tho je s ním. Raketoplán kapitána Forbeeho právě přistává.“

„Hned za nimi přijdu. Až zavolám, doprovoďte je na můstek.“

„Rozkaz, pane.“ Tyre odspěchal. Dřív býval ochotný, teď v tom bylo ještě něco víc. Nejspíš Alexiho dílo.

Ve dveřích se objevili poručík Crossburn a Vax Holser. Vax vypadal ve vypůjčených civilních šatech nesvůj; ani mu dobře nepadly.

„Přiveďte ho sem, pane Crossburne.“

Vax za ním vešel na můstek. Z jeho tváře se nedalo nic vyčíst. Dovnitř vběhl šéf, ale zarazil se, když uviděl Vaxe.

Chodil jsem tam a zpátky. „Víte všichni, že jsem poručíku Holserovi pozastavil výkon funkce toho dne, kdy jsme našli Telstar. Znovu jsem celou záležitost zhodnotil a usoudil jsem, že jsem udělal chybu.“

Podíval jsem se na šéfa a cítil, jak mi rudne tvář. „Je pravda, že jednání pana Holsera mohlo být považováno za vzpouru. Ale nevzal jsem v úvahu jisté polehčující okolnosti. Za prvé, kapitán opustil loď, a vzhledem k stavu nouze neměl pan Holser čas přivolat nadřízeného. V daném okamžiku velel on. Rozhodl se nefúzovat. Je možno pohlížet na celou věc tak, že měl na takové rozhodnutí právo, protože byl v té chvíli nejvyšším přítomným důstojníkem. Já ten názor nesdílím, ale nemůžu bez pochybnosti prohlásit, že jeho jednání zakládalo skutkovou podstatu vzpoury, a to i přes můj naprostý nesouhlas.“

Ostatní důstojníci mě fascinovaně poslouchali. Vax mi samozřejmě přímo visel na ústech. „Pan Holser věděl, že Admiralita by nepřijala příznivě, kdyby opustil svého kapitána v mezihvězdném prostoru, a to musím vzít rovněž v úvahu.“ Nemohl jsem se zmínit o pravém Vaxově motivu, i když jsem ho teď znal. „Z těchto důvodů odvolávám pozastavení výkonu funkce a navracím pana Holsera do činné služby. Darlo, můžeš vymazat záznam, který jsem ti přikázal pořídit?“

„Ano, kapitáne. Musíte mi přikázat, abych ho vymazala, a kopii příkazu zanést do deníku. Pak bude záznam neodvolatelně odstraněn.“

Otevřel jsem deník a napsal: „Darlo, vymaž ze svých záznamů pozastavení výkonu funkce pro pana Holsera.“

„Rozkaz, pane.“

Obrátil jsem se k Vaxovi. „Můžete se vrátit do služby. Pořád ještě si myslím, že vaše jednání bylo neomluvitelné. Naznačuje šokující nedostatek ohledů na bezpečnost lodi. Uděluji vám proto pokutu ve výši tříměsíčního platu a snižuji vám senioritu o tři měsíce. A kárám vás.“

Postavil se do pozoru, oči mu zářily. „Rozkaz, pane.“

„Oblékněte si uniformu a hlaste se do služby.“

„Rozkaz, pane!“ Už nedokázal být vážný a vesele se usmál. Vzorně zasalutoval, obrátil se a vypochodoval z můstku. Ještě než došel ke dveřím, rozběhl se.

„Opusťte můstek, prosím.“ Stiskl jsem tlačítko rozhlasu. „Pane Tyre, doprovoďte naše hosty na palubu.“

O tři hodiny později kráčel otřesený guvernér pomalu chodbou s generálem Tho, kapitánem Forbeem a se mnou.

„Vy tady samozřejmě nemůžete zůstat a chránit nás,“ řekl guvernér Williams.

„Ne, pane. Především musím varovat Admiralitu.“

„Některá naše místní plavidla mají lasery, guvernére.“ To řekl generál Tho. „Jestli dokážeme zorganizovat jednotné velení -“

„Už ho máte,“ ujistil jsem ho. „Kapitáne Forbee, v otázkách obrany Naděje národů nadále podléháte velení generála Tho.“

„Rozkaz, pane.“

Zdálo se, že se generálovi ulevilo.

„Nechce se mi věřit, že jste doopravdy našli Gronea,“ řekl kapitán Forbee. „Ta jeho historka…“

„vysvětlovalo by to tu epidemii,“ podotkl guvernér.

„Ale proč epidemie? Proč ne bomby?“

„Jestli jsou to jednobuněčné organismy,“ odpověděl jsem, „tak se ve virech nejspíš vyznají.“ Zavládlo ledové mlčení.

Generál zavrčel: „Kdybych neviděl vaše holo, tak bych se asi pokusil dát vás pod lékařský dohled.“

„Soudce Chelsey by vám s tím rád pomohl.“ Usmáli se. „Pánové, musíte si pomoci sami. Budu varovat Důlní tábor a pak poletím rovnou k Zemi. Víte, že nejméně tři roky se nedočkáte pomoci.“ Žádná radionika nemohla být rychlejší než fúzní pohon. Sedmnáct měsíců tam, sedmnáct zpátky, a Admiralita bude potřebovat čas na přípravu obrany.

„My víme.“ Zastavili jsme se u komory. Guvernér se nejistě rozhlédl. „Dole na povrchu se cítím líp. Bůh Pán nám všem pomoz.“

Příští den proběhl v horečné aktivitě. Zásoby, kargo a cestující, to všechno se naloďovalo v rekordním čase. Později budu mít možnost se seznámit s novými pasažéry; teď jsem měl tolik práce, že jsem se nepodíval ani do záznamů. Byl jsem pořád na můstku, odpovídal na otázky a radil uštvané posádce. Jediné pauzy jsem měl na jídlo.

Pod námi se otáčela planeta, dobře viditelná na obrazovkách. Tam někde dole byla Amanda; kdybych se pořádně díval, nejspíš bych zahlédl Ústřední město. Povzdechl jsem. Budu se muset naučit žít bez ní.

Konečně jsme byli připraveni k odletu. Předal jsem velení pilotovi. Jen jsme stáhli vyvažovací lana, uvolnil nás.

Stále rychleji jsme se vzdalovali od stanice a za hodinu jsme už byli tak daleko, že jsme mohli fúzovat; pilot uctivě vrátil velení mně. Vložil jsem výpočty do čítače.

„Koordináty přijaty,“ řekla Darla.

„Šéfinženýre, fúzujte, prosím.“ Naposled jsem se podíval na Naději národů, jako bych si ji chtěl vpálit do paměti. Pak zmizela ze simulbrazovek.

Fúzovali jsme.

Smutně jsem opustil můstek a nechal jsem tam Vaxe a poručíka Chantira, kteří měli hlídku. Šel jsem dolů něco sníst.

Cestující vzrušeně pobíhali po chodbách a zkoumali loď. Zahlédl jsem Dereka, jak se usmívá od ucha k uchu.

„No, pane Carre,“ srovnal jsem s ním krok. „Jednou se vrátíte.“

„Snad, pane.“ Nezdálo se, že by mu na tom moc záleželo.

„Proč tolik štěstí, pane Carre?“

„Seznámil jsem se s naší novou vedoucí vzdělávání, pane. Myslím, že budeme přátelé.“

Nepotřeboval jsem, aby mi připomínal Amandu. „To je dobře,“ odpověděl jsem pochmurně. Ušklíbl jsem se na zavřenou komoru. „Cesta domů bude dlouhá.“

Za mnou se ozval známý hlas. „Myslíš?“

Prudce jsem se obrátil. Amanda čekala s rukama v bok.

„Ahoj, Nicky.“ Usmála se. V očích jí svítily jiskřičky, když se mi vrhla do náruče.

Epilog

„Jste v pořádku, pane?“

Když jsem vyšel do jasného slunečního světla, zamrkal jsem. Hlava mě zoufale bolela. Polkl jsem, protože se mi zvedal žaludek. Vax na mě čekal; Alexi stál u auta.

„Nic mi není.“ To jsem sice tvrdil, ale bylo mi hrozně. Právě jsem dobrovolně podstoupil P-D výslech. Po tři dny do mě cpali drogy a donekonečna se mě vyptávali. Pamatoval jsem si z toho jen málo. Střídající se tváře, neustálé žádosti, abych dopodrobna vysvětlil každé rozhodnutí, které jsem udělal. Dostali ze mě všechny důvody, fakta, motivy, odhalili mé hloupé chyby a vystavili je nemilosrdnému světlu. Nechtěl jsem nic než schoulit se do postele vedle své manželky.

„Co se stalo, pane?“

„Prošel jsem, pane Tamarove.“ Zase jsem polkl.

Alexi mě vedl k elektromobilu. „Co teď, pane?“

„Rozhodnou se, jestli mě postaví před vojenský soud.“

„To by se neodvážili!“

„Dávejte si pozor na jazyk, pane Holsere.“ Ani mezi kamarády něco takového nedovolím.

„Rozkaz, pane. Chcete se vrátit na ubytovnu?“ Celou posádku převezli z Lunapolis na námořní základnu v Houstonu, jen si přečetli mou zprávu, a pořád ještě jsme tam byli.

„Admirál Brentley se mnou chce mluvit, než vyšetřovací komise vydá svou zprávu. Kancelář má tímhle směrem.“ Ukázal jsem k Houstonu.

„Budete řídit, Alexi.“ Vax nastoupil dozadu vedle mě a zavřel oči.“

„Jak je vám, Vaxi?“ Uměl jsem si to představit; dostal stejné drogy jako já.

„Už mě bylo líp. Ale to nic.“

„Co s vámi udělají?“

„Nabídli mi přidělení. Řeknu vám to později, jestli vám to nevadí.“

Stáhl jsem se. Trochu se mě to dotklo. „Jak chcete.“

Zaparkovali jsme před admirálovou prosluněnou rezidencí. Kolem dvora rostly vysoké, neupravené keře. Strážný zasalutoval. Zastavil jsem se. „Běžte se trochu vyspat, vy dva.“

Alexi zavrtěl hlavou. „Jedu pro ostatní. Vrátíme se pro vás, až tady skončíte.“

Byl jsem tak unavený, že jsem neměl sílu se hádat. „No, jak chcete.“

Admirálova hala byla potemnělá a chladná. Pobočník mě odvedl přes obývák do slunečné kanceláře v prvním patře. Postavil jsem se do pozoru.

„Pohov.“ Admirál Brentley měl drsný hlas, který se k němu hodil. Bylo mu kolem šedesáti, prošedivělý, atletické tělo, už trochu ztěžklé věkem. Nezaujatě si mě prohlížel.

„Rozkaz, pane.“

Admirál - velitel operačního oddělení - se posadil na okraj stolu. „No tak, Seaforte. Co mi k tomu řeknete?“

Uvědomil jsem si v té chvíli, že ví všechno, viděl zprávy, slyšel mé svědectví, mluvil se svým synovcem, kterého jsem pro většinu zpáteční cesty zavřel do kotviště barkasy. Náš rozhovor byl jen formalita. Soud nesoud, velet už nikdy nebudu.

„Nemám co říct, pane.“

„Žádné výmluvy, žádná obhajoba?“

„Ne, pane,“ řekl jsem pevně. „Dělal jsem, co jsem mohl, se znalostmi, které jsem měl.“

Tázavě se na mě díval. „Co mám s vámi dělat?“

„Půjdu před vojenský soud, pane?“

„To musí určit vyšetřovací komise,“ odpověděl úsečně. „Nejsem jejím členem.“ Obešel stůl a podíval se z okna.

„Ovšem to bych se na to podíval, aby neudělali, co jim řeknu. Je to moje flotila.“

To přiznání mě šokovalo. Buď to znamenalo, že nejsem v takovém průšvihu, jak jsem si myslel, nebo naopak v tak velkém, že už to je jedno. „Ano, pane.“

„Některá vaše rozhodnutí mě nijak zvlášť nenadchla.“ Zaťukal na složku na svém stole. „Třeba ta milost pro pana Herneyho. A zmírnění trestu pro vzbouřence v Důlním táboře.“

„Mrzí mě, že to vidíte takhle, pane,“ řekl jsem tiše.

„Vám je to jedno, viďte?“ To obvinění mě překvapilo. Myslel jsem, že to není vidět.

Nadřízenému jsem lhát nemohl. „Ano, pane, vlastně ano. Přemýšlel jsem o tom celé měsíce. Dělal jsem, co jsem při svém nedostatku schopností mohl. Nečekám, že na to budete pohlížet takhle, pane, ale naučil jsem se s tím žít.“ S Amandou, za dlouhých láskyplných nocí v naší kajutě. S šéfovým kouřem u stolu v mé kajutě.

Zavrčel: „No, řekl jsem si o to. Za pravdu vás trestat nebudu.“ Obešel stůl, postavil se proti mně se založenýma rukama. „Nemůžu vás postavit před vojenský soud. Veřejnost by mě roztrhala.“

„Veřejnost?“ O čem to pro všechno na světě mluví? „Postavit před soud hrdinu z Důlního tábora? Kapitána, který se sršícími pistolemi zachránil svou loď?“

„To je přece nesmysl!“ zapomněl jsem se.

„Posádka na to přísahá.“ Odmlčel se a pak dodal: „Postavit před soud prvního člověka, který se setkal s mimozemšťany? Ne. To neudělám.“

Zavřel jsem oči. Žaludek už mě zase bolel. Přál jsem si jen, aby to už skončilo. „Dobře, pane.“

„Ale i tak se můžu postarat, abyste se už nikdy nedostal na žádnou loď.“

Příliš mě to nezajímalo. „Máte to v úmyslu?“ Přišel blíž. „Jsou věci, které nemůžu přehlédnout. Třeba ta záležitost s okruhovým soudcem. Naznačuje to nedostatek úcty k civilním úřadům. Nemohl jste s ním zacházet diplomatičtěji?“

Pozvedl jsem obočí. „Jaká záležitost, pane? Nevzpomínám si na žádnou zmínku v deníku ani ve zprávách guvernéra Williamse.“

Po několika vteřinách se koutky jeho úst zvedly. „Ano. To jste skutečně zakryl hezky. Najevo to vyšlo teprve při

výslechu.“ Uzavřel záležitost mávnutím ruky. „Nejhorší bylo, že jste opustil loď a letěl na Telstar. Naprosto neomluvitelné.“

Neměl jsem už co ztratit. Řekl jsem tónem, pro který bych praporčíka poslal na lavici: „Neříkejte mi, že vy na mém místě byste se tam podívat nešel.“

Admirála Brentleyho můj nedostatek úcty zřejmě šokoval. Chvíli to vypadalo, že pukne. Dopochodoval zpátky ke svému stolu a vrhl se do křesla. Zamračil se na mě; lhostejně jsem mu pohled vrátil.

Pomaličku se uvolnil. „Udělal bych přesně totéž co vy, Nicku,“ řekl. „Byl bych se letěl podívat sám. Chtěl bych vědět, co se jejich lodi stalo; byla stejná jako ta moje.“

„Ano, pane. Ale měl jsem ji nejdřív obletět.“

„Proč? Podívat se, jestli tam někde nečíhá nějaký mimozemšťan? Za dvě stě let jsme nenašli nic než pár ryb bez kostí na jedné vodní planetě. Proč byste si měl dávat pozor?“

Uvažoval jsem o tom. „Když jsem o tom přemýšlel, nebyl jsem si moc jistý. Ale rozhodně jsem mohl být opatrnější. Stejně jako na Důlním táboře. Prostě jsem otevřel komoru a uhnul z cesty.“

„A odkdy námořnictvo vyhlašuje bojový poplach, když přistává na orbitální stanici Spojených národů?“ zeptal se. „V tomhle ohledu jste čistý. Kdyby měl každý kapitán organizovat obranné oddíly, než na stanici otevře komory, tak se zblázníme všichni. Ne, za tohle zaplatí velitel U.N.A.F.“

Poklepal na zprávy. „Většinu z toho můžu schválit, i když v některých případech bych rozhodl jinak než vy. Proto sakra posíláme kapitána, aby rozhodoval. A podporujeme ho bezvýhradně. Naděje národů je tři roky vzdálená; nemůžeme tahat za nitky z domova.“ Udělal přestávku. „Ale je tu ještě jedna věc, na kterou jste zapomněl. Poručík Ardwell Crossburn. Můj synovec.“

„Ano, pane.“ Nálada mě přešla. Rodina je rodina; při té stát musí. Krev je silnější než řády. Ostatně to, jak jsem zacházel s Crossburnem, byl jen další důkaz nedostatku respektu k autoritám. Copak by některý kapitán, který je při zdravém rozumu, takhle jednal se synovcem svého velícího admirála?

„Několikrát za mnou přišel, Seaforte. Některé jeho zprávy jsou šokující. Skutečně jste ho donutil denně rozebírat barkasu celých osmnáct měsíců?“

„Skoro denně, pane. Když jsme defúzovali, tak ne.“

„A to jste si myslel, že vám to projde?“ zeptal se Brentley výhružně.

„Bylo mi to jedno, pane.“ Řekl jsem to zdvořile, ale měl jsem toho dost.

„Tvrdí, že jste šílenec. Že jste paranoik, že pořád všude vidíte bomby.“

„Musel aspoň zůstat v kotvišti, pane.“

Zamračil se na mě. Neuhnul jsem pohledem.

V očích mu zvláštně zajiskřilo. „To jste opravdu udělal?“

„Ano, pane. Udělal.“

„Co si o něm myslíte, pane Seaforte?“

Mohl jsem být vůči němu drzý, ale nemohl jsem lhát, i když mě moje odpověď mohla stát kariéru. „Je nebezpečný, pane. Nikdy se neměl stát poručíkem. Svým nadřízeným neustále vykládá o svých rodinných konexích a osobuje si právo nás vyšetřovat a vyslýchat. Nehodlal jsem to tolerovat. Udělal bych to znova. Nebo bych ho možná zavřel do vězení. To nevím.“

Brentley zavrtěl hlavou. „Víte, co mě stálo práce, abych ho dostal ze sluneční soustavy? Za kolik nitek jsem musel tahat, aby mu ten rozkaz dal někdo jiný? A vy, vy nevděčné štěně, vy mi ho sem přivezete zpátky a znova mi ho pověsíte na krk!“

Odfrkl jsem: „Mně ho taky pověsili na krk, pane. Neměl jsem na vybranou. Co je zač, to jsem zjistil až za plavby.“

Znechuceně se odvrátil. „Já vím. Není to vaše chyba. Ani jsem si to nikdy nemyslel.“ Vzhlédl. „Víte, jak se stal poručíkem? Nějaký šplhoun kapitán si myslel, že se mi zavděčí. Udělal to kvůli mně. Kvůli mně!“ Admirál se otočil zpátky ke mně a zavrtěl hlavou. „Mimochodem, ty dva dosmany, co vám nasadili do čítače švábý, na souboj vyzývat nemusíte. S těmi už jsme si to vyřídili.“

„Dobře,“ kývl jsem otupěle. Na tom přece tak málo záleželo!

„Seaforte, Hibernii vám dát nemůžu. Jste ještě moc mladý. Nepůsobilo by to dobře, i když jste hrdina. A ani vaši hodnost kapitána nemůžu potvrdit.“

„Rozumím, pane. Budu zase praporčíkem?“

„Ne.“

Takže poručík. Bude se mi na to těžko zvykat, ale půjde to.

„Uvažoval jsem o komandérovi,“ řekl admirál Brentley. „Brzo tady přistane jedna šalupa, Vyzývatel, čtyřicet dva členů posádky, dva poručíci, tři praporčíci. Přepravuje sedmdesát cestujících. Po první cestě vám můžu vrátit titul kapitána, protože to už vaše mládí nebude tak urážet nás stařík. Je vám teprve dvacet; skoro nikdo z vašeho ročníku není ještě ani poručíkem.“

Komandér? Ale to je totéž jako kapitán; titul se lišil jen technicky. A šalupa znamenala plnohodnotné velení včetně - přiměl jsem se poslouchat ho dál.

„Má nový typ motoru a cesta na Naději národů by s ní měla být o měsíc kratší. A lasery se přímo ježí. Bude součástí eskadry, kterou tam posíláme. Přijmete ji?“

Nebyl jsem mocen slova. Potvrzen jako komandér s vlastní lodí? V ústech mi vyschlo. Kývl jsem. „Dobře. Vaše žena?“

„Amanda poletí se mnou.“ To už jsme rozhodli, i přes riziko melanomu T. Sama na tom trvala. Bylo to neobvyklé, ale povolené.

Ušklíbl se. „Nelibí se mi to. Jsem staromódní. Ale to si musíte samozřejmě rozhodnout vy sám.“ Načal jiné téma: „Byl tu za mnou váš praporčík Tyre. Prosil mě, abych mu dovolil odejít od námořnictva.“

„Z jakého důvodu?“ Vzpomněl jsem si, jak jsem jednou s Tyrem sloužil asi v polovině té dlouhé, únavné zpáteční cesty. Z ničeho nic položil hlavu na pult a rozplakal se - byly to dlouhé, zoufalé vzlyky. „Co se děje, pane Tyre?“

„Prosím vás, pusťte mě pryč. Chci odejít od námořnictva. Už to nesnesu, pane. Prosím vás, pro všechno na světě vás prosím!“

„Uklidněte se, pane Tyre.“

„Oni mě mučí! Každý týden dostanu výprask. Strašně to bolí! Teď mám zrovna osm důtek a od pondělka jsem jich už odcvičil

šest! Jdou po mně každou minutu, oba dva.“ Zvedl uslzenou tvář. „Já to nechápu, pane. Co jsem udělal? Proč mi to dělají?“

„Byl jste dost krutý, pane Tyre. Nezapomněli na to.“

„Krutý? Jak jsem mohl být krutý? Dělal jsem přece jenom svou práci, pane. Snažil jsem se jim pomoci!“ Povzdechl jsem. On to nikdy nepochopí.

„Udělám vám takovou nabídku, pane Tyre. Když jednáte s nadřízenými, jste dobrý praporčík. Jste schopný, zdvořilý, přátelský ve službě, vždycky ochotný pomoci. Ale svoje podřízené zvládnout neumíte. Zapomeňte na tuhle součást své práce, prostě je ignorujte, a já naznačím panu Tamarovovi, že na vás má být mírnější.“

„Myslíte, že by to přestalo?“ Díval se nade mne, jakoby do nebe.

„Nemyslím, že to někdy přestane úplně, pane Tyre. O to jste se postaral sám. Ale možná to bude trochu lehčí.“

„Ano, pane. Tak dobře. Přijímám. Prosím!“

Kývl jsem. Promluvím si s Alexim. Nemohl jsem vědět, že rozzuřený Derek Carr se právě toho večera rozhodne svého prvního praporčíka vyzvat, že s ním půjde do tělocvičny, že ho chladnokrevně zmlátí, až z něj zbude jen zkrvavená troska neschopná odporu, a že jeho potlučený zadek potom dokope obvodovou chodbou zpátky do ubikace. Po zbytek zpáteční cesty vládl Derek ubikaci bez nejmenších problémů.

„Ten chlapec si na nikoho z vás nestěžoval ani slovem,“ řekl admirál. „Nemohl jsem z něj dostat žádný důvod. Nejspíš bych ho měl nechat jít, když je takový slaboch.“

Svým způsobem to byla moje vina. Kdybych mu to byl dokázal nějak vysvětlit… Povzdechl jsem. „Ještě pořád z něj může být dobrý důstojník,“ řekl jsem. „Můžu si ho ještě nějaký čas nechat u sebe.“

Zdálo se, že Brentleymu se ulevilo. „Tak to bychom měli vyřešený další problém. Plnou dovolenou vám dát nemůžu, když nám teď hrozí mezihvězdná válka. Kdybych byl neviděl ty záznamy…“

„Já vím, pane.“

„Koho chcete s sebou?“

„Pana Carra jako praporčíka. Poručíka Tamarova," odpověděl jsem okamžitě.

„Potřebujete ještě jednoho praporčíka a poručíka. Buď mi dejte vědět, nebo vám je přidělím."

„Rozkaz, pane."

„Hrozná situace." Chvíli vedle mě mlčky stál. Pak vztáhl ruku. „Hodně štěstí, komandére."

Vážně jsem mu ruku stiskl. „Budu ho potřebovat, pane."

Venku slunce klesalo k obzoru; na stromy a pole se snášel večerní chlad. Alexi čekal na chodníku s Vaxem, dvojčaty Treadwellovými, Derekem a Rickym. Všichni se na mě dívali a v jejich mladých tvářích se zračila úzkost, obava, starost.

Usmál jsem se. „Komandér. U.N.S. Vyzývatel. Odjíždím za týden."

Alexi zahalekal a začal tancovat kolem auta. Vax se zeširoka usmál. „Koho si vezmete, pane?"

„Alexi poletí se mnou. Jestli vám to nevadí, pane Tamarove." Byl bez sebe štěstím a smál se jako idiot. „Vy také, Dereku. Vracíme se na Naději národů." Carr neřekl nic, ale zavřel oči úlevou. „Budu potřebovat ještě jednoho praporčíka."

Praporčík Paula Treadwellová půjde do navigační školy na Luně. Ricky se chystal na Akademii. Doporučil jsem to v deníku; chtěl jsem, aby měl nejlepší možný výcvik.

„Já, pane?" Rafe na mě pohlédl s nadějí.

„Mluvte, až vás oslovím, kadete," odsekl jsem. Pak jsem dodal: „Ale možná, že by to šlo. Budu vás muset povýšit na praporčíka. Víte určitě, že jste připravený na poslední noc?"

Čtrnáctiletý chlapec se zasmál na Dereka Carra. „Já vydržím všechno, pane." V ubikaci se z toho stalo oblíbené rčení od té doby, co to tak tvrdohlavě odpřísáhl náš aristokratický kadet.

„Tak dobře." Podíval jsem se na svého poručíka. „Kam posílají vás, Vaxi?"

„Nabídli mi Kaledonii, na lince na Ganymédes. Odmítl jsem to."

„Velení vlastní šalupy? Proč?"

„Chci plout s vámi, pane. Řekl jsem admirálu Brentleymu, že jestli vám dá loď, chci letět s ní."

„Vy už máte na to, abyste velel sám, Vaxi.“

„Ne, pane. Ještě ne.“

„Proč ne?“

Obrátil se ke mně. „Hodně jste mě naučil. A nejsem přesvědčený, že mě nemůžete naučit ještě víc. Pane.“

Oči se mi zamžily. Nastala ta trapná chvíle před rozloučením. Ricky Fuentes, nohatý a nešikovný adolescent, ke mně váhavě přistoupil. Podívali jsme se na sebe. Najednou se mi vrhl kolem krku, položil mi hlavu na prsa a ze všech sil mě sevřel. Oplatil jsem mu stisk. „Na shledanou, chlapče. Však se zase uvidíme.“

„Vážně?“ Oči měl červené.

„Ano. Slibuju.“ Měl jsem našeho někdejšího plavčíka rád. „A něco vám poradím. V Akademii neobjímejte svého výcvikového seržanta, ať ho budete mít sebevíc rád. Neprospívá to zdraví.“

„Rozkaz, pane!“ Smál se jako hloupé štěně.

Nasedl jsem do auta. „Odvezte mě domů, lidi. Uvidíme se potom na večírku.“ Zavřel jsem oči a cítil, jak auto nadskakuje na vytlučené silnici. Jel jsem domů. K Amandě. Ke své posádce. Ke své lodi.

David Feintuch
PRAPORČÍKOVA NADĚJE
Z amerického originálu Midshipman's Hope,
vydaného nakladatelstvím Warner Books, Inc.
v New Yorku v roce 1994,
přeložila Veronika Volhejnová.
Technická redakce a úprava obálky; Tomáš Kropáček.
Odpovědná redaktorka: Lenka Neužilová.
Vydalo nakladatelství TALPRESS, spol. s r. o.,
Příčná 8, 110 00 Praha l,
jako svou 265. publikaci.
Sazba: SF SOFT.
Lito obálky: Jams.
Tisk: BBS tiskárna Vimperk, spol. s r. o.
První vydání, Praha 1999.